John Grisham

Juriul

1

Faţa lui Nicholas Easter era pe jumătate acoperită de vitrina de prezentare plină cu telefoane fără fir, mici şi delicate, iar el nu privea drept spre camera ascunsă, ci undeva spre stînga, poate spre vreun client sau, cine ştie, spre tejgheaua pe deasupra căreia un grup de copii studia ultimele jocuri electronice venite din Asia. Deşi era opera unui tip aflat la vreo patruzeci de metri distanţă, luptîndu-se cu aglomeraţia de pe acea alee comercială, fotografia era clară şi dezvăluia o figură frumoasă, proaspăt rasă, cu trăsături puternice şi ochii blînzi, ca de copil. Easter avea douăzeci şi şapte de ani, asta se ştia precis. Nu purta ochelari. Nici vorbă de inel agăţat în nas sau de vreo tunsoare bizară. Nimic care să te fi dus cu gîndul că ar fi un maniac al computerelor, care lucrează la un magazin pentru cinci dolari pe oră. În chestionarul pe care îl completase scrisese că se afla acolo de patru luni şi că studia la fără frecvenţă, deşi nu-i putuseră da de urmă la nici un colegiu pe o rază de trei sute de mile. Minţise, de asta erau siguri.

Nici nu se putea altfel. Reţeaua lor de informaţii era mult prea bună. Dacă puştiul era student, ar fi ştiut şi ei unde, de cînd, în ce domeniu şi ce note are, bune sau rele.

Ar fi ştiut. Tipul lucra într-un magazin de computere dintr-un centru comercial. Nici mai mult, nici mai puţin. Poate că-şi propusese să se înscrie pe undeva. Poate că dăduse greş, dar tot îi mai plăcea să se considere student. Poate că asta îl făcea să se simtă mai bine, îi dădea senzaţia unui scop clar în viaţă, suna bine.

Dar nici vorbă să fie sau măcar să fi fost student în trecutul nu prea îndepărtat. Şi-atunci, puteau oare avea încredere în el? Întrebarea fusese deja întoarsă pe toate părţile de vreo două ori, în camera în care se aflau, de fiecare dată cînd ajunseseră în dreptul numelui lui Easter pe listă şi figura lui apăruse pe ecran. În cele din urmă au decis că era o minciună nevinovată.

Nu fuma. Regulamentul magazinului era foarte strict în această privinţă; în schimb, fusese văzut (nu însă şi fotografiat) mîncînd o plăcintă cu carne la Food Garden în compania unei colege de serviciu, care fumase două ţigări cît timp îşi sorbise paharul de limonadă. Pe Easter nu părea să-l deranjeze

John Grisham

Juriul

1

Faţa lui Nicholas Easter era pe jumătate acoperită de vitrina de prezentare plină cu telefoane fără fir, mici şi delicate, iar el nu privea drept spre camera ascunsă, ci undeva spre stînga, poate spre vreun client sau, cine ştie, spre tejgheaua pe deasupra căreia un grup de copii studia ultimele jocuri electronice venite din Asia. Deşi era opera unui tip aflat la vreo patruzeci de metri distanţă, luptîndu-se cu aglomeraţia de pe acea alee comercială, fotografia era clară şi dezvăluia o figură frumoasă, proaspăt rasă, cu trăsături puternice şi ochii blînzi, ca de copil. Easter avea douăzeci şi şapte de ani, asta se ştia precis. Nu purta ochelari. Nici vorbă de inel agăţat în nas sau de vreo tunsoare bizară. Nimic care să te fi dus cu gîndul că ar fi un maniac al computerelor, care lucrează la un magazin pentru cinci dolari pe oră. În chestionarul pe care îl completase scrisese că se afla acolo de patru luni şi că studia la fără frecvenţă, deşi nu-i putuseră da de urmă la nici un colegiu pe o rază de trei sute de mile. Minţise, de asta erau siguri.

Nici nu se putea altfel. Reţeaua lor de informaţii era mult prea bună. Dacă puştiul era student, ar fi ştiut şi ei unde, de cînd, în ce domeniu şi ce note are, bune sau rele.

Ar fi ştiut. Tipul lucra într-un magazin de computere dintr-un centru comercial. Nici mai mult, nici mai puţin. Poate că-şi propusese să se înscrie pe undeva. Poate că dăduse greş, dar tot îi mai plăcea să se considere student. Poate că asta îl

făcea să se simtă mai bine, îi dădea senzaţia unui scop clar în viaţă, suna bine.

Dar nici vorbă să fie sau măcar să fi fost student în trecutul nu prea îndepărtat. Şi-atunci, puteau oare avea încredere în el? Întrebarea fusese deja întoarsă pe toate părţile de vreo două ori, în camera în care se aflau, de fiecare dată cînd ajunseseră în dreptul numelui lui Easter pe listă şi figura lui apăruse pe ecran. În cele din urmă au decis că era o minciună nevinovată.

Nu fuma. Regulamentul magazinului era foarte strict în această privinţă; în schimb, fusese văzut (nu însă şi fotografiat) mîncînd o plăcintă cu carne la Food Garden în compania unei colege de serviciu, care fumase două ţigări cît timp îşi sorbise paharul de limonadă. Pe Easter nu părea să-l deranjeze fumul. Sau cel puţin nu era un antifumător prea zelos.

Bărbatul din fotografie avea o figură frumoasă, bronzată; zîmbea uşor, cu buzele strînse. Cămaşa albă de sub haina roşie specifică magazinului nu avea nasturi la guler; deasupra se zărea o cravată în dungi, aleasă cu gust. Tipul părea îngrijit şi sportiv, iar cel care făcuse fotografia reuşise chiar să stea de vorbă cu Nicholas, pretextînd că vrea să cumpere un aparat oarecare; le spusese că vorbea frumos, era amabil şi priceput — într-un cuvînt, un tînăr simpatic. Pe insigna de la piept, Easter era numit director, dar alţi doi angajaţi purtînd acelaşi titlu puteau fi văzuţi în magazin în acelaşi timp.

În ziua care urmase, după ce fusese făcută fotografia, o tînără atrăgătoare, îmbrăcată în blugi, intrase în magazin şi, tot învîrtindu-se pe lîngă raionul de accesorii, îşi aprinsese pur şi simplu o ţigară. S-a întîmplat că Nicholas Easter se afla cel mai aproape dintre toţi angajaţii sau directorii, sau ce-or mai fi fost, aşa că s-a apropiat politicos de femeie şi a rugat-o să nu mai fumeze. Ea s-a prefăcut nemulţumită, chiar jignită, gata să-l provoace. El şi-a păstrat cumpătul şi i-a explicat că

magazinul avea reguli foarte stricte de interdicţie a fumatului. Ea putea fuma oriunde în altă parte. „Pe dumneata te deranjează fumatul?" îl întrebase ea, trăgînd din ţigară. „Nu tocmai, răspunsese el. Dar îl deranjează pe proprietarul acestui magazin." Apoi o rugase încă o dată să nu mai fumeze. Ea i-a explicat că de fapt chiar dorea să cumpere un radio nou, acţionat digital, deci nu-i putea aduce o scrumieră? Nicholas a scos o cutie goală de băutură răcoritoare de sub tejghea şi, nici mai mult, nici mai puţin, i-a luat ţigara din mînă şi i-a stins-o. Au vorbit despre radiouri timp de douăzeci de minute, ea nereuşind să se hotărască. Cocheta fără ruşine, iar el era încîntat de situaţie. Şi, după ce i-a plătit un aparat de radio, ea i-a lăsat numărul de telefon, iar el i-a promis c-o s-o sune.

Episodul a durat douăzeci şi cinci de minute şi a fost înregistrat pe un mic casetofon ascuns în poşeta ei. Banda fusese ascultată în două rînduri, în timp ce figura lui era proiectată pe perete şi studiată de jurişti şi experţi. Declaraţia ei despre întîlnire se afla în dosar — şase pagini tipărite cu observaţii amănunţite, de la încălţăminte (o pereche de pantofi vechi de sport, marca Nike), respiraţie (mirosea a gumă cu scorţişoară) şi vocabular (nivel de colegiu), pînă la felul în care luase ţigara. După părerea ei, şi avea experienţă în astfel de treburi, el nu fumase niciodată.

I-au ascultat timbrul plăcut al vocii, tonul de comerciant profesionist şi conversaţia caldă şi l-au plăcut. Era inteligent şi nu dispreţuia tutunul. Nu era chiar modelul perfect al unui jurat, dar cu siguranţă că merita urmărit. Problema cu Easter, posibilul jurat cu numărul 56, era că ştiau foarte puţin despre el. Evident, ajunsese pe coasta Golfului Mexic cu mai puţin de un an în urmă, iar ei habar n-aveau de unde venea. Trecutul lui era complet învăluit în mister. A închiriat o garsonieră la opt cvartale distanţă de tribunalul din Biloxi — aveau fotografii ale clădirii — şi, la început, se

angajase chelner într-un cazinou de pe plajă. A ajuns repede la rangul de crupier la masa de „21", dar şi-a dat demisia după două luni.

La puţin timp după ce în Mississippi au fost legalizate jocurile de noroc, o duzină de cazinouri au răsărit pe coastă peste noapte, aducînd cu ele un val de prosperitate. Oameni din toate colţurile ţării veneau în căutare de slujbe, aşa că se putea presupune că Nicholas Easter a sosit la Biloxi mînat de acelaşi motiv care-i adusese acolo pe mulţi. Singurul lucru ciudat în ceea ce-l privea era că se înscrisese atît de repede pentru vot.

Avea un Volkswagen „broscuţă", model 1969 — şi o fotografie a acestuia apăru pe perete, luînd locul figurii lui. Mare lucru! Avea douăzeci şi şapte de ani, era neînsurat, student în timpul liber — după spusele lui — exact tipul de om care să aibă o asemenea maşină. Fără nici un fel de abţibilduri. Nimic care să indice vreo asociere politică sau conştiinţă socială sau vreo echipă favorită. Nici urmă de tichete de parcare în colegiu. Nici măcar o etichetă uzată, pe post de reclamă. Maşina nu reprezenta nimic, din punctul lor de vedere. Nimic, în afară de o viaţă la limita sărăciei.

Cel care umbla la proiector şi care vorbea cel mai mult era Carl Nussman, un avocat din Chicago care nu mai profesa, dar îşi deschisese propria sa firmă de consultanţă juridică. În schimbul unei sume frumuşele, Carl Nussman şi firma sa îţi puteau alege juriul potrivit. Adunau date, făceau fotografii, înregistrau voci, trimiteau blonde în blugi strîmţi, la momentul potrivit. Carl şi asociaţii săi depăşeau destul de des limitele legii şi eticii, dar era imposibil să-i prinzi. La urma urmelor, nu e nimic ilegal sau lipsit de etică în a fotografia posibilii juraţi. Organizaseră ample sondaje telefonice în ţinutul Harrison, cu şase luni în urmă, apoi din nou, cu două luni în urmă, şi iarăşi, după încă o lună, pentru a evalua sentimentele

comunităţii faţă de problemele fumatului şi pentru a descoperi modele de juraţi perfecţi. Nu scăpau nici un prilej de a face noi fotografii, nu lăsau nici o urmă necercetată. Aveau cîte un dosar pentru fiecare posibil jurat.

Carl apăsă pe buton şi Volkswagenul fu înlocuit cu imaginea anostă a unui bloc cu zugrăveala scorojită; acolo, undeva, era şi locuinţa lui Nicholas Easter. Un nou declic şi imaginea feţei acestuia reveni pe perete.

— Aşa că avem doar trei fotografii cu numărul 56, spuse Carl cu o umbră de nemulţumire în glas, întorcîndu-se şi aruncîndu-i o privire de gheaţă fotografului, unul dintre nenumăraţii săi spioni privaţi, care-i explicase că nu-l putuse prinde pe băiat fără a risca să fie, la rîndul său, surprins. Fotograful stătea pe un scaun sprijinit de peretele din spate, în faţa mesei lungi la care erau aşezaţi avocaţi, consultanţi şi experţi juridici; era vizibil plictisit şi gata s-o ia la picior. Era ora şapte, într-o seară de vineri. Numărul 56 se afla pe perete şi mai urmau încă o sută patruzeci după el. Oribil sfîrşit de săptămînă. Simţea nevoia să bea ceva.

Şase avocaţi cu cămăşi şifonate şi mînecile suflecate luau de zor notiţe şi, din timp în timp, aruncau cîte o privire spre faţa lui Nicholas Easter, proiectată pe peretele din spatele lui Carl. Experţi juridici de tot felul —un psihiatru, un sociolog, un analist grafolog, un profesor de drept şi mulţi alţii — răsfoiau hîrtii şi pagini tipărite mărunt la calculator. Nu prea ştiau ce să facă cu Easter. Tipul minţea şi îşi ascundea trecutul, şi totuşi pe hîrtie şi în imaginea de pe perete părea în regulă.

Poate că nu minţea. Poate că era student în ultimul an, în cine ştie ce colegiu de mîna a doua din estul Arizonei, şi poate că lor le scăpase acest amănunt.

Mai lăsaţi băiatul în pace, se gîndea fotograful, dar îşi ţinu gîndul pentru sine. În această cameră plină de granguri cu educaţie înaltă şi bani mulţi,

el era ultimul a cărui părere să fie băgată în seamă. Nu era treaba lui să vorbească.

Carl îşi drese glasul şi aruncă încă o privire spre fotograf, apoi spuse:

— Numărul 57.

Pe perete apăru figura unei tinere mame şi vreo două persoane din cameră începură să chicotească.

— Traci Wilkes, rosti Carl, de parcă Traci i-ar fi fost o prietenă veche. Foile de hîrtie circulau în jurul mesei.

— Treizeci şi trei de ani, căsătorită, mamă a doi copii, soţie de medic, membră a două cluburi locale, două case de sănătate şi o listă întreagă de cluburi sociale.

Carl alungă toate acestea din memorie cu o singură apăsare pe butonul proiectorului. Faţa roşie a lui Traci fu înlocuită de o imagine în care era surprinsă la alergarea de dimineaţă, pe trotuar, minunat împodobită cu o pereche de Reebok din fibre elastice, nou-nouţi, şi cu ochelari de soare sport, cu ramă albă şi lentile reflectorizante, ultimul răcnet în materie; părul lung era strîns perfect, într-o codiţă de cal drăgălaşă. Împingea un cărucior special pentru antrenament, în care se zărea un bebeluş. Lui Traci părea să-i placă să asude din greu. Era bronzată şi bine făcută, dar nu chiar aşa cum te-ai fi aşteptat. Avea şi unele obiceiuri proaste. Urma o altă imagine, cu Traci în Mercedesul-rulotă, negru, cu feţe de copii şi cîini ivindu-se la fiecare fereastră. O alta, cu Traci încărcată cu sacoşe pline cu alimente pe care le aşeza în aceeaşi maşină; purta o altă pereche de pantofi de sport şi un şort strîmt, arătînd exact ca unul care doreşte să-şi păstreze veşnic forma atletică. Fusese uşor de urmărit, pentru că era ocupată pînă peste cap şi nu se oprise niciodată îndeajuns pentru a se uita de jur împrejur.

Carl trecu în revistă fotografiile cu casa familiei Wilkes, o vilă masivă cu trei etaje, aflată în suburbie, în care se vedea de la o poştă că nu poate

locui decît un doctor. Nu zăbovi prea mult asupra lor, păstrînd ce era mai bun pentru la urmă. Din nou Traci, din nou leoarcă de sudoare, cu bicicleta lăsată undeva pe aproape; Traci aşezată sub un copac din parc, pe iarbă, departe de toată lumea, pe jumătate ascunsă şi fumînd o ţigară!

Acelaşi fotograf rînji prosteşte. Era cea mai bună realizare a lui, poza asta făcută de la o sută de metri distanţă, cu nevasta doctorului trăgînd pe furiş dintr-o ţigară. El nu avusese habar că femeia fumează şi se întîmplase să stea, nonşalant, la piciorul unui pod, ca să fumeze o ţigară, cînd ea trecuse prin dreptul lui. Se plimbase fără ţintă prin parc preţ de vreo jumătate de oră, şi apoi o văzuse oprindu-se şi căutînd ceva în portbagajul bicicletei.

Atmosfera din cameră se mai însenină puţin la vederea lui Traci lîngă copac. Apoi, Carl reluă:

— Cred că putem miza pe numărul 57.

Făcu o notă pe o foaie de hîrtie, apoi sorbi o gură de cafea stătută dintr-un pahar de hîrtie. Normal că miza pe Traci Wilkes! Cine nu şi-ar fi dorit în juriu o nevastă de doctor, cînd avocaţii pîrîtului cereau milioane? Carl nu voia decît neveste de doctori, dar n-avea de unde să le ia. Faptul că ei îi plăceau ţigările era doar un plăcut supliment.

Numărul 58 era docher la Ingalls, în Pascagoula — un bărbat de cincizeci de ani, alb, divorţat, lider sindical. Carl prezentă o fotografie cu Fordul bărbatului şi tocmai se pregătea să facă un rezumat al vieţii acestuia, cînd uşa se deschise şi domnul Rankin Fitch îşi făcu apariţia în încăpere. Carl se opri. Avocaţii se îndreptară de spate în scaune şi deveniră dintr-o dată foarte interesaţi de Ford. Scriau cu furie pe topurile de hîrtie, de parcă era ultima lor şansă de a mai vedea o asemenea maşină. Consilierii juridici se puseră şi ei pe treabă, începînd să ia notiţe cu toată seriozitatea, fiecare avînd mare grijă să nu privească spre nou-venit.

Fitch se întorsese. Fitch se afla în încăpere.

El închise încet uşa în urma sa, făcu cîţiva paşi spre marginea mesei şi aruncă o privire de gheaţă spre toţi cei aşezaţi de jur împrejur. Mai mult, era o căutătură plină de dispreţ. Pungile de sub ochi făceau ca aceştia să pară şi mai adînciţi în orbite. Fruntea îi era brăzdată de riduri dese, adînci. Pieptul masiv se ridica şi cobora încet şi, pentru o clipă sau două, nu mai respiră nimeni în afară de Fitch. Buzele lui se desfăceau pentru mîncare şi băutură, uneori pentru conversaţie, dar niciodată pentru un zîmbet.

Ca de obicei, Fitch era furios; nimic nou în asta, pentru că tipul îşi menţinea starea de ostilitate chiar şi în somn. Dar oare avea de gînd să înjure şi să ameninţe, poate chiar să arunce cu cîte ceva, sau doar să clocotească în sinea lui? Cu Fitch nu ştiai niciodată la ce să te aştepţi. Bărbatul se opri la marginea mesei, între doi tineri avocaţi, parteneri începători şi posesori ai unui salariu confortabil din şase cifre, membri în *această* firmă, avîndu-şi birourile chiar în *această* cameră din *această* clădire. Pe de altă parte, Fitch era un necunoscut de la Washington, un intrus care de o lună nu mai înceta să mormăie şi să latre pe holurile lor. Cei doi avocaţi nu îndrăzneau să-l privească.

— Ce număr? îl întrebă Fitch pe Carl.

— 58, răspunse Carl repede, îndatoritor.

— Întoarce-te la 56, ceru Fitch şi Carl derulă rapid imaginile, pînă cînd figura lui Nicholas Easter apăru din nou pe perete. Se auzea fîşîitul hîrtiilor pe masă.

— Ce ştii? întrebă Fitch.

— Acelaşi lucru, răspunse Carl, privind într-o parte.

— Grozav, ce să zic! Din o sută nouăzeci şi şase, cîţi mai reprezintă încă un mister?

— Opt.

Fitch pufni dispreţuitor şi clătină încet din cap, iar toată lumea se pregăti pentru o răbufnire. În loc

de asta, îşi netezi încet, atent, părul sur şi ţepos tuns cu grijă la spate, privi spre Carl, lăsîndu-i o clipă de răgaz ca pentru a înţelege gravitatea momentului, şi apoi spuse:

— Veţi lucra pînă la miezul nopţii, apoi veţi reveni la şapte dimineaţa. E valabil şi pentru duminică.

Cu aceste cuvinte, îşi răsuci trupul gras pe călcîie şi părăsi camera.

Uşa se trînti. Aerul deveni imediat mai respirabil şi toţi, avocaţi şi consilieri juridici, Carl şi ceilalţi, fără excepţie, îşi priviră ceasurile. Tocmai li se ceruse să-şi petreacă treizeci şi nouă din următoarele cincizeci şi trei de ore în această încăpere, privind imaginile mărite ale unor feţe pe care le mai văzuseră, memorizînd nume şi zile de naştere şi detalii vitale despre aproape două sute de oameni.

Şi absolut nimeni din cameră nu avea nici cel mai mic dubiu despre faptul că vor face cu toţii ceea ce li se ceruse. Nici cel mai mic dubiu.

Fitch o luă pe scări pînă la parterul clădirii, unde îl aştepta şoferul său personal, un tip solid pe nume José. José purta costum negru şi cizme negre de cowboy şi ochelari negri pe care nu-i scotea decît cînd făcea duş şi cînd dormea. Fitch deschise o uşă fără să bată şi întrerupse o şedinţă care începuse de cîteva ore. Patru avocaţi cu ajutoarele de rigoare urmăreau înregistrarea video a depoziţiilor primilor martori ai apărării. Banda se opri la cîteva secunde după intrarea lui Fitch. El se adresă scurt unuia dintre avocaţi, apoi părăsi camera. José îl urmă printr-o bibliotecă strîmtă, spre un alt hol, de unde intră pe neaşteptate într-o altă încăpere, speriind alt grup de avocaţi.

Cu opt avocaţi, firma Whitney & Cable & White era cea mai mare de pe coasta Golfului Mexic. Fitch însuşi alesese firma şi cei de aici aveau să

cîştige salarii de milioane datorită alegerii lui. Totuşi, pentru a-şi merita banii, firma trebuia să suporte tirania şi temperamentul nemilos al lui Rankin Fitch.

Satisfăcut că întreaga clădire era la curent cu prezenţa sa şi îngrozită de mişcările lui, Fitch plecă. Se opri pe trotuar să-l aştepte pe José şi trase adînc în piept aerul cald de octombrie. La trei rînduri de blocuri mai departe, în jumătatea de sus a clădirii unei vechi bănci, zări un birou scăldat în lumină. Inamicul încă mai lucra. Avocaţii acuzării erau acolo, grămadă, în diferite camere, întîlnindu-se cu experţi, studiind fotografii decolorate şi făcînd în bună parte cam acelaşi lucru pe care îl făceau şi oamenii lui. Procesul începea luni, cu selectarea juraţilor, iar el ştia că şi ei asudau în faţa nesfîrşitului şir de nume şi feţe, întrebîndu-se cine naiba era Nicholas Easter şi de unde apăruse. Dar Ramon Caro şi Lucas Miller, Andrew Lamb şi Barbara Furrow şi Delores DeBoe? Cine erau toţi aceşti oameni? Numai într-un loc uitat de lume ca Mississippi puteai să găseşti liste atît de depăşite ale posibililor juraţi. Fitch organizase apărarea în opt cazuri înaintea acestuia, în opt state diferite unde se foloseau computere şi informaţiile veneau pe bandă şi unde, atunci cînd funcţionarii îţi înmînau lista cu juri, n-aveai de ce să te mai întrebi cine era mort şi cine nu.

Privi în gol spre lumina din depărtare şi se întrebă cum aveau să-şi împartă rechinii aceia lacomi banii, dacă se întîmpla să cîştige. Cum naiba aveau să se înţeleagă la împărţeală? Procesul era floare la ureche în comparaţie cu baia de sînge care avea să urmeze dacă obţineau verdictul dorit şi, o dată cu acela, potul cel mare.

Îi ura, şi scuipă pe caldarîm. Îşi aprinse o ţigară, strîngînd-o uşor între degetele groase.

José îşi făcu apariţia de după colţul străzii, într-o strălucitoare limuzină de închiriat, cu geamurile fumurii. Fitch luă loc în faţă, ca de obicei. José îşi

ridică şi el privirea spre biroul avocaţilor rivali, în clipa în care trecură prin dreptul clădirii, dar nu spuse nimic, pentru că şeful său nu suporta bîrfele. Trecură pe lîngă clădirea tribunalului din Biloxi, apoi pe lîngă magazinul cu marfă ieftină, pe jumătate abandonat, unde Fitch şi asociaţii săi păstrau un număr de birouri ascunse vederii, cu parchetul proaspăt raşchetat şi mobilă închiriată, de mîna a doua.

Cotiră spre vest, intrînd pe autostrada 90 în dreptul plajei şi înaintînd cu greu în aglomeraţia de la acea oră. Era vineri seara şi cazinourile erau pline de tipi care puneau la bătaie banii de coşniţă, făcîndu-şi planuri cum să-i recîştige a doua zi. Ieşiră cu greu din Biloxi, traversară portul, pe lîngă Long Beach şi Pass Christian. Apoi părăsiră coasta şi, nu mult după aceea, trecură prin punctul de control din apropierea lagunei.

2

Casa de pe plajă era modernă, întinsă pe o suprafaţă destul de mare şi construită fără să aibă parte de plaja propriu-zisă. Un ponton din scînduri de lemn vopsit în alb se pierdea în apele liniştite, pline de vegetaţie, ale golfului, dar plaja cea mai apropiată se afla la două mile distanţă. O barcă de pescuit, lungă de vreo şase metri, era ancorată lîngă dig. Casa fusese închiriată de la un negustor de uleiuri din New Orleans — pe trei luni, cu banii jos şi fără alte întrebări. Era folosită temporar drept loc de retragere, ascunzătoare, bună pentru cîţiva oameni foarte importanţi care mai rămîneau aici peste noapte.

Pe o punte, la mare înălţime deasupra mării, patru domni bine se relaxau cu cîte un pahar de băutură, stînd de vorbă, în aşteptarea unui vizitator. Deşi afacerile îi obligau, în mod normal, la o

crîncenă rivalitate, jucaseră împreună optsprezece runde de golf în acea după-amiază, apoi mîncaseră crevete şi scoici luate direct de pe grătar. Acum îşi turnaseră ceva de băut şi priveau apele întunecate de dedesubt. Urau faptul că se aflau la Golful Mexic, într-o după-amiază de vineri, departe de casele lor.

Dar mirosea a afaceri, a afaceri cruciale care necesitau un armistiţiu şi făceau din Golf un loc aproape plăcut. Fiecare dintre cei patru era director executiv al cîte unei corporaţii publice de marcă. Fiecare corporaţie se afla pe lista *Fortune 500,* a celor mai buni; toate erau cotate la bursă. Cu un an înainte, cea mai mică dintre ele avusese vînzări de şase sute de milioane de dolari, iar cea mai mare, de patru miliarde. Fiecare obţinuse profituri record, dividende imense, îi făcuse fericiţi pe acţionari şi pe directorii executivi, care cîştigau milioane pentru performanţele lor.

Fiecare era un conglomerat de un gen sau altul, cu diferite divizii şi o multitudine de produse, cu bugete umflate pentru publicitate şi nume insipide, de genul Trellco sau Smith Greer, nume desemnate să abată atenţia de la faptul că, în esenţă, nu reprezentau prea mult în afara unor companii specializate în comerţul cu tutun. Fiecare dintre cei patru, sau Cei Patru Mari, cum erau cunoscuţi în cercurile financiare, îşi regăseau uşor rădăcinile în cîte un comerciant de tutun din secolul al XIX-lea, din Carolina (de Nord şi Sud) sau Virginia. Fabricau ţigări — împreună, ajungeau la 98% din toate ţigările vîndute în Statele Unite şi Canada. Mai fabricau şi altele, de exemplu acadele, fulgi de cereale şi vopsea de păr, dar nu trebuia să faci prea multe săpături ca să descoperi că profiturile lor vin de la ţigări. Avuseseră loc fuziuni şi schimbări de nume, depunîndu-se mult efort pentru a nu bate la ochi, dar cei Patru Mari fuseseră atent izolaţi şi transformaţi în inamici publici de către grupurile de consumatori, doctori şi chiar politicieni.

Iar acum aveau de-a face cu avocaţii. Rudele unor fumători decedaţi ajunseseră, pur şi simplu, să-i dea în judecată şi să ceară sume exorbitante, pentru că ţigările cauzaseră cancer la plămîni, ziceau ei. Şaisprezece procese pînă acum, şi Tutunul Atotputernic le cîştigase pe toate, dar presiunea creştea. Şi în clipa în care juraţii aveau să dea, pentru prima dată, cîteva milioane unei văduve, se putea dezlănţui un adevărat iad pe pămînt. Avocaţii aveau s-o ia razna cu reclamele lor nesfîrşite, rugîndu-se de fumători şi de rudele rămase în urma acestora să semneze imediat şi să-i acţioneze în justiţie cît timp procesele se dovedeau rentabile.

De regulă, bărbaţii aceştia vorbeau despre altceva cînd erau singuri, dar alcoolul le dezlegă limba. Frustrarea începu să se facă simţită. Se aplecară peste balustradă, privind fix apa, şi începură să-i înjure pe avocaţi şi tot sistemul legal american. Fiecare dintre aceste companii cheltuia milioane la Washington, plătind diferite grupuri care încercau să modifice legislaţia civilă, pentru ca firmele responsabile, asemenea lor, să fie protejate împotriva oricărei acţiuni juridice. Aveau nevoie de un scut în faţa acestor atacuri absurde ale unor aşa-zise victime. Dar, după toate aparenţele, nimic nu mergea. Aşa se făcea că se aflau acum undeva pe malul rîului Mississippi, asudînd de teama unui nou proces.

Ca răspuns la atacul din ce în ce mai virulent al tribunalelor, Cei Patru Mari puseseră deoparte o sumă uriaşă de bani — fondul. Nu avea limite, nu lăsa urme. Nu exista. Fondul era folosit pentru manevrele dure din procese; pentru angajarea celor mai mari şi mai diabolici avocaţi ai apărării, a celor mai pricepuţi experţi, a celor mai înţelepţi consultanţi pentru juraţi. Nu existau restricţii în folosirea fondului. După şaisprezece victorii, se întrebau uneori între ei dacă există şi ceva imposibil pentru fond. Fiecare companie injecta

trei milioane pe an şi rula devizele în mai multe circuite, pînă să ajungă la fond. Nici un contabil, nici o echipă de control sau vreo altă autoritate nu prinsese vreodată de veste de existenţa acestor bani numai buni de uns.

Fondul era administrat de Rankin Fitch, om pe care toţi cei de faţă îl dispreţuiau, dar de care ascultau totuşi, subordonîndu-se chiar ordinelor lui. Pe el îl aşteptau. Se întîlneau cînd el le cerea să se întîlnească. Se împrăştiau şi reveneau la ordinul lui. Acceptau să-i ciugulească din palmă cît timp le cîştiga procesele. Fitch condusese opt, fără să piardă vreunul. Aranjase şi două anulări pe motiv de viciu de procedură, dar evident că nu existau dovezi în acest sens.

Un servitor apăru pe punte, cu o tavă de băuturi proaspete, fiecare amestec fiind pregătit conform unei reţete precise. Îşi luaseră paharele, cînd cineva spuse „A sosit Fitch". Cei patru simţiră în acelaşi timp cum băutura li se ridică mai întîi la cap, pentru a li se lăsa apoi, ca de plumb, în picioare, în timp ce un fior de gheaţă le străbătea şira spinării.

Intrară repede în căsuţă, în timp ce Fitch îl instruia pe Jose să parcheze exact în faţa uşii de la intrare. Un servitor îi întinse un pahar cu apă minerală fără gheaţă. Fitch nu bea niciodată alcool, deşi în tinereţe consumase destul pentru a scufunda şi un vapor. Nu-i mulţumi omului, nici măcar nu păru să-i observe prezenţa, şi se îndreptă spre cămin aşteptîndu-i pe cei patru să se aşeze în jurul lui, pe canapele. Un alt servitor se aventură cu un platou pe care se aflau restul de crevete şi de scoici, dar Fitch îl refuză cu un gest al mîinii. Se vorbea că mănîncă din cînd în cînd, dar asta nu se întîmpla niciodată în timpul proceselor. Dovada se afla chiar în faţa lor — pieptul umflat şi talia groasă, colacul de grăsime de sub barbişon şi înfăţişarea sa generală de om îndesat. Dar purta costume închise la culoare, veşnic cu nasturii

încheiaţi, şi reuşea de minune să-şi menţină alura impunătoare.

— O scurtă punere la curent cu ultimele date, spuse el, considerînd că aşteptase destul după caraghioşii ăştia. În momentul de faţă, întreaga echipă a apărării lucrează nonstop şi acest ritm va continua pe tot parcursul weekendului. Cercetările legate de juraţi se desfăşoară conform graficului. Consultanţii juridici sînt pregătiţi. Toţi martorii sînt prelucraţi, iar experţii au sosit deja în oraş. Nu a apărut nimic neobişnuit pînă acum.

Se lăsă tăcerea, exact atît cît ei să fie siguri că, pentru moment, Fitch terminase de vorbit.

— Dar juraţii aceia? întrebă D. Martin Jankle, cel mai nervos din grup. El dirija aşa-numita U-Tab, prescurtarea mai cunoscută a numelui unei companii mai vechi care, mulţi ani la rînd, se numise Union Tobacco, dar care, după o operaţie de comercializare, folosea acum numele de Pynex. Procesul cu care se confruntau acum era *Wood contra Pynex,* astfel că roata ruletei se întorsese ameninţător spre Jankle. Pynex era a treia companie ca mărime, cu vînzări de aproape două miliarde în anul anterior. Mai avea, ca din întîmplare, moştenire din ultimul trimestru, cea mai mare rezervă de bani gheaţă dintre toate cele patru. Acest proces picase într-un moment de-a dreptul nenorocit. Cu puţin ghinion, juraţii puteau intra în curînd în posesia unor detalii secrete despre datele financiare ale companiei Pynex, coloane drăgălaşe şi clare care puteau dovedi existenţa a peste opt sute de milioane bani gheaţă.

— Ne ocupăm de ei, spuse Fitch. Avem date mai puţin sigure despre opt dintre ei. Din care patru ar putea fi sau morţi sau plecaţi de aici. Ceilalţi patru sînt vii şi sînt aşteptaţi luni la tribunal.

— Un drac de jurat ar putea fi otravă pentru noi, spuse Jankle.

Fusese avocat asociat în Louisville, înainte de a trece la U-Tab, şi mereu îi amintea lui Fitch că ştie mai multe despre treburile legale decît ceilalţi trei.

— Sînt conştient de asta, i-o trînti Fitch.

— Trebuie să-i ştim pe oamenii ăştia.

— Facem tot posibilul. N-avem ce face atîta vreme cît listele de juraţi de aici nu sînt aduse la zi, cum se întîmplă în alte state.

Jankle sorbi îndelung din pahar şi-l privi pe Fitch drept în ochi. La urma urmelor, Fitch era doar un trepăduş bine plătit, nici pe departe de talia unui director executiv dintr-o companie importantă. Oricum i-ai fi zis — consultant, agent, intermediar —, fapt este că lucra pentru el. Normal că acum făcea pe nebunul, îi plăcea să se laude şi să ţipe, pentru că el era la comandă, dar, la naiba, era doar un trepăduş cu stea în frunte. Jankle îşi păstra pentru sine aceste gînduri.

— Altceva? îl întrebă Fitch pe Jankle, ca şi cum întrebarea iniţială a acestuia fusese o neghiobie, ca şi cum n-ar fi avut nimic important de spus şi ar fi fost mai bine să-şi ţină gura.

— Ai încredere în aceşti avocaţi? întrebă Jankle, aşa cum o mai făcuse şi cu alte ocazii.

— Am mai vorbit despre asta, ripostă Fitch.

— Putem să mai vorbim, dacă eu consider că e necesar.

— De ce te îngrijorează avocaţii noştri? întrebă Fitch.

— Pentru că, mă rog, pentru că sînt de pe aici.

— Înţeleg. Şi tu crezi că ar fi mai înţelept să aducem unii de la New York, ca să vorbească cu juriul nostru? Sau, poate, de la Boston?

— Nu, numai că, vreau să spun, poftim, ei n-au pledat niciodată într-un proces legat de tutun.

— N-a mai fost un alt caz legat de tutun pe coasta Golfului, pînă acum. Eşti nemulţumit?

— Mă îngrijorează, atîta tot.

— I-am angajat pe cei mai buni în domeniu, spuse Fitch.

— De ce ne cer atît de puţin?

— Puţin! Cînd te gîndeşti că săptămîna trecută te îngrijora costul apărării. Acum zici că avocaţii nu cer destul. Hotărăşte-te!

— Anul trecut am plătit patru sute de dolari pe oră pentru avocaţii din Pittsburgh. Tipii ăştia lucrează pentru două sute. Asta mă îngrijorează.

Fitch privi încruntat spre Luther Vandermeer, director executiv la Trellco.

— Îmi scapă mie ceva? întrebă el. Omul ăsta e serios? Am pus deja la bătaie cinci milioane pentru cazul ăsta şi el se teme că sînt prea strîns la mînă! continuă Fitch, arătînd spre Jankle.

Vandermeer zîmbi şi sorbi din pahar.

— În Oklahoma ai cheltuit şase milioane, spuse Jankle.

— Şi am cîştigat. Nu-mi amintesc să fi primit vreo reclamaţie după citirea verdictului!

— Nu mă plîng nici acum. Îmi exprim doar îngrijorarea.

— Grozav! Am să mă întorc la birou, să-i convoc pe toţi avocaţii şi să le spun că pe clienţii mei îi deranjează nota de plată. Am să le spun aşa: Uite ce e, băieţi, ştiu că vă îmbogăţiţi de pe urma noastră, dar nu e destul. Clienţii mei vor să cereţi mai mult, s-a înţeles? Daţi-ne peste nas. Voi, băieţi, lucraţi la un preţ prea mic. Ce ziceţi, sună bine, nu?

— Relaxează-te, Martin, spuse Vandermeer. Procesul nici n-a început încă. Sînt sigur că o să ne săturăm pînă peste cap de avocaţii noştri pînă să apucăm să plecăm de aici.

— Mda, dar procesul e altceva. Ştim cu toţii asta... Vorbele lui Jankle se pierdură cînd îşi ridică paharul.

Era cam beţiv — singurul din cei patru. Conducerea companiei reuşise să-l aducă pe drumul cel bun, în linişte, cu şase luni în urmă, dar tensiunea procesului era prea puternică. Fitch, şi el un băutor zdravăn pe vremuri, ştia că Jankle o cam

încurcase. Peste doar cîteva săptămîni avea să fie obligat să depună mărturie.

Ca şi cum Fitch n-avea destule motive de îngrijorare, trebuia acum să poarte pe umeri şi responsabilitatea de a-l ţine pe domnul D. Martin Jankle treaz pînă atunci. Fitch îl ura pentru slăbiciunea lui.

— Presupun că avocaţii apărării sînt gata, se interesă un alt director executiv.

— Presupunere corectă, spuse Fitch ridicînd din umeri. Sînt destui.

Opt, la ultima numărătoare. Opt dintre cele mai mari firme specializate în drept civil din ţară puseseră la bătaie, din cît se spunea, cîte un milion de dolari pentru a finanţa această confruntare cu industria tutunului. Ele descoperiseră şi partea vătămată, văduva unui bărbat pe nume Jacob L. Wood. Ele aleseseră locul, Golful Mexic, în Mississippi, pentru că acest stat avea o legislaţie civilă minunată şi pentru că juraţii din Biloxi se dovedeau, cîteodată, generoşi. Nu aleseseră judecătorul, dar nici n-ar fi putut nimeri mai bine. Judecătorul Frederick Harkin fusese avocat în barou, înainte ca un atac de cord să-l oblige să se retragă în fotoliul de magistrat.

Nu era doar un caz oarecare legat de tutun şi toţi cei prezenţi în acea încăpere ştiau acest lucru.

— Cît au cheltuit ei?

— Nu sînt la curent cu această informaţie, spuse Fitch. Am auzit că nu sînt aşa de groşi la pungă cum se spune, poate că au vreo problemă cu strînsul avansului de la unii avocaţi. Dar au cheltuit milioane. Si beneficiază de ajutorul unor grupuri de persoane interesate, gata oricînd să vină măcar cu cîte o sugestie.

Jankle clătină paharul, făcînd să răsune bucăţile de gheaţă, apoi bău şi ultimul strop rămas. În cameră se lăsă tăcerea pentru cîteva clipe; Fitch stătea în picioare, iar directorii executivi îşi aţinteau privirile în podea.

— Cît o să dureze? întrebă Jankle, în cele din urmă.

— Între patru şi şase săptămîni. Selecţia juraţilor se face repede pe aici. Probabil că vom avea un juriu cel tîrziu miercuri.

— La Allentown a durat trei luni, spuse Jankle.

— Aici nu e Kansas, băiete. Vrei un proces de trei luni?

— Nu, eu voiam doar să... mă rog..., rosti Jankle cu o voce pierită.

— Cît va trebui să rămînem în oraş? întrebă Vandermeer, privindu-şi instinctiv ceasul.

— Nu-mi pasă. Puteţi pleca acum sau puteţi aştepta pînă cînd se alege juriul. Toţi aveţi avioane din acelea mari, cu reacţie. Dacă am nevoie, ştiu cum să vă găsesc, răspunse Fitch, punînd paharul cu apă pe cămin şi privind de jur împrejur; dintr-o dată, era gata de plecare. Mai e ceva?

Nici un cuvînt.

— Bine.

Şopti ceva către José, cînd acesta îi deschise uşa de la intrare şi apoi dispăru. Ceilalţi rămaseră în cameră, privind în tăcere covorul scump, făcîndu-şi griji pentru ziua de luni şi pentru multe alte lucruri.

Cu mîinile tremurînd uşor, Jankle îşi aprinse, în cele din urmă, o ţigară.

Wendall Rohr făcuse prima dată avere în jocul de-a procesele atunci cînd doi muncitori de pe o platformă petrolieră marină căzuseră pradă unui incendiu izbucnit pe una dintre instalaţiile Shell din Golf. Partea lui se ridicase la aproape două milioane şi imediat ajunsese la concluzia că era un avocat pledant demn de luat în seamă, îşi risipise banii în stînga şi-n dreapta, alesese mai multe cazuri şi, înainte să împlinească patruzeci de ani, îşi clădise o firmă puternică şi o reputaţie solidă de scandalagiu în tribunale. Urmaseră drogurile, divorţurile şi investiţiile nepotrivite care îi ruinaseră viaţa pentru o vreme, iar la cincizeci de

ani verifica acte şi apăra hoţi de prăvălie, la fel ca un milion de alţi avocaţi. Cînd Golful Mexic fu inundat de un val de procese pe tema azbestului, Wendall se afla din nou la post. Făcu iarăşi avere şi jură să n-o mai piardă niciodată. Deschise o firmă, reamenajă o suită de birouri în stil mare şi îşi găsi chiar şi o soţie tînără. Renunţînd la băutură şi la droguri, Rohr îşi folosi energia sa considerabilă pentru a da în judecată America dominată de corporaţii, sprijinindu-i pe oamenii care aveau de suferit. La a doua încercare, se ridică şi mai repede în cercurile avocăţeşti. Îşi lăsă barbă, începu să folosească briantină, deveni radical şi ajunse să se facă iubit pentru discursurile sale.

Rohr o întîlnise pe Celeste Wood, văduva lui Jacob Wood, printr-un avocat tînăr care concepuse testamentul lui Jacob înainte de moartea acestuia. Jacob Wood murise la vîrsta de cincizeci şi unu de ani, după ce fumase cîte trei pachete de ţigări pe zi, timp de aproape treizeci de ani. În momentul morţii, era supraveghetor de producţie într-o fabrică de ambarcaţiuni, cîştigînd patruzeci de mii de dolari pe an.

În mîinile unui avocat mai puţin ambiţios, cazul nu părea să se refere la nimic în afară de un fumător decedat, unul dintre mulţi alţii. Totuşi, Rohr pătrunsese într-un cerc de cunoştinţe care nutreau cele mai îndrăzneţe visuri imaginate vreodată de avocaţii pledanţi. Toţi erau specialişti în răspundere civilă la locul de muncă, toţi făcuseră milioane pe seama implanturilor mamare cu silicon, a sistemelor Dalkon de protecţie şi a azbestului. Acum se întîlneau de cîteva ori pe an şi plănuiau cum să submineze baza legislaţiei civile americane. Nici un produs fabricat legal de-a lungul istoriei lumii nu făcuse atîtea victime ca ţigările. Iar firmele producătoare aveau buzunarele atît de adînci, încît banii cloceau acolo.

Rohr puse la bătaie primul milion şi, pînă la urmă, i se alăturară încă şapte persoane. Fără nici

un efort, grupul lor obţinuse ajutor de la Asociaţia de Luptă împotriva Fumatului, de la Coaliţia pentru o Lume fără Tutun şi Fundaţia Antitabagică, plus alte cîteva grupuri de protecţie a consumatorilor şi de supraveghere a industriei. A fost organizat un consiliu de acuzare şi n-a surprins pe nimeni faptul că Wendall Rohr a devenit preşedintele acestuia şi a fost desemnat drept om de bază la bară. Pe fondul unei parade cît se poate de zgomotoase, grupul lui Rohr intentase proces cu patru ani mai înainte, la Curtea cu Juri din ţinutul Harrison, în Mississippi.

Conform cercetărilor lui Fitch, cazul Wood contra Pynex era al cincizeci şi cincilea de acest gen. Treizeci şi şase dintre ele fuseseră respinse din diferite motive. Şaisprezece ajunseseră la tribunal şi sfîrşiseră cu verdicte în favoarea companiilor producătoare de tutun. Două fuseseră anulate pentru vicii de procedură. Nici unul nu primise un verdict favorabil. Nici un bănuţ nu fusese vreodată plătit unui reclamant într-un proces cu companiile producătoare de ţigări.

Conform teoriei lui Rohr, nici unul dintre celelalte cincizeci şi patru nu fusese susţinut de un grup de acuzare atît de puternic. Niciodată reclamantul nu fusese reprezentat de avocaţi suficient de bogaţi pentru a sta de vorbă de la egal la egal cu rivalii lor.

Fitch trebuia să recunoască acest lucru.

Strategia lui Rohr pe termen lung era simplă şi sclipitoare. Existau o sută de milioane de fumători în lume; nu toţi sufereau de cancer, dar erau suficienţi pentru a-l ţine ocupat pînă la pensie. Cîştigînd primul caz, putea apoi să stea deoparte şi să privească panica altora. Orice văduvă în suferinţă, găzduită de pensiunile ce împînzeau strada principală a oricărui oraş, putea să se prezinte cu cîte un caz de cancer la plămîni. Rohr şi grupul lui aveau de unde alege.

Rohr îşi desfăşura activitatea în suita de birouri care ocupau ultimele trei etaje ale unei clădiri vechi, aflate destul de aproape de tribunal. Tîrziu, în seara de vineri, deschise o uşă ce dădea spre o cameră întunecată şi rămase lîngă zidul negricios, în timp ce Jonathan Kotlack din San Diego se ocupa de proiector. Kotlack răspundea de cercetarea şi selectarea juraţilor, deşi Rohr era cel care punea cele mai multe întrebări. Masa lungă din mijlocul camerei era plină de ceşti de cafea şi ghemotoace de hîrtie. Cei aşezaţi în jurul mesei priveau plictisiţi figurile ce se succedau în imaginile de pe perete.

Nelle Robert (pronunţat „ro-beer"), în vîrstă de patruzeci şi şase de ani, divorţată, violată o dată, casier bancar, nu fumează, supraponderală şi astfel nepotrivită după criteriile specifice filozofiei lui Rohr de a-şi alege juraţii. Nu te folosi niciodată de femeile grase. Nu-i păsa ce aveau să-i spună experţii juridici. Nu-i păsa ce crede Kotlack. Rohr nu lua niciodată femei grase. În special singure. Aveau tendinţa de a fi nemiloase şi neînţelegătoare.

Memorase figurile şi numele tuturor şi nu mai putea suporta. Îi studiase pe toţi aceşti oameni pînă i se făcuse greaţă. Se strecură afară din cameră, se frecă la ochi în hol şi porni în jos pe scările luxoase ale birourilor sale, spre sala de conferinţe, unde Comitetul de Documentare era ocupat de organizarea miilor de hîrtii, sub supravegherea lui André Durond de la New Orleans. În acel moment, la ora zece a serii de vineri, mai mult de patruzeci de oameni lucrau din greu în birourile firmei de avocatură patronate de Wendall H. Rohr.

Vorbi ceva cu Durond, studiind împreună cu el, timp de cîteva minute, felul în care lucrau asistenţii. Părăsi încăperea şi porni spre următoarea, cu pasul mai vioi de data aceasta. Adrenalina îşi făcea simţit efectul.

Avocaţii apărării în acest proces al tutunului se aflau la celălalt capăt al străzii, muncind la fel de serios.

Nimic nu se compara cu emoţia marilor procese.

3

Sala principală a Tribunalului din Biloxi se afla la etajul al doilea, la capătul scării acoperite cu dale de piatră şi dincolo de holul interior luminat din plin de razele soarelui. Pereţii fuseseră văruiţi de curînd, podeaua strălucea proaspăt ceruită.

Către ora opt luni, de dimineaţă, se adunase deja lume în holul din faţa uşilor late, de lemn, care dădeau spre sala de şedinţe. Într-un colţ, era strîns un grup mic format din tineri în costume de culoare închisă, care semănau izbitor de bine între ei. Eleganţi, cu părul tuns scurt şi uns; majoritatea fie că purtau ochelari cu ramă de baga, fie lăsau să se întrevadă cîte o pereche de bretele de sub jacheta făcută pe comandă. Erau analiştii financiari de pe Wall Street, specialişti în acţiuni pe piaţa tutunului, trimişi în Sud pentru a urmări de la bun început desfăşurarea procesului *Wood contra Pynex.*

Un alt grup, mai mare şi care creştea văzînd cu ochii, ocupa centrul holului. Membrii săi, care nu stăteau prea aproape unii de alţii, ţineau jenaţi în mîini cîte o foaie de hîrtie — o citaţie. Puţini se cunoşteau între ei, dar pe hîrtii era scris numele fiecăruia şi intrară uşor în vorbă. Un murmur nervos de voci creştea în intensitate pe holul din faţa sălii de şedinţe. Tinerii în costume negre din primul grup rămaseră nemişcaţi, studiind potenţialii juraţi.

Cel de-al treilea grup era format din tipi încruntaţi, în uniformă, care păzeau uşile. Nu mai puţin de şapte ajutori de şerif fuseseră desemnaţi

să menţină ordinea în ziua de deschidere a procesului. Doi dintre ei se ocupau de detectorul de metal din faţa uşii. Alţi doi îşi făceau de lucru cu tot felul de hîrţoage, în spatele unui birou improvizat. Se aşteptau la o sală plină. Ceilalţi trei îşi sorbeau cafeaua din pahare de hîrtie şi priveau cum se adună lumea.

Gardienii deschiseră larg uşile exact la opt şi jumătate, verificară citaţia fiecărui jurat, le făcură loc, unul cîte unul, pentru a trece prin detectorul de metal şi anunţară restul spectatorilor că mai aveau de aşteptat o vreme. Acelaşi lucru era valabil şi pentru analişti şi reporteri.

Cu arcul de scaune pliante aşezate pe culoar, lîngă banchetele tapisate, sala putea cuprinde acum cam trei sute de persoane. În spatele barei, alţi aproximativ treizeci se puteau înghesui în jurul meselor pentru consilieri. Grefierul, ales prin vot popular, verifica fiecare citaţie, le zîmbea şi chiar îi îmbrăţişa pe juraţii pe care îi cunoştea, indicîndu-le cu multă pricepere locul rezervat. Numele ei era Gloria Lane, grefier al curţii din ţinutul Harrison în ultimii unsprezece ani. Nici n-ar fi conceput să renunţe la explicaţii şi la rolul de a indica locul fiecăruia, la posibilitatea de a lega fiecare figură de un nume, la strîngerile de mînă, la şansa unui schimb de idei politice şi la bucuria de a se simţi, măcar şi pentru o clipă, în lumina reflectoarelor celui mai important proces de care avusese parte pînă atunci. Era ajutată de trei tinere angajate ale biroului său şi, pînă la ora nouă, toţi juraţii fuseseră aşezaţi la locurile lor numerotate şi acum completau de zor un alt set de chestionare.

Numai doi dintre ei lipseau. Despre Ernest Duly se vorbea că se mutase în Florida, unde probabil că şi murise, iar despre doamna Tella Gail Ridehouser nimeni nu ştia unde se află; femeia se înregistrase la vot în 1959, dar nu mai trecuse pe la primărie de cînd Carter îl bătuse pe Ford. Gloria Lane stabilise că aceştia doi nici nu existau.

În stînga ei, în rîndurile de scaune de la 1 la 12, puteau încăpea o sută patruzeci şi patru de posibili juraţi, iar în dreapta, rîndurile de la 13 la 16 erau ocupate de ceilalţi cincizeci. Gloria se consultă cu un ajutor de şerif şi în conformitate cu decizia scrisă a judecătorului Harkin, patruzeci de spectatori au fost admişi şi aşezaţi în partea din spate a sălii.

Chestionarele au fost repede completate, adunate de asistente şi, către ora zece, primul dintre nenumăraţii avocaţi şi-a făcut loc în sală. Avocaţii nu intrau pe uşa principală, ci pe undeva prin spate, unde o uşă dublă ducea spre o întreagă reţea de birouri şi camere micuţe. Fără excepţie, avocaţii erau îmbrăcaţi cu costume de culoare închisă şi arborau o expresie inteligent încruntată, fiecare încercînd, fără succes de altfel, să arunce măcar o privire spre juraţi, deşi se prefăceau că aceştia nu-i interesează cîtuşi de puţin. Fiecare încerca, în zadar, să se prefacă preocupat de probleme mai grele, cercetînd dosare şi vorbind în şoaptă. Unul cîte unul, avocaţii intrară şi îşi ocupară locurile în jurul meselor. În dreapta, masa acuzării. Apărarea, imediat lîngă ea. Scaunele erau înghesuite pentru a ocupa orice loc rămas între mese şi balustrada de lemn care le separa pe acestea de spectatori.

Rîndul numărul şaptesprezece era gol — din nou, ordinul lui Harkin — iar în rîndul optsprezece, agenţii de bursă de pe Wall Street şedeau rigizi, studiind spatele juraţilor. În spate se aflau şi cîţiva reporteri, apoi un şir de avocaţi loiali şi alte feţe ciudate. Aşezat în ultimul rînd, Rankin Fitch se prefăcea că citeşte ziarul.

Alţi avocaţi continuau să intre pe rînd în sală. Apoi, consultanţii juridici ai ambelor părţi şi-au luat locurile în scaunele incomode aflate între balustradă şi mesele pentru avocaţi. Îşi începură sarcina jenantă de a fixa figurile întrebătoare ale celor o sută nouăzeci şi patru de necunoscuţi.

Consultanţii urmăreau juraţii pentru că, în primul rînd, pentru asta primeau imense sume de bani şi, în al doilea rînd, pentru că se pretindeau capabili să analizeze în profunzime o persoană prin intermediul dezvăluirilor relevante oferite de gestică şi atitudine. Priveau şi aşteptau nerăbdători o încrucişare a mîinilor pe piept, un deget dus la gură pentru a se scobi în dinţi, un cap lăsat suspicios într-o parte şi sute de alte gesturi care ar fi trebuit să contureze personalitatea unui om, expunînd vederii prejudecăţile cele mai ascunse.

Luau febril notiţe şi studiau feţele în tăcere. Juratul numărul 56, Nicholas Easter, atrăgea un număr mai mare de priviri scrutătoare. Se afla la mijlocul rîndului al cincilea, îmbrăcat în pantaloni kaki apretaţi şi haină la două rînduri; un tînăr prezentabil. Privea din cînd în cînd în jur, dar atenţia îi era îndreptată spre cartea pe care o adusese cu el pentru această zi. Nimeni altcineva nu se mai gîndise să-şi aducă vreo carte.

Alte scaune erau ocupate în apropierea balustradei. Apărarea avea nu mai puţin de şase experţi care studiau ticurile juraţilor şi orice dovadă de crispare. Acuzarea avea numai patru.

Cei mai mulţi dintre posibilii juraţi nu se bucurau de această cîntărire din ochi şi, timp de cincisprezece minute penibile, răspunseră acelor priviri fioroase cu propriile lor priviri urîcioase. Un avocat aflat lîngă balustradă spuse un banc deocheat şi rîsetele făcură să dispară starea de tensiune. Avocaţii comentau şi îşi şopteau unii altora cîte ceva, dar juraţii se temeau să rostească vreun cuvînt.

Ultimul avocat care intră în sală era, desigur, Wendall Rohr şi, ca de obicei, fu auzit înainte de a fi văzut. Cum nu avea costum negru, era îmbrăcat cu hainele pe care le prefera pentru prima zi a oricărui proces — o jachetă sport gri în carouri, pantaloni gri, într-o nuanţă total nepotrivită, vestă albă, cămaşă albastră şi un papion ţipător, cu un

model în roşu şi galben. Zbiera la un asistent şi, alături de acesta, trecu pe lîngă avocaţii apărării, ignorîndu-i de parcă abia ar fi încheiat un schimb aprins de vorbe, undeva în spatele sălii. Se adresă cu voce tare cuiva de la masa acuzării, şi cînd captă atenţia celor prezenţi, aruncă o privire spre posibilii juraţi. Aceştia erau oamenii lui. Acesta era cazul lui, pe care îl adusese în oraşul său pentru ca într-o bună zi să poată sta aici, aşteptînd dreptate de la oamenii săi. Făcu un semn cu capul spre o pereche, clipi din ochi spre un alt jurat. Îi cunoştea pe aceşti oameni. Împreună, aveau să descopere adevărul.

Intrarea sa îi făcu să tresară pe experţii juridici din partea apărării, căci nici unul dintre ei nu se mai întîlnise pînă atunci cu Wendall Rohr, deşi toţi fuseseră puşi la curent în detaliu despre reputaţia acestuia. Observară zîmbetele de pe feţele unor juraţi, oameni care îl cunoşteau bine. Simţiră răspunsul lor fizic în clipa în care toţi dădură semne de relaxare, aşa cum se întîmplă la vederea unei figuri cunoscute. Rohr era o legendă locală. Fitch îl înjura de pe locul său din ultimul rînd.

În sfîrşit, la zece şi jumătate, un ajutor de şerif îşi făcu brusc apariţia pe uşa din spatele băncii cu juri şi strigă: „Ridicaţi-vă în picioare, soseşte curtea!" Trei sute de oameni săriră în picioare cînd judecătorul Frederick Harkin urcă treptele spre fotoliul său şi le spuse celorlalţi să ia loc.

La cincizeci de ani, era destul de tînăr pentru un magistrat; ca democrat, fusese numit de guvernator pentru a ocupa locul rămas liber înainte de termen, apoi fusese ales. Deoarece fusese cîndva procuror, se vorbea că acum era unul dintre judecătorii care ţin partea acuzării, deşi nu exista nici cea mai mică umbră de adevăr în acest lucru. Erau doar bîrfe, duse de la unul la altul, cu mare drag, de către avocaţii apărării. În realitate, fusese destul de bun în meserie, lucrînd pentru o firmă mică, deloc celebră pentru victoriile sale. Lucrase din greu, dar

fusese întotdeauna pasionat de politica pe plan local, joc pe care îl practica cu succes. Norocul îi surîsese o dată cu numirea în postul de judecător, unde acum cîştiga optzeci de mii de dolari pe an, mai mult decît reuşise vreodată ca avocat.

Vederea sălii de şedinţe în care se înghesuiau atîţia electori specializaţi ar fi încălzit sufletul oricărei oficialităţi alese, iar judecătorul nu-şi putu stăpîni un zîmbet larg adresat turmei sale, ca şi cum ar fi fost cu toţii voluntari. Zîmbetul pieri treptat în timpul scurtului discurs de întîmpinare, reuşind să-i impresioneze pe toţi prin prezenţa sa. Harkin nu ajunsese cunoscut nici prin căldură, nici prin umor, aşa că redeveni repede serios.

Şi asta pe bună dreptate. În faţa lui stăteau mai mulţi avocaţi decît ar fi putut avea loc la mese. În dosar se menţionau opt consilieri din partea acuzării şi nouă din partea apărării. Cu patru zile mai înainte, într-o cameră închisă, Harkin desemnase locul fiecăruia. O dată ce juriul avea să fie selectat şi procesul începea, fiecare dintre părţi avea dreptul la numai şase consilieri care să-şi întindă picioarele sub masă. Ceilalţi urmau să ia loc pe rîndul de scaune pe care, în acel moment, experţii în alegerea juraţilor se foiau şi de unde studiau restul sălii. Stabilise şi locurile rezervate pentru cele două părţi — văduva Celeste Wood şi reprezentantul firmei Pynex. Aranjarea scaunelor fusese rezumată în scris şi inclusă într-un mic cod de reguli pe care judecătorul îl concepuse pentru această ocazie.

Acţiunea fusese deschisă cu patru ani în urmă şi îşi urmase cursul cu eforturi remarcabile de ambele părţi. Acum, dosarul umplea unsprezece bibliorafturi. Fiecare parte cheltuise deja milioane pînă la acel punct. Procesul avea să dureze cel puţin o lună. În acel moment, în Tribunal se strînseseră cîteva dintre cele mai strălucite minţi avocăţeşti şi cele mai sensibile orgolii din ţară. Fred Harkin era hotărît să-i domine.

Vorbind la microfonul de pe masă, făcu un rezumat rapid al procesului, dar numai cu scop informativ. Aşa era frumos, să înţeleagă toţi de ce se află acolo. Le spuse că procesul urma să dureze mai multe săptămîni şi că juraţii nu vor fi izolaţi. Existau cîteva justificări statutare, motivînd retragerea de la îndatoririle de jurat, explică el şi întrebă dacă există cineva în vîrstă de peste şaizeci şi cinci de ani, care să fi scăpat totuşi controlului prin computer. Se ridicară şase mîini. Păru surprins şi aruncă o privire inexpresivă spre Gloria Lane, care ridică din umeri, ca şi cum era ceva normal. Cei şase aveau dreptul să plece imediat, dacă doreau, şi cinci dintre ei deciseră să se conformeze! Rămăseseră o sută optzeci şi nouă. Experţii scriau de zor şi tăiau cîte un nume. Avocaţii, gravi, luau notiţe.

— Acum, există printre noi vreun nevăzător? întrebă judecătorul. Vreau să spun, în conformitate cu definiţia legală.

Comentariul, rostit pe un ton glumeţ, atrase după sine cîteva zîmbete. Ce rost avea ca un orb să se prezinte acolo pentru a fi ales în juriu?

Încet, o mînă se ridică din mulţime, în rîndul 7, cam pe la mijloc. Juratul numărul 63, domnul Herman Grimes, cincizeci şi nouă de ani, programator calculatoare, alb, căsătorit, fără copii. Ce naiba mai era şi asta? Chiar nu ştia nimeni că acest om este orb? Experţii se răsuceau dintr-o parte într-alta. Fotografiile din dosarul Herman Grimes prezentau casa acestuia şi numai în vreo două apărea şi el, pe veranda de la intrare. Locuia în zonă de vreo trei ani. În chestionarele primite de la el nu se menţiona nici un handicap.

— Vă rog să vă ridicaţi în picioare, domnule, spuse judecătorul.

Domnul Herman Grimes se ridică încet, cu mîinile în buzunare; era îmbrăcat cu haine de toată ziua şi purta ochelari obişnuiţi. Nu părea orb.

— Numărul dumneavoastră, vă rog, continuă judecătorul.

Nici el, nici avocaţii sau consultanţii lor nu fuseseră obligaţi să memorizeze toate detaliile despre fiecare jurat.

— Ăăă, şaizeci şi trei.

— Şi numele dumneavoastră?

Răsfoia copia datelor din computer, aflată la dispoziţia sa.

— Herman Grimes.

Harkin găsi numele şi apoi îşi îndreptă privirea spre mulţimea de figuri din sală.

— Şi sînteţi nevăzător, din punct de vedere juridic?

— Da, domnule.

— Ei bine, domnule Grimes, în conformitate cu legile noastre, sînteţi scutit de obligaţiile unui jurat. Sînteţi liber să plecaţi.

Herman Grimes nu se mişcă, nici măcar nu clipi. Privea undeva, spre lucruri pe care numai el putea să le vadă.

— De ce? întrebă el.

— Poftim?

— De ce trebuie să plec?

— Pentru că sînteţi orb.

— Ştiu asta.

— Şi, cum să zic, nevăzătorii nu pot fi membri în jurii, spuse Harkin, privind întîi în dreapta sa, apoi în stînga. Sînteţi liber să plecaţi, domnule Grimes.

Herman Grimes ezită, reflectînd la răspunsul său. În sala de şedinţe se lăsase tăcerea.

— Cine spune că nevăzătorii nu pot face parte din jurii? întrebă el, în cele din urmă.

Harkin întinsese deja mîna după un manual legislativ. Judecătorul se pregătise cu meticulozitate pentru acest proces. Renunţase la judecarea altor procese cu o lună în urmă, retrăgîndu-se în biroul său şi aplecîndu-se cu atenţie asupra pledoariilor, descoperirilor, legilor

aplicabile şi a celor mai recente prevederi de procedură juridică. Alesese zeci de jurii de cînd era magistrat, tot felul de jurii pentru tot felul de cazuri, şi crezuse că nu-l mai poate surprinde nimic.

Aşa că nu putea fi pus la colţ în primele zece minute de selecţie a juriului. Şi, bineînţeles, cu sala plină pînă la refuz.

— Vreţi să faceţi parte din juriu, domnule Grimes? întrebă el, încercînd să forţeze o notă glumeaţă, în timp ce răsfoia pagini şi arunca din cînd în cînd cîte o privire spre bogăţia de talent avocăţesc grupată în jurul său.

Domnul Grimes devenea din ce în ce mai ostil.

— Spuneţi-mi de ce nu e posibil ca un nevăzător să facă parte din juriu. Dacă aşa scrie în lege, atunci legea este discriminatorie şi voi face apel la justiţie. Dacă nu scrie în lege, fiind vorba doar de tradiţie, atunci voi face acelaşi lucru, dar mult mai repede.

Fără îndoială, domnul Grimes nu era străin de tema litigiilor.

De o parte a barei se aflau două sute de oameni, aduşi aici prin puterea legii. De cealaltă parte stătea legea însăşi — judecătorul ridicat deasupra celorlalţi, mulţimea de avocaţi plini de ei, privind de sus spre toţi ceilalţi, funcţionarii, poliţiştii, aprozii. În numele celor propuşi, domnul Herman Grimes dăduse o puternică lovitură sistemului şi fu răsplătit cu chicote şi rîsete scurte din partea colegilor săi. Lui nu-i păsa.

Dincolo de balustradă, avocaţii zîmbeau, pentru că posibilii juraţi zîmbeau, se suceau pe scaunele lor, se scărpinau în cap, pentru că nimeni nu ştia ce să facă.

— N-am mai văzut aşa ceva, şopteau ei.

Legea spunea că un nevăzător *poate* fi exceptat de la serviciul de jurat şi, cînd judecătorul zări cuvîntul *poate,* se decise pe loc să-l împace pe domnul Grimes şi să se ocupe de el mai tîrziu. N-

avea sens să se trezească acuzat în propriul său tribunal. Erau şi alte moduri de a-l exclude din juriu. Va discuta problema cu avocaţii.

— Dacă mă gîndesc bine, domnule Grimes, cred că aţi fi un jurat excelent. Vă rog să luaţi loc.

Herman Grimes încuviinţă cu un gest al capului şi răspunse politicos:

— Mulţumesc, domnule.

Cum defineşti un jurat orb? Experţii reflectau la această întrebare, privind spre omul care se apleca încet şi lua loc. Care sînt prejudecăţile lui? De ce parte se va afla? Într-un joc fără reguli, era aproape axiomatic acceptat că oamenii cu handicapuri şi defecte fizice deveneau juraţi excelenţi, pentru că înţelegeau mai bine ce înseamnă suferinţa. Dar existau şi nenumărate excepţii.

Din ultimul rînd, Rankin Fitch se întoarse zadarnic spre dreapta, chinuindu-se să-i prindă privirea lui Carl Nussman, omul care primise deja 1 200 000 de dolari pentru a alege juriul perfect. Nussman se afla în mijlocul consultanţilor săi, ţinînd în mînă un blocnotes şi studiind feţele din jurul său, ca şi cum ar fi ştiut perfect că Herman Grimes era orb. Nu ştiuse, iar Fitch cunoştea acest lucru. Era un amănunt minor, care scăpase vastei lor reţele de informare. Ce altceva le mai scăpase? se întrebă Fitch. O să-l jupoaie de viu pe Nussman, îndată ce curtea avea să se retragă.

— Acum, doamnelor şi domnilor, continuă judecătorul cu vocea brusc mai aspră şi nerăbdător să treacă mai departe, după ce riscul neaşteptat al unui proces de discriminare fusese îndepărtat. Intrăm într-o fază de selecţie a juriului care ne va cere destul timp. Se referă la infirmităţile fizice care v-ar putea împiedica să vă faceţi datoria. Nu intenţionăm să vă punem într-o situaţie jenantă, dar dacă aveţi o problemă fizică oarecare, trebuie să o discutăm. Vom începe cu primul rînd.

Gloria Lane, aflată în picioare lîngă primul rînd de scaune, observă un bărbat de vreo şaizeci de ani

care ridicase mîna; omul se ridică în picioare şi trecu prin uşiţa batantă despărţitoare. Un aprod îl conduse spre boxa martorilor şi împinse microfonul la o parte. Judecătorul se mută mai aproape de marginea mesei şi se aplecă pentru a vorbi în şoaptă cu el. Doi avocaţi, cîte unul din fiecare tabără, luară loc în faţa băncii martorului, în aşa fel încît spectatorii să nu mai poată vedea nimic. Stenograful curţii închidea cercul şi, după ce toţi îşi ocupară locurile, judecătorul se interesă de boala bărbatului.

Era vorba despre o hernie de disc şi adusese o scrisoare de la doctorul său curant. Fu scuzat şi părăsi sala în grabă.

Cînd Harkin anunţă retragerea curţii pentru prînz, la ora douăsprezece, renunţase deja la treisprezece persoane, pe motive medicale. Domnea plictiseala. Curtea reîncepea şedinţa la ora unu şi jumătate, pentru a face acelaşi lucru pe o scară mult mai largă.

Nicholas Easter părăsi tribunalul de unul singur şi străbătu pe jos şase rînduri de blocuri, pînă la un Burger King, unde comandă un megaburger şi o cola. Se aşeză la o masă lîngă fereastră, privind copiii care se jucau într-un mic parc, răsfoind un număr al revistei *USA Today* şi mîncînd pe-ndelete, pentru că avea la dispoziţie o oră şi jumătate.

Aceeaşi blondă care purtase blugi strimţi la prima lor întîlnire din magazinul de computere era acum îmbrăcată cu un şort larg de bumbac, un tricou larg, pantofi de sport Nike noi-nouţi şi ţinea pe umăr un mic sac de gimnastică. Se întîlniră pentru a doua oară cînd ea trecu pe lîngă masa lui cu tava în mînă şi se opri, părînd să-l recunoască.

— Nicholas, spuse ea, prefăcîndu-se nesigură.

El o privi şi, preţ de o secundă penibilă, nu reuşi să-şi amintească numele ei, deşi ştia că se mai întîlniseră undeva.

— Nu-ţi mai aminteşti de mine, spuse ea, zîmbind amabil. Am intrat în magazinul tău acum două săptămîni, după...

— Mda, îmi amintesc, spuse el, aruncînd o privire grăbită spre picioarele ei frumos bronzate. Ai cumpărat un aparat de radio digital.

— Exact. Numele meu este Amanda. Dacă-mi amintesc bine, ţi-am lăsat numărul meu de telefon. Presupun că l-ai pierdut.

— Doreşti să iei loc?

— Mulţumesc, spuse ea şi se aşează imediat, apucînd un cartof prăjit.

— Mai am şi acum numărul, spuse el. De fapt...

— Nu-ţi face probleme. Sînt sigură că ai sunat de mai multe ori. Robotul meu telefonic e stricat.

— Nu. N-am sunat pînă acum. Dar m-am gîndit s-o fac.

— Sigur, ripostă ea, aproape pufnind în rîs.

Îşi strînsese părul într-o coadă de cal. Era prea drăgălaşă şi prea aranjată ca să fie pasionată de jogging. Şi nu se vedea nici urmă de sudoare pe faţa ei.

— Deci, ce faci pe aici? o întrebă el.

— Mă îndrept spre sala de gimnastică aerobică.

— Mănînci cartofi prăjiţi înainte de aerobică?

— De ce nu?

— Nu ştiu. Nu mi se pare normal.

— Am nevoie de carbohidraţi.

— Înţeleg. Fumezi înainte de exerciţii?

— Cîteodată. De asta nu m-ai sunat? Pentru că fumez?

— Nu chiar.

— Hai, zău aşa, Nicholas, nu mă supăr.

Continua să zîmbească şi încerca să pară timidă.

— Ei bine, mi-a trecut prin minte.

— E clar. Ai avut vreo prietenă fumătoare?

— Nu-mi amintesc.

— De ce nu?

— Poate că nu-mi place să respir aerul viciat. Nu ştiu. Nu prea mă preocupă acest subiect.

— Tu ai fumat vreodată? îl întrebă ea, apucînd încă un cartof şi privindu-l atent.

— Sigur că da. Toţi copiii încearcă. Cînd aveam zece ani, am furat un pachet de Camei de la instalatorul care repara ceva la noi acasă. Le-am fumat pe toate în două zile, mi s-a făcut rău şi am crezut că am să mor de cancer, încheie el, muşcînd din sandvici.

— Şi asta a fost tot?

El termină de mestecat şi reflectă înainte de a-i răspunde.

— Cred că da. Nu-mi amintesc să mai fi fumat vreo ţigară de atunci. Tu de ce te-ai apucat?

— Din prostie. Încerc să mă las.

— Bine. Eşti prea tînără.

— Mulţumesc. Stai să ghicesc: cînd mă las, mă vei suna, nu?

— E posibil să te sun oricum.

— Am mai auzit eu vorbe de-astea, spuse ea pe un ton răutăcios, tachinîndu-l. Sorbi îndelung cu paiul din pahar, apoi reluă: Pot să te întreb ce faci tu aici?

— Mănînc un megaburger. Dar tu?

— Ţi-am spus. Mă duc spre sala de gimnastică.

— Exact. Eu treceam pe-aici, sînt cu treburi prin oraş şi mi s-a făcut foame.

— De ce lucrezi într-un magazin de computere?

— Cu alte cuvinte, de ce-mi irosesc viaţa pentru un salariu de mizerie în complexul comercial?

— Nu chiar aşa, dar pe-aproape.

— Sînt student.

— Unde?

— Nicăieri. Între două facultăţi.

— Care a fost ultima?

— Universitatea din Texasul de Nord.

— Care e următoarea?

— Probabil cea din sudul statului Mississippi.

— Ce studiezi?

— Informatica. Pui o grămadă de întrebări.

— Dar sînt uşoare, nu?

— Aşa cred. Unde lucrezi?

— Nu lucrez. Tocmai am divorţat de un tip plin de bani. N-am copii. Douăzeci şi opt de ani, singură şi mi-ar plăcea să rămîn aşa, dar cîte un prieten din cînd în cînd ar fi grozav. De ce nu mă suni?

— Cît de bogat?

Ea izbucni în rîs la auzul acestor cuvinte, apoi îşi privi ceasul.

— Trebuie să plec. Ora mea începe peste zece minute. Sări în picioare, luîndu-şi sacul, dar lăsînd tava pe masă.

— Ne mai vedem noi!

Îşi luă zborul într-un mic BMW.

Restul celor bolnavi fură tăiaţi în grabă de pe listă şi pînă la ora trei a după-amiezei rămăseseră numai o sută cincizeci şi nouă. Judecătorul decise să ia o pauză de cincisprezece minute şi, cînd se întoarse, anunţă că intrau într-o altă fază a selecţiei juriului. Le ţinu un impresionant discurs despre responsabilitatea civică şi practic provocă pe oricine ar fi îndrăznit să găsească pretexte de altă natură decît cele medicale. Prima încercare aparţinu unui membru în consiliul de conducere al unei corporaţii, un tip nervos, care se aşeză pe banca martorilor şi-i explică binevoitor judecătorului, celor doi avocaţi şi reporterului curţii că el muncea optzeci de ore pe săptămînă pentru o mare companie care pierdea mulţi bani şi că orice clipă irosită în afara biroului ar fi fost un dezastru. Judecătorul îi ceru să se întoarcă la locul său şi să aştepte o decizie.

A doua încercare aparţinu unei femei de vîrstă mijlocie, care avea acasă o grădiniţă neoficială.

— Eu am grijă de copii, domnia voastră, şopti ea, luptîndu-se cu lacrimile. E tot ce pot face. Strîng două sute de dolari pe săptămînă şi abia mă descurc. Dacă trebuie să devin jurat, voi fi obligată să angajez un străin ca să aibă grijă de copii.

Părinţilor n-o să le placă şi, în plus, nu-mi permit să angajez pe nimeni. Îmi pierd pîinea.

Posibilii juraţi priviră cu interes cum femeia trecu pe culoarul dintre rînduri fără să se oprească la locul ei şi părăsi sala. Probabil că povestea ei fusese grozavă! Directorul de companie cel nervos spumega de furie.

Pe la cinci şi jumătate, unsprezece persoane fuseseră scutite şi alte şaisprezece fuseseră trimise înapoi la locurile lor, nereuşind să trezească suficientă milă. Judecătorul îi ceru Gloriei Lane să transmită un alt chestionar, mai lung, şi le ceru juraţilor rămaşi să-l completeze pînă a doua zi la nouă dimineaţa. Închise şedinţa, avertizîndu-i categoric să nu discute despre caz cu necunoscuţi.

Rankin Fitch nu se afla în sala de tribunal la încheierea şedinţei de luni după-amiază. Era în biroul său de la capătul străzii. La Universitatea din Texasul de Nord nu exista nici o menţiune cu privire la Nicholas Easter. Blonda înregistrase convorbirea lor de la Burger King şi Fitch o ascultase de două ori. El fusese cel care hotărîse s-o trimită să se întîlnească cu băiatul, ca din întîmplare. Întîlnirea era riscantă, dar reuşise. Acum, blonda se afla într-un avion care o ducea înapoi la Washington. Robotul telefonic din Biloxi funcţiona şi avea să funcţioneze în continuare, pînă cînd juriul procesului va fi ales. Dacă Easter se hotăra să sune, lucru de care Fitch se cam îndoia, nu mai putea da de fată.

4

Chestionarul conţinea întrebări de genul: Fumaţi în prezent? Iar dacă da, cîte pachete pe zi? Iar dacă da, doriţi să vă lăsaţi? Aţi fumat vreodată regulat? A suferit un membru al familiei dumneavoastră sau o persoană apropiată dumneavoastră de orice

boală, temporară sau cronică, asociată direct cu fumatul? Dacă da, cine? (Spaţiu pe rîndul următor. Vă rugăm să daţi numele persoanei, natura bolii şi să declaraţi dacă persoana respectivă s-a vindecat sau nu în urma tratamentului. Sînteţi de părere că fumatul cauzează (a) cancer pulmonar; (b) boli de inimă; (c) hipertensiune; (d) nici una dintre cele de mai sus; (e) toate cele de mai sus?

Pe pagina a treia apăreau probleme mai grele: Cum vedeţi folosirea fondurilor obţinute din impozite pe ţigări pentru îngrijirea medicală a bolilor cauzate de fumat? Cum vedeţi folosirea lor pentru subvenţionarea fermelor de tutun? Ce părere aveţi despre interzicerea fumatului în toate clădirile publice? Ce drepturi credeţi că trebuie să aibă fumătorii? Pentru răspunsuri erau prevăzute spaţii ample.

Pe pagina a patra erau înscrise şaptesprezece nume de avocaţi desemnaţi oficial pentru acest proces, apoi încă optzeci de nume ale avocaţilor care aveau o legătură oarecare cu primii. Cunoaşteţi personal pe vreunul dintre aceşti avocaţi? Aţi fost vreodată implicat în probleme legale împreună cu oricare dintre aceşti avocaţi?

Nu. Nu. Nu. Nicholas bifa repede toate aceste răspunsuri.

Pagina a cincea cuprindea numele potenţialilor martori, şaizeci şi două de persoane, inclusiv Celeste Wood, văduva şi reclamanta. Cunoaşteţi pe vreunul dintre aceştia? Nu.

Îşi făcu încă o cană de nes şi adăugă două pliculeţe de zahăr. Întrebările acestea îi luaseră o oră întreagă cu o seară înainte şi încă una în acea dimineaţă. Soarele abia se ridicase pe cer. Micul său dejun era alcătuit dintr-o banană şi o gogoaşă sleită. Muşcă din gogoaşă, se gîndi la ultima întrebare, apoi notă răspunsul cu creionul, cu mare grijă, sătul de atîta efort — trebuia să scrie cu litere de tipar, pentru că scrisul său de mînă era oribil, abia lizibil. Se ştia că, înainte de lăsarea

serii, întregul comitet de experţi grafologi avea să se aplece asupra cuvintelor sale, fără să le pese prea mult de ceea ce scrisese, ci de felul în care forma literele. Dorea să dea aparenţa unui om îngrijit şi grijuliu, inteligent şi cu mintea deschisă, capabil să ciulească bine amîndouă urechile şi să decidă corect — un arbitru de care să fie mîndri.

Citise trei cărţi despre toate detaliile analizei grafologice.

Reveni la întrebarea despre subvenţionarea industriei tutunului, pentru că era foarte dificilă. Avea un răspuns pregătit, pentru că reflectase mult la această problemă şi dorea să-l formuleze foarte clar. Sau mai bine vag. Poate că, în felul acesta, nu-şi va trăda sentimentele, dar nici nu va speria vreuna dintre părţi.

Multe dintre aceste întrebări fuseseră folosite în cazul Cimino, cu un an înainte, în Allentown, Pennsylvania. Pe atunci, Nicholas era David — David Lancaster, student în timpul liber la cinematografie. Purta o barbă neagră, adevărată, şi ochelari falşi cu rame de baga şi lucra într-un magazin de accesorii video. Copiase chestionarul înainte de a-l returna a doua zi de la începerea selecţiei juriului. Era un caz similar cu acesta, dar cu o altă văduvă şi o altă companie producătoare de ţigări şi, deşi fuseseră implicaţi o sută de avocaţi, erau cu totul alţii decît cei de acum. Numai Fitch era acelaşi.

Nicholas/David făcuse primele două breşe încă de atunci, dar se aflase la patru rînduri distanţă cînd juraţii îşi ocupaseră locurile. Se răsese, aruncase ochelarii de farmacist şi părăsise oraşul o lună mai tîrziu.

Masa pliantă de placaj tremura uşor în timp ce scria. Aceasta era bucătărioara lui — masa şi trei scaune desperecheate. Cămăruţa din dreapta fusese mobilată cu un şezlong vechi, un televizor, aşezat peste o cutie de lemn şi o canapea prăfuită, pe care o cumpărase de la solduri cu cincisprezece dolari.

Probabil că şi-ar fi putut permite să închirieze lucruri mai frumoase, dar pentru închirieri se completau formulare şi ar fi putut lăsa o urmă. Iar acolo existau oameni care pur şi simplu scormoneau şi în gunoaie ca să afle cine era.

Se gîndi la blondă şi se întrebă unde va apărea astăzi, fără îndoială cu o ţigară la îndemînă şi gata să-l atragă într-o altă conversaţie banală despre fumat. Nu-i trecuse prin minte s-o sune, dar nu reuşea să-şi dea seama de partea cui lucrează. Probabil a companiilor de tutun, pentru că era exact tipul de spioană pe care Fitch l-ar fi folosit cu mare plăcere.

Din studiile sale de drept, Nicholas ştia că era extrem de lipsit de etică pentru blondă, sau pentru oricare altul plătit pentru asta, să abordeze direct un potenţial jurat. Mai ştia că Fitch avea destui bani ca s-o facă pe blondă să dispară, fără urmă, pentru a-şi face reapariţia abia la următorul proces, cu părul roşu, afişînd cu totul alt stil şi declarîndu-se interesată de horticultură. Unele lucruri erau imposibil de descoperit.

Singurul dormitor al apartamentului era ocupat aproape integral de o saltea imensă, aşezată direct pe podea — alt chilipir de la solduri. Nişte cutii de carton serveau drept dulap. Hainele stăteau împrăştiate pe podea.

Era un cămin temporar, genul de casă pe care s-o foloseşti o lună-două, pentru ca apoi să-ţi iei zborul în mijlocul nopţii; exact asta şi avea de gînd. Erau deja şase luni de cînd stătea aici, iar apartamentul constituia adresa lui oficială, sau cel puţin aceea pe care o înregistrase la primărie şi pe baza căreia obţinuse permisul de conducere în statul Mississippi. Avea o casă mai frumoasă la numai patru mile distanţă, dar nu putea risca să fie văzut acolo.

Aşa că trăia fericit în sărăcie, ca mulţi alţi studenţi fără un ban în buzunar, fără realizări şi responsabilităţi. Era aproape sigur că iscoadele lui

Fitch nu intraseră în apartament, dar nu voia să rişte. Locul era ieftin, dar aranjat cu grijă. N-ar fi putut găsi nici un detaliu revelator.

La opt, termină chestionarul şi îl verifică încă o dată. Pe cel de la Cimino îl scrisese de mînă, într-un stil total diferit. După multe luni de exersare a scrisului de tipar, era sigur că nu va fi descoperit. În cazul acela existaseră trei sute de juraţi potenţiali, iar acum erau aproape două sute, aşa că de ce să apară suspiciuni în legătură cu prezenţa lui în ambele cazuri?

Trăgînd puţin la o parte faţa de pernă cu care acoperise fereastra bucătăriei, verifică rapid parcarea de jos, încercînd să descopere dacă nu erau ceva fotografi sau alţi intruşi. Văzuse unul, cu trei săptămîni în urmă, lăsat mai jos în scaunul de la volanul unei camionete de transport.

Nici o iscoadă de data asta. Încuie uşa apartamentului şi plecă pe jos.

Gloria Lane se dovedise mult mai eficientă în organizare a doua zi. Cei o sută patruzeci şi opt de posibili juraţi rămaşi erau aşezaţi pe partea dreaptă, înghesuiţi cîte doisprezece pe fiecare rînd, pînă la al doisprezecelea, alţi patru fiind aşezaţi pe culoarul dintre rînduri. Erau mai uşor de manevrat dacă stăteau pe o singură parte a sălii de şedinţe. Chestionarele fuseseră strînse la intrare, copiate în grabă şi date celor două părţi. Pe la zece, chestionarele erau deja supuse analizei atente a consultanţilor închişi în camere fără ferestre.

De cealaltă parte a culoarului de trecere, un grup format din tineri finanţişti bine crescuţi, reporteri, curioşi şi alţi spectatori de toate felurile se holbau la avocaţi, care, la rîndul lor, studiau figurile juraţilor. Fitch venise neauzit pînă în primul rînd, mai aproape de echipa lui de apărători; era flancat de doi gealaţi bine îmbrăcaţi, gata să-i îndeplinească orice ordin.

Judecătorul Harkin ştia foarte bine ce are de făcut în acea zi de marţi şi, în mai puţin de o oră,

încheie tot ce era legat de problemele de altă factură decît medicale. Alţi şase juraţi fură învoiţi, ceea ce însemna că mai rămăseseră o sută patruzeci şi doi.

În sfîrşit, era timpul să înceapă spectacolul. Wendall Rohr, îmbrăcat cu aceeaşi jachetă gri în carouri, vestă albă şi papionul cu model roşu şi galben, se ridică în picioare şi se îndreptă spre bară, pentru a se adresa publicului său. Îşi pocni încheieturile degetelor, desfăcu braţele larg şi arboră un zîmbet întunecat. „Bine aţi venit!" rosti el teatral, ca şi cum ceea ce urma avea să fie un eveniment ce va rămîne întipărit în memoria tuturor. Se prezentă, apoi îşi prezentă echipa care participa la proces, după care o rugă pe reclamantă, Celeste Wood, să se ridice în picioare. Reuşi să folosească de două ori cuvîntul „văduvă" în discursul adresat juraţilor potenţiali. Era o femeie micuţă, de cincizeci şi cinci de ani, îmbrăcată cu o rochie simplă, neagră, ciorapi negri, pantofi negri şi care oferea asistenţei un zîmbet chinuit, ca şi cum se afla în plină perioadă de doliu, cu toate că soţul ei murise cu patru ani în urmă. De fapt, mai avea puţin şi se recăsătorea, eveniment pe care Wendall reuşise să-l anuleze în ultimul moment, în clipa în care aflase. N-ai decît să-l iubeşti, îi explicase el, dar în linişte; nu te poţi mărita cu el decît după proces. Trebuie să trezim simpatie. Lumea îşi închipuie că suferi, îi explicase el.

Fitch ştia totul despre nunta anulată şi mai ştia că şansele erau minime să aducă această problemă în faţa juraţilor.

După prezentarea tuturor celor aflaţi de partea sa, Rohr făcu un scurt rezumat al cazului, o relatare care captă din plin interesul avocaţilor apărării şi al judecătorului. Păreau pregătiţi să intervină drastic, în clipa în care Rohr ar fi depăşit graniţa invizibilă dintre fapte şi argumente. N-a

făcut-o, dar chinul la care îi supusese i-a dat multă satisfacţie.

A urmat o lungă pledoarie adresată potenţialilor juraţi, cărora le cerea să fie cinstiţi şi deschişi, fără să se teamă să-şi ridice mînuţele timide dacă îi deranja chiar şi cel mai mic amănunt. Cum altfel puteau ei, avocaţii, să exploreze gînduri şi sentimente, dacă potenţialii juraţi nu vorbeau? „Evident, asta nu se poate face numai uitîndu-ne la voi", spuse el, rînjind din nou. În momentul acela, nu mai puţin de opt persoane încercau cu disperare să citească ce se ascundea în spatele fiecărei ridicări de sprinceană, a fiecărei mişcări a buzelor.

Pentru a pune lucrurile în mişcare, Rohr luă în mînă un blocnotes, aruncă o privire şi apoi spuse:

— Să continuăm. Unii dintre dumneavoastră aţi mai fost juraţi pînă acum. Vă rog să ridicaţi mîinile.

Douăsprezece mîini se ridicară ascultătoare. Rohr studie persoanele respective şi se adresă celei mai apropiate dintre ele, o doamnă aşezată în primul rînd.

— Doamna Millwood, nu-i aşa?

Femeia încuviinţă, înroşindu-se. Toţi cei prezenţi se uitau la ea şi încercau să descopere cine era doamna Millwood.

— Da, spuse ea, dregîndu-şi vocea şi încercînd să vorbească suficient de tare.

— Ce fel de caz era? întrebă el, deşi cunoştea practic toate detaliile — se întîmplase cu şapte ani în urmă, chiar în acea sală de şedinţe, cu un alt judecător, iar reclamantul nu primise nimic. Copiase dosarul cu săptămîni în urmă.

Rohr vorbise chiar şi cu avocatul reclamantului, prieten de-al său. Începuse cu această întrebare şi acest jurat pentru că era un mod simplu de a face încălzirea, o şmecherie pentru a le dovedi celorlalţi că nu se întîmpla nimic dacă ridicau mîna şi stăteau de vorbă.

— Un accident de maşină, spuse ea.

— Unde a avut loc procesul? întrebă el, cu sinceritate.

— Chiar aici.

— Ah, în această sală! se prefăcu el surprins, dar avocaţii apărării ştiau că se preface.

— Juriul a luat o decizie în acel caz?

— Da.

— Şi care a fost verdictul?

— Lui nu i-am dat nimic.

— Vă referiţi la reclamant?

— Da. Noi am considerat că n-a avut cu adevărat de suferit.

— Înţeleg. Activitatea de jurat a fost o experienţă plăcută pentru dumneavoastră?

Ea reflectă o clipă, apoi răspunse:

— A fost bine. Mult timp pierdut, totuşi, înţelegeţi ce vreau să spun, cînd avocaţii se ceartă pentru una sau alta.

— Da, cam aşa ni se întîmplă, răspunse Rohr cu un zîmbet larg. Nimic din desfăşurarea acelui caz nu v-ar influenţa capacitatea de a-l audia pe acesta?

— Nu cred.

— Mulţumesc, doamnă Millwood.

Soţul femeii fusese, pe vremuri, contabil într-un mic spital de provincie care fusese obligat să-şi închidă porţile după ce se descoperiseră acolo dovezi de încălcare a obligaţiilor medicale. Verdictele pe scară largă erau un subiect pe care femeia îl ura, pe bună dreptate. Jonathan Kotlack, avocatul părţii vătămate, însărcinat cu selecţia finală a juraţilor, îşi scosese de mult numele ei din memorie.

Totuşi, la mai puţin de trei metri de Kotlack, avocaţii apărării, aşezaţi în jurul mesei, o priveau cu admiraţie. Joann Millwood era o adevărată comoară.

Rohr puse aceleaşi întrebări şi altor veterani ai meseriei de jurat şi lucrurile deveniră repede monotone. Apoi atinse spinoasa problemă a

reformei legislaţiei civile şi puse un număr de întrebări aparent fără legătură, despre drepturile victimelor, procesele pentru comportament indecent şi preţul asigurărilor. Cîteva dintre întrebări fură însoţite de miniargumente, dar încercă să nu-şi creeze probleme. Era aproape ora prînzului şi cei prezenţi îşi cam pierduseră interesul de la o vreme. Judecătorul Harkin hotărî luarea unei pauze de o oră, iar şerifii adjuncţi goliră sala.

Avocaţii însă rămaseră pe loc. Gloria Lane şi ajutoarele sale împărţiră pachete cu sandviciuri mici, soioase şi mere roşii. Urmă un prînz de lucru. Cam o duzină de probleme neclare trebuiau rezolvate şi judecătorul era gata de acţiune. Paharele se umpleau cu cafea şi ceai cu gheaţă.

Folosirea chestionarelor uşura mult selecţia juriului în timp ce Rohr punea întrebări în sala de şedinţe, zeci de oameni aflaţi în alte locuri examinau răspunsurile scrise şi tăiau cîte un nume de pe liste. Sora unui tip murise de cancer la plămîni. Alte şapte persoane aveau prieteni apropiaţi sau rude cu grave probleme de sănătate, pe care le atribuiau exclusiv tutunului. Cel puţin jumătate dintre cei de pe listă fumau ocazional sau fumaseră cu regularitate în trecut. Majoritatea celor care fumau recunoşteau că doresc să se lase.

Datele au fost analizate, apoi introduse în computere şi, pînă la mijlocul după-amiezei celei de a doua zile, copiile au fost împărţite şi editate. După ce închise şedinţa din după-amiaza de marţi, la patru şi jumătate, judecătorul Harkin aşteptă din nou să se golească sala şi conduse discuţiile cu privire la datele primite. Timp de aproape trei ore, răspunsurile scrise au fost analizate şi dezbătute şi, în final, alte treizeci şi unu de nume au fost tăiate de pe listă. Gloria Lane primi sarcina de a le telefona imediat pentru a le spune vestea cea bună.

Harkin era hotărît ca miercuri să termine cu selecţia juriului. Expunerile introductive erau programate pentru joi dimineaţă. Şi făcuse o aluzie discretă la ceva programat şi pentru sîmbătă.

La ora opt, în seara de marţi, judecătorul ascultă o ultimă moţiune, rezolvată rapid, după care trimise avocaţii acasă. Avocaţii companiei Pynex se întîlniră cu Fitch în birourile firmei Whitney & Cable & White, unde îi aştepta o altă masă delicioasă formată din sandviciuri reci şi cartofi prăjiţi unsuroşi. Fitch dorea să lucreze şi, în timp ce avocaţii obosiţi îşi umpleau încet farfuriile de hîrtie, doi asistenţi distribuiau copii ale ultimelor rezultate ale analizelor grafologice. Mîncaţi repede, le ceru Fitch, ca şi cum mîncarea aceea putea fi savurată. Lista de juraţi se redusese la numai o sută unsprezece şi alegerea începea a doua zi.

Dimineaţa îi aparţinu lui Durwood Cable, sau Durr, cum era cunoscut în zona Golfului Mexic, loc pe care nu-l părăsise niciodată în şaizeci şi unu de ani. Fiind partenerul cel mai vechi al firmei Whitney & Cable & White, domnul Durr fusese ales cu grijă de către Fitch pentru a se ocupa de problemele companiei Pynex în tribunal. Ca avocat, apoi ca judecător, revenind din cînd în cînd la bară, Durr îşi petrecuse cea mai mare parte din ultimii patruzeci de ani studiind juraţii şi vorbindu-le. Descoperise că sala de şedinţe era un loc unde te puteai relaxa, pentru că era ca o scenă — fără telefoane, fără circulaţie pietonală, fără secretare care să se învîrtă în jurul tău — unde fiecare avea un rol, fiecare urma un scenariu ale cărui vedete erau avocaţii. Era foarte calculat în mişcări şi în vorbe, dar între paşii făcuţi şi momentul sentinţei, ochilor lui cenuşii nu le scăpa nimic. În vreme ce adversarul său, Wendall Rohr, era zgomotos, gregar şi excentric, Durr rămînea mereu serios,

aproape rigid. Costumul negru, obligatoriu, cravata aurie, destul de îndrăzneaţă, cămaşa clasică, albă, contrastau în mod plăcut cu faţa lui foarte bronzată. Durr era pasionat de pescuitul în ape sărate şi îşi petrecea multe ore cu barca, la soare. Chelise în vîrful capului, dar locul era ars de soare.

Într-un timp, trecuseră şase ani fără să piardă măcar un proces, după care Rohr, adversarul şi uneori prietenul său, i-o luase înainte cu un proces de două milioane.

Se îndreptă spre bară şi privi cu seriozitate în ochii celor o sută unsprezece persoane. Ştia unde locuieşte fiecare, ştia dacă au sau nu copii sau nepoţi. Îşi încrucişă braţele, se apucă de bărbie, părînd un profesor dus pe gînduri şi rosti, cu o voce vibrantă, plăcută:

— Numele meu este Durwood Cable şi reprezint Pynex, o veche companie care produce ţigări de nouăzeci de ani.

Poftim, nu se ruşina! Vorbi despre Pynex timp de zece minute şi reuşi din plin să îndulcească imaginea companiei, prezentîndu-şi clientul în culori calde, spumoase, aproape plăcute.

O dată terminată această parte, se adînci fără frică în problema alegerii. Pe cînd Rohr pusese în centrul discuţiei dependenţa, Cable folosi timpul pe care îl avea la dispoziţie discutînd despre libertatea de a alege.

— Putem să cădem de acord asupra ideii că fumatul este un potenţial pericol, dacă se face abuz? întrebă el şi apoi privi cum majoritatea celor prezenţi clătinau capul în semn de aprobare.

Cine putea nega aşa ceva?

— Aşa, bine. Acum, cunoscînd acest lucru, sînteţi de acord că un fumător ar trebui să cunoască pericolul la care se expune?

Din nou înclinări ale capului, fără alte gesturi deocamdată. Durr studia figurile, în mod special privea indiferenţa de pe faţa lui Nicholas Easter, aşezat acum în rîndul al treilea, pe locul al optulea

de la culoar. După reducerea listei, Easter nu mai era acum juratul numărul 56, ci 32, şi avansa după fiecare şedinţă. Pe faţa lui nu se vedea nimic în afară de concentrarea cu care asculta.

— Aceasta este o întrebare foarte importantă, rosti Cable încet, ascultînd ecoul cuvintelor sale în tăcerea care se lăsase. Cu arătătorul întins, le făcu un semn plin de blîndeţe, continuînd:

— Există măcar un singur om printre dumneavoastră care nu crede că o persoană care alege fumatul trebuie să cunoască riscurile acestuia?

Aşteptă, pîndind şi insistînd, şi, în cele din urmă, surprinse pe cineva. O mînă se ridică încet din rîndul al patrulea. Cable zîmbi, se apropie cu un pas şi spuse:

— Da, cred că dumneavoastră sînteţi doamna Tutwiler. Vă rog să vă ridicaţi.

Dacă era cu adevărat doritor să găsească un voluntar, n-avea motive să se bucure de data asta. Doamna Tutwiler era o femeie delicată, de şaizeci de ani, cu o privire furioasă. Se ridică, ţinînd spatele foarte drept şi bărbia înălţată, şi îi spuse:

— Am o întrebare pentru dumneavoastră, domnule Cable.

— Vă rog.

— Dacă toată lumea ştie că ţigările sînt periculoase, atunci de ce clientul dumneavoastră continuă să le fabrice?

Cîţiva dintre colegii ei de selecţie pufniră în rîs. Toţi ochii se îndreptară spre Durwood Cable, care continua să zîmbească, fără măcar să tresară.

— Excelentă întrebare, rosti el cu putere. Nu avea de gînd să răspundă la ea. Credeţi, reluă el, că ar trebui să se interzică în totalitate fabricarea ţigărilor, doamnă Tutwiler?

— Categoric.

— Chiar dacă oamenii vor să-şi exercite dreptul de a alege fumatul?

— Ţigările dau dependenţă, domnule Cable, ştiţi acest lucru.

— Mulţumesc, doamnă Tutwiler.

— Fabricanţii încarcă nicotină, atrag oamenii şi apoi îşi fac publicitate ca nebunii, ca să-şi menţină vînzarea.

— Mulţumesc, doamnă Tutwiler.

— N-am terminat, spuse ea răstit, strîngînd marginea balustradei în mînă şi încercînd să pară mai înaltă. Fabricanţii au negat întotdeauna că fumatul dă dependenţă. E o minciună, şi dumneavoastră ştiţi acest lucru. De ce nu se scrie asta pe etichete?

Expresia feţei lui Durr nu se schimbă cîtuşi de puţin. Aşteptă răbdător, apoi întrebă cu amabilitate:

— Aţi terminat, doamnă Tutwiler?

Femeia ar mai fi avut şi altele de spus, dar îi trecu brusc prin minte că poate nu era momentul.

— Da, răspunse ea, aproape în şoaptă.

— Mulţumesc. Răspunsuri ca al dumneavoastră sînt vitale pentru alegerea juriului. Vă mulţumesc foarte mult. Acum puteţi lua loc.

Ea privi în jur parcă aşteptîndu-se ca şi alţii să se ridice şi să o susţină, dar, văzîndu-se singură, căzu înapoi pe scaun. Putea la fel de bine să părăsească sala de şedinţe.

Cable trecu repede la alte probleme, mai puţin delicate. Puse o mulţime de întrebări, provocă vreo cîteva răspunsuri şi oferi experţilor în limbajul trupului multe motive de interes. Termină pe la prînz, tocmai la timp pentru o gustare rapidă. Harkin ceruse juraţilor să se întoarcă la trei, dar le spusese avocaţilor să mănînce repede şi să se întoarcă în patruzeci şi cinci de minute.

La ora unu, în sala pustie şi încuiată, cu avocaţii înghesuiţi rînduri-rînduri în jurul meselor lor, Jonathan Kotlack se ridică în picioare şi anunţă curtea că „acuzarea va accepta juratul numărul 1". Nimeni nu păru surprins. Fiecare dintre cei

prezenţi îşi notă ceva pe cîte o fişă tipărită, inclusiv onoratul judecător care, după o scurtă pauză, întrebă:

— Apărarea?

— Apărarea este de acord cu numărul 1.

Nu era surprinzător. Numărul 1 era Rikki Coleman, o tînără soţie şi mamă a doi copii, care nu fumase niciodată şi lucra la fişierul unui spital. Kotlack şi echipa lui o evaluaseră la nivelul 7 din 10 pe baza răspunsurilor ei scrise, a formaţiei ei medicale, a faptului că era absolventă de colegiu şi că fusese interesată vizibil de tot ceea ce se spusese pînă atunci.

— Pînă aici a fost uşor, mormăi Harkin ca pentru sine. Mergem mai departe. Juratul numărul 2, Raymond C. LaMonette.

Domnul LaMonette constituia prima dispută strategică din alegerea juriului. Nici una dintre părţi n-avea nevoie de el — amîndouă îl situaseră la nivelul 4-5. Fuma zdravăn, dar dorea cu disperare să se lase. Răspunsurile sale scrise erau total indescifrabile şi în întregime inutile. Experţii ambelor părţi, specializaţi în limbajul gesturilor, raportaseră că domnul LaMonette îi ura pe toţi avocaţii şi tot ce era legat de aceştia. Cu cîţiva ani înainte, fusese la un pas de a fi ucis de către un şofer beat. Procesul intentat nu-i adusese nici un beneficiu.

În conformitate cu regulamentul selecţiei juriului, fiecare parte avea dreptul la un număr de provocări decisive sau „lovituri", cum li se mai spunea, folosite la nevoie pentru blocarea, fără un motiv precis, a potenţialilor juraţi. Datorită importanţei acestui caz, judecătorul Harkin dăduse fiecărei părţi dreptul la zece lovituri, faţă de cele patru obişnuite. Ambele părţi doreau să scape de LaMonette, dar doreau să-şi păstreze loviturile pentru figuri care puneau mai multe probleme.

După regulament, acuzarea trebuia să înceapă şi, după o scurtă întîrziere, Kotlack spuse:

— Acuzarea alege numărul 2.

— Aceasta este prima provocare decisivă din partea acuzării, spuse Harkin, notînd acest lucru pe foaia de hîrtie.

Era o mică victorie pentru apărare. Bazîndu-se pe o decizie de ultim moment, Durr Cable fusese şi el pregătit să facă aceeaşi mutare.

Acuzarea propuse numărul 3, soţia unui director executiv de corporaţie, apoi pe numărul 4. Loviturile strategice continuau, decimînd, practic, rîndul întîi. Măcelul mai slăbi cînd se ajunse la rîndul al doilea, cinci persoane din douăsprezece reuşind să supravieţuiască diverselor provocări, dintre care două fuseseră ridicate chiar de curte. Şapte juraţi fuseseră deja aleşi cînd selecţia ajunse la rîndul al treilea. Al optulea pe acest rînd era marele necunoscut, Nicholas Easter, juratul numărul 32, care pînă atunci fusese foarte atent şi păruse oarecum suportabil, deşi reuşise să cam dea fiori ambelor părţi.

Wendall Rohr, care acum vorbea în numele acuzării, deoarece Kotlack era prins într-o conversaţie şoptită cu unul dintre experţi, despre două persoane aflate în rîndul al patrulea, folosi o lovitură decisivă pentru juratul numărul 25. Era a noua lovitură a acuzării. Ultima era rezervată pentru un temut şi notoriu republican din rîndul al patrulea, dacă se ajungea pînă acolo. Apărarea propuse numărul 26, anulîndu-şi cea de-a opta lovitură decisivă. Juraţii cu numerele 27, 28 şi 29 fură acceptaţi. Juratul cu numărul 30 primi din partea apărării solicitarea de a fi retras de drept, pentru motive care concordau de ambele părţi, ceea ce nu irosea şansele nici uneia. Durr Cable solicită o întrevedere care să nu fie înregistrată, deoarece dorea să discute ceva în particular. Rohr era puţin mirat, dar nu protestă. Reporterul oficial opri înregistrarea. Cable dădu o scurtă informaţie lui Rohr şi judecătorului. Vorbind cu voce joasă, le spuse:

— Onorată instanţă, am aflat, din anumite surse, că juratul numărul 30, Bonnie Tyus, este dependent de medicamentul Ativan. Nu a fost niciodată tratată, niciodată arestată, nu şi-a recunoscut niciodată această problemă. Evident că nu a menţionat-o în chestionare sau în timpul sesiunilor noastre de întrebări şi răspunsuri. Reuşeşte să ducă o viaţă liniştită, să-şi păstreze slujba şi soţul — deşi e la al treilea.

— Cum aţi aflat despre asta? întrebă Harkin.

— Prin investigaţiile noastre destul de complexe în legătură cu fiecare jurat. Vă asigur că nu s-a stabilit nici un contact neautorizat cu doamna Tyus.

Fitch făcuse descoperirea. Al doilea soţ al femeii fusese descoperit în Nashville, unde curăţa remorci de tractoare într-un service care rămînea deschis toată noaptea. Pentru o bancnotă de o sută de dolari, fusese bucuros să spună tot ce-şi mai amintea despre fosta lui soţie.

— Ce părere aveţi, domnule Rohr? întrebă judecătorul. Fără nici cea mai mică ezitare, Rohr spuse, minţind:

— Deţinem şi noi aceeaşi informaţie, domnule judecător. Aruncă o privire amabilă spre Jonathan Kotlack, care, la rîndul său, privi spre un alt avocat, care se ocupase de grupul din care făcea parte Bonnie Tyus. Pînă în acel moment cheltuiseră peste un milion de dolari pentru selecţia juriului şi le scăpase acest element crucial!

— În regulă. Juratul numărul 30 este retras din motive obiective. Revenim la înregistrare. Juratul numărul 31?

— Putem dispune de cîteva minute, domnule judecător? întrebă Rohr.

— Da. Dar foarte scurt.

După treizeci de nume, fuseseră alese zece; nouă fuseseră recuzate de acuzare, opt de apărare şi trei fuseseră respinse de către curte. Era puţin probabil să se ajungă la rîndul al patrulea, aşa că

Rohr, care mai avea dreptul la o alegere, studie juraţii de la 31 la 36 şi şopti spre echipa grupată în jurul său:

— Care e cel mai dubios dintre toţi?

Toate degetele se îndreptară spre numărul 34, o femeie grasă, nesuferită, care-i speriase din prima zi. Wilda Haney era numele ei şi, în urmă cu o lună, cu toţii juraseră să se ferească de Wilda cea umflată. Studiară fişa alte cîteva minute şi conveniră să accepte numerele 31, 32 şi 35; nici unul nu era prea grozav, dar orice era mai bine decît Wilda cea umflată.

Într-o înghesuială şi mai mare, la numai cîţiva metri distanţă, Cable şi trupele sale conveneau să-l respingă pe 31, să-l ia pe 32, să ridice obiecţii la adresa lui 33, pentru că numărul 33 era domnul Herman Grimes, nevăzătorul, apoi să-l ia pe 34, Wilda Haney, şi să „lovească", dacă era nevoie, numărul 35.

Nicholas Easter deveni astfel al unsprezecelea jurat ales pentru audierea procesului *Wood contra Pynex.* Cînd sala de şedinţe se deschise, la ora trei, pentru anunţarea juriului, judecătorul Harkin începu să strige numele celor doisprezece aleşi. Aceştia trecură prin uşiţa din dreptul balustradei, pentru a-şi ocupa locurile desemnate pe banca juraţilor. Nicholas stătea pe al doilea scaun de pe rîndul din faţă. La cei douăzeci şi şapte de ani ai săi, era pe locul doi în ceea ce priveşte tinereţea. Erau cu toţii nouă albi şi trei negri, şapte femei, cinci bărbaţi, unul nevăzător. Trei rezerve luaseră loc pe scaunele pliante tapisate înghesuite în colţul băncii juraţilor. La ora patru şi jumătate, cei cincisprezece se ridicară în picioare şi repetară jurămîntul de jurat. Ascultară, timp de jumătate de oră, avertismentele severe exprimate de judecătorul Harkin la adresa lor, a avocaţilor şi a părţilor implicate. Contactul de orice natură cu

juraţii putea avea drept rezultat sancţiuni dure, amenzi, chiar anularea procesului, eventual excluderea din barou şi moartea.

Le interzise juraţilor să discute cu cineva despre proces, nici chiar cu soţii sau prietenii şi, zîmbind, îşi luă rămas-bun de la ei, urîndu-le noapte bună şi cerîndu-le să fie prezenţi a doua zi dimineaţă la ora nouă fix.

Avocaţii priveau în urma lor, dorindu-şi să poată pleca şi ei. Dar aveau de lucru. Cînd în sala de şedinţe nu mai rămăseseră decît avocaţii şi asistenţii acestora, judecătorul spuse:

— Domnilor, dumneavoastră aţi formulat aceste moţiuni. Acum trebuie să le şi justificaţi.

5

Parţial datorită unui amestec de nerăbdare şi plictiseală, parţial pentru că simţea că-l va aştepta cineva, la ora opt şi jumătate, Nicholas Easter se strecură pe uşa nezăvorîtă din spate a curţii de justiţie, urcă pe scara folosită arareori şi intră pe culoarul strîmt din spatele sălii de şedinţe. Majoritatea instituţiilor de stat se deschideau la opt, aşa că deja se auzeau mişcări şi zgomote la primul etaj. La al doilea însă era mai puţină agitaţie. Aruncă o privire în sală şi constată că nu era lume. Servietele diplomat sosiseră şi fuseseră trîntite la nimereală pe mese. Avocaţii se aflau probabil în spate, în apropierea automatului de cafea, spunînd glume şi pregătindu-se pentru luptă.

Cunoştea bine locul. Cu trei săptămîni în urmă, a doua zi după ce primise preţioasa citaţie pentru a servi ca jurat, venise să arunce o privire prin sala de şedinţe. Cum pentru moment era pustie şi nefolosită, explorase culoarele şi spaţiile din jur; biroul înghesuit al judecătorului; camera unde se servea cafeaua, şi unde avocaţii bîrfeau aşezaţi pe

scaune vechi, pline de reviste vechi şi ziare noi; camera improvizată pentru martori, plină cu scaune pliante şi fără ferestre; sala de aşteptare a sentinţei, unde cei încătuşaţi şi periculoşi îşi aşteptau pedeapsa; şi, bineînţeles, camera juraţilor.

În această dimineaţă, intuiţia lui se dovedi corectă. Femeia se numea Lou Dell — solidă, de vreo şaizeci de ani, cu bretonul cărunt căzîndu-i în ochi, purta pantaloni de poliester şi o pereche de tenişi vechi. Stătea în hol, lîngă uşa care dădea spre camera juraţilor, citind un roman cu copertele roase şi aşteptînd intrarea cuiva pe domeniul său. Sări în picioare, scoase o foaie de hîrtie de sub şezut şi spuse:

— Bună dimineaţa. Pot să vă fiu de folos?

Era toată numai zîmbet şi îl privea ştrengăreşte.

— Sînt Nicholas Easter, spuse el şi veni în întîmpinarea mîinii întinse a femeii. Ea i-o strînse cu putere, scuturîndu-l de parcă ar fi avut ceva împotriva lui şi îi căută numele pe foaia de hîrtie.

Urmă un nou zîmbet larg şi apoi:

— Bine aţi venit în sala juraţilor. Este primul dumneavoastră proces?

— Da.

— Poftiţi, spuse ea, împingîndu-l de-a binelea pe uşă, în cameră. Aveţi aici cafea şi gogoşi, adăugă, trăgîndu-l de braţ şi făcînd semn spre un colţ al camerei. Pe acestea le-am făcut chiar eu, se mîndri ea, ridicînd în aer un coş cu brioşe negre, soioase. E un fel de tradiţie. Întotdeauna aduc brioşe în prima zi, brioşele juraţilor, cum le zic eu. Serviţi una.

Masa era acoperită cu diferite sortimente de gogoşi, aşezate cu grijă pe tăvi. Alături se aflau două cafetiere pline, aburinde. Farfurii şi ceşti, linguriţe şi furculiţe, zahăr, lapte, îndulcitori de mai multe feluri. Iar în centrul mesei se aflau brioşele juraţilor. Nicholas luă una, pentru că nu avea încotro.

— Le fac de optsprezece ani, spuse ea. Pe vremuri puneam şi stafide, dar a trebuit să renunţ, adăugă ea, dîndu-şi ochii peste cap, ca şi cum restul poveştii era scandalos.

— De ce? întrebă el, pentru că se simţea obligat.

— Le dădea gaze. Uneori în sala de şedinţe se aude fiecare zgomot. Înţelegeţi ce vreau să spun?

— Cred că da.

— Cafea?

— Pot să-mi iau şi singur.

— În regulă, comentă ea şi se întoarse pe călcîie, arătînd spre teancul de hîrtii aşezate în centrul mesei lungi. Aveţi acolo o listă de instrucţiuni din partea judecătorului Harkin. Vrea ca fiecare jurat să aibă cîte una, s-o citească cu atenţie şi să semneze în partea de jos. Le voi strînge eu mai tîrziu.

— Mulţumesc.

— Sînt în hol, lîngă uşă, dacă aveţi nevoie de mine. Acolo stau. La procesul ăsta va fi şi un ofiţer lîngă mine, ce spuneţi de asta? Mi se face rău numai cînd mă gîndesc. Precis e vreun încurcă-lume care habar n-are de nimic. Oricum, cred că acesta e cel mai important proces pe care l-am avut vreodată. Civil, vreau să zic. Nici nu vă închipuiţi ce criminali au trecut pe-aici.

Apucă mînerul uşii, trăgîndu-l cu putere spre ea.

— Sînt aici, afară, drăguţă, dacă ai nevoie.

Uşa se închise şi Nicholas privi brioşa pe care o ţinea în mînă. Încet, luă o îmbucătură. Mai mult tărîţe şi zahăr; asta îl făcu să reflecteze o clipă la sunetele care se auzeau în sala de şedinţe. Aruncă brioşa la coş şi îşi turnă cafea într-un pahar de plastic. Trebuia să accepte paharele de plastic. Dacă îl obligau să stea aici, între patru şi şase săptămîni, atunci trebuiau să-i dea nişte căni ca lumea. Iar dacă administraţia îşi putea permite să ofere minunatele gogoşi, atunci cu siguranţă că îşi putea permite şi din cele cu marmeladă sau cornuleţe.

Nu exista cafea decofeinizată. Îşi puse în gînd să ţină minte acest lucru. Nu era nici apă fiartă pentru ceai, în caz că unii dintre noii săi prieteni nu erau amatori de cafea. Spera din inimă ca prînzul să fie bun. N-avea de gînd să mănînce salată de ton în următoarele şase săptămîni.

Douăsprezece scaune erau aranjate cu grijă în jurul mesei aflate în centrul camerei. Stratul gros de praf pe care îl observase cu trei săptămîni înainte fusese şters; locul era acum mult mai curat şi gata să fie folosit. Pe unul dintre pereţi, se aflau o tablă mare, un burete şi o cretă nouă. De cealaltă parte a mesei, pe peretele opus, trei ferestre mari, din podea pînă în tavan, dădeau spre pajiştea din faţa tribunalului, încă verde şi proaspătă, deşi vara se încheiase de mai bine de o lună. Nicholas privi pe fereastră şi urmări trecerea pietonilor pe trotuare.

Ultima creaţie a judecătorului Harkin era o listă cu cîteva lucruri de făcut şi foarte multe de evitat: Fiţi organizaţi. Alegeţi un coordonator şi, dacă nu reuşiţi acest lucru, anunţaţi-l pe onoratul judecător, care va alege, bucuros, pe cineva. Purtaţi haina de jurat, roşu cu alb, în permanenţă. Lou Dell le va împărţi fiecăruia. Aduceţi-vă ceva de citit pentru momentele de pauză. Nu ezitaţi să cereţi tot ce vă trebuie. Nu discutaţi cazul între dumneavoastră decît dacă onoratul judecător vă solicită acest lucru. Nu discutaţi acest caz cu nimeni — punct. Nu părăsiţi tribunalul fără permisiune. Nu folosiţi telefoanele fără permisiune. Prînzul va fi adus şi mîncat în camera juraţilor. Un meniu zilnic va fi adus zilnic înainte de începerea lucrărilor la ora nouă. Anunţaţi imediat curtea dacă dumneavoastră sau o persoană cunoscută dumneavoastră aţi fost contactaţi în legătură cu implicarea dumneavoastră în acest proces. Anunţaţi imediat curtea dacă vedeţi sau auziţi sau constataţi ceva dubios care poate sau nu să aibă legătură cu activitatea dumneavoastră de jurat în acest caz.

Ciudate sugestii, acestea două. Dar Nicholas cunoştea amănuntele unui proces intentat companiilor de ţigarete în estul statului Texas, proces care sărise în aer după numai o săptămînă, cînd se descoperise că nişte agenţi misterioşi umblau pe ascuns prin micul oraş şi ofereau sume mari de bani rudelor juraţilor. Agenţii au dispărut înainte de a fi prinşi şi nu s-a aflat niciodată de partea cui erau, deşi ambele părţi făcuseră acuzaţii pătimaşe.

Capetele mai puţin înfierbîntate credeau că este mai probabil să fi fost acţiunea unor agenţi de apărare. Juraţii păruseră foarte înţelegători faţă de aceştia şi apărarea fusese încîntată cînd procesul fusese anulat.

Deşi nu avea nici o dovadă în acest sens, Nicholas era sigur că Fitch era fantoma din spatele banilor cu care fuseseră cumpăraţi. Şi mai ştia că Fitch va trece repede la lucru cu noii săi prieteni.

Semnă în josul paginii şi o lăsă pe masă. În hol se auzeau voci: Lou Dell întîmpina un alt jurat. Uşa se deschise cu zgomot şi domnul Herman Grimes intră primul, pipăind drumul cu bastonul. Soţia sa venea imediat în urmă, fără să-l atingă şi, imediat inspectă camera începînd să i-o descrie în şoaptă.

— O cameră lungă, opt metri pe cinci, înaintăm pe lungime, latura scurtă merge de la stînga la dreapta, o masă lungă se află în centru, cu scaune de jur împrejur, iar cel mai important scaun e la doi metri şi jumătate distanţă de tine. El înţepeni ascultînd-o, întorcîndu-şi numai capul în direcţiile descrise.

Nicholas făcu cîţiva paşi şi se prezentă. Apucă mîna întinsă de Herman şi schimbară cîteva amabilităţi. O salută pe doamna Grimes, apoi îl conduse pe Herman spre masa cu mîncare şi cafea, unde îi turnă un pahar, amestecînd lichidul cu puţin zahăr şi lapte. Îi descrise gogoşile şi brioşele,

luîndu-i-o înainte lui Lou Dell, care rămăsese lîngă uşă. Lui Herman nu-i era foame.

— Unchiul meu cel mai iubit este nevăzător, spuse Nicholas în aşa fel încît să fie auzit de toată lumea. M-aş simţi onorat dacă mi-aţi permite să vă ajut în timpul procesului.

— Sînt perfect capabil să mă descurc şi singur, sări Herman, uşor indignat, dar soţia lui nu-şi putu ascunde un zîmbet plin de căldură, urmat de un semn cu ochiul şi o încuviinţare.

— Sînt sigur de asta, spuse Nicholas. Dar ştiu că mai sînt tot felul de amănunte. Nu vreau decît să vă fiu de folos.

— Mulţumesc, răspunse omul după o scurtă pauză.

— Mulţumesc, domnule, spuse soţia lui.

— Eu sînt afară, în hol, dacă aveţi nevoie de ceva, anunţă Lou Dell.

— La ce oră să vin să-l iau? întrebă doamna Grimes.

— La cinci. Dacă e nevoie mai devreme, vă sun eu. Lou Dell închise uşa în timp ce-şi dicta instrucţiunile. Herman purta ochelari negri. Avea părul castaniu, des, bine uns şi abia începînd să încărunţească.

— Sînt aici cîteva informaţii scrise, rosti Nicholas cînd rămaseră singuri. Am să iau loc aici, în faţa dumneavoastră, şi am să vi le citesc.

Herman pipăi masa, aşeză paharul cu cafea, apoi apucă un scaun. Îi urmări conturul cu degetele, se orientă şi se aşeză. Nicholas luă o foaie cu instrucţiuni şi începu să citească.

După ce se cheltuiseră averi întregi pentru selecţie, era uşor să-i auzi pe toţi cum îşi dau cu părerea. Fiecare avea opinia sa. Experţii apărării se felicitau pentru că aleseseră un juriu atît de bun, deşi cea mai mare parte a aerelor şi laudelor erau menite să fie auzite de legiunea de avocaţi care

lucrau nonstop. Durr Cable avusese parte şi de jurii mai rele decît atît, dar şi de altele mai prietenoase. În plus, învăţase, cu mulţi ani în urmă, că era practic imposibil să prevadă ce va face un juriu. Fitch era fericit, sau cel puţin atît cît îşi putea permite, deşi nu încetase cu mîrîielile şi nemulţumirea faţă de toate. Erau patru fumători în juriu. Fitch se agăţa, fără să spună, de gîndul că acest loc de pe coasta Golfului Mexic, cu plajele sale de nudişti şi cazinourile sale şi apropierea de New Orleans, nu era deloc rău, datorită toleranţei sale faţă de vicii.

De cealaltă parte, Wendall Rohr şi consiliul său de judecată se declarau satisfăcuţi de alcătuirea juriului.

Erau mai ales mulţumiţi de adăugarea neaşteptată pe listă a domnului Herman Grimes, primul jurat nevăzător din istorie, după cîte se ştia. Domnul Grimes insistase să fie considerat egal cu cei „văzători" şi ameninţase cu intentarea unui proces în caz că avea să fie tratat diferit. Încrederea sa în procedura legală, dublată de temperamentul său arţăgos, încălziseră inimile lui Rohr şi ale asociaţilor săi, iar handicapul lui era visul oricărui avocat al acuzării. Apărarea protestase, folosindu-se de toate motivele posibile, inclusiv de incapacitatea de a vedea probele materiale ce urmau să fie aduse. Judecătorul Harkin le permisese avocaţilor să-l chestioneze cu blîndeţe pe domnul Grimes în legătură cu acest subiect, iar el îi asigurase că putea vedea probele, dacă acestea erau descrise suficient de detaliat în scris. Apoi, acesta hotărîse ca un funcţionar suplimentar al curţii să fie folosit pentru a bate la maşină descrierea fiecărei probe. O dischetă cu aceste informaţii putea fi apoi introdusă în computerul în alfabet Braille al domnului Grimes, pentru ca el să le poată citi seara. Soluţia îl făcu foarte fericit pe domnul Grimes, care renunţă să mai vorbească despre procese împotriva

discriminării. Apărarea se mai muiase şi ea, în special cînd aflase că omul fumase mulţi ani şi că nu-l deranja să se afle în preajma celor care continuau să aibă acest obicei.

Astfel, cu prudenţa de rigoare, ambele părţi erau mulţumite de juriul lor. Nu fuseseră desemnaţi nici un fel de radicali. Nu fuseseră observate atitudini negative. Toţi cei doisprezece absolviseră liceul, doi aveau diplomă de colegiu, iar alţi trei adunaseră şi alte diplome cu toate onorurile. Răspunsurile scrise ale lui Easter menţionau absolvirea liceului, iar studiile sale de colegiu erau încă învăluite în mister.

Şi, pregătindu-se pentru prima zi a adevăratului proces, ambele tabere cîntăreau în tăcere marea întrebare, cea care le producea o adevărată plăcere cînd încercau să-i ghicească răspunsul. Studiind pentru a mia oară locurile desemnate pe banca juraţilor şi figurile acestora, se întrebau, iar şi iar: „Cine va fi preşedinte?"

Fiecare juriu avea un preşedinte şi la el avea să se afle verdictul. Va apărea rapid? Sau va rămîne în umbră, preluînd iniţiativa în timpul deliberărilor? Aceste lucruri nu le puteau şti nici juraţii.

La zece fix, judecătorul Harkin aruncă o privire cercetătoare asupra sălii înţesate de lume şi decise că toţi erau la locurile lor. Lovi uşor cu ciocănelul în masă şi şoaptele încetară. Toată lumea era pregătită. Făcu un semn cu capul spre Pete, bătrînul aprod în uniforma lui uzată, apoi rosti simplu: „Aduceţi juriul. " Toţi ochii se întoarseră spre uşa aflată în spatele băncii juraţilor. Lou Dell apăru prima, conducîndu-şi puii ca o cloşcă grijulie, apoi cei doisprezece intrară, unul cîte unul, îndreptîndu-se spre locurile desemnate pentru fiecare. Cele trei rezerve luară loc pe scaunele pliante. După cele cîteva clipe necesare acomodării — potrivirea perniţelor pe scaune, aranjarea tivului de la fuste, aşezarea poşetelor şi a

romanelor ieftine pe podea — juraţii rămaseră nemişcaţi şi, bineînţeles, observară interesul cu care erau priviţi.

— Bună dimineaţa, rosti onoratul judecător cu voce tare şi un zîmbet larg.

Cei mai mulţi îi răspunseseră cu o înclinare a capului.

— Înţeleg că aţi găsit camera juraţilor şi v-aţi organizat. Tăcu, ridicînd în aer, cu o anumită intenţie, cele cincisprezece formulare semnate pe care Lou Dell le împărţise şi apoi le adunase din nou.

— Aveţi un preşedinte? întrebă el.

Cei doisprezece înclinară capul la unison.

— Bine. Cine este?

— Eu, onorată instanţă, răspunse Herman Grimes din rîndul întîi şi, timp de o fracţiune de secundă, apărarea cu avocaţi, consultanţi juridici şi reprezentanţii corporaţiilor la un loc simţiră un junghi în inimă. Apoi îşi traseră încet răsuflarea fără să arate, totuşi, cîtuşi de puţin că simţeau şi altceva în afară de o imensă dragoste şi admiraţie faţă de juratul orb care acum era conducătorul celorlalţi. Poate că restul de unsprezece simţeau milă pentru bietul bătrîn.

— Foarte bine, spuse judecătorul, uşurat că acest juriu fusese capabil să îndeplinească alegerea de rutină fără resentimente. Văzuse cazuri mult mai rele. Un juriu, jumătate format din albi, jumătate din negri, nu fusese în stare să-şi aleagă un preşedinte. Mai tîrziu se certaseră pentru meniul de la prînz.

— Cred că aţi citit instrucţiunile scrise de mine, continuă el, după care se lansă într-un discurs detaliat, în care repetă de cîte două ori tot ce pusese deja pe hîrtie.

Nicholas Easter stătea în primul rînd, al doilea scaun dinspre stînga. Figura i se transformase într-o mască, în spatele căreia reuşea să-şi ascundă adevăratele sentimente. În timp ce Harkin îşi

continua peroraţia, Nicholas începu să-i studieze pe ceilalţi judecători. Fără să-şi mişte prea mult capul, îşi roti privirea de jur împrejurul sălii de şedinţe. Avocaţii, îngrămădiţi în jurul meselor lor ca nişte vulturi gata de atac, priveau, fără excepţie, drept spre juraţi. Cu siguranţă că aveau să se sature s-o facă, şi asta foarte curînd.

Pe rîndul al doilea, în spatele apărării, stătea Rankin Fitch, cu faţa grasă şi barbişonul lui sinistru, privind drept spre umerii celui aşezat în faţa lui. Încerca să ignore admonestările lui Harkin şi se prefăcea că nu este deloc interesat de juriu, dar Nicholas ştia perfect că nu este aşa. Lui Fitch nu-i scăpa nimic.

Cu paisprezece luni în urmă, Nicholas îl văzuse în tribunalul din Allentown, statul Pennsylvania, unde se judecase cazul Cimino. Nu se schimbase aproape deloc de-atunci — era la fel de gras şi de fantomatic. Îl mai văzuse pe trotuar, în faţa tribunalului din Broken Arrow, în Oklahoma, în timpul procesului Glavine. Două ocazii de a-l vedea fuseseră de-ajuns. Nicholas ştia că Fitch e convins acum că n-a urmat niciodată cursurile Colegiului din Texasul de Nord. Ştia că Fitch e mai îngrijorat în ceea ce-l privea pe el, decît în privinţa oricărui alt jurat, şi asta pe bună dreptate.

În spatele lui Fitch, două rînduri întregi erau ocupate de ţipi în costum, maimuţoi îmbrăcaţi la patru ace, cu feţe dispreţuitoare, iar Nicholas ştia că aceştia erau agenţii de bursă îngrijoraţi de pe Wall Street. Conform celor tipărite în ziarul de dimineaţă, piaţa se hotărîse să nu reacţioneze la alcătuirea juriului. Pynex îşi menţinea stabilitatea, la optzeci de dolari acţiunea. Nu-şi putu stăpîni un zîmbet. Dacă ar fi sărit brusc în picioare şi ar fi urlat: „Eu cred că reclamantul ar trebui să primească milioane!", tipii în costum s-ar fi repezit la uşă, iar Pynex ar fi scăzut cu zece puncte pînă la prînz.

Celelalte trei companii — Trellco, Smith Greer şi ConPack — îşi vedeau şi ele liniştite de afaceri.

În primele rînduri se mai zăreau şi mici grupuri de spectatori îngrijoraţi, iar Nicholas era sigur că aceia sînt experţii juriului. Acum, după ce alegerea fusese făcută, trecuseră la faza următoare — pînda. Ei, nenorociţii, erau cei obligaţi să asculte fiecare cuvînt rostit de fiecare martor şi să prevadă modul în care mărturia avea să fie primită de juriu. În cazul în care un anumit martor făcea asupra juriului o impresie neconcludentă sau chiar negativă, persoana respectivă putea fi scoasă de pe banca martorilor şi chiar trimisă acasă. Poate că un alt martor, mai puternic, putea fi apoi folosit pentru a repara răul făcut. Nicholas nu era sigur de asta. Citise mult despre consultanţii experţi ai juraţilor, ba chiar participase la un seminar ţinut în St. Louis, unde avocaţii angajaţi într-un proces povesteau despre marile verdicte din vremea războiului, dar tot nu putea fi convins că aceşti experţi „pe muchie de cuţit" erau altceva decît nişte trişori de talent.

Pretindeau că-i pot cîntări pe juraţi doar urmărindu-le cele mai mici gesturi sau schimbarea expresiei la auzul celor spuse în sala de şedinţe. Nicholas zîmbi din nou.

Ce-ar fi să-şi bage degetul în nas şi să stea aşa cinci minute? Cum ar putea fi interpretată această modestă expresie a limbajului gesturilor?

Nu putea să definească restul spectatorilor. Fără îndoială, erau destui reporteri şi grupul obişnuit de avocaţi locali, cu aerul lor de plictiseală, plus alţi obişnuiţi ai tribunalelor. Soţia lui Herman Grimes stătea cam la jumătatea rîndurilor de scaune, strălucind de mîndrie pentru faptul că soţul ei fusese ales într-un post atît de important. Judecătorul Harkin îşi încheie peroraţia şi arătă spre Wendall Rohr, care se ridică încet, încheindu-şi nasturii hainei din stofă ecosez şi zîmbind cu toată gura spre juraţi, după care se îndreptă, plin de

importanţă, spre pupitru. Urma să-şi susţină discursul de deschidere, explică el, şi prin aceasta dorea să sublinieze pentru juriu punctele principale ale cazului său. În sală se lăsase o tăcere adîncă.

Intenţionau să demonstreze că ţigaretele provoacă apariţia cancerului la plămîni şi, mai precis, că decedatul, domnul Jacob Wood, un om minunat, se îmbolnăvise de cancer la plămîni după ce fumase ţigări marca „Bristol" aproape treizeci de ani. Ţigaretele îl omorîseră, anunţă Rohr pe un ton solemn, trăgînd de un smoc de păr încărunţit din barbă. Vorbea răstit, dar exact, reuşind să-şi schimbe tonul vocii pentru a ajunge la accente dramatice. Rohr era un mare interpret, un actor uns cu toate alifiile, iar papionul strîmb, proteza zgomotoasă şi hainele nepotrivite erau făcute să-l apropie de omul obişnuit. Nu era perfect. Las' să vină avocaţii apărării, cu costumele lor negre, impecabile şi cravatele lor superbe de mătase, să le vorbească de sus acestor juraţi. Dar nu Rohr. Aceştia erau oamenii lui.

Dar cum vor dovedi ei că ţigările cauzează cancerul la plămîni? Aveau multe probe, categoric. În primul rînd, vor chema cîţiva dintre cei mai distinşi experţi în domeniu şi cercetători din întreaga ţară. Da, într-adevăr, aceşti oameni de marcă se îndreptau spre Biloxi, pentru a lua loc şi a sta de vorbă cu acest juriu şi pentru a explica fără echivoc şi cu suportul cîtorva tone de statistici faptul că fumatul putea, într-adevăr, să provoace apariţia cancerului.

Apoi — şi Rohr nu-şi putu stăpîni un zîmbet în clipa în care se pregătea să dezvăluie acest lucru — acuzarea va prezenta în faţa juriului persoane care lucraseră, cîndva, în industria tutunului. Se vor spăla în public rufele murdare, exact acolo, în sala de judecată. Dovezile acuzatoare erau pe drum.

Pe scurt, acuzarea va dovedi că fumul de ţigară, prin conţinutul său de carcinogeni naturali şi

pesticide, particule radioactive şi fibre tip azbest, are drept efect cancerul la plămîni.

În acel moment, cei aflaţi în sală nu aveau aproape nici o îndoială că Wendall Rohr nu numai că putea dovedi toate acestea, dar şi că avea s-o facă fără prea multe probleme. El făcu o pauză, trase de capetele papionului cu toate cele zece degete grăsuţe ale sale, îşi studie notiţele şi apoi, foarte solemn, începu să vorbească despre Jacob Wood, cel decedat. Tată iubit şi ataşat de familie, muncea din greu, era un catolic devotat, membru al echipei de oină a bisericii, veteran. Începuse să fumeze cînd era doar un copil care, asemenea majorităţii oamenilor în vremurile acelea, nu era conştient de pericole. Bunic. Şi aşa mai departe. Rohr depăşi pentru o clipă limitele dramatismului, dar părea conştient de acest lucru. Tratã pe scurt tema efectelor negative ale tutunului. Acesta era un proces important, anunţă el, de o importanţă covîrşitoare. Acuzarea se aştepta, şi cu siguranţă că avea să pretindă o mare sumă bani. Nu numai sub formă de despăgubiri — valoarea economică a vieţii lui Jacob Wood plus pierderea de către familie a iubirii şi afecţiunii lui — ci şi ca daune.

Rohr continuă să improvizeze pe tema daunelor, păru să exagereze de cîteva ori şi, pentru majoritatea juraţilor, deveni foarte clar că era atît de inspirat de perspectiva de a obţine un verdict favorabil şi o sumă imensă pentru daune, încît nu se mai putea concentra.

Judecătorul Harkin fusese de acord, în scris, ca pledoaria de deschidere a fiecărei părţi să dureze cîte o oră. Şi mai promisese, în scris, să reteze vorba oricărui avocat care depăşea limitele. Deşi suferea de boala comună tuturor avocaţilor, aceea a vorbitului excesiv, Rohr era conştient că nu e bine să se pună cu ceasul onoratului judecător. Termină în cincizeci de minute, cu un apel sumbru la justiţie, le mulţumi juraţilor pentru atenţie, zîmbi şi clănţăni din proteză, apoi luă loc.

Cincizeci de minute petrecute pe scaun, fără conversaţie şi fără acele mici mişcări atît de preţioase, păreau o veşnicie, şi judecătorul Harkin era conştient de acest lucru. Anunţă o pauză de cincisprezece minute, urmată de pledoaria de deschidere a apărării.

Durwood Cable îşi încheie expunerea în mai puţin de treizeci de minute. Calm, chibzuit, îi asigură pe juraţi că Pynex avea la rîndul său experţi, oameni de ştiinţă şi cercetători care urmau să explice cu claritate că, de fapt, fumatul nu cauzează cancer la plămîni. Scepticismul juraţilor era previzibil, iar Cable le ceru numai răbdare şi o minte deschisă. *Sir* Durr vorbi fără ajutorul notiţelor şi fiecare cuvînt era destinat cîte unui jurat. Îşi muta privirea către rîndul întîi, apoi încet, urca spre rîndul al doilea, zăbovind pe rînd asupra fiecăruia. Glasul şi privirea sa aveau efecte aproape hipnotice, dar erau pline de sinceritate. Îţi doreai să-l crezi pe acest om.

6

Prima criză apăru la vremea prînzului. Judecătorul Harkin anunţă retragerea curţii pentru prînz la douăsprezece fără zece minute, toţi cei aflaţi în sală rămînînd nemişcaţi în timp ce juraţii se îndreptau spre ieşire. Lou Dell îi întîmpină pe holul strîmt, nerăbdătoare să-i împingă în camera juraţilor.

— Luaţi loc, vă rog, spuse ea, şi imediat va veni şi gustarea. Aveţi cafea proaspătă.

Îndată ce toţi cei doisprezece intrară în cameră, ea îi închise înăuntru şi plecă să vadă de cei trei juraţi de rezervă, aflaţi separat, într-o cameră mai mică de pe hol. După ce se asigură că toţi se aflau

la locurile lor, reveni la post, aruncînd o privire dispreţuitoare spre Willis, ofiţerul înapoiat mintal desemnat să stea pe aproape cu pistolul încărcat la brîu şi să protejeze pe cineva.

Juraţii se risipiră încet prin cameră, unii întinzîndu-se ori căscînd, alţii continuînd prezentările protocolare, majoritatea tăifăsuind despre vreme. Pentru unii, mişcarea şi micile conversaţii porneau cu greutate; un lucru normal pentru nişte oameni care se trezeau dintr-o dată în aceeaşi cameră cu nişte necunoscuţi. Neavînd nimic altceva de făcut decît să mănînce, masa de prînz devenea un eveniment major. Ce aveau să primească? În mod sigur, mîncare bună.

Herman Grimes luă loc în capul mesei — aşa cum îi stătea bine unui preşedinte, se gîndea el — şi nu-i trebui mult pentru a intra în vorbă cu Millie Dupree, un suflet cumsecade în vîrstă de cincizeci de ani, care de fapt avea o cunoştinţă nevăzătoare. Nicholas Easter i se prezentă lui Lonnie Shaver, singurul bărbat de culoare din juriu, care evident n-avea nici un chef să se afle acolo. Shaver ţinea o băcănie — filiala regională a unei importante reţele de magazine — şi era negrul cu postul cel mai important din întreaga firmă. Era arţăgos şi nervos, nereuşind să se relaxeze. Ideea de a-şi petrece următoarele patru săptămîni departe de magazin era înfricoşătoare.

Trecură douăzeci de minute şi mîncarea nu-şi făcu apariţia. Exact la douăsprezece şi jumătate, Nicholas întrebă, de la celălalt capăt al camerei:

— Ei, Herman, unde e prînzul nostru?

— Eu sînt un simplu preşedinte de juriu, ripostă Herman zîmbind şi o tăcere grea se lăsă în cameră.

Nicholas se îndreptă spre uşă, o deschise şi o chemă pe Lou Dell.

— Ne e foame, îi spuse el.

Ea lăsă încet cartea deoparte, privi spre celelalte unsprezece feţe şi spuse:

— E pe drum.

— De unde vine? întrebă el.

— De la magazinul de specialităţi al lui O'Reilly. E chiar după colţ.

Lou Dell nu părea mulţumită de întrebări.

— Uite ce e, noi sîntem prizonieri aici, ca nişte animale de casă, spuse Nicholas. Nu putem pleca să mîncăm, ca oamenii obişnuiţi. Nu înţeleg de ce n-au încredere în noi, să ne lase să ieşim pe bulevard şi să savurăm o masă bună, dar aşa a hotărît judecătorul.

Nicholas făcu încă un pas spre ea, fixînd cu răceală cearcănele cenuşii din jurul ochilor lui Lou Dell.

— Sper că n-o să ne chinuiţi în fiecare zi la ora prînzului, nu?

— Nu.

— Eu zic să puneţi mîna pe telefon şi să vedeţi pe unde se află prînzul nostru, altfel voi discuta această problemă cu judecătorul Harkin.

— Bine.

Uşa se închise, iar Nicholas se îndreptă spre cafetieră.

— Aţi fost cam dur, nu credeţi? întrebă Millie Dupree.

Ceilalţi ascultau.

— Poate că da, şi în acest caz îmi voi cere scuze. Dar dacă lucrurile nu sînt puse la punct de la bun început, atunci vor uita de noi.

— Nu e vina ei, spuse Herman.

— Treaba ei este să aibă grijă de noi, ripostă Nicholas şi se aşeză lîngă Herman. Vă daţi seama că, practic, la orice alt proces, juraţii sînt lăsaţi să plece la masă, ca oamenii obişnuiţi? De ce credeţi că trebuie să purtăm însemnele de juraţi?

Ceilalţi se apropiară de masă.

— De unde ştiţi aceste lucruri? întrebă Millie Dupree, aflată de cealaltă parte a mesei, chiar în faţa lui.

Nicholas ridică din umeri, ca şi cum ar fi ştiut multe, dar nu putea să vorbească.

— Ştiu şi eu cîte ceva despre sistem.

— Cum aşa? întrebă Herman.

Nicholas făcu o pauză pentru a mări efectul cuvintelor sale, apoi spuse:

— Am făcut doi ani de drept.

Luă o gură mare de cafea, în vreme ce restul celor prezenţi cîntăreau noile informaţii.

Importanţa lui Easter printre ceilalţi crescu imediat. Deja se dovedise prietenos şi amabil, deştept şi plin de curtoazie. Acum însă crescuse în importanţă pentru că ştia legea.

Pînă la unu fără un sfert, mîncarea încă nu sosise. Nicholas se opri brusc din conversaţie şi deschise uşa. În hol, Lou Dell îşi privea ceasul.

— L-am trimis pe Willis, rosti ea pe un ton nervos. Ar trebui să apară din moment în moment. Îmi pare sincer rău.

— Unde este toaleta pentru bărbaţi? întrebă Nicholas.

— După colţ, spre dreapta, spuse ea, făcînd, uşurată, un semn cu mîna într-acolo.

Nicholas nu se opri la toaletă, ci porni liniştit mai departe, coborî scara din spate şi ieşi din tribunal. Străbătu două rînduri de blocuri de pe strada Lemuese, pînă ajunse la Vieux Marché, o zonă comercială pietonală, cu magazine pe ambele părţi, care pe timpuri fusese centrul de afaceri al oraşului Biloxi. Cunoştea bine zona, pentru că se afla la numai un sfert de milă distanţă de blocul său. Îi plăceau cafenelele şi magazinele de specialităţi din Vieux Marché. Mai era acolo şi o librărie bună.

Coti la stînga şi, puţin după aceea, intră într-o clădire veche, mare, albă, unde se afla Mary Mahoney's — un restaurant celebru în oraş pentru prînzul oferit cînd aveau loc dezbateri la tribunal. Nicholas se antrenase pe acest drum cu o săptămînă mai înainte şi chiar mîncase la o masă aflată în apropierea onoratului judecător Harkin.

Nicholas intră în restaurant şi opri prima ospătăriţă care-i ieşi în cale pentru a o întreba dacă judecătorul Harkin se află acolo la masă. Da. Unde anume? Ea îi arătă şi Nicholas străbătu în grabă barul, trecu printr-un hol micuţ şi intră în restaurantul larg, cu ferestre însorite şi multe flori proaspete. Era plin, dar îl zări pe judecător la o masă de patru persoane. Harkin îl zări venind şi încremeni cu furculiţa în aer, cu tot cu crevetele făcute la grătar prinse în vîrful ei. Recunoscuse figura unuia dintre juraţii săi şi văzu însemnele stridente în roşu şi alb.

— Iertaţi-mă că vă întrerup, domnule, spuse Nicholas, oprindu-se lîngă masa plină cu pîine caldă, frunze grase de salată şi pahare mari, pline cu ceai de la gheaţă. Gloria Lane, asistenta curţii, rămase la rîndul său fără grai pentru o clipă. A doua femeie de la masă era stenografa curţii, iar a treia era una dintre asistentele judecătorului Harkin.

— Ce faceţi aici? întrebă Harkin, pe a cărui buză de jos rămăsese o fărîmă de brînză de capră.

— Sînt aici din partea juriului dumneavoastră.

— Ce s-a întîmplat?

Nicholas se aplecă puţin, ca să nu creeze rumoare.

— Ne e foame, spuse el, printre dinţii încleştaţi, fără să-şi ascundă furia, lucru clar pentru toţi cei patru comeseni uluiţi. În timp ce voi staţi aici şi vă savuraţi prînzuleţul, noi stăm acolo, înghesuiţi într-o cameră, aşteptînd o gustare care, din cine ştie ce motiv, nu mai ajunge pînă la noi. Ne e foame, domnule, cu tot respectul. Şi sîntem supăraţi.

Furculiţa lui Harkin căzu pe farfurie cu zgomot, iar crevetele căzuseră pe jos. Îşi aşeză şervetul pe masă, mormăind ceva complet indescifrabil. Se uită spre cele trei femei, ridică din sprîncene şi spuse:

— Ei, haideţi să vedem.

Se ridică în picioare, urmat de femei, şi toţi cinci ieşiră în grabă din restaurant.

Lou Dell şi Willis nu se zăreau nicăieri cînd Nicholas şi judecătorul Harkin, împreună cu cele trei femei, intrară în hol şi deschiseră uşa spre camera juraţilor. Masa era goală — nici urmă de mîncare. Era unu şi cinci. Juraţii se opriră din vorbit şi îşi întoarseră, uimiţi, privirile spre judecător.

— A trecut aproape o oră, spuse Nicholas, arătînd spre masa goală.

Ceilalţi juraţi, surprinşi iniţial să-l vadă pe judecător, deveniră repede furioşi.

— Avem dreptul să fim trataţi cu demnitate, se răsti Lonnie Shaver şi astfel judecătorul Harkin se văzu complet învins.

— Unde este Lou Dell? întrebă el, părînd să se adreseze celor trei femei.

Toată lumea întoarse capul spre uşă şi, brusc, Lou Dell îşi făcu apariţia în fugă. Înţepeni pe loc cînd dădu cu ochii de judecător. Harkin o privea cu o faţă inexpresivă.

— Ce se întîmplă? întrebă el ferm, dar controlat.

— Tocmai am vorbit la restaurant, spuse ea speriată şi cu răsuflarea tăiată; picături de sudoare îi curgeau pe obraji. S-a făcut o încurcătură. Ei pretind că i-a sunat cineva şi le-a spus că nu avem nevoie de masa de prînz înainte de unu şi jumătate.

— Oamenii aceştia mor de foame, spuse Harkin, ca şi cum Lou Dell n-ar fi fost la curent cu acest lucru. Unu şi jumătate?

— E vorba numai de o încurcătură la restaurant. Cineva le-a schimbat comanda.

— La care restaurant?

— La O'Reilly.

— Aminteşte-mi să vorbesc cu proprietarul.

— Da, domnule.

Judecătorul îşi îndreptă atenţia asupra juraţilor.

— Îmi pare foarte rău. Nu se va mai întîmplă.

Tăcu pentru o clipă, îşi privi ceasul şi apoi le zîmbi amabil.

— Vă invit să mă urmaţi la Mary Mahoney's şi să luăm prînzul împreună. Sună-l pe Bob Mahoney, spuse el întorcîndu-se spre asistenta sa, şi roagă-l să pregătească camera din spate.

Au servit plăcintă cu crab şi peşte la grătar, stridii proaspete şi celebrul consommé de legume cu mirodenii, specialitatea casei. Nicholas Easter era eroul zilei. Cînd au terminat desertul, la cîteva minute după ora două şi jumătate, l-au urmat agale pe judecătorul Harkin, pe drumul de întoarcere spre tribunal. Pînă la revenirea juriului în sală, pentru şedinţa de după-amiază, toţi cei prezenţi aflaseră povestea minunatului lor prînz.

Neil O'Reilly, proprietarul restaurantului, s-a întîlnit mai tîrziu cu judecătorul Harkin şi a jurat pe Biblie că vorbise cu o femeie, care pretinsese că lucrează la judecătorie şi care îi dăduse instrucţiuni speciale pentru ca masa de prînz să fie servită exact la unu şi jumătate.

Primul martor al procesului fu decedatul, Jacob Wood, a cărui depoziţie fusese înregistrată pe o casetă video, cu cîteva luni înainte de moarte. Două monitoare înalte de cîte şase metri au fost aşezate în faţa juriului şi alte şase fu amplasate de jur împrejurul sălii. Amplasarea fusese încheiată în timp ce juriul se desfăta la Mary Mahoney's.

Jacob Wood se sprijinea pe perne, într-un pat ce părea de spital. Purta un tricou simplu şi era acoperit de cearşaf de la mijloc în jos. Era slab, scofîlcit şi palid şi respira oxigen printr-un tub care îi trecea pe lîngă gîtul osos şi îi pătrundea în nas. I s-a cerut să înceapă, el şi-a ridicat privirea spre aparat şi şi-a spus numele şi adresa. Vorbea răguşit, ca un om bolnav. Mai suferea şi de emfizem.

Deşi era înconjurat de avocaţi, pe ecran nu se vedea decît Jacob. Din cînd în cînd, cîte o mică dispută se isca între avocaţi, dar Jacob părea indiferent la toate astea. Avea cincizeci şi unu de ani şi era evident că moartea îi bătea la uşă.

Încurajat de avocatul său, Wendall Rohr, îşi prezentă biografia, începînd cu momentul naşterii, şi toate astea durară aproape o oră. Copilăria, şcoala primară, prieteni, domicilii, stagiul în marină, căsătoria, funcţii, copii, obiceiuri, prieteni de maturitate, călătorii, vacanţe, nepoţi, gînduri pentru pensie. La început, păru destul de greu pentru cei prezenţi să vadă un mort vorbind, dar juraţii constatară în curînd că viaţa lui fusese la fel de plicticoasă ca şi a lor. Prînzul bogat începea să-şi facă efectul şi juraţii se foiau pe scaunele lor. Mintea şi pleoapele deveneau mai greoaie. Chiar şi Herman, care doar auzea vocea şi îşi imagina figura vorbitorului, se plictisea. Din fericire, judecătorul începu să sufere şi el de magia siestei adormitoare şi, după o oră şi douăzeci de minute, anunţă o scurtă pauză.

Cei patru juraţi fumători aveau nevoie de o pauză şi Lou Dell îi conduse bucuroasă într-o cameră cu o fereastră deschisă, aflată lîngă toaleta bărbaţilor, un spaţiu folosit de obicei pentru a-i ţine pe tinerii delincvenţi aflaţi în aşteptarea sentinţei.

— Dacă nu vă lăsaţi de fumat nici după acest proces, atunci ceva e în neregulă, spuse ea, într-o încercare nu prea reuşită de glumă.

Nici unul dintre cei patru nu zîmbi. Ea îşi ceru scuze şi ieşi, închizînd uşa în urma ei. Jerry Fernandez, intermediar în vînzarea de automobile, în vîrstă de treizeci şi opt de ani, care avea mari datorii la cazinou şi o căsnicie nefericită, îşi aprinse primul ţigara, apoi întinse bricheta spre cele trei femei. Trăgeau fumul cu sete, scoţînd vălătuci pe fereastră.

— În cinstea lui Jacob Wood, spuse Jerry, ca şi cum ar fi rostit un toast.

Cele trei femei nu spuseră nimic. Erau prea ocupate cu fumatul.

Domnul Grimes, coordonatorul, ţinuse deja un scurt discurs despre interdicţia de discutare a cazului; pur şi simplu, nu avea de gînd să tolereze aşa ceva, pentru că judecătorul Harkin insistase mult pe această temă. Dar Herman se afla în cealaltă cameră, iar Jerry era curios.

— Mă-ntreb dacă bătrînul Jacob a încercat vreodată să se lase de fumat, rosti el, fără o adresă precisă.

Sylvia Taylor-Tatum, trăgînd cu disperare dintr-o ţigaretă subţire, emancipată, răspunse:

— Sînt sigură că vom afla!

După care scoase un impresionant torent de vapori albăstrii pe nasul său lung, ascuţit. Jerry adora să pună porecle şi, în secret, o numise deja „Pudelul", din cauza feţei ei înguste, cu nasul ascuţit, ieşit în evidenţă şi a părului des, încărunţit, cu o cărare perfectă pe mijloc şi lăsat să cadă bogat, pe umeri. Avea cel puţin un metru şi optzeci înălţime, era foarte colţuroasă şi mereu încruntată, ţinînd astfel la distanţă pe toată lumea. Pudelul dorea să fie lăsată în pace.

— Mă întreb cine urmează la rînd, spuse Jerry, încercînd să lege o conversaţie.

— Cred că doctorii aceia, spuse Pudelul, privind fix pe fereastră.

Celelalte două doamne fumau fără să scoată o vorbă şi Jerry se dădu bătut.

Numele femeii era Marlee, sau cel puţin acesta era pseudonimul pe care îl alesese pentru această perioadă din viaţa ei. Avea treizeci de ani, părul castaniu, tuns scurt, ochii căprui; era potrivită de înălţime, cu trupul zvelt şi îşi alegea cu grijă îmbrăcămintea, pentru a evita să atragă atenţia.

Arăta grozav în blugi strîmţi şi fuste scurte. De fapt, arăta grozav şi îmbrăcată, şi dezbrăcată, dar pentru moment dorea ca nimeni să n-o observe. Mai intrase într-un tribunal de alte două ori pînă atunci — o dată, cu două săptămîni mai înainte, cînd asistase la un alt proces, şi altă dată în timpul selecţiei juraţilor în cazul firmelor producătoare de tutun. Ştia drumul. Ştia unde se află biroul judecătorului şi unde îşi ia masa. Ştia numele avocaţilor acuzării şi pe acelea ale avocaţilor apărării — ceea ce nu era puţin lucru. Citise dosarul instanţei. Ştia în ce hotel se ascundea Rankin Fitch pe timpul procesului.

În pauză, trecu fără probleme prin detectorul de metale aflat în faţa uşii de la intrare şi se strecură în ultimul rînd al sălii. Spectatorii se întindeau, iar avocaţii discutau în grupuri. Îl zări pe Fitch, în picioare într-un colţ al sălii, vorbind cu două persoane — probabil consultanţii lui în probleme de juriu. N-o observase; în sală se aflau cam o sută de persoane.

Trecură cîteva minute. Ea urmărea cu atenţie uşa din spatele băncii juraţilor şi, cînd reporterul curţii îşi făcu apariţia cu o ceaşcă de cafea, Marlee ştiu că judecătorul nu putea fi prea departe. Scoase un plic din poşetă, zăbovi o secundă şi apoi se îndreptă spre unul dintre ofiţerii de lîngă uşă, aflat la doar cîţiva paşi mai departe. Îi zîmbi cît putu de frumos şi îi spuse:

— Aţi putea să mă ajutaţi?

El aproape că-i răspunse cu un zîmbet şi observă plicul.

— Am să încerc.

— Trebuie să plec. Aţi putea da acest plic domnului de acolo, din colţ? Nu vreau să-l deranjez.

Ofiţerul miji ochii spre locul pe care i-l arăta fata, de cealaltă parte a sălii.

— Care dintre ei?

— Domnului mai solid, din centru, cel cu barbişon şi costum închis.

Chiar în acel moment, aprodul intră din spatele băncii şi strigă:

— Ridicaţi-vă, soseşte curtea!

— Cum se numeşte? întrebă ofiţerul abia şoptit. Ea îi dădu plicul, arătîndu-i numele scris acolo.

— Rankin Fitch. Mulţumesc.

Îl bătu uşor pe braţ şi dispăru din sală.

Fitch se aplecă peste rînd, şoptindu-i ceva unuia dintre asociaţii săi, apoi îşi făcu loc spre spatele sălii în clipa în care juriul revenea în sală. Văzuse destul pentru o singură zi. Fitch obişnuia să-şi petreacă puţin timp în tribunal după selectarea juriilor. Avea el alte mijloace pentru a urmări procesul.

Ofiţerul îl opri la uşă şi îi înmînă plicul. Fitch rămase surprins să-şi vadă numele scris. El era un necunoscut, o umbră fără nume, care nu se prezenta nimănui şi trăia sub un nume de împrumut. Firma sa din districtul Columbia se numea Arlington West Associates, cît se poate de neutru şi oarecare. Nimeni nu-i cunoştea numele — desigur, cu excepţia angajaţilor lui, clienţilor şi a celor cîţiva avocaţi pe care îi angaja. Aruncă o privire glacială spre ofiţer, fără să-i mulţumească, şi apoi păşi în hol, studiind scrisoarea cu aceeaşi uimire. Literele de tipar fuseseră scrise de o mînă de femeie, despre asta nu încăpea îndoială. Deschise plicul încet şi scoase de acolo o singură foaie de hîrtie. În centrul paginii, cu litere îngrijite, era scris: „Dragă domnule Fitch; mîine, juratul numărul 2, Easter, va purta o bluză de flanel gri cu margine roşie, pantaloni kaki apretaţi, ciorapi albi şi pantofi maro de piele, încheiaţi cu şireturi. "

José, şoferul, se apropie dinspre ţîşnitoare şi rămase în picioare, ca un cîine de pază ascultător, lîngă stăpînul său. Fitch reciti biletul, apoi îl privi pe José fără să-l vadă. Se îndreptă spre uşă, o

deschise uşor şi îl rugă pe ofiţer să iasă puţin din sală.

— Ce s-a întîmplat? întrebă ofiţerul. Trebuia să rămînă înăuntru, lîngă uşă, iar el era un om cu respect pentru reguli.

— Cine v-a dat acest plic? îl întrebă Fitch cît putu de amabil.

Cei doi ofiţeri de lîngă detectorul de metale îl priveau ciudat.

— O femeie. Nu-i cunosc numele.

— Cînd vi l-a dat?

— Chiar înainte să plecaţi. Acum cîteva clipe.

La auzul acestor cuvinte, Fitch aruncă o privire în jur.

— O vedeţi pe aici?

— Nu, răspunse omul, după ce privi cu atenţie.

— Puteţi să mi-o descrieţi?

Omul era poliţist, iar poliţiştii ştiu să reţină lucrurile importante.

— Sigur că da. Spre treizeci de ani. Un metru şaizeci şi cinci înălţime, poate şaizeci şi opt. Părul castaniu, tuns scurt. Ochi căprui. Grozav de frumuşică. Zveltă.

— Cum era îmbrăcată?

Omul nu observase, dar nu putea să recunoască aşa ceva.

— Ăă, o rochie de culoare deschisă, un fel de bej, din bumbac, cu nasturi în faţă.

Fitch ascultă, reflectă preţ de o clipă, apoi întrebă:

— Ce v-a spus?

— Nu prea multe. Doar m-a rugat să vă dau plicul. Apoi a plecat.

— Era ceva ciudat în felul ei de a vorbi?

— Nu. Uitaţi ce e, trebuie să mă întorc înăuntru.

— Sigur. Mulţumesc.

Fitch şi José coborîră treptele şi străbătură în grabă coridoarele de la primul nivel. Ieşiră afară şi făcură o tură de jur împrejurul tribunalului, fumînd

amîndoi şi purtîndu-se ca şi cum ar fi ieşit să ia puţin aer.

Depoziţia făcută de Jacob Wood pe caseta video fusese înregistrată în două zile şi jumătate, pentru a fi terminată cît acesta mai era încă în viaţă. După ce judecătorul Harkin scăzuse momentele cu certurile dintre avocaţi, întreruperile cauzate de intrarea asistentelor medicale şi părţile irelevante ale mărturiei, se ajunsese la frumosul total de două ore şi treizeci şi unu de minute.

Părea o veşnicie. Era interesant, pînă la un punct, să-l asculţi pe bietul om povestindu-şi istoria vieţii de fumător, dar juraţii începură în curînd să regrete că judecătorul Harkin nu tăiase mai mult. Jacob începuse cu ţigări marca „Redtops" la şaisprezece ani, pentru că toţi prietenii lui fumau „Redtops". Se obişnuise curînd şi ajunsese la două pachete pe zi. Renunţase la „Redtops" cînd părăsise Marina pentru că se însurase, iar soţia îl convinsese să fumeze ceva cu filtru. Ea dorea să-l facă să renunţe. El n-a putut, aşa că a început să fumeze „Bristol" pentru că în reclame se afirma că au un conţinut scăzut de gudron şi nicotină. La douăzeci şi cinci de ani fuma trei pachete pe zi. Îşi amintea bine acest lucru, pentru că primul lor copil se născuse cînd Jacob avea douăzeci şi cinci de ani, iar Celeste Wood l-a avertizat că nu va ajunge să-şi vadă nepoţii dacă nu se va lăsa de fumat. Ea refuza să cumpere ţigări cînd mergea la cumpărături, aşa că Jacob şi le lua singur. În medie, două cartuşe pe săptămînă, douăzeci de pachete, şi mai cumpăra încă un pachet sau două înainte de a lua din nou cu cartuşul.

Dorise cu disperare să se lase de fumat. O dată reuşise să se oprească două săptămîni, după care se strecurase pe furiş din pat, noaptea, ca să se apuce din nou. Redusese numărul ţigărilor de cîteva ori;

la două pachete pe zi, apoi la unul, pentru ca apoi, pe nesimţite, să ajungă iarăşi la trei. Făcuse tratamente medicale şi hipnoză. Încercase acupunctura şi guma de mestecat cu nicotină. Dar pur şi simplu nu se putuse lăsa. Nu putuse nici după ce i se diagnosticase emfizemul pulmonar şi nici după ce i s-a spus că are cancer la plămîni.

Era cea mai mare prostie din viaţa lui, iar acum, la vîrsta de cincizeci şi unu de ani, murea din această cauză. Vă rog, implora el printre accese de tuse, dacă sînteţi fumători, lăsaţi-vă de fumat.

Jerry Fernandez şi Pudelul schimbară o privire.

Jacob deveni melancolic cînd începu să vorbească despre lucrurile pe care avea să le piardă. Soţia, copiii, nepoţii, prietenii, clipele de relaxare la pescuit, în jurul Insulei Pescarilor şi aşa mai departe. Celeste, aşezată lîngă Rohr, începu să plîngă încet; nu peste multă vreme, Millie Dupree, numărul trei, aşezată lîngă Nicholas Easter, îşi şterse şi ea ochii cu un şerveţel de hîrtie.

În sfîrşit, primul martor îşi spusese ultimele cuvinte şi monitoarele se cufundară în întuneric. Judecătorul le mulţumi juraţilor pentru această minunată primă zi şi promise şi mai multe surprize pentru a doua zi. Redeveni serios şi se lansă într-un teribil avertisment împotriva discutării acestui caz cu oricine, nici măcar cu soţiile sau soţii. De asemenea, şi chiar mai important, dacă oricine încerca, indiferent cum să stabilească un contact cu unul dintre juraţi, acest lucru trebuia raportat imediat. Continuă să peroreze pe aceeaşi temă preţ de vreo zece minute, apoi închise şedinţa pînă a doua zi la ora nouă dimineaţa.

Fitch cochetase cu ideea de a pătrunde în apartamentul lui Easter şi înainte, dar acum era necesar. Şi era uşor. Îl trimise pe José, împreună cu un agent operativ pe nume Doyle, în blocul unde locuia Easter. În acest timp, Easter se afla,

bineînţeles, prizonier în boxa juraţilor, suferind alături de Jacob Wood. Doi dintre oamenii lui Fitch stăteau cu ochii pe el, pentru cazul că şedinţa s-ar fi încheiat brusc.

José era în maşină, lîngă telefon şi privea cu atenţie uşa de la intrarea în bloc, pe unde dispăruse Doyle. Doyle urcă pe jos un etaj şi descoperi apartamentul 312 la capătul unui hol slab luminat. Din apartamentele vecine nu răzbătea nici un zgomot. Toată lumea era la lucru.

Scutură mînerul nu prea solid al uşii, apoi îl ţinu drept şi trecu o cartelă de plastic de vreo douăzeci de centimetri prin spaţiul din dreptul canatului uşii. Zăvorul cedă şi mînerul se roti. Doyle deschise uşa cîţiva centimetri şi aşteptă să se declanşeze alarma. Nimic. Era un bloc vechi, cu apartamente ieftine, iar faptul că Easter nu avea alarmă nu-l surprinse pe Doyle.

Într-o clipă era înăuntru. Cu ajutorul unui mic aparat de fotografiat cu flash integrat, făcu repede cîteva poze cu bucătăria, camera mică, baia şi dormitorul. Cîteva prim-planuri cu revistele de pe masa ieftină de cafea, cu cărţile risipite pe jos, compact-discurile aşezate deasupra aparatului stereo şi cu dischetele aruncate la întîmplare pe lîngă computerul personal destul de scump. Atent cum umbla cu lucrurile, descoperi un flanel gri de golf, cu margine roşie, atîrnat în debara, şi îi făcu o fotografie. Deschise frigiderul şi fotografie conţinutul acestuia, apoi toaletele şi zona de sub chiuvetă.

Apartamentul era mic şi mobilat ieftin, dar locatarul său făcea eforturi pentru a păstra curăţenia. Aerul condiţionat era sau închis, sau stricat. Doyle fotografie termostatul. Trecuseră mai puţin de zece minute de cînd se afla în apartament, suficient pentru a termina două role de film şi de a stabili că, de fapt, Easter locuia singur.

Era limpede că nu existau urme ale vreunei alte persoane, mai ales ale unei femei.

Închise uşa cu grijă şi părăsi în linişte apartamentul. Zece minute mai tîrziu, se afla în biroul lui Fitch.

Nicholas plecă de la tribunal pe jos şi se opri, ca din întîmplare, la localul lui O'Reilly din Vieux Marché, de unde cumpără un sfert de kilogram de curcan afumat şi o cutie de salată cu paste făinoase. Nu se grăbi pe drumul spre casă, bucurîndu-se, fără îndoială, de lumina soarelui, după o zi întreagă petrecută în sala închisă. Îşi cumpără o sticlă rece de apă minerală, de la băcănia de la colţul străzii, şi o bău din mers. Privi nişte copii de culoare care jucau cu patimă un meci de baschet, în parcarea din faţa bisericii. Trecu printr-un parc micuţ şi, pentru cîteva clipe, aproape că reuşi să scape de urmăritorul său. Dar ieşi din parc pe partea cealaltă, încă sorbind din sticla de apă minerală şi convins, de-acum, că era urmărit. Nicholas îl zărise pe tipul cu pricina din spatele unei grămezi de cutii de lemn.

Ajuns în faţa apartamentului său, scoase din buzunar o cartelă electronică şi apăsă cele patru numere ale codului. Micul bec roşu deveni verde şi Nicholas deschise uşa.

Camera de înregistrare era ascunsă în spatele grilajului ventilatorului aflat chiar deasupra frigiderului şi, din ascunzişul său silenţios, avea o vedere completă asupra bucătăriei, debaralei şi uşii de la bucătărie. Nicholas se îndreptă direct spre computer şi stabili în cîteva secunde că, unu, nimeni nu încercase să-l aprindă şi, doi, că o „INA" — intrare neautorizată în apartament — avusese loc exact la ora 4:52 după-amiază.

Trase adînc aer în piept, privi de jur împrejur şi hotărî să cerceteze locul. Se aştepta să nu găsească urme. Uşa părea la fel, cu mînerul slăbit şi simplu de forţat. Bucătăria şi debaraua erau exact aşa cum le lăsase. Singurele sale bunuri de valoare — aparatul stereo şi compact-discurile, televizorul, computerul — păreau neatinse. În dormitor nu

părea să fi trecut vreun hoţ şi nu se vedeau nici urmele unui delict. Revenind lîngă computer, îşi trase răsuflarea şi aşteptă să înceapă spectacolul. Verifică dosarele, găsi programul potrivit şi opri supravegherea video. Apăsă două taste pentru a derula filmul, apoi îl opri la patru şi cincizeci şi două de minute. *Voilà!* În alb şi negru, pe monitorul de patruzeci de centimetri, uşa apartamentului se deschidea şi camera se întorcea exact într-acolo. Uşa se crăpă uşor, ca şi cum vizitatorul s-ar fi aşteptat să se declanşeze o alarmă. Nu se clinti nimic, uşa se deschise şi un bărbat intră în apartament. Nicholas opri aparatul video şi studie faţa bărbatului preţ de cîteva clipe. Nu-l mai văzuse niciodată.

Filmul continua; bărbatul scoase repede un aparat de fotografiat din buzunar şi începu să-l declanşeze. Făcu un tur prin apartament, vîrîndu-şi nasul peste tot, dispăru o vreme în dormitor, unde continuă să facă poze. În trecere, cercetă şi computerul, dar nu-l atinse. Nicholas zîmbi. Era imposibil de intrat în programele computerului său. Prostul nici n-ar fi găsit întrerupătorul, ca să-l pornească.

Omul rămăsese în apartament nouă minute şi treisprezece secunde, iar Nicholas încercă să înţeleagă de ce venise tocmai astăzi. Cea mai bună variantă era că Fitch ştia că apartamentul va fi pustiu pînă la retragerea curţii.

Vizita nu avea de ce să-l sperie; se aştepta la asta. Nicholas privi încă o dată filmul video, chicoti uşor şi se hotărî să-l păstreze, sigur că-l va putea folosi mai tîrziu.

7

Fitch însuşi se afla în spatele camionetei de urmărire în dimineaţa următoare, la ora opt, cînd

Nicholas Easter ieşi la soare şi studie cu atenţie locul de parcare. Camioneta purta pe uşă marcajul unei firme de instalaţii şi un număr fals de telefon, scris cu vopsea verde. Uite-l! anunţă Doyle şi toţi ocupanţii camionetei tresăriră. Fitch apucă binoclul, îl reglă rapid în dreptul vizorului camuflat şi mormăi o înjurătură.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Pang, tehnicianul coreean care îl urmărise pe Nicholas cu o zi înainte.

Fitch se lipi de fereastra din spate, cu gura căscată şi făcu o grimasă.

— Fir-aş al naibii! Pulover gri, pantaloni kaki, ciorapi albi, pantofi maro de piele.

— E puloverul din fotografie? întrebă Doyle.

— Mda.

Pang apăsă un buton al aparatului de radio portabil şi avertiză un alt urmăritor, aflat la două blocuri distanţă. Easter mergea pe jos, îndreptîndu-se, probabil, spre tribunal.

Îşi cumpără o ceaşcă mare de cafea şi un ziar, de la aceeaşi băcănie din colţul străzii, şi rămase în acelaşi parc timp de douăzeci de minute, studiind ştirile. Purta ochelari negri şi era atent la toţi cei care treceau prin apropiere.

Fitch merse direct la biroul său, aflat pe aceeaşi stradă cu tribunalul, pentru o discuţie cu Doyle, Pang şi un fost agent FBI pe nume Swanson.

— Trebuie să găsim fata, insista Fitch.

Stabiliră un plan; un om trebuia să stea în permanenţă în ultimul rînd al sălii de şedinţe, altul afară, lîngă scară, altul în apropierea automatului pentru băuturi răcoritoare de la primul nivel şi altul afară, cu un transmiţător. Urma să-şi schimbe posturile la fiecare pauză. Descrierea vagă a fetei era acum cunoscută de toată lumea. Fitch se decise să stea exact unde stătuse şi în ziua precedentă şi să facă exact aceleaşi mişcări.

Swanson, expert în urmăriri, nu era convins că erau necesare atîtea pregătiri.

— N-o să meargă, spuse el.

— De ce nu? se răsti Fitch.

— Pentru că te va găsi ea. Vrea să-ţi spună ceva, aşa că ea va face următoarea mişcare.

— Poate. Dar vreau să ştiu cine e.

— Linişteşte-te. Te va găsi ea.

Fitch se contrazise cu el pînă aproape de ora nouă, cînd, brusc, porni spre tribunal. Doyle stătu de vorbă cu poliţistul şi îl convinse să-i arate fata, dacă se întîmpla să mai apară pe-acolo.

În acea dimineaţă de vineri Nicholas o alese pe Rikki Coleman ca parteneră de conversaţie, la o cafea şi un corn. Femeia era tînără şi drăguţă, măritată şi mamă a doi copii; lucra în registratura unui spital privat din Gulfport. Era obsedată de viaţa sănătoasă, se ferea de cofeină, de alcool şi, bineînţeles, de nicotină. Avea părul de culoarea paiului, tuns scurt, băieţeşte, iar ochii ei frumoşi, albaştri, păreau şi mai drăgălaşi fiind astfel puşi în evidenţă. Stătea într-un colţ, cu un pahar de oranjadă şi citea *USA Today,* cînd Nicholas se îndreptă spre ea şi îi spuse:

— Bună dimineaţa. Nu cred că am fost prezentaţi oficial ieri.

Ea îi zîmbi, lucru firesc pentru ea, şi îi întinse mîna.

— Rikki Coleman.

— Nicholas Easter. Îmi face plăcere să te cunosc.

— Mulţumesc pentru prînzul de ieri, continuă ea, chicotind uşor.

— Cu plăcere. Pot să iau loc? întrebă el, arătînd spre scaunul pliant de lîngă ea.

— Sigur, răspunse ea şi lăsă deoparte ziarul.

Toţi juraţii erau prezenţi la datorie şi cei mai mulţi dintre ei stăteau la taclale, schimbînd primele impresii ale acelei dimineţi. Herman Grimes stătea singur la masă, pe scaunul său preferat, ţinînd

ceaşca de cafea cu amîndouă mîinile şi cu siguranţă că stătea cu urechile ciulite, să surprindă orice vorbă nepotrivită în legătură cu procesul. Lonnie Shaver stătea şi el la masă, studiind, de unul singur, informaţii preluate prin computer despre supermagazinul său. Jerry Fernandez ieşise pe hol, să fumeze repede o ţigară împreună cu Pudelul.

— Deci, cum ţi se pare meseria de jurat? întrebă Nicholas.

— Se face prea mult caz de ea.

— N-a încercat nimeni să te mituiască aseară?

— Nu. Dar pe tine?

— Nu. E păcat, pentru că judecătorul Harkin va fi foarte dezamăgit dacă nimeni nu încearcă să ne mituiască.

— Ce rost are să ne piseze atîta cu contactele neautorizate?

Nicholas se aplecă puţin înainte, fără să se apropie prea mult. Ea se aplecă la rîndul ei şi aruncă o privire îngrijorată spre coordonator, ca şi cum acesta ar fi putut să-i vadă. Se simţeau bine aşa, aproape şi bucurîndu-se de intimitatea micii lor conversaţii; doi tineri frumoşi, atraşi în mod firesc unul spre celălalt. Un flirt nevinovat.

— S-a mai întîmplat şi altă dată. De mai multe ori, spuse el, aproape în şoaptă.

Hohote de rîs izbucniră în apropierea cafetierelor, doamna Gladys Card şi doamna Stella Hulic găsind, probabil, ceva amuzant în ziarul local.

— Ce s-a mai întîmplat? întrebă Rikki.

— Influenţarea juriilor în procese împotriva companiilor producătoare de tutun. De fapt, se întîmplă aproape de fiecare dată, de obicei prin manevrele apărării.

— Nu înţeleg, spuse ea, crezîndu-l pe deplin şi dorind să afle mai multe de la acest tip cu doi ani de drept în buzunar.

— Au fost mai multe cazuri de acest gen în întreaga ţară, iar industria tutunului nu a fost încă afectată de nici un verdict. Ei plătesc milioane pentru apărare, pentru că nu-şi pot permite să piardă un prim proces. Un singur verdict gras în favoarea reclamantului şi curentul nu va mai putea fi oprit.

Făcu o pauză, sorbi o înghiţitură de cafea şi privi în jur.

— Aşa că folosesc tot felul de trucuri necurate.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi oferte de bani către familiile juraţilor. Cum ar fi răspîndirea, printre membrii comunităţii, a unor comentarii despre decedat, oricine ar fi acela, că avea patru iubite, îşi bătea soţia, fura de la prieteni, mergea la biserică numai la înmormîntări şi avea un fiu homosexual.

Ea se încruntă, nevenindu-i să creadă, iar el continuă.

— E adevărat şi lucrul acesta e cunoscut în cercurile avocăţeşti. Judecătorul Harkin e informat, sînt convins, şi acesta este motivul pentru care ne avertizează.

— Nu pot fi opriţi?

— Încă nu. Sînt foarte şmecheri, unşi cu toate alifiile şi necinstiţi, şi nu lasă urme. În plus, au milioane, adăugă el şi tăcu, în timp ce ea îl privea îngîndurată. Te-au studiat înainte de selecţia juriului, continuă el.

— Nu!

— Bineînţeles că aşa au făcut. E procedura standard în marile procese. Legea le interzice să ia legătura direct cu posibilii juraţi, aşa că fac orice altceva. Probabil că ţi-au fotografiat casa, maşina, copiii, soţul, locul de muncă. E posibil să fi vorbit cu colegii de muncă, sau să fi tras cu urechea la conversaţiile din birou sau din locul unde mănînci la prînz. Nu se ştie niciodată.

Ea puse paharul cu suc de portocale pe pervazul ferestrei.

— Mi se pare ilegal, sau lipsit de etică, nu ştiu cum să spun...

— Cam aşa ceva. Dar scapă nepedepsiţi, pentru că tu n-ai avut habar de ce se întîmplă.

— Dar tu ai ştiut?

— Da. Am văzut un fotograf, într-o maşină, în faţa apartamentului meu. Şi au trimis o femeie în magazinul unde lucrez, ca să provoace o ceartă în legătură cu interdicţia fumatului acolo. Am ştiut exact ce vor să facă.

— Dar ai zis că e interzis contactul direct.

— Dar n-am spus că ei joacă cinstit. Ba chiar din contră. Vor încălca orice regulă ca să cîştige.

— De ce nu i-ai spus judecătorului?

— Pentru că nu m-a afectat cu nimic şi pentru că ştiam ce aveau de gînd. Acum, cînd sînt în juriu, le urmăresc fiecare mişcare.

După ce-i trezise curiozitatea, Nicholas se gîndi că era mai bine să păstreze un pic de murdărie şi pentru mai tîrziu. Îşi privi ceasul şi se ridică brusc în picioare.

— Cred că am să mă duc la toaletă înainte să intrăm din nou în sală.

Lou Dell dădu buzna în cameră, zdruncinînd uşa din ţîţîni.

— E timpul să pornim, spuse ea pe un ton ferm, semănînd cu un şef de tabără care se închipuie mult mai important decît este în realitate.

Publicul se cam rărise în această a doua zi; erau cam jumătate din cîţi fuseseră cu o zi înainte. Nicholas îşi roti privirea peste spectatori, pînă cînd toţi juraţii se aşezară comod pe perniţele uzate de pe scaune. Aşa cum era de aşteptat, Fitch stătea în acelaşi loc, de data aceasta pe jumătate ascuns în spatele unui ziar, ca şi cum puţin i-ar fi păsat de juriu; puţin îi păsa cu ce e îmbrăcat Nicholas. Putea să-l studieze mai tîrziu. Reporterii nu se vedeau nicăieri, deşi aveau să apară, unul cîte unul, în cursul zilei. Analiştii de pe Wall Street păreau deja plictisiţi; toţi erau tineri, proaspeţi

absolvenţi de colegiu trimişi în sud pentru că erau începători iar şefii lor aveau altele mai bune de făcut. Doamna Grimes stătea în aceeaşi poziţie, iar Nicholas se întreba dacă avea să vină în fiecare zi, să audă totul şi să fie mereu gata să-şi ajute soţul.

Nicholas era convins că-l va vedea şi pe cel care intrase în apartamentul lui, poate nu în acea zi, dar cu siguranţă, cîndva, în timpul procesului. Omul nu se afla în sală în acel moment.

— Bună dimineaţa, se adresă judecătorul Harkin juraţilor cu căldură, cînd toată lumea se linişti pe deplin. Toată lumea zîmbea— judecătorul, funcţionarii curţii, chiar şi avocaţii, care îşi întrerupseseră pentru cîteva clipe conferinţele de grup, ţinute în şoaptă, ca să nu se uite spre juriu, adresîndu-le zîmbete exagerate, de circumstanţă.

— Sper că toată lumea se simte bine astăzi, continuă judecătorul şi făcu o pauză, aşteptînd ca toţi cei cincisprezece să încuviinţeze, jenaţi. Doamna asistentă m-a informat că toată lumea este pregătită pentru o zi plină.

Era greu să ţi-o închipui pe Lou Dell pe post de doamnă, de orice fel.

Judecătorul luă apoi o foaie de hîrtie care cuprindea o listă de întrebări pe care, cu timpul, juraţii aveau să ajungă să le urască. Îşi drese glasul şi zîmbetul îi pieri.

— Acum, doamnelor şi domnilor din juriu, vă voi pune cîteva întrebări foarte importante şi doresc să răspundeţi dacă simţiţi cea mai mică nevoie de a face acest lucru. De asemenea, doresc să vă reamintesc că refuzul de a răspunde, dacă este cazul s-o faceţi, poate fi considerat dispreţ faţă de curte, şi acesta se pedepseşte cu închisoarea.

Lăsă ca această sumbră ameninţare să-şi facă efectul asupra tuturor celor prezenţi în sală; juraţii se simţeau deja vinovaţi, numai ascultîndu-l. Convins că obţinuse efectul dorit, judecătorul începu întrebările. Încercase cineva să discute procesul cu ei? Au primit telefoane neobişnuite

după încheierea şedinţei din ziua precedentă? Au văzut persoane necunoscute pîndindu-i pe ei sau pe membrii familiilor lor? Au auzit zvonuri sau bîrfe despre oricare dintre părţile implicate? Despre oricare dintre martori? I-a contactat cineva pe membrii familiilor lor, încercînd să discute despre proces? A încercat vreun membru al familiei sau vreun prieten să deschidă discuţia despre acest proces, după încheierea şedinţei din ziua precedentă? Au văzut sau au primit materiale scrise de orice fel, în care să se menţioneze elemente legate de acest proces?

După fiecare întrebare de pe listă, judecătorul se oprea, privea plin de speranţă fiecare jurat în parte şi, parcă dezamăgit, revenea la lista sa.

Din punctul de vedere al juraţilor, cel mai ciudat era sentimentul că, la fiecare întrebare, se aştepta un anume răspuns. Avocaţii pîndeau fiecare cuvînt, siguri că de undeva, din banca juraţilor, avea să se audă răspunsul blestemat. Funcţionarii curţii, de obicei ocupaţi cu tot felul de hîrtii sau probe, sau cu zeci de lucruri fără nici o legătură cu procesul, stăteau de această dată nemişcaţi, aşteptînd să vadă care dintre juraţi va face o mărturisire. Privirea întunecată a judecătorului, sprîncenele arcuite după fiecare întrebare constituiau o provocare la adresa integrităţii fiecărui jurat şi el se simţea decepţionat de tăcerea generală.

Cînd încheie, spuse simplu „Mulţumesc" şi întreaga curte păru să respire din nou. Juraţii se simţeau copleşiţi. Judecătorul bău puţină cafea dintr-o cană înaltă şi, adresîndu-i lui Wendall Rohr un zîmbet, îi spuse:

— Puteţi chema martorul următor, domnule consilier.

Rohr se ridică în picioare; o pată mare, maronie se zărea pe mijlocul cămăşii albe, şifonate, papionul stătea strîmb, ca de obicei, iar pantofii scîlciaţi păreau mai murdari cu fiecare zi. Dădu

din cap şi zîmbi cu căldură spre juraţi; firesc, şi aceştia îi răspunseră tot cu un zîmbet.

Rohr angajase un consultant care să înregistreze tot ce purtau juraţii. Dacă, într-una din zile, se întîmpla ca unul dintre cei cinci bărbaţi să apară cu o pereche de cizme de cowboy, Rohr avea şi el o pereche pregătită. De fapt, chiar două perechi — cu vîrful ascuţit sau rotund. Era pregătit să poarte tenişi, dacă era nevoie. O mai făcuse o dată, înainte ca prima pereche de tenişi să-şi facă apariţia în banca juraţilor. Judecătorul acelui proces — nu era Harkin — îi făcuse observaţie în biroul său. Are o rană la picior, explicase Rohr, şi prezentase o scrisoare de la doctorul ortoped. Se putea îmbrăca în pantaloni kaki apretaţi, haine sport din poliester, cravate împletite, curele de cowboy, ciorapi albi şi mocasini (lustruiţi sau uzaţi). Garderoba sa năucitoare era special proiectată pentru a stabili o legătură cu cei obligaţi să stea pe-aproape şi să-l asculte timp de şase ore pe zi.

— Am dori să-l chemăm pe doctorul Milton Fricke, anunţă el.

Doctorul Fricke a depus jurămîntul şi a luat loc, iar aprodul i-a reglat microfonul. S-a aflat repede că activitatea sa cîntărea greu — nenumărate diplome de la nenumărate facultăţi, sute de articole publicate, şaptesprezece cărţi, experienţa multor ani de profesorat, cîteva zeci de ani dedicaţi cercetării efectelor fumatului. Era un bărbat mic de înălţime, cu faţa perfect rotundă şi ochelari cu rame negre de baga; părea un geniu. Lui Rohr îi trebui aproape o oră pentru a parcurge întreaga gamă de referinţe ale acestui om. Cînd, în cele din urmă, Fricke a fost propus ca expert, Durr Cable nu protestă.

— Sîntem de părere că doctorul Fricke este calificat în domeniul său, spuse Cable, într-o formulă care suna ca o gravă subevaluare.

Doctorul îşi restrînsese obiectul activităţii de-a lungul anilor, astfel că acum petrecea cîte zece ore în fiecare zi pentru a studia efectele fumatului asupra organismului uman. Doctorul Fricke era director la Smoke Free Research Institute din Rochester, statul New York. Juriul află curînd că fusese angajat de Rohr, puţin înainte de moartea lui Jacob Wood, şi că fusese prezent la autopsia făcută acestuia din urmă, la cîteva ore după moartea sa. Mai mult, că făcuse cîteva fotografii în timpul autopsiei.

Rohr scoase în evidenţă existenţa fotografiilor, nelăsînd nici un dubiu asupra faptului că juraţii aveau să le vadă ceva mai tîrziu. Dar Rohr nu era încă pregătit. Avea nevoie să petreacă puţin timp în compania acestui extraordinar expert în chimia şi farmacologia fumatului. Fricke nu-şi dezminţi talentul de profesor. Parcurse cu grijă un mare volum de informaţii şi studii de specialitate, evitînd terminologia complicată şi oferind juriului ceea ce putea înţelege. Era relaxat şi foarte încrezător.

Cînd judecătorul anunţă pauza de prînz, Rohr informă curtea că doctorul Fricke avea să-şi continue depoziţia pînă la sfîrşitul zilei.

Prînzul a fost servit în camera juriului; O'Reilly însuşi adusese mîncarea, gata să prezinte scuze pentru ce se întîmplase cu o zi mai înainte.

— Acestea sînt farfurii de carton şi tacîmuri de plastic, spuse Nicholas cînd juraţii luară loc în jurul mesei. El nu se aşează.

Domnul O'Reilly se uită spre Lou Dell, care întrebă:

— Şi ce dacă?

— Noi am cerut clar să mîncăm în farfurii de porţelan, cu furculiţe adevărate. N-am spus aşa?

Ridicase tonul şi cîţiva dintre juraţi îşi feriră privirea. Ei nu doreau altceva, decît să mănînce.

— Ce au farfuriile de carton? întrebă nervoasă Lou Dell, cu vocea tremurîndă.

— Absorb grăsimea, înţelegeţi? Se moaie şi lasă pete pe masă, înţelegeţi? De asta am cerut, foarte clar, farfurii adevărate. Şi furculiţe adevărate. Apucă o furculiţă albă de plastic, o rupse în două şi o aruncă la gunoi. Iar ceea ce mă înnebuneşte de-a dreptul, Lou Dell, este că exact în acest moment, judecătorul şi toţi avocaţii şi martorii şi funcţionarii şi spectatorii, tot restul celor implicaţi în acest proces stau liniştiţi într-un restaurant drăguţ, cu farfurii adevărate şi pahare adevărate şi furculiţe care nu se rup în două. Şi îşi comandă mîncare bună, dintr-un meniu bogat. Asta mă înnebuneşte. Iar noi, juraţii, oamenii cei mai importanţi din tot procesul ăsta nenorocit, sîntem închişi aici, precum condamnaţii care-şi aşteaptă prăjiturică şi paharul de limonadă.

— Mîncarea e destul de bună, spuse domnul O'Reilly, apărîndu-se.

— Cred că exageraţi puţin, spuse doamna Gladys Card, o femeie micuţă şi înţepată, cu părul alb şi vocea dulce.

— Atunci mîncaţi-vă sandviciul soios şi vedeţi-vă de treabă, i-o trînti Nicholas cam brutal.

— Ai de gînd să faci pe nebunul în fiecare zi la prînz? întrebă Frank Herrera, un colonel pensionar, de undeva din nord. Herrera era mic de înălţime şi destul de îndesat, cu mînuţe scurte şi, după cum se arătase pînă atunci, cu opinii foarte precise în orice privinţă. Era singurul care fusese cu adevărat dezamăgit cînd nu fusese ales coordonator.

Jerry Fernandez îl poreclise deja Napoleon. Pe scurt, Nap. Colonelul înapoiat, ca alternativă.

— Ieri nu v-aţi plîns, îi ripostă Nicholas.

— Hai să mîncăm. Mi-e o foame de lup, spuse Herrera, desfăcîndu-şi un sandvici. Alţi cîţiva îi urmară exemplul.

Aroma de pui la tavă şi cartofi prăjiţi era îmbietoare. Terminînd de despachetat un castron cu salată, domnul O'Reilly spuse:

— Voi fi bucuros să vă aduc farfurii şi furculiţe luni. Nici o problemă.

— Mulţumesc, mormăi Nicholas şi se aşeză.

Afacerea a fost uşor de încheiat. Detaliile au fost stabilite între doi prieteni vechi, pe parcursul unui prînz servit la Clubul „21" de pe Strada 52. Luther Vandermeer, director executiv al companiei Trellco, şi fostul său protejat, Larry Zell, ajuns director executiv al companiei Listing Foods, discutaseră punctele de bază la telefon, dar era nevoie să se întîlnească faţă în faţă, la o masă udată din belşug cu vin, pentru ca nimeni să nu-i poată auzi. Vandermeer i-a prezentat imaginea generală a ultimei ameninţări venite de acolo, din Biloxi şi nu i-a ascuns că era îngrijorat. Desigur, Trellco nu era pusă sub acuzare, dar întreaga industrie era ameninţată şi Cei Patru Mari se menţineau pe poziţie. Zell ştia acest lucru. Lucrase şaptesprezece ani pentru Trellco şi învăţase demult să-i urască pe avocaţi.

Exista un mic lanţ regional de magazine alimentare, pe nume Hadley Brothers, cu sediul în Pensacola, care, ca din întîmplare, deţinea cîteva magazine pe coasta statului Mississippi. Un astfel de magazin se găsea şi în Biloxi şi era condus de un tînăr inteligent, de culoare, pe nume Lonnie Shaver. Ca din întîmplare, Lonnie Shaver era membru în juriul de acolo. Vandermeer dorea ca SuperHouse, un lanţ mult mai mare de magazine din Georgia şi cele două state cu numele de Carolina, să cumpere, indiferent de preţ, magazinele Hadley Brothers. SuperHouse era una dintre cele aproximativ douăzeci de divizii ale companiei Listing Foods. Avea să fie o tranzacţie minoră — oamenii lui Vandermeer făcuseră deja calculele — iar pe cei de la Listing nu avea să-i coste mai mult de şase milioane. Hadley Brothers era o companie privată, astfel că afacerea nu putea

atrage atenţia în vreun fel. Listing Foods avusese un profit de două miliarde cu un an înainte, astfel că şase milioane nu erau o problemă. Compania deţinea 80 de milioane bani gheaţă şi avea datorii foarte mici. Iar pentru a mai îndulci afacerea, Vandermeer promisese că Trellco va cumpăra în secret Hadley Brothers, în decurs de doi ani, dacă Zell dorea să se descotorosească de ea.

Nimic nu putea ieşi prost. Listing şi Trellco erau total independente una faţă de cealaltă. Listing era deja implicată în comerţul alimentar. Trellco nu era direct implicată în litigiul de acolo. Era o afacere simplă, perfectată printr-o strîngere de mîini între doi vechi prieteni.

Mai tîrziu, bineînţeles, la Hadley Brothers aveau să urmeze reduceri de personal, acţiune de echilibrare, inerentă oricărei cumpărări sau fuziuni sau cum s-ar fi numit ea. Vandermeer avea nevoie să dea anumite instrucţiuni, pe care Zell să le transmită mai departe, pînă cînd asupra lui Lonnie Shaver putea fi exercitată presiunea potrivită.

Iar asta trebuia făcută foarte repede. Procesul avea să dureze încă patru săptămîni. Săptămîna numărul unu urma să se încheie peste cîteva ore.

După ce aţipi în biroul său, aflat în cartierul central, Luther Vandermeer formă numărul din Biloxi şi lăsă un mesaj pentru Rankin Fitch, să-l sune la Hampton, în weekend.

Biroul lui Fitch se afla în spatele unui magazin gol, o prăvălie cu lucruri ieftine care fusese închisă de mai mulţi ani. Chiria era mică, nimeni nu dădea atenţie acelui loc şi se afla la doar cîteva minute de mers pe jos de tribunal. Erau cinci camere mari, construite în grabă, cu pereţi de placaj natur; resturile de talaş nici nu fuseseră măturate de pe podea. Mobila era ieftină, închiriată şi consta în principal din mese vechi, pliante şi scaune de plastic. Camerele erau luminate din belşug cu

lămpi de neon. Uşile exterioare erau bine zăvorîte. Doi bărbaţi înarmaţi păzeau locul în permanenţă.

Dacă se făcuseră economii la finisarea locului, acest lucru nu se întîmplase şi în privinţa dotării sale tehnice. Computere şi monitoare se zăreau peste tot. Fire de faxuri, copiatoare şi telefoane acopereau podeaua, fără un model precis. Fitch dispunea de tehnologie de ultimă oră şi de oameni capabili să lucreze cu ea.

Pereţii uneia dintre camere erau acoperiţi cu fotografii mari ale celor cincisprezece juraţi. Informaţii preluate prin computer şi tipărite erau fixate cu pioneze pe alt perete. Un al treilea era acoperit de o imensă diagramă a locurilor ocupate de fiecare în banca juraţilor, iar unul dintre angajaţi tocmai adăuga cîteva date în pătratul de sub numele lui Gladys Card.

Camera din spate era cea mai mică şi accesul la ea era strict interzis angajaţilor obişnuiţi, deşi cu toţii ştiau ce se întîmplă acolo. Uşa se zăvora automat din interior, iar Fitch se afla în posesia singurei chei existente. Era o cameră specială pentru vizionări, fără ferestre, cu un ecran lat montat pe un perete şi douăsprezece scaune confortabile de jur împrejur. Alături de doi experţi, Fitch stătea pe întuneric şi privea cu atenţie ecranul. Experţii preferau să nu deschidă discuţia cu Fitch, iar Fitch n-avea de gînd să stea la taclale cu ei. Linişte.

Aparatul de filmat era un Yamaha XLT-2 de dimensiuni foarte mici, care putea fi montat aproape în orice loc. Lentila avea diametrul de o jumătate de ţol, iar aparatul propriu-zis cîntărea mai puţin de jumătate de kilogram. Fusese instalat cu grijă de unul dintre oamenii lui Fitch, iar acum se afla într-o servietă de piele maronie, foarte uzată, pe podeaua din sala de şedinţe a tribunalului, sub masa apărării, păzită în secret de către Oliver McAdoo, un avocat din Washington şi singurul ales de Fitch să lucreze alături de Cable şi

ceilalţi. Treaba lui McAdoo era să inventeze strategii, să le zîmbească juraţilor şi să-l aprovizioneze pe Cable cu documente. Munca lui adevărată, ştiută numai de Fitch şi de alţi cîţiva, era să intre în fiecare zi în sală, încărcat cu tot arsenalul de război, inclusiv două serviete mari, maronii, identice, într-una dintre ele aflîndu-se aparatul, şi să se aşeze în aproximativ acelaşi loc de la masa apărării. Era primul avocat care intra în sală în fiecare dimineaţă. Apoi aşeza servieta vertical, îndreptată spre banca juraţilor, şi îl suna imediat pe Fitch prin telefonul celular, pentru a avea totul pregătit.

În orice moment, în timpul procesului, circa douăzeci de serviete erau răspîndite peste tot în sala de şedinţe, majoritatea pe sau dedesubtul meselor pentru avocaţi, doar cîteva erau grupate în apropierea băncii ocupate de un funcţionar al curţii, altele stăteau sub scaunele unde trudeau avocaţii de categoria a doua, altele erau chiar sprijinite de balustradă, părînd abandonate. Deşi diferite ca mărime şi culoare, toate semănau destul de mult între ele, inclusiv acelea care-i aparţineau lui McAdoo. Pe una dintre ele o deschidea din cînd în cînd pentru a mai scoate cîte o foaie de hîrtie, dar cealaltă, cea în care se afla aparatul, era atît de bine închisă, încît ar fi fost nevoie de explozibili pentru a o deschide. Strategia lui Fitch era simplă — dacă, din cine ştie ce motiv nebănuit, aparatul ar fi atras atenţia cuiva, în zăpăceala care ar fi urmat, MacAdoo ar fi schimbat pur şi simplu servietele între ele, rugîndu-se să nu se observe.

Era foarte puţin probabil să fie detectat. Aparatul era silenţios şi sunetul său nu putea fi sesizat de urechea umană. Servieta era aşezată alături de alte cîteva şi, din cînd în cînd, cineva o mai lovea sau răsturna, dar era uşor de reaşezat. McAdoo n-avea de făcut decît să caute un loc liniştit şi să-l sune pe Fitch. Perfectaseră împreună

acest sistem, în timpul procesului Cimino, desfăşurat cu un an înainte în Allentown.

Tehnologia era uimitoare. Lentila minusculă capta banca juraţilor pe toată lăţimea şi amplitudinea ei, iar imaginea tuturor celor cincisprezece figuri era transmisă, color, la celălalt capăt al străzii, spre micuţa cameră de vizionare a lui Fitch, acolo unde doi consultanţi în probleme de juriu stăteau zi şi noapte ca să studieze fiecare tic şi fiecare căscat.

În funcţie de ceea ce se întîmpla în banca juraţilor, Fitch discuta ulterior cu Durr Cable şi îi comunica tot ceea ce descoperiseră oamenii lor într-o privinţă sau alta. Nici Cable şi nici un altul dintre avocaţii locali ai apărării nu aveau să afle vreodată de existenţa aparatului.

Acesta înregistra reacţii dramatice în după-amiaza zilei de vineri. Din păcate, era fixat exclusiv pe banca juraţilor. Japonezii mai aveau mult pînă să descopere modalitatea de a focaliza un aparat aflat în interiorul unei serviete închise şi de a-l orienta spre diferite puncte de interes. Astfel încît acesta nu putuse capta imaginea mărită a plămînilor zbîrciţi şi înnegriţi ai lui Jacob Wood, dar juraţii, în schimb, o văzuseră. În vreme ce Rohr şi doctorul Fricke îşi urmăreau scenariul, juraţii, fără excepţie, căscau ochii plini de groază la oribilele răni acumulate în treizeci şi cinci de ani.

Rohr cronometrase totul perfect. Cele două fotografii au fost montate pe un trepied masiv, aflat în faţa boxei martorilor şi, cînd doctorul Fricke şi-a terminat mărturia, la cinci şi un sfert, era momentul ca şedinţa să se încheie pînă după weekend. Ultima imagine păstrată pe retină de juraţi, cea la care aveau să se gîndească în următoarele două zile şi care avea să se dovedească de nezdruncinat, era aceea a plămînilor carbonizaţi, desprinşi de trup şi aşezaţi pe un ecran alb.

8

Easter a făcut în aşa fel încît să fie uşor de urmărit pe tot parcursul acelui weekend. Vineri a plecat din tribunal şi a pornit din nou pe jos spre localul lui O'Reilly, unde a avut o discuţie calmă cu domnul O'Reilly. Amîndoi au putut fi văzuţi zîmbind. Easter a cumpărat o pungă plină de alimente şi o sticlă de băutură. Apoi s-a dus direct acasă şi n-a mai plecat nicăieri. Sîmbătă dimineaţă, la ora opt, a plecat cu maşina spre centrul comercial, lucrînd o tură de douăsprezece ore pentru a vinde computere şi alte aparate. A mîncat nişte clătite mexicane cu carne şi o porţie de mîncare de fasole, pe terasa unui local, împreună cu un coleg, un adolescent pe nume Kevin. Nu a stabilit nici un fel de comunicare cu nici o femeie care să semene, măcar pe departe, cu fata pe care o căutau ei. S-a întors în apartamentul său şi n-a mai plecat. Ziua de duminică a adus cu ea o surpriză plăcută. La ora opt dimineaţa a părăsit apartamentul şi a plecat cu maşina spre portul pentru ambarcaţiuni mici din Biloxi, unde s-a întîlnit cu nimeni altul decît cu Jerry Fernandez. Au fost văzuţi părăsind digul, într-o barcă de pescuit de nouă metri lungime, împreună cu alte două persoane, probabil prieteni cu Jerry. S-au întors după opt ore şi jumătate, roşii la faţă, ducînd un coş mare cu peşti din specii nedefinite şi lăsînd în urmă o barcă plină de cutii goale de bere.

Pescuitul era primul hobby clar al lui Nicholas Easter. Iar Jerry era primul prieten pe care fuseseră în stare să i-l descopere.

Cît despre fata aceea, nici urmă; oricum, Fitch nici nu se aştepta cu adevărat să o găsească. Ea se dovedea destul de răbdătoare şi chiar şi acest amănunt îl înnebunea. Primul indiciu dat de ea

fusese, mai mult ca sigur, un punct de plecare pentru al doilea, apoi al treilea. Aşteptarea era chinuitoare.

Totuşi, Swanson, fostul agent FBI, era convins că ea îşi va face apariţia în mai puţin de o săptămînă. Schema pe care o urmărea, oricare ar fi fost aceasta, se baza pe legături mai strînse.

Ea aşteptă doar pînă luni dimineaţă, cu treizeci de minute înainte de reînceperea procesului. Avocaţii se aflau deja la locurile lor, complotînd, în grupuri mici, în sala de şedinţe. Judecătorul Harkin se afla în biroul său, ocupîndu-se de un caz urgent de omucidere. Juraţii se adunau în camera lor. Fitch era la capătul străzii, în biroul lui, în buncărul de comandă. Un asistent, un tînăr pe nume Konrad, mare specialist în telefonie, fire, benzi şi aparatură de urmărire de mare tehnicitate, se îndreptă spre uşa deschisă şi spuse:

— Sînteţi chemat la telefon; sînt sigur că vă va interesa. Ca de obicei, Fitch îl privi cercetător pe Konrad şi analiză situaţia într-o fracţiune de secundă. Toate telefoanele venite pentru el, chiar şi cele de la secretara sa de încredere din Washington, soseau pe panoul principal şi îi erau transmise prin intermediul unui sistem de comunicaţii interne cuplat la toate aparatele telefonice. Aşa se întîmpla de fiecare dată.

— De ce? întrebă el, foarte suspicios.

— Ea spune că are un nou mesaj pentru dumneavoastră.

— Cum o cheamă?

— N-a vrut să spună. E foarte sfioasă, dar insistentă. A spus că e vorba de ceva important.

Se lăsă din nou o tăcere grea; Fitch privea lumina intermitentă care se aprindea şi se stingea pe unul dintre telefoane.

— Ai idee cum a obţinut numărul?

— Nu.

— Poţi afla de unde sună?

— Da. Daţi-mi un minut. Ţineţi-o de vorbă.

Fitch apăsă butonul şi ridică receptorul.

— Da? rosti el, cît putu de binevoitor.

— Sînteţi domnul Fitch? întrebă ea, pe un ton destul de amabil.

— Da. Cine întreabă?

— Marlee.

Avea un nume! Fitch rămase tăcut cîteva clipe. Fiecare apel era înregistrat automat, aşa că putea să-l analizeze ulterior.

— Bună dimineaţa, Marlee. Ai cumva şi un nume de familie?

— Mda. Juratul numărul 12, Fernandez, va intra în sală peste circa douăzeci de minute, cu un exemplar din revista *Sports Illustrated.* Este numărul din 12 octombrie, cu Dan Marino pe copertă.

— Înţeleg, spuse el, ca şi cum şi-ar fi luat notiţe. Mai e ceva?

— Nu. Nu acum.

— Şi cînd s-ar putea să mai suni?

— Nu ştiu.

— Cum ai obţinut numărul de telefon?

— Uşor. Nu uita, numărul doisprezece, Fernandez. Se auzi un declic şi convorbirea luă sfîrşit. Fitch apăsă pe un alt buton, apoi formă un cod din două cifre. Întreaga convorbire fu reluată prin difuzorul aflat deasupra telefoanelor.

Konrad îşi făcu apariţia, ţinînd în mînă o foaie de hîrtie tipărită.

— A sunat de la un telefon public din Gulfport, dintr-un magazin general.

— Ce surpriză! comentă Fitch, apucîndu-şi haina şi începînd să-şi aranjeze cravata. Cred că va trebui s-o întind spre tribunal.

Nicholas aşteptă pînă cînd majoritatea colegilor săi se aşezară la masă sau în apropierea ei şi pînă cînd conversaţia începu să lîncezească.

— Ei, a fost careva mituit sau acostat în weekend? începu el, vorbind tare, pentru a putea fi auzit de toată lumea.

Cîţiva zîmbiră sau chiar izbucniră în rîs, dar nimeni nu oferi vreo mărturisire.

— Votul meu nu este de vînzare, dar evident că poate fi închiriat, spuse Jerry Fernandez, repetînd una dintre formulele dure pe care le auzise de la Nicholas cu o zi în urmă, în barcă. Remarca amuză pe toată lumea, cu excepţia lui Herman Grimes.

— Ce ne tot predică prostiile astea? întrebă Millie Dupree, evident mulţumită că fusese spartă gheaţa şi gata să înceapă bîrfa. Alţi cîţiva se apropiară, aplecîndu-se să audă mai bine părerea fostului student la drept despre asta. Rikki Coleman stătea într-un colţ, cu ziarul în mînă. Ea mai auzise povestea.

— Aceste cazuri au mai fost prezentate şi altă dată în faţa instanţei, explică Nicholas fără chef. Şi au existat unele aranjamente cu juraţii.

— Nu cred că ar trebui să vorbim despre asta, spuse Herman.

— De ce nu? Nu facem rău nimănui. Nu discutăm despre probe sau mărturii, ripostă Nicholas, pe un ton autoritar. Herman nu era prea sigur că aşa stau lucrurile.

— Judecătorul a spus să nu discutăm despre proces, protestă el, aşteptînd să fie susţinut şi de alţii; nu se oferi nimeni.

Nicholas avea cuvîntul şi continuă:

— Calmează-te, Herman. Aici nu e vorba de probe sau de lucrurile pe care le vom avea de deliberat mai tîrziu. Aici e vorba despre... Ezită o secundă, urmărind efectul creat de cuvintele sale asupra celorlalţi, apoi continuă: E vorba despre mituirea juriului.

Lonnie Shaver lăsă deoparte imprimanta cu inventarul magazinului şi îşi făcu loc mai aproape de masă. Rikki ciulise urechile. Jerry Fernandez auzise toate astea în barcă, cu o zi mai devreme, dar informaţiile erau irezistibile.

— A mai fost un proces împotriva tutunului, foarte asemănător cu acesta, acum şapte ani, în

Quitman County, tot în Mississippi, în zona deltei. Poate că unii dintre voi îşi mai amintesc de el. Era vorba despre o altă companie producătoare de tutun, dar mulţi dintre jucători sînt aceiaşi, de ambele părţi. Şi s-au întîmplat lucruri revoltătoare, atît înainte de selectarea juriului cît şi după începerea procesului. Bineînţeles că judecătorul Harkin a auzit toată povestea şi e cu ochii pe noi. Multă lume este cu ochii pe noi.

Millie îşi roti privirea în jurul mesei preţ de cîteva clipe.

— Cine? întrebă ea.

— Ambele părţi.

Nicholas se hotărîse să joace cinstit, pentru că ambele părţi fuseseră vinovate de comportare neloială în alte procese.

— Ambele părţi angajează aşa-numiţii consultanţi în probleme de juriu, care vin din toate colţurile ţării pentru a ajuta la alegerea juriului perfect. Juriul perfect, bineînţeles, nu e acela care decide corect, ci unul care oferă verdictul dorit de ei. Ne studiază înainte de a fi aleşi. Ei...

— Cum fac asta? îl întrerupse doamna Gladys Card.

— Ei bine, ne fotografiază casele şi apartamentele, maşinile, vecinătatea, birourile, copiii şi bicicletele lor, ne fotografiază chiar şi pe noi. Totul este legal şi etic, dar ei ajung pînă la limită. Verifică dosare publice, lucruri cum sînt dosarele civile sau plata impozitelor, în efortul de a ajunge să ne cunoască. Pot chiar să vorbească cu prietenii noştri sau cu colegii şi vecinii noştri. În zilele noastre, asta se întîmplă la fiecare proces important.

Toţi unsprezece îl ascultau cu ochi mari, venind din ce în ce mai aproape şi încercînd să-şi amintească dacă văzuseră persoane necunoscute dînd tîrcoale pe la colţuri, cu aparatul de fotografiat. Nicholas sorbi o gură de cafea, apoi continuă:

— După ce juriul este ales, se schimbă puţin macazul. Numărul juraţilor scade, de la două sute la cincisprezece, aşa că sîntem mult mai uşor de urmărit. Pe tot parcursul procesului, fiecare parte îşi păstrează un grup de consultanţi în sală, care ne urmăresc şi încearcă să ne descifreze reacţiile. De obicei stau în primele două rînduri, deşi se mişcă destul de des.

— Ştii cine sînt ei? întrebă Millie, nevenindu-i să creadă.

— Nu le cunosc numele, dar sînt uşor de descoperit. Sînt bine îmbrăcaţi şi ne fixează mereu cu privirea.

— Eu credeam că tipii aceia sînt reporteri, spuse colonelul în rezervă Frank Herrera, nereuşind să ignore discuţia.

— Eu nu i-am observat, spuse Herman Grimes şi toată lumea zîmbi, inclusiv Pudelul.

— Urmăriţi-i astăzi, spuse Nicholas. De obicei, la început sînt strînşi în jurul grupului de avocaţi ai fiecărei părţi. De fapt, am o idee grozavă. Există o femeie despre care sînt sigur că e consultant pentru apărare. Are cam patruzeci de ani, e solidă şi cu părul des, tuns scurt. Pînă acum, în fiecare dimineaţă, a stat în primul rînd, în spatele lui Durwood Cable. Cînd ieşim, hai să o privim şi noi fix. Toţi doisprezece, să o străpungem cu privirea şi să observăm cum se demască.

— Chiar şi eu? întrebă Herman.

— Da, Herm, chiar şi tu. Întoarce-ţi capul cu treizeci de grade şi fixeaz-o, ca şi noi.

— De ce ne jucăm? întrebă Sylvia „Pudelul" Taylor-Tatum.

— De ce nu? Ce avem de făcut în următoarele opt ore?

— Mie-mi place, spuse Jerry Fernandez. Poate că asta o să-i facă să renunţe să mai stea cu ochii pe noi.

— Cît timp o privim? întrebă Millie.

— Hai s-o facem cînd judecătorul Harkin ne va citi din nou mustrarea zilnică. Durează zece minute.

Mai mult sau mai puţin convinşi, ceilalţi se arătară în cele din urmă de acord. Lou Dell sosi exact la ora nouă şi părăsiră cu toţii camera juraţilor. Nicholas ţinea în mînă două reviste — dintre care una era *Sports Illustrated,* numărul din 12 octombrie. Rămase lîngă Jerry Fernandez pînă cînd ajunseră în dreptul uşii care dădea spre sala de şedinţe şi, în clipa în care se aşezară în rînd, el se întoarse spre noul său prieten şi îi spuse:

— Vrei ceva de citit?

Îi împinse uşor revista în stomac, aşa că Jerry o luă cu un gest firesc şi îi răspunse:

— Sigur că da, mulţumesc. Intrară în sala tribunalului.

Fitch ştia deja că Jerry Fernandez, numărul 12, va avea revista şi totuşi tresări la vederea acestuia. Îl văzu traversînd rîndul din spate pentru a ajunge la locul său. Fitch privise coperta revistei, într-un chioşc de ziare aflat la cîteva blocuri distanţă de tribunal, şi ştia că imaginea îl prezenta pe Marino, într-un trening albastru cu numărul 13, cu braţul încordat, gata să lovească mingea.

Surpriza se transformă repede în entuziasm. Fata, Marlee, lucra din afară, în timp ce altcineva, din juriu, lucra din interior. Poate că erau doi, trei sau patru juraţi care conspirau împreună cu ea. Pentru Fitch, asta n-avea nici o importanţă. Cu cît erau mai mulţi, cu atît era mai bine. Oamenii aceştia stabileau regulile jocului, iar Fitch era gata să negocieze.

Numele consultantului în probleme de juriu era Ginger şi femeia lucra la firma lui Carl Nussman din Chicago. Participase la zeci de procese. De obicei îşi petrecea cam jumătate de zi în sala de şedinţe, schimbîndu-şi locul în pauze, scoţîndu-şi jacheta sau ochelarii. Era o adevărată profesionistă în studiul juraţilor şi trecuse prin multe. Se afla în

primul rînd din spatele avocaţilor apărării; un alt coleg, aflat în apropiere, răsfoi un ziar cît timp juraţii îşi ocupară locurile.

Ginger îşi îndreptă privirea spre juriu şi aşteptă salutul judecătorului care, ca de obicei, veni în întîmpinarea juraţilor. Majoritatea înclinară capul şi îi zîmbiră răspunzîndu-i, după care toţi, absolut toţi, inclusiv nevăzătorul se întoarseră cu privirile spre ea. Vreo doi zîmbeau, dar majoritatea păreau preocupaţi de ceva.

Ea îşi feri privirea.

Judecătorul Harkin continuă să citească fără grabă — o întrebare ameninţătoare după alta — dar şi el observă repede că juriul său era preocupat de unul dintre spectatori.

Juraţii priveau, la unison, într-o singură direcţie.

Nicholas se chinuia să nu urle de bucurie. Avea un noroc incredibil. În jumătatea din stînga a sălii se aflau cam douăzeci de oameni în spatele avocaţilor apărării şi la două rînduri în spatele lui Ginger se vedea figura întunecată a lui Rankin Fitch. Din banca juraţilor, Fitch se afla în acelaşi unghi vizual cu Ginger, iar de la o distanţă de cincisprezece metri era greu de spus la cine se uitau juraţii — la Ginger sau la Fitch.

Cu siguranţă, Ginger era convinsă că se uită la ea. Îşi găsi de studiat nişte notiţe, în vreme ce colegul său se trase ceva mai la o parte.

Fitch se simţea descoperit sub privirile celor doisprezece aflaţi în banca juraţilor. Picături de sudoare îi apărură pe frunte. Judecătorul punea tot mai multe întrebări. Doi avocaţi, jenaţi, se răsuciră ca să privească în spate.

— Continuaţi să priviţi într-acolo, spuse Nicholas încet, fără să-şi mişte buzele.

Wendall Rohr se uită peste umăr, să vadă cine se află acolo. Ginger păru dintr-o dată preocupată de şireturile de la pantofi. Juraţii continuau s-o privească.

Nu se mai auzise ca judecătorul să ceară juriului să fie atent. Harkin fusese şi în alte rînduri ispitit să o facă, dar asta se întîmpla, de obicei, cînd cîte un jurat era aşa de plictisit încît adormea şi începea să sforăie. Astfel că îşi continuă şirul de întrebări provocatoare pînă la capăt; apoi, ridicînd glasul, spuse:

— Mulţumesc, doamnelor şi domnilor. Acum vom continua mărturia doctorului Milton Fricke.

Brusc, Ginger simţi nevoia să se ducă la toaleta pentru femei şi ieşi grăbită din sală, în timp ce doctorul Fricke intra pe o uşă laterală, reluîndu-şi locul în boxa martorilor.

Cable avea de pus doar cîteva întrebări, anunţă el politicos, cu tot respectul pentru doctorul Fricke. Nu intenţiona să pună în dubiu argumentele prezentate de un om de ştiinţă, dar spera să cîştige cîteva puncte minore în faţa juriului. Fricke recunoscu faptul că starea plămînilor domnului Wood nu putea fi pusă în întregime pe seama fumatului de ţigări Bristol timp de aproape treizeci de ani. Multă vreme, Jacob Wood lucrase în acelaşi birou cu alţi fumători şi, da, e adevărat că, în parte, distrugerea plămînilor săi se datora expunerii la contactul cu fumul produs de alţi fumători. „Dar tot fum de ţigară este şi acela", îi aminti doctorul Fricke lui Cable şi acesta se arătă imediat de acord.

Dar poluarea aerului? E posibil ca aerul impur inspirat să fi contribuit la îmbolnăvirea plămînilor? Doctorul Fricke recunoscu această posibilitate.

Cable puse o întrebare periculoasă, reuşind să scape cu bine.

— Domnule doctor Fricke, dacă vă gîndiţi la toate cauzele posibile — fumul de ţigară inhalat direct, indirect, poluarea aerului şi altele, care poate ne scapă — aţi putea spune în ce măsură starea plămînilor a fost afectată de ţigările Bristol?

Doctorul Fricke reflectă o clipă, apoi spuse:

— În cea mai mare parte.

— Cît anume — 60%, 80%? Poate un om de ştiinţă ca dumneavoastră să ne ofere un procentaj aproximativ?

Nu era posibil, iar Cable ştia acest lucru. Avea doi experţi pregătiţi pentru un contraatac, în caz că Fricke şi-ar fi depăşit limitele şi ar fi făcut prea multe speculaţii.

— Mă tem că nu pot face aşa ceva, spuse Fricke.

— Mulţumesc. O ultimă întrebare, domnule doctor. Ce procent de fumători suferă de cancer la plămîni?

— Depinde de ce studiu preferă fiecare.

— Nu ştiţi?

— Ştiu destul de bine.

— Atunci răspundeţi la întrebare.

— Circa zece la sută.

— Nu mai am alte întrebări.

— Domnule doctor Fricke, puteţi să vă retrageţi, spuse onoratul judecător. Domnule Rohr, vă rog să chemaţi martorul următor.

— Doctor Robert Bronsky.

În vreme ce martorii schimbau locul în boxă, Ginger reveni în sală şi se aşeză pe ultimul rînd, cît mai departe cu putinţă de juraţi. Fitch profită de scurta pauză pentru a pleca. Îl trase pe José după el în hol şi, împreună, ieşiră grăbiţi din tribunal, îndreptîndu-se spre magazinul de solduri.

Bronsky era şi el un cercetător de mare valoare în domeniul medicinei şi avea aproape la fel de multe diplome şi publicase aproape la fel de multe articole ca şi Fricke. Se cunoşteau bine, pentru că lucrau împreună, la Centrul de Cercetare din Rochester. Rohr se arătă încîntat să prezinte prodigioasa activitate a doctorului Bronsky. O dată confirmat ca expert, se lansară într-o discuţie pe următoarele coordonate de bază:

Fumul de ţigară are o compoziţie extrem de complexă, din care au fost deja identificaţi peste patru mii de compuşi. Dintre aceştia se cunosc şaisprezece substanţe carcinogene, paisprezece alcaline şi numeroase alte elemente cu acţiune biologică evidentă. Fumul de ţigară este un amestec de gaze în particule minuscule şi, cînd este inhalat, circa 50% din acesta este reţinut în plămîni, iar o parte din reziduuri sînt depozitate direct pe pereţii bronhiilor.

Doi avocaţi din echipa lui Rohr aşezară în grabă un trepied masiv în mijlocul sălii, iar doctorul Bronsky părăsi boxa martorilor pentru a face o mică expunere. Primul grafic prezenta o listă a tuturor compuşilor cunoscuţi în fumul de ţigară. Nu-i numi pe toţi, pentru că nu era nevoie. Fiecare dintre numele respective suna ameninţător, iar dacă le priveai în grup, deveneau mortale de-a binelea.

Următorul grafic era lista substanţelor carcinogene cunoscute, iar Bronsky făcu un scurt rezumat pentru fiecare în parte. Pe lîngă acestea şaisprezece, spuse el, lovindu-şi uşor palma stîngă cu vîrful indicatorului, ar mai putea foarte bine să existe în fumul de ţigară şi altele, încă nedescoperite. Şi este foarte posibil ca două sau mai multe dintre acestea, într-o anumită combinaţie, să-şi amplifice, una alteia, efectele cancerigene.

Continuară să dezvolte tema substanţelor carcinogene pe tot parcursul şedinţei de dimineaţă. Cu fiecare grafic nou, Jerry Fernandez şi ceilalţi fumători se simţeau din ce în ce mai îngreţoşaţi, pînă cînd Sylvia „Pudelul" ajunse să se simtă aproape beată de fericire cînd ieşiră din banca juraţilor pentru masa de prînz. Nu surprinse pe nimeni că toţi patru se îndreptară mai întîi spre „vizuina fumătorilor", cum o numea Lou Dell, pentru a trage cîteva fumuri înainte de a se alătura celorlalţi la masă.

Mîncarea îi aştepta şi era evident că toate motivele de nemulţumire dispăruseră. Masa era aranjată cu veselă din porţelan adevărat şi ceaiul cu gheaţă era turnat în pahare adevărate. Domnul O'Reilly servea sandviciuri tradiţionale, în funcţie de dorinţă, şi desfăcea imense castroane cu legume fierte şi paste. Nicholas nu făcu însă risipă de complimente la adresa sa.

Fitch se afla în camera de vizionare împreună cu doi dintre consultanţii săi în probleme de juriu cînd sună telefonul. Konrad bătu nervos la uşă. Primise ordine stricte să nu se apropie de acea cameră fără autorizaţia lui Fitch.

— Marlee la telefon. Pe linia patru, şopti Konrad şi Fitch înlemni auzind această veste; se ridică şi porni grăbit spre biroul său, trecînd printr-un hol improvizat.

— Află de unde sună, ordonă el.

— Asta facem acum.

— Sînt sigur că sună de la un telefon public.

Fitch apăsă butonul patru al telefonului său şi rosti:

— Bună ziua.

— Domnul Fitch? se auzi vocea cunoscută.

— Da.

— Ştiţi de ce se holbau la dumneavoastră?

— Nu!

— Am să vă spun mîine.

— Spune-mi acum.

— Nu. Pentru că încercaţi să aflaţi de unde sun. Iar dacă veţi continua s-o faceţi, atunci n-am să mai sun.

— În regulă. Renunţ.

— Chiar credeţi că mă convingeţi?

— Ce doreşti?

— Mai tîrziu, Fitch, rosti ea şi închise.

Fitch reluă înregistrarea conversaţiei, aşteptînd ca apelul ei să fie localizat. Konrad apăru cu vestea

previzibilă că sunase, într-adevăr, de la un telefon public, de data aceasta dintr-un centru comercial din Gautier, la treizeci de minute distanţă de ei.

Fitch se lăsă cu toată greutatea într-un fotoliu pivotant şi rămase cîteva clipe cu privirile aţintite asupra peretelui.

— Ea n-a fost la tribunal în dimineaţa asta, spuse el ca pentru sine, gîndind cu voce tare şi trăgînd de vîrful barbişonului. Atunci, de unde ştie că se holbau la mine?

— Cine se holba? întrebă Konrad. Îndatoririle lui nu includeau paza în incinta tribunalului. El nu părăsea niciodată magazinul de solduri. Fitch îi explică ciudatul incident, cînd întregul juriu se întorsese să-l privească fix.

— Deci, cine vorbeşte cu ea? întrebă Konrad.

— Aceasta e întrebarea.

După-amiaza a fost dedicată în întregime nicotinei. De la unu şi jumătate şi pînă la trei, apoi de la trei şi jumătate pînă la suspendarea şedinţei, la ora cinci, juraţii au învăţat mai mult decît aveau nevoie despre nicotină: este o otravă conţinută de fumul de ţigară. Fiecare ţigară are între unu şi trei miligrame de nicotină, iar în cazul fumătorilor care inhalează fumul, cum fusese şi cazul lui Jacob Wood, pînă la 90% din cantitatea de nicotină este absorbită în plămîni. Doctorul Bronsky şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului în picioare, indicînd diferite părţi ale trupului prezentate într-un desen viu colorat, în mărime naturală, fixat pe suport. El a explicat în detaliu modul în care nicotină determină strangularea vaselor superficiale de sînge din membre; cum duce la creşterea tensiunii; cum măreşte numărul bătăilor inimii; cum îngreunează activitatea cardiacă. Efectele sale asupra sistemului digestiv sînt subtile şi complexe. Ea poate cauza greţuri şi vomă, mai ales la fumătorii începători. Secreţia de salivă şi

contracţiile intestinale sînt mai întîi stimulate şi apoi încetinite. Acţionează ca stimulent al sistemului nervos central. Bronsky era metodic, dar sincer; din vorbele lui reieşea că o singură ţigară conţine o doză mortală de otravă.

Iar partea cea mai rea în privinţa nicotinei este că ea creează dependenţă. Ultima oră — din nou perfect cronometrată de Rohr — a fost folosită pentru a-i convinge pe juraţi că nicotină prezintă riscuri mari de dependenţă şi că acest lucru este cunoscut de cel puţin patru decenii.

Conţinutul de nicotină poate fi uşor reglat în procesul de fabricaţie.

Dacă, şi Bronsky accentuă pe „dacă", nivelul de nicotină ar fi mărit artificial, atunci fumătorii ar deveni dependenţi mult mai repede. Mai mulţi fumători dependenţi înseamnă mai multe ţigări vîndute.

Era momentul perfect pentru a încheia acea zi.

9

Marţi dimineaţă, Nicholas ajunse devreme în camera juraţilor, exact cînd Lou Dell pregătea prima tranşă de cafea fără cofeină şi aranja cu grijă platourile zilnice cu cornuri proaspete şi gogoşi. O întreagă gamă de ceşti noi, cu tot cu farfuriuţe, erau aşezate lîngă mîncare. Nicholas afirmase că urăşte să bea cafea din pahare de plastic şi, din fericire, doi dintre colegii săi aveau aceleaşi pretenţii. O listă de solicitări a fost rapid aprobată de onoratul judecător.

Lou Dell termină în grabă ce mai avea de făcut cînd îl văzu intrînd. El îi zîmbi şi o salută amabil, dar ea îi purta pică după confruntările de mai înainte. El îşi turnă cafea şi deschise un ziar.

Aşa cum prevăzuse Nicholas, colonelul în rezervă Frank Herrera sosi puţin după ora opt,

aproape cu o oră înainte de ora fixată, şi luă de pe masă două ziare, dintre care unul era *The Wall Street Journal.* Ar fi preferat să fie singur, dar reuşi să-i adreseze un zîmbet lui Nicholas.

— 'neaţa, domnule colonel, spuse Nicholas cu căldură. Aţi sosit devreme.

— Şi dumneata la fel.

— Mda, n-am putut dormi. Am visat numai nicotină şi plămîni înnegriţi, comentă Nicholas, cu ochii pe pagina sportivă.

Herrera amestecă zahărul în cafea şi se aşeză de cealaltă parte a mesei.

— Am fumat şi eu vreo zece ani, cînd eram în armată, spuse el, rămînînd rigid, cu spatele foarte drept, bărbia sus, ca şi cum ar fi fost gata în orice moment să ia poziţia de drepţi. Dar am fost destul de înţelept să mă las.

— Unii nu reuşesc, probabil. Cum s-a întîmplat cu Jacob Wood.

Colonelul pufni dispreţuitor şi deschise unul dintre ziare. Pentru el, renunţarea la un obicei prost nu era decît un simplu act de voinţă. Păstrează-ţi capul limpede şi trupul poate face orice.

Nicholas întoarse pagina şi îl întrebă:

— De ce v-aţi lăsat?

— Pentru că nu face bine. Nu-i nevoie de geniu ca să înţelegi asta. Ţigările aduc moartea. Toată lumea ştie.

Dacă Herrera ar fi fost atît de direct măcar în două dintre chestionarele primite înainte de proces, n-ar mai fi stat acolo unde se afla. Nicholas îşi amintea bine întrebările. Faptul că era atît de categoric însemna probabil un singur lucru: dorise să facă parte din juriu. Era militar în rezervă, plictisit de golf, sătul de nevastă, dorindu-şi să facă ceva şi, evident, plin de resentimente.

— Deci credeţi că ţigările ar trebui scoase în afara legii? îl întrebă Nicholas. Întrebarea era aceeaşi pe care o pusese de mii de ori în faţa

oglinzii, căutînd o ripostă pentru toate răspunsurile posibile.

Herrera lăsă încet ziarul pe masă şi sorbi o gură mare de cafea.

— Nu. Cred că oamenii ar trebui să aibă mai multă minte şi să nu fumeze trei pachete pe zi timp de aproape treizeci de ani. Ce naiba mai vor? O sănătate de fier?

Vorbea pe un ton sarcastic şi era clar că în momentul în care devenise jurat luase deja o hotărîre.

— Cînd v-aţi convins de asta?

— Cred că glumeşti! Doar nu e aşa greu de înţeles.

— Poate că aceasta e părerea dumneavoastră. Dar cred că ar fi trebuit să vă exprimaţi clar în perioada de *voir dire.*

— Ce înseamnă *voir dire?*

— Procesul de selectare a juriului. Ni s-au pus întrebări chiar cu privire la aceste probleme. Nu-mi amintesc ca dumneavoastră să fi suflat vreo vorbă.

— N-am simţit nevoia.

— Ar fi trebuit.

Herrera se făcu roşu la faţă, dar ezită o clipă. Tipul ăsta, Easter, cunoştea legea, la urma urmei, sau cel puţin ştia mai mult decît ei, ceilalţi. Poate că greşise cu ceva. Poate că Easter avea posibilitatea să-i facă un raport astfel încît să fie dat afară din juriu. Poate că va fi chiar acuzat, trimis la închisoare sau amendat.

Apoi, îi trecu prin minte un alt gînd. Nu aveau voie să discute despre caz, nu? Deci, cum putea Easter să-i raporteze judecătorului ceva? Mai degrabă ar fi însemnat ca Easter să intre singur în bucluc dacă se ducea şi repeta ceea ce auzise în camera juraţilor. Herrera se mai calmă puţin.

— Ia să vedem: probabil că vei forţa un verdict dur, cu o mulţime de daune şi alte chestii dintr-astea.

— Nu, domnule Herrera. Spre deosebire de dumneavoastră, eu încă nu mi-am format o părere. Cred că am ascultat pînă acum trei martori, toţi din partea acuzării, aşa că mai sînt încă mulţi care vor veni de acum înainte. Cred că voi aştepta pînă cînd vor fi aduse toate probele, din ambele părţi, şi apoi voi încerca să ajung la o concluzie. Credeam că aşa am promis să facem.

— Mda, mă rog, şi eu la fel. M-aş putea lăsa convins, să ştii.

Imediat, deveni mai atent la articolele din ziar. Uşa se deschise brusc şi domnul Herman Grimes intră în cameră, lovind cu bastonul în podea pentru a-şi găsi drumul. Lou Dell şi doamna Grimes veneau după el. Nicholas, ca de obicei, se ridică pentru a pregăti cafeaua coordonatorului lor — lucru devenit deja un ritual.

Fitch rămase cu privirea pironită pe telefoane pînă la ora nouă. Ea spusese că s-ar putea să sune astăzi.

Nu numai că se juca cu el, dar era evident că nu se dădea în lături nici de la minciuni. Fitch nu mai avea chef să se holbeze lumea la el, aşa că zăvorî uşa şi se îndreptă spre camera de vizionare, unde doi experţi stăteau pe întuneric, atenţi la imaginea distorsionată de pe ecran şi aşteptînd ca ea să fie reglată din sala de tribunal. Cineva lovise servieta lui McAdoo, iar aparatul îşi focaliza imaginea într-un unghi greşit. Juraţii cu numerele 1, 2, 7 şi 8 nu apăreau în imagine, iar Millie Dupree se vedea numai pe jumătate, la fel şi Rikki Coleman, aflată în spatele ei.

Juraţii luaseră loc de două minute, astfel că McAdoo era obligat să rămînă nemişcat pe scaun, fără să poată folosi telefonul celular. Nu ştia că un prost oarecare călcase în străchini şi lovise servieta nepotrivită. Fitch aruncă o înjurătură spre ecran şi se întoarse în biroul său, unde scrise în grabă un bilet. Îl dădu apoi unui curier bine îmbrăcat, care o luă la goană în josul străzii, intră în tribunal în rînd

cu alte cîteva zeci de tineri asociaţi sau consultanţi juridici şi strecură biletul în mîinile celor aflaţi la masa apărării.

Aparatul fu mutat uşor spre dreapta şi juriul îşi făcu apariţia în întregime în imagine. McAdoo îl împinse prea mult şi tăie pe jumătate figurile lui Jerry Fernandez şi Angel Weese, juratul cu numărul 6. Fitch înjură din nou. Trebuia să aştepte pînă la pauza de dimineaţă pentru a-l prinde pe McAdoo la telefon.

Doctorul Bronsky era odihnit, gata pentru o nouă zi de expuneri despre ravagiile fumului de ţigară. După ce terminase cu substanţele cancerigene conţinute de fumul de ţigară şi cu nicotină, era pregătit să treacă la următorii compuşi de interes medical: substanţele iritante.

Rohr îi servi mingea, iar Bronsky o trimise peste fileu. Fumul de ţigară conţinea o varietate de compuşi — amoniac, acizi volatili, aldehide, fenoli şi cetone — toţi avînd efect iritant asupra membranei mucoase. Bronsky părăsi din nou boxa martorilor şi se îndreptă spre imaginea proaspăt afişată pe suport, o secţiune a capului şi a părţii superioare a torsului uman. Se puteau vedea aparatul respirator, gîtul, bronhiile şi plămînii. În această parte a corpului, fumul de ţigară stimulează secreţia de mucus. În acelaşi timp, îngreunează îndepărtarea mucusului prin blocarea acţiunii cililor bronhiei.

Bronsky reuşise în mod remarcabil să menţină limbajul medical la un nivel acceptabil pentru ascultătorul obişnuit; în acest punct, făcu o paranteză pentru a explica ce se întîmplă cu bronhiile în momentul inhalării fumului. Alte două imagini mărite, viu colorate, au fost amplasate în faţa juriului, iar Bronsky a reluat explicaţiile cu ajutorul indicatorului. Bronhiile, lămuri el, sînt dublate cu o membrană prevăzută cu fire foarte

fine, subţiri ca şi firele de păr, numite cili, care se mişcă grupat, în valuri şi controlează mişcarea mucusului de pe suprafaţa membranei. Această mişcare a cililor eliberează, practic, plămînii de tot praful şi germenii inhalaţi.

Desigur, fumatul împiedică acest proces. După ce Bronsky şi Rohr se asigurară că juraţii au înţeles cum trebuie să meargă lucrurile, au trecut repede la explicaţii precise despre felul în care fumatul afectează procesul de filtrare şi produce diferite afecţiuni ale sistemului respirator.

Au continuat să vorbească despre mucus, membrane şi cili.

Primul căscat vizibil a venit de la Jerry Fernandez, aflat în rîndul din spate. Îşi petrecuse seara de luni la un cazinou, urmărind un meci de fotbal şi dînd pe gît mai mult decît îşi propusese. Fuma două pachete pe zi şi era conştient că acesta era un obicei nesănătos. Totuşi, în acel moment, şi-ar fi dorit o ţigară.

Au urmat şi alte căscaturi şi, la unsprezece şi jumătate, judecătorul Harkin i-a trimis pe toţi la plimbare, pentru o binevenită pauză de prînz de două ore.

Plimbarea prin centrul oraşului Biloxi fusese ideea lui Nicholas, menţionată într-o scrisoare înmînată judecătorului cu o zi înainte. Părea o absurditate ca ei să fie sechestraţi într-o cameră micuţă o zi întreagă, fără să beneficieze de puţin aer curat. Nu se punea problema ca vieţile lor să fie în pericol, sau că ar fi putut fi asaltaţi de conspiratori necunoscuţi dacă erau lăsaţi să se plimbe. Nu trebuia decît ca Lou Dell şi Willis, gardianul, împreună cu un alt poliţist adormit, să le propună un traseu, să zicem, şase sau opt rînduri de blocuri, să le interzică juraţilor să vorbească cu orice persoană, ca de obicei şi, mă rog, să-i lase în voia lor timp de o jumătate de oră după masă, pentru siestă. Părea o idee nevinovată şi, într-adevăr, după ce reflectase profund, judecătorul

Harkin o îmbrăţişase, considerînd că-i aparţine în totalitate.

Nicholas însă îi arătase scrisoarea sa lui Lou Dell, astfel încît, după masă, ea a explicat tuturor că era planificată o plimbare, mulţumită domnului Easter, care îi scrisese judecătorului. Ideea sa fu aclamată fără rezerve.

Temperatura abia dacă depăşea douăzeci de grade, aerul era curat şi proaspăt şi frunzişul copacilor începuse să-şi schimbe culoarea. Lou Dell şi Willis deschideau drumul, în vreme ce toţi cei patru fumători — Fernandez, Pudelul, Stella Hulic şi Angel Weese — rămăseseră în urmă, bucurîndu-se că pot trage fumul adînc în piept, dîndu-l apoi afară cu sete. La naiba cu Bronsky, cu mucusul şi membranele lui, şi la naiba cu Fricke şi oribilele imagini ale plămînilor înnegriţi, lipicioşi ai domnului Wood. Acum erau afară, la aer. Lumina, aerul sărat şi condiţiile atmosferice erau perfecte pentru a fuma o ţigară.

Fitch îl trimise pe Doyle, împreună cu un agent din oraş, pe nume Joe Boy, să facă fotografii de la distanţă.

O dată cu trecerea timpului, Bronsky îşi pierdu, puţin cîte puţin, din strălucire. Nu mai reuşea să se exprime în cuvinte simple, iar juraţii nu mai aveau forţa de a rămîne atenţi. Pozele şi diagramele frumoase, evident foarte scumpe, vorbeau de la sine; la fel şi imaginile anatomice sau informaţiile despre compuşi şi otrăvuri. Nu era nevoie de opinia de înaltă specializare a consultanţilor plătiţi cu bani grei, pentru a vedea că juraţii se plictiseau şi că Rohr se antrenase într-un joc pe care avocaţii pur şi simplu nu sînt în stare să-l evite — exagerarea.

Judecătorul suspendă şedinţa devreme, la ora patru, motivul fiind că erau necesare două ore pentru audierea unor moţiuni şi pentru alte

proceduri care nu necesitau prezenţa juraţilor. Aşa că le dădu liber acestora, cu aceleaşi crunte avertismente şi admonestări pe care deja le învăţaseră pe dinafară şi cărora nici nu le mai dădeau prea mare atenţie. Erau fericiţi să scape de acolo.

Lonnie Shaver avea motive speciale să se bucure că pleacă devreme de la tribunal. La volanul maşinii sale, se îndreptă direct spre supermagazinul său, aflat la zece minute distanţă, parcă în spaţiul său rezervat, aflat în spatele clădirii şi intră grăbit, trecînd prin magazie, sperînd în secret să descopere vreun leneş trăgînd un pui de somn. Biroul său se afla la etaj, deasupra raionului de mezeluri şi brînzeturi şi, din spatele unei oglinzi duble, putea vedea aproape tot ce se întîmpla la parter.

Lonnie era singurul director negru din întreg lanţul de şaptesprezece magazine. Cîştiga patruzeci de mii de dolari pe an, avea asigurare de sănătate şi cotiza la un fond de pensii; în plus, urma să primească o mărire de salariu peste trei luni. I se dăduse de înţeles că urma să fie promovat în postul de supervizor regional, cu condiţia ca activitatea sa de director să dea rezultate satisfăcătoare. Compania dorea cu ardoare să promoveze un om de culoare, i se spusese, dar, desigur, nimic din toate acestea nu fusese scris nicăieri.

Biroul lui era mereu deschis şi, de obicei, ocupat de oricare dintre cei şase subordonaţi ai săi. Un adjunct îl salută, apoi făcu semn cu capul spre o uşă alăturată.

— Avem oaspeţi, îi spuse el, încruntat.

Lonnie ezită şi privi spre uşa închisă, care dădea spre o încăpere mare, bună la toate — petreceri aniversare, şedinţe de conducere, vizite de la şefii cei mari.

— Cine e? întrebă Lonnie.

— De la centrală. Vor să vorbească cu tine.

Lonnie bătu la uşă şi intră, fără să aştepte răspuns. În fond, era biroul lui. Trei bărbaţi cu mînecile cămăşilor suflecate pînă la cot stăteau aşezaţi la capătul mesei, înconjuraţi de un vraf de hîrtii şi imprimante. Se ridicară în picioare jenaţi.

— Lonnie, mă bucur să te văd, spuse Troy Hadley, fiul unuia dintre proprietarii companiei şi singurul pe care Lonnie îl cunoştea.

Îşi strînseră mîinile şi Hadley făcu, grăbit, prezentările. Ceilalţi doi erau Ken şi Ben; Lonnie avea să-şi amintească numele lor de familie abia mai tîrziu. Aranjaseră ca Lonnie să ia loc în capul mesei, pe scaunul eliberat cu amabilitate de tînărul Hadley, avîndu-l pe Ken într-o parte şi pe Ben în cealaltă.

Troy deschise discuţia, părînd oarecum nervos.

— Cum te descurci ca jurat?

— E un chin.

— Cred şi eu. Uite, Lonnie, motivul pentru care sîntem aici este că Ben şi Ken lucrează pentru o companie pe nume SuperHouse, un lanţ de mari magazine cu sediul principal în Charlotte şi, ce să-ţi mai ascund, din multe motive, tata şi unchiul meu au hotărît să vîndă totul companiei SuperHouse. Întregul lanţ. Şaptesprezece magazine şi trei depozite.

Lonnie observă că Ben şi Ken stăteau cu ochii pe el, aşa că primi vestea cu o faţă imperturbabilă, ba chiar ridică uşor din umeri, ca şi cum ar fi vrut să spună „Şi ce dacă?". Totuşi, ideea era greu de suportat.

— De ce? reuşi el să îngaime.

— Din multe motive, dar am să ţi le spun pe primele două. Tata are şaizeci şi opt de ani iar Al, după cum ştii, tocmai s-a operat. Acesta e principalul motiv. Al doilea este că SuperHouse ne oferă un preţ foarte bun, adăugă el frecîndu-şi palmele, ca şi cum abia ar fi aşteptat să cheltuie banii proaspăt sosiţi. Pur şi simplu, e timpul să vindem, Lonnie.

— Mă surprinde; niciodată nu aş...

— Ai dreptate. Patruzeci de ani în afaceri, de la o simplă tarabă la o companie cu filiale în cinci state şi o cifră de afaceri de şaizeci de milioane în anul trecut. E greu de crezut că depun armele.

Troy nu era cîtuşi de puţin convingător în încercarea de a-l impresiona, iar Lonnie ştia de ce. Era un caraghios fără minte, fecior de bani gata care juca golf în fiecare zi, încercînd să-şi creeze imaginea unui bogătaş dur şi nemilos. Tatăl şi unchiul lui vindeau acum pentru că, peste cîţiva ani, Troy avea să apuce frîiele şi patruzeci de ani de muncă şi prudenţă riscau să se ducă pe apa sîmbetei, pe bărci de curse şi proprietăţi la malul mării.

Se lăsă tăcerea; Ben şi Ken continuau să-l studieze cu atenţie pe Lonnie. Unul avea vreo patruzeci şi cinci de ani, o tunsoare neinspirată şi o grămadă de pixuri ieftine prinse pe marginea buzunarului. Poate că acesta era Ben. Celălalt era puţin mai tînăr, cu faţa îngustă, tipul de director executiv cu haine de calitate mai bună şi privirea dură. Lonnie îi privi pe rînd şi înţelese că era rîndul său să spună ceva.

— Acest magazin va fi închis? întrebă el, la un pas de a se recunoaşte învins.

Troy profită de ocazia oferită de această întrebare.

— Cu alte cuvinte, ce se întîmplă cu tine? Ei bine, dă-mi voie să te asigur, Lonnie, că am vorbit în favoarea ta, am fost sincer şi te-am recomandat pentru a fi menţinut aici, în aceeaşi funcţie.

Ben, sau poate Ken, dădu uşor din cap. Troy întinse mîna după haină.

— Dar nu mai e afacerea mea acum. Eu ies puţin afară, pînă ce puneţi voi lucrurile la punct.

Spunînd acestea, Troy ieşi grăbit din cameră.

Dintr-un motiv sau altul, plecarea lui îi făcu să zîmbească pe Ken şi Ben.

— Aveţi cumva nişte cărţi de vizită, băieţi? îi întrebă Lonnie.

— Sigur, îi răspunseră ei şi scoaseră cîte o carte de vizită din buzunar, aşezînd-o la marginea mesei. Ben era mai bătrîn, Ken mai tînăr.

Tot Ken era cel care dirija discuţia.

— Să-ţi spunem cîte ceva despre compania noastră, începu el. Am început în Charlotte; avem optzeci de magazine în Georgia, Carolina de Nord şi de Sud. SuperHouse face parte din Listing Foods, o corporaţie cu sediul în Scarsdale cu vînzări de circa două miliarde în anul trecut. Este o companie publică, cu cotaţie la bursă. Probabil ai auzit de ea. Eu sînt vicepreşedinte operaţional la SuperHouse, iar Ben, aici de faţă, este vicepreşedinte regional. Ne extindem spre sud şi vest, iar Hadley Brothers prezenta interes pentru noi. De asta sîntem aici.

— Deci veţi păstra magazinul?

— Da, cel puţin deocamdată, răspunse el şi se întoarse spre Ben, ca şi cum ar mai fi fost ceva de adăugat.

— Ce se va întîmpla cu mine? întrebă Lonnie.

Se foiau amîndoi în scaun, aproape în acelaşi timp, iar Ben scoase la iveală unul dintre pixurile colecţiei sale. Ken era purtătorul de cuvînt.

— Ei, trebuie să înţelegeţi, domnule Shaver... Începu el.

— Vă rog, spuneţi-mi Lonnie.

— Sigur, Lonnie, întotdeauna au loc reduceri de personal cînd se face o achiziţie. Face parte din afaceri. Unii îşi pierd postul, alţii vin în locul lor sau sînt transferaţi.

— Dar postul meu? insistă Lonnie. Simţea că e la un pas de tragedie şi dorea să se termine odată cu toate.

Ken luă intenţionat o foaie de hîrtie de pe masă, prefăcîndu-se că citeşte ceva.

— Ei bine, spuse el, fluturînd foaia de hîrtie, dosarul dumitale e foarte solid.

— Cu recomandări impresionante, adăugă Ben, sărindu-i în ajutor.

— Ne-ar face plăcere să vă păstrăm în funcţie, cel puţin pentru moment.

— Pentru moment? Ce înseamnă asta?

Ken lăsă încet pe masă foaia de hîrtie şi se aplecă, sprijinindu-se în coate.

— Să fim foarte sinceri, Lonnie. Noi credem că ai un viitor în compania noastră.

— Care este mult mai puternică decît cea pentru care lucrezi acum, adăugă Ben, dovedind că echipa funcţiona perfect. Noi oferim salarii mai bune, beneficii mai mari, cu opţiune pentru cumpărarea de acţiuni, tot tacîmul.

— Lonnie, Ben şi cu mine trebuie să recunoaştem, spre ruşinea noastră, că în această companie nu există un afro-american în nici un post de conducere. Noi, alături de şefii noştri, am dori ca această situaţie să se schimbe imediat. Dorim să o schimbăm cu ajutorul dumitale.

Lonnie îi privi atent şi alungă zecile de întrebări care îi stăteau pe buze. Într-un singur minut trecuse de la riscul de a deveni şomer la perspectiva unei avansări.

— Eu nu am pregătire de colegiu. Există o limită pentru...

— Nu există limite, spuse Ken. Ai făcut doi ani de pregătire postliceală şi, dacă e necesar, îţi poţi continua studiile. Compania noastră va acoperi costul perioadei universitare.

Lonnie nu-şi putu stăpîni un zîmbet, gîndindu-se la norocul său şi simţindu-se uşurat. Dar se hotărî să acţioneze cu prudenţă. Avea de-a face cu nişte necunoscuţi.

— Vă ascult, spuse el.

Ken avea toate răspunsurile pregătite.

— Am studiat lista de personal de la Hadley Brothers şi, mă rog, să spunem că majoritatea celor cu funcţii superioare şi medii de conducere vor fi în curînd nevoiţi să-şi caute de lucru în altă parte.

În afară de dumneata, ne-am oprit şi asupra unui tînăr director de la *Mobile.* Am dori ca amîndoi să veniţi în Charlotte cît mai curînd posibil şi să petreceţi cîteva zile la noi. Vă veţi întîlni cu oamenii noştri, veţi afla detalii despre compania noastră şi vom discuta despre viitorul vostru. Trebuie totuşi să te avertizez că nu îţi poţi petrece tot restul vieţii aici, în Biloxi, dacă vrei să promovezi. Trebuie să fii gata să mergi oriunde.

— Sînt de acord.

— Aşa ne-am imaginat şi noi. Cînd te putem aduce la noi?

Imaginea lui Lou Dell, închizînd uşa în urma lor, îi apăru în faţa ochilor şi Lonnie se încruntă. Trase adînc aer în piept şi rosti, abia înfrîngîndu-şi frustrarea:

— Păi, acum sînt prins la tribunal. Am fost numit jurat. Sînt sigur că Troy v-a vorbit despre asta.

Ken şi Ben părură încurcaţi.

— Pentru două-trei zile, nu?

— Nu. Procesul urmează să ţină o lună şi abia am ajuns în a doua săptămînă.

— O lună? întrebă Ben, profitînd de moment. Ce fel de proces mai e şi ăsta?

— Văduva unui fumător dă în judecată compania producătoare de tutun.

Reacţia lor fu identică, nelăsînd nici un dubiu în privinţa părerii pe care o aveau în legătură cu asemenea procese.

— Am încercat să scap, spuse Lonnie, încercînd să dreagă situaţia.

— Un proces civil cu despăgubiri? întrebă Ken, profund dezgustat.

— Mda, cam aşa ceva.

— Încă trei săptămîni? întrebă Ben.

— Aşa se spune. Nu-mi vine să cred că m-au agăţat, răspunse el cu vocea pierită.

În liniştea grea care urmă, Ben desfăcu un pachet nou de ţigări Bristol şi îşi aprinse una.

— Procesele astea, comentă el cu amărăciune. În fiecare săptămînă ne trezim acuzaţi de cine ştie ce prostănac care se împiedică şi cade şi dă vina pe oţet sau struguri. Luna trecută, o sticlă de apă gazoasă a explodat la o petrecere privată din Munţii Stîncoşi. Cine crezi că a fost furnizorul? Cine crezi că s-a trezit cu un proces cu despăgubiri de zece milioane săptămîna trecută? Noi şi firma care îmbuteliază sticlele. Responsabilitate pentru produsele oferite.

Ben trase fumul adînc în piept şi începu să-şi roadă o unghie. Abia îşi stăpînea furia.

— O femeie de şaptezeci de ani din Athens pretinde că şi-a rupt şalele pe cînd se întindea după o cutie de lac de mobilă aflată pe un raft de sus. Avocatul ei zice că femeia are dreptul să primească vreo două milioane.

Ken îl privea pe Ben cu disperare, ca şi cum ar fi vrut să-l facă să tacă, dar era limpede că Ben se aprindea repede cînd se deschidea acest subiect.

— Avocaţii ăştia nenorociţi, continuă el, scoţînd fumul pe nări. Anul trecut am plătit peste trei milioane pentru asigurări în cazuri de litigiu, bani aruncaţi în vînt, din cauza tuturor avocaţilor care roiesc în jurul nostru ca nişte corbi flămînzi.

— Ajunge, spuse Ken.

— Îmi pare rău.

— Dar în weekend? întrebă Lonnie, plin de speranţe. Sînt liber de vineri după-amiază pînă duminică seara.

— Chiar mă gîndeam la asta. Uite ce-o să facem. Vom trimite un avion al companiei noastre să te aducă sîmbătă dimineaţă. Te ducem la Charlotte, împreună cu soţia, pentru a-ţi arăta sediul central şi pentru a te prezenta şefilor noştri. Majoritatea dintre ei lucrează şi sîmbăta. Poţi veni în acest weekend?

— Sigur.

— S-a făcut. Am să aranjez eu cu avionul.

— Sigur nu sînt probleme cu procesul? întrebă Ben.

— Nu văd de ce ar putea fi.

10

Înaintînd cu o impresionantă punctualitate, procesul se împotmoli, totuşi, miercuri dimineaţă. Apărarea introduse o moţiune prin care solicita respingerea unui martor, doctorul Hilo Kilvan, pretins expert din Montreal în domeniul studiilor statistice cu privire la apariţia cancerului la plămîni şi acest demers iscă o mică dispută. Wendall Rohr şi echipa sa erau în mod special furioşi pe tactica adoptată de apărare; pînă în acel moment, apărarea încercase să împiedice mărturia fiecăruia dintre experţii apărării. Într-adevăr, apărarea se dovedise destul de eficientă în amînarea şi încercările de a bloca orice iniţiativă din ultimii patru ani. Rohr susţinea că atît Cable, cît şi clientul său trag din nou de timp şi, furios, ceru ca judecătorul Harkin să impună sancţiuni împotriva apărării. Războiul sancţiunilor, în care fiecare parte solicita amenzi pentru cealaltă, nu încetase de cînd fusese intentat primul proces. Aşa cum se întîmplă în majoritatea cazurilor civile importante, scenariul sancţiunilor consuma adesea la fel de mult timp ca şi procesul în sine.

Rohr vorbea aprins şi se oprea în faţa băncii juraţilor, unde nu se afla nimeni, explicînd că această moţiune prezentată de apărare era a şaptezeci şi una — „Gîndiţi-vă, a şaptezeci şi una!" — propusă de compania de ţigări în încercarea de a împiedica prezentarea probelor.

— Au fost moţiuni pentru excluderea probelor care dovedeau prezenţa altor boli cauzate de fumat, moţiuni împotriva avertismentelor scrise, moţiuni împotriva dovezilor reprezentate de

publicitate, de studiile epidemiologice şi teoriile statistice, moţiuni care să facă imposibilă referirea la mărcile de ţigări care nu aparţin companiei în cauză, moţiuni pentru excluderea dovezilor despre măsurile ulterioare luate de companie pentru remedierea situaţiei, moţiuni împotriva prezentării dovezilor pe care le avem despre modul de testare a ţigărilor, moţiuni împotriva prezentării parţiale a raportului făcut în urma autopsiei, moţiuni împotriva prezentării dovezilor care demonstrează dependenţa, moţiuni...

— Am văzut aceste moţiuni, domnule Rohr, îl întrerupse judecătorul, temîndu-se că Rohr ar putea să le numească pe toate.

Rohr nici nu tresări.

— Şi, onorată instanţă, pe lîngă cele şaptezeci şi una — ţineţi cont, şaptezeci şi una! — de moţiuni pentru anularea probelor, au depus încă optsprezece moţiuni pentru anulare.

— Cunosc foarte bine acest lucru, domnule Rohr. Vă rog să continuaţi.

Rohr se îndreptă spre masa plină de documente şi unul dintre asociaţii săi îi înmînă un dosar gros.

— Şi, bineînţeles, fiecare cerere a apărării este însoţită de cîte o porcărie dintr-asta, urlă el, trîntind dosarul pe masă. Noi nu avem timp să le citim, după cum ştiţi, pentru că sîntem prea ocupaţi cu pregătirea procesului. Ei, însă, au o mie de avocaţi angajaţi cu ora şi care lucrează şi acum, în timp ce noi stăm de vorbă, ca să prezinte o altă moţiune absurdă, care, fără îndoială, va cîntări trei kilograme şi ne va face din nou să ne pierdem timpul.

— Putem trece la temeiurile legale, domnule Rohr?

Rohr nici nu-l auzi.

— Din moment ce nu avem timp să le citim, onorată instanţă, noi nu facem decît să le cîntărim, iar răspunsul nostru, pe scurt, sună astfel: Vă rugăm să permiteţi ca acest memoriu să servească

drept răspuns la dosarul de două kilograme, ca de obicei exagerat, adus în sprijinul ultimei moţiuni lipsite de importanţă, prezentate de apărare.

Cum juraţii nu se aflau în sală, zîmbetele, buna-cuviinţă şi comportamentul amabil fuseseră lăsate deoparte de toată lumea. Tensiunea era evidentă pe chipurile tuturor jucătorilor. Chiar şi funcţionarii şi reporterul curţii păreau nervoşi.

Temperamentul legendar al lui Rohr părea scăpat de sub control, dar el învăţase demult să tragă foloase din asta. Amicul său ocazional, Cable, păstra distanţa, fără să-şi ţină gura. Toţi cei de faţă aveau parte de o ceartă în toată regula.

La nouă şi jumătate, judecătorul îi trimise vorbă lui Lou Dell să-i informeze pe juraţi că avea de luat o decizie în legătură cu o moţiune şi că procesul urma să înceapă în curînd, poate pe la zece. Cum era prima întîrziere şi prima dată cînd juraţilor li se spunea să stea pe loc atunci cînd erau gata, aceştia suportară bine vestea. Reluară discuţiile în grupuri mici şi tăifăsuiala acestor oameni nevoiţi să aştepte împotriva voinţei lor continuă. Împărţirea se făcea după sex, nu după rasă. Bărbaţii aveau tendinţa de a sta împreună, la un capăt al camerei, în timp ce femeile ocupau celălalt capăt. Fumătorii intrau şi ieşeau. Numai Herman Grimes rămînea în aceeaşi poziţie, în capul mesei, distrîndu-se cu jocurile de pe minicomputerul său în limbaj Braille. Făcuse cunoscut tuturor faptul că stătuse pînă în zori să descifreze descrierea narativă a diagramelor lui Bronsky.

Celălalt minicalculator era conectat la priza din colţul camerei, unde Lonnie Shaver îşi organizase un birou improvizat din trei scaune pliante. Studia datele sosite pe imprimată cu privire la stocurile de alimente, studia inventare, verifica alte sute de detalii şi, în general, era fericit să nu fie deranjat. Nu se purta neprietenos, era doar preocupat.

Frank Herrera era aşezat în apropierea computerului Braille, concentrat asupra cotaţiilor bursei din *Wall Street Journal* şi, din cînd în cînd, schimbînd două vorbe cu Jerry Fernandez; acesta din urmă era aşezat de cealaltă parte a mesei şi studia ultimele rezultate ale meciurilor de baseball de sîmbătă. Singurul bărbat căruia îi făcea plăcere să stea de vorbă cu femeile era Nicholas Easter şi, în această zi, discuta în şoaptă despre caz cu Loreen Duke, o negresă solidă şi jovială care lucra ca secretară la Baza Aeriană Militară Keesler. Fiind juratul cu numărul 1, ea stătea chiar lîngă Nicholas şi cei doi se învăţaseră să-şi vorbească în şoaptă în timpul procesului, bîrfind aproape pe toată lumea. Loreen avea treizeci şi cinci de ani, era singură cu doi copii şi o slujbă federală căreia nu-i ducea deloc lipsa. Îi mărturisise lui Nicholas că nu i-ar fi păsat nimănui, nici dacă lipsea un an întreg. El îi povestise relele făcute de companiile de ţigarete în trecut, cu prilejul altor procese, şi îi mărturisise că studiase pe larg subiectul litigiilor pe această temă, în cei doi ani de drept pe care îi făcuse. Îi spusese că renunţase la facultate din motive financiare. Amîndoi vorbeau în aşa fel încît să nu poată fi auziţi de Herman Grimes care, în acel moment, tocmai închidea capacul calculatorului.

Timpul trecea şi, la ora zece, Nicholas se îndreptă spre uşă, făcînd-o pe Lou Dell să tresară în spatele ziarului pe care îl citea. Femeia nu avea habar cînd îi va chema judecătorul şi pur şi simplu nu putea face nimic.

Nicholas luă loc la masă şi începu să dezbată lucrurile cu Herman. Nu era drept să fie ţinuţi închişi pe durata unor astfel de întîrzieri, iar Nicholas era de părere că ar trebui să li se permită să părăsească clădirea, cu escortă, să facă o plimbare matinală, ca o variaţie la aceea de prînz. Au convenit ca Nicholas să prezinte această

solicitare în scris, ca de obicei, pentru a fi studiată de judecătorul Harkin în pauza de prînz.

La zece şi jumătate au intrat, în sfîrşit, în sala de şedinţe, unde atmosfera încă mai era încărcată în urma bătăliei şi prima persoană pe care o văzu Nicholas fu bărbatul care intrase în apartamentul său. Era acolo, în rîndul al treilea, în partea ocupată de echipa acuzării, îmbrăcat în cămaşă şi cravată şi cu un ziar întins pe spătarul scaunului din faţă. Era singur şi abia dacă aruncă o privire spre juraţi la intrarea acestora. Nicholas n-avea nevoie să se holbeze la el; două priviri piezişe şi identificarea fusese completă.

Cu toată viclenia şi iscusinţa sa, Fitch se purta cîteodată prosteşte. Faptul că îl trimisese pe acest trepăduş la tribunal fusese o mişcare riscantă, care nu putea duce la nimic bun. Ce trebuia el să vadă sau să audă mai bine decît o duzină de avocaţi sau cei şase consultanţi în materie de juriu sau de grupuri de asistenţă pe care Fitch îi ţinea în sală?

Deşi surprins să-l vadă pe acel bărbat, Nicholas se gîndise deja ce avea de făcut. Avea mai multe planuri, în funcţie de modul în care tipul avea să acţioneze. Faptul că se afla aici era o surpriză, dar Nicholas se hotărî imediat. Era esenţial ca judecătorul Harkin să afle că unul dintre răufăcătorii de care era atît de preocupat se afla acum în sală, prefăcîndu-se a fi un simplu observator întîmplător. Harkin trebuia să-i vadă figura, pentru că mai tîrziu avea să-l vadă pe video.

Primul martor era doctorul Bronsky, prezent pentru a treia zi consecutiv, însă pentru prima dată pentru a fi interogat de apărare. Sir Durr începu examinarea martorului cu calm, politicos, părînd să aducă un omagiu acestui mare expert, şi îi puse cîteva întrebări la care marea majoritate a juraţilor erau ei înşişi în stare să răspundă. Lucrurile se

schimbară rapid. Cable fusese respectuos faţă de doctorul Milton Fricke, acum însă era gata să se lupte cu Bronsky.

Începu cu cei peste patru mii de compuşi identificaţi în fumul de ţigară, alese unul, aparent la întîmplare, şi întrebă ce efect ar putea avea benzol(a) pirena asupra plămînilor. Bronsky răspunse că nu ştia şi încercă să explice că era imposibil de calculat efectul produs de un singur compus. Dar bronhiile, membranele şi cilii? Ce efect avea benzol(a) pirena asupra lor? Bronsky încercă din nou să explice că prin cercetări nu se putea determina efectul unui singur compus al fumului de ţigară.

Cable îşi continuă tirul. Alese un alt compus şi îl obligă pe Bronsky să recunoască faptul că nu putea spune juriului ce efecte avea acela asupra plămînilor, bronhiilor sau membranelor. Nimic clar, în orice caz.

Rohr protestă, judecătorul îi respinse protestul pe motiv că era vorba de un contrainterogatoriu. Practic orice element relevant, în mai mare sau mai mică măsură, putea fi adus pentru confruntarea martorului.

Doyle stătea la locul său, în rîndul al treilea, părînd plictisit şi aşteptînd o ocazie pentru a putea pleca. Treaba lui era să se uite după fată şi erau deja patru zile de cînd făcea acest lucru. Îşi pierduse ore întregi în holul de la parter. Îşi petrecuse o după-amiază aşezat pe o cutie de lemn, lîngă automatele cu băuturi răcoritoare, stînd de vorbă cu îngrijitorul imobilului şi pîndind în permanenţă uşa de la intrare. Băuse tone de cafea în cafenelele şi localurile din zonă. El, Pang şi alţi doi agenţi munciseră din greu, pierzîndu-şi timpul, dar făcîndu-i şefului pe plac.

După patru zile de stat şase ore în acelaşi loc, Nicholas înţelesese rutina lui Fitch. Oamenii lui, fie ei consultanţi sau agenţi operativi buni la toate, se roteau. Foloseau întreaga sală de tribunal.

Stăteau în grupuri sau singuri. Veneau şi plecau în linişte, în pauzele scurte din timpul procesului. Rareori îşi vorbeau unii altora. Erau foarte atenţi la martori şi juraţi, pentru ca, după numai cîteva clipe, să dezlege cuvinte încrucişate sau să se uite pe fereastră.

Ştia că omul va pleca în scurt timp.

Mîzgăli ceva pe o bucată de hîrtie, o împături şi o convinse pe Loreen Duke să ţină biletul fără să-l citească. Apoi o convinse să se aplece puţin în faţă, în timpul unui moment de pauză al contrainterogatoriului, cînd Cable îşi consulta notiţele, şi să-l dea lui Willis, ofiţerul care stătea în picioare, la perete, lîngă steag. Willis, trezit brusc la realitate, avu nevoie de cîteva clipe pentru a se dezmetici, după care înţelese că trebuia să înmîneze biletul judecătorului.

Doyle o văzu pe Loreen dîndu-i acestuia biletul, dar nu observase gestul iniţial al lui Nicholas.

Judecătorul luă biletul aproape automat şi îl puse pe bancă, lîngă robă, în timp ce Cable punea o nouă întrebare.

Harkin desfăcu biletul încet. Era de la Nicholas Easter, juratul numărul 2, şi suna cam aşa:

DOMNULE JUDECĂTOR,

OMUL DE ACOLO, DIN STÎNGA, AŞEZAT ÎN RÎNDUL AL TREILEA, DIN FAŢĂ, LÎNGĂ CULOAR, ÎMBRĂCAT CU CĂMAŞĂ ALBĂ ŞI CRAVATĂ ALBASTRU CU VERDE M-A URMĂRIT IERI. ERA A DOUA OARĂ CÎND ÎL OBSERVAM. PUTEM AFLA CINE ESTE?

Nicholas Easter

Judecătorul privi spre Durr Cable înainte de a se întoarce către spectatori. Bărbatul respectiv stătea singur, aruncînd priviri grele spre banca juriului, ca şi cum ar fi ştiut că e urmărit.

Aceasta era o nouă provocare pentru Frederick Harkin. De fapt, în clipa aceea nici nu-şi putea

aminti ceva asemănător. Soluţiile aflate la îndemînă erau limitate şi, cu cît se gîndea mai mult, cu atît erau mai puţine. Ştia şi el că ambele părţi au nenumăraţi consultanţi, asociaţi şi agenţi operativi care mişunau prin sala de tribunal sau foarte aproape de aceasta. Studie cu atenţie persoanele aflate în sală şi constată cam multă mişcare din partea unora care aveau multă experienţă în asemenea cazuri şi nu doreau să fie observaţi. Ştia că bărbatul respectiv se va face nevăzut foarte curînd.

Dacă Harkin cerea o scurtă pauză, omul dispărea cu siguranţă.

Acesta era un moment incitant pentru judecător. După toate poveştile şi lucrurile cunoscute din alte procese şi după toate admonestările, aparent golite de sens, la adresa juraţilor, acolo, în sala de judecată, se afla, chiar în acel moment, unul dintre misterioşii agenţi, un spion angajat de una sau alta dintre părţile în conflict pentru a-i controla pe membrii juriului său.

Ofiţerii curţii sînt, de regulă, îmbrăcaţi în uniformă şi înarmaţi şi cît se poate de inofensivi. Tinerii sînt trimişi pe teren, să se lupte cu morile de vînt, iar paza sălilor de tribunal îi atrage, de obicei, pe ofiţerii mai vîrstnici, aflaţi în pragul pensionării. Judecătorul Harkin privi împrejur şi reduse din nou numărul variantelor posibile.

Se afla acolo Willis, sprijinit de perete, în apropierea steagului, părînd deja pe jumătate adormit, cu gura deschisă într-o parte şi un firicel de salivă prelingîndu-i-se în colţul gurii. La capătul culoarului din mijloc, chiar în faţa lui Harkin, dar la cel puţin treizeci de metri distanţă, Jip şi Rasco păzeau uşa principală. În acel moment, Jip era aşezat pe banca din spatele sălii, lîngă uşă, cu ochelarii de citit pe vîrful nasului, răsfoind ziarul local. Făcuse o operaţie la şold cu două luni în urmă şi îi era greu să stea mult în picioare, aşa că primise permisiunea de a sta pe

scaun în timpul dezbaterilor. Rasco avea aproape şaizeci de ani, era cel mai tînăr din echipă şi nu era recunoscut pentru viteza sa de reacţie. De obicei, la uşa de la intrare stătea un ofiţer mai tînăr, dar pentru moment, acela se afla în hol, ocupîndu-se de detectorul de metale.

În perioada de *voir dire,* Harkin ceruse gărzi peste tot, dar după o săptămînă de prezentare a mărturiilor, entuziasmul iniţial dispăruse. Devenise şi acesta un alt proces civil plicticos, deşi la mijloc erau interese foarte importante.

Harkin trecu în revistă trupele existente şi decise să nu se apropie de ţintă. Scrise în grabă un bilet, îl ţinu cîteva clipe fără să arunce nici o privire spre bărbatul acela şi apoi i-l dădu Gloriei Lane, grefierul curţii, aflată la biroul său micuţ din spatele podiumului, situat în partea opusă băncii juraţilor. În bilet făcea descrierea bărbatului, îi cerea Gloriei să-l privească atent, fără să se dea de gol şi apoi să iasă pe una dintre uşile laterale pentru a-l aduce pe şerif. Mai erau notate acolo şi cîteva indicaţii pentru şerif dar, din nefericire, ele nu au mai fost necesare.

După mai bine de o oră, după ce urmărise nemilosul contrainterogatoriu al doctorului Bronsky, Doyle era gata de plecare. Fata nu se vedea nicăieri; nici el nu se aşteptase s-o găsească. Dar nu făcea decît să urmeze ordinele. În plus, nu-i plăcea schimbul acela de bilete din sală. Îşi strînse fără grabă ziarul şi ieşi neobservat din sală. Harkin îl privi, nevenindu-i să creadă. Apucă microfonul cu mîna dreaptă, gata parcă să-i strige să se oprească, să ia loc şi să răspundă la cîteva întrebări. Dar îşi păstră sîngele rece. Existau destule şanse ca acel om să revină.

Nicholas şi judecătorul se priviră în ochi, arătîndu-şi nemulţumirea. Cable făcu o pauză între întrebări şi, brusc, judecătorul lovi ciocănelul în masă.

— Zece minute pauză. Cred că juraţii au nevoie de ea.

Willis transmise mesajul mai departe, lui Lou Dell, care băgă capul pe uşă şi spuse:

— Domnule Easter, pot să vorbesc cu dumneavoastră o clipă?

Nicholas îl urmă pe Willis printr-o reţea de coridoare strîmte pînă ce ajunseră în faţa uşii laterale care ducea spre birourile lui Harkin. Judecătorul era singur, fără robă, cu ceaşca de cafea în mînă. Îi ceru lui Willis să se retragă şi încuie uşa.

— Vă rog, luaţi loc, domnule Easter, spuse el, făcînd un semn spre fotoliul aflat de cealaltă parte a biroului său plin de dosare. Camera aceea nu era biroul său permanent; de fapt o împărţea cu alţi doi judecători ai tribunalului. Cafea?

— Nu, mulţumesc.

Harkin se lăsă în fotoliu şi se aplecă, sprijinindu-se în coate.

— Acum, spuneţi-mi, unde l-aţi văzut pe acest bărbat?

Nicholas era hotărît să păstreze caseta video pentru alt moment, mai important. Îşi plănuise deja cu mare grijă povestea.

— Ieri, după ce s-a încheiat şedinţa, mergeam spre casă cînd m-am oprit să iau o îngheţată de la *Mike,* după colţul străzii. Am intrat şi apoi m-am uitat afară, pe trotuar şi l-am văzut pe tipul ăsta uitîndu-se pe furiş înăuntru. El nu m-a văzut, dar eu mi-am dat seama că l-am mai văzut undeva. Mi-am luat îngheţata şi am pornit pe jos spre casă. Am crezut că mă urmăreşte, aşa că am dat colţul şi am făcut mai multe ocolişuri şi, bineînţeles, am constatat că aşa era.

— Şi l-aţi mai văzut şi înainte de asta?

— Da, domnule. Eu lucrez la un magazin de computere din centrul comercial şi, într-o seară,

tipul acesta, sînt sigur că era tot el, tot trecea prin faţa uşii şi se uita înăuntru. Ceva mai tîrziu am luat o pauză şi el şi-a făcut apariţia la celălalt capăt al complexului, în timp ce eu beam o Coca-Cola.

Judecătorul se mai relaxă şi îşi aranjă părul.

— Fiţi sincer cu mine, domnule Easter. Au mai fost şi alţi colegi ai dumneavoastră care să fi povestit ceva asemănător?

— Nu, domnule.

— Îmi veţi spune, dacă se va întîmpla?

— Cu siguranţă.

— Nu e nimic rău în această mică discuţie şi, dacă se întîmplă ceva acolo, trebuie să ştiu şi eu.

— Cum iau legătura cu dumneavoastră?

— Trimiteţi-mi un bilet prin Lou Dell. Spuneţi-mi doar că doriţi să vorbiţi cu mine, fără alte amănunte, pentru că pot să jur că-l va citi şi ea.

— În regulă.

— Ne-am înţeles?

— Sigur.

Harkin trase adînc aer în piept şi începu să caute ceva într-o servietă deschisă. Găsi un ziar şi îl aruncă peste masă.

— Aţi văzut asta? E *Wall Street Journal,* numărul de astăzi.

— Nu. Nu citesc acest ziar.

— Bine. Au scris o poveste întreagă despre acest proces şi despre impactul pe care un verdict în favoarea reclamantei l-ar putea avea asupra industriei tutunului.

Nicholas nu putea lăsa să-i scape o asemenea ocazie.

— O singură persoană din juriu citeşte *Jurnalul.*

— Cine anume?

— Frank Herrera. Îl citeşte în fiecare dimineaţă, din scoarţă în scoarţă.

— Şi azi-dimineaţă?

— Da. Cît am aşteptat, a citit fiecare cuvînt de două ori.

— A făcut vreun comentariu?

— Din cîte ştiu eu, nu.

— Fir-ar să fie!

— Oricum, nu contează, spuse Nicholas, privind spre perete.

— De ce nu?

— S-a hotărît deja.

Harkin se aplecă înainte, privindu-l printre pleoapele strînse.

— Ce vreţi să spuneţi?

— N-ar fi trebuit să fie ales ca jurat, după părerea mea. Eu nu ştiu cum a răspuns el la întrebările acelea, dar nu a fost cinstit, altfel n-ar fi aici. Şi îmi amintesc cu precizie unele întrebări din perioada de selecţie, la care ar fi trebuit să răspundă afirmativ.

— Vă ascult.

— Bine, domnule judecător, dar să nu vă supăraţi. Am stat de vorbă cu el ieri-dimineaţă. Eram singuri în camera juraţilor şi, vă jur, nu discutam în mod deosebit despre proces. Dar, nu ştiu cum, am ajuns şi la subiectul ţigărilor, iar Frank s-a lăsat de fumat cu mulţi ani în urmă şi nu are nici un fel de înţelegere pentru cei care nu reuşesc să facă la fel. Ştiţi, e militar în rezervă, cam rigid şi dificil la...

— Şi eu am făcut parte din marină.

— Mă scuzaţi. Să tac?

— Nu. Spune mai departe.

— Bine, dar sînt cam nervos şi m-aş bucura în orice moment să mă opresc.

— Am să-ţi spun eu cînd să te opreşti.

— Bine. În orice caz, Frank e de părere că oricine fumează trei pachete pe zi timp de aproape treizeci de ani îşi merită soarta. Nu are nici un fel de înţelegere. Am încercat să-l combat, cît de cît, de amorul artei, iar el m-a acuzat că vreau să dau reclamantei despăgubiri cît mai mari.

Judecătorul era şocat; se lăsă puţin în fotoliu, închizînd ochii, apoi frecîndu-i, cu umerii căzuţi.

— Grozavă treabă, mormăi el.

— Îmi pare rău, domnule judecător.

— Nu, nu, eu am vrut să aud, protestă acesta şi se îndreptă iarăşi de spate, îşi trecu degetele prin păr, zîmbi forţat şi continuă: Uitaţi ce este, domnule Easter. Eu nu vă cer să deveniţi informator. Dar mă îngrijorează acest juriu, din cauza presiunilor exercitate din afară. Acest tip de litigiu are o istorie murdară. Dacă vedeţi sau auziţi ceva, legat chiar şi pe departe de stabilirea unor contacte, vă rog să-mi spuneţi. Vom vedea atunci ce vom face.

— Bineînţeles, domnule judecător.

Relatarea, tipărită pe prima pagină a *Jurnalului,* fusese scrisă de Agner Layson, reporter consacrat care urmărise o mare parte din desfăşurarea procedurii de selecţie a juriului şi toate depoziţiile martorilor. Layson practicase avocatura timp de zece ani şi trecuse prin multe tribunale. Articolul său, primul dintr-o serie întreagă, oferea elementele principale cu privire la subiect şi participanţi. Nu exprima o opinie cu privire la desfăşurarea procesului, nu încerca să ghicească cine cîştigă şi cine pierde; făcea un simplu rezumat al probelor medicale destul de evidente aduse, pînă în acel moment, de către acuzare.

Ca urmare a acestui articol, acţiunile Pynex scăzură cu un dolar la ora deschiderii bursei, dar pînă la prînz reuşise să se echilibreze din nou, avînd toate şansele să se apere de furtună.

Articolul avu drept efect o cascadă de apeluri telefonice din partea agenţiilor de bursă newyorkeze către analiştii acestora aflaţi la faţa locului, în Biloxi. Minutele de bîrfe neînsemnate s-au acumulat, transformîndu-se în ore de speculaţii fără speranţă, în care sufletele chinuite din New York întrebau şi cercetau şi cîntăreau singura întrebare importantă: Ce va face juriul?

Tinerii, bărbaţi şi femei, desemnaţi să urmărească procesul şi să facă previziuni cu privire la decizia juraţilor nu puteau cădea de comun acord asupra unui răspuns.

11

Contrainterogatoriul lui Bronsky s-a încheiat tîrziu, în după-amiaza zilei de joi, iar Marlee începu cu o lovitură în dimineaţa zilei de vineri. Konrad primi telefon la şapte şi douăzeci şi cinci de minute, îi făcu repede legătura lui Fitch, care vorbea cu cineva de la Washington, apoi continuă să asculte şi el, prin interfon.

— Bună dimineaţa, Fitch, rosti ea cu un glas mieros.

— Bună dimineaţa, Marlee, răspunse Fitch vesel, încercînd să se arate amabil. Ce mai faci?

— Grozav. Juratul numărul 2, Easter, va veni îmbrăcat cu o cămaşă bleu de blugi, pantaloni blugi decoloraţi, ciorapi albi, nişte tenişi vechi, marca Nike, aşa cred. Va avea la el un exemplar din revista *Rolling Stone,* numărul din octombrie, cu Meat Loaf pe copertă. Aţi notat?

— Da. Cînd ne putem întîlni să stăm de vorbă?

— Cînd voi fi pregătită. Adios, mai spuse ea şi închise.

Au descoperit că Marlee sunase din holul unui motel din Hattiesburg, Mississippi, la cel puţin o oră şi jumătate de mers cu maşina.

Pang se afla într-o cafenea, la trei blocuri distanţă de apartamentul lui Easter; cîteva minute mai tîrziu se afla la umbra unui copac, la circa cincizeci de metri distanţă de bătrînul Volkswagen „broscuţă". Ca de obicei, Easter ieşi pe uşa principală a blocului la şapte şi patruzeci şi cinci de minute, începîndu-şi obişnuita plimbare de douăzeci de minute spre tribunal. Se opri la acelaşi magazin alimentar din colţul străzii, cumpărînd, tot ca de obicei, aceleaşi ziare şi aceeaşi cafea.

Bineînţeles, era îmbrăcat exact aşa cum le promisese ea.

Al doilea apel al ei veni tot din Hattiesburg, deşi de la un alt telefon.

— Mai am o problemă pentru dumneata, Fitch. O să-ţi placă la nebunie!

— Te ascult, răspunse Fitch, cu respiraţia tăiată.

— Cînd juraţii vor intra astăzi în sală, ce crezi că vor face, în loc să ia loc pe bancă?

Fitch încremeni. Nici nu-şi putea mişca buzele. Ştia că fata nu aştepta un răspuns inteligent.

— Mă dau bătut, răspunse el.

— Vor depune jurămîntul de credinţă.

Fitch îi aruncă lui Konrad o privire plină de uimire.

— Ai înţeles, Fitch? întrebă ea, ironic.

— Mda.

La celălalt capăt, fata închisese.

Al treilea apel din partea ei sosi la biroul firmei de avocatură conduse de Wendall Rohr care, după spusele unei secretare, era destul de ocupat şi nu putea fi contactat. Marlee înţelegea foarte bine, dar îi explică femeii că avea un mesaj foarte important pentru domnul Rohr. Mesajul avea să sosească în circa cinci minute prin fax, aşa că o rugă pe secretară să fie amabilă şi să-l primească, după care să i-l ducă imediat domnului Rohr, înainte de plecarea acestuia spre tribunal. Fără chef, secretara

acceptă rugămintea şi, cinci minute mai tîrziu, găsi o foaie simplă de hîrtie sosită prin fax. Nu exista nici un număr de transmisie, nici o indicaţie despre locul de unde venise sau persoana care îl trimisese. Mesajul era bătut la maşină, la un rînd, în centrul paginii şi suna în felul următor:

WR: JURATUL NUMĂRUL 2, EASTER, VA PURTA ASTĂZI O BLUZĂ BLEU DE BLUGI, O PERECHE DE BLUGI DECOLORAŢI, ŞOSETE ALBE, TENIŞI VECHI MARCA NIKE. ÎI PLACE REVISTA "ROLLING STONE" ŞI SE VA DOVEDI UN PATRIOT ADEVĂRAT.
MM

Secretara se grăbi să-l ducă în biroul lui Rohr, care îşi umplea servieta cu hîrtii pentru bătălia acelei zile. Rohr citi mesajul, o interogă pe secretară şi îşi convocă echipa de consilieri pentru o şedinţă de urgenţă.

Atmosfera nu era tocmai festivă, mai ales pentru cei doisprezece ţinuţi acolo împotriva voinţei lor, dar era vineri şi discuţiile erau vizibil mai relaxate. Nicholas ţinu să se aşeze la masă, lîngă Herman Grimes şi vizavi de Frank Herrera, aşteptînd ca discuţiile să ajungă într-un punct mort. Se uită spre Herman, care lucra, concentrat, la computerul său, şi îi spuse:

— Ei, Herman, am o idee.

Herman reuşise, între timp, să memoreze cele unsprezece voci, iar soţia sa îşi petrecuse ore întregi, oferindu-i descrierile corespunzătoare. Cunoştea în special tonul vocii lui Easter.

— Da, Nicholas.

Nicholas ridică puţin vocea, încercînd să atragă atenţia tuturor.

— Ei, pe cînd eram copil, am urmat o mică şcoală privată şi am fost învăţat să-mi încep fiecare

zi cu un jurămînt de credinţă. De fiecare dată cînd văd steagul, dis-de-dimineaţă, îmi doresc să depun acest jurămînt.

Cel mai mulţi dintre juraţi îl ascultau. Pudelul ieşise afară, la o ţigară.

— Iar acolo, în sala tribunalului, avem steagul acela frumos, aşezat în spatele judecătorului, şi noi nu facem altceva decît să ne uităm la el.

— N-am observat, spuse Herman.

— Vrei să depunem jurămîntul de credinţă acolo, pe cîmpul de luptă? întrebă Herrera, Napoleon, colonelul în rezervă.

— Mda. Am putea s-o facem o dată pe săptămînă, nu?

— Nu văd nimic rău în asta, spuse Jerry Fernandez, care fusese racolat în secret pentru acel eveniment.

— Dar ce-o să zică judecătorul? întrebă doamna Gladys Card.

— Ce treabă are el cu asta? De fapt, de ce ar deranja pe cineva faptul că stăm o clipă lîngă drapel şi îi dăm onorul?

— Nu e cumva o glumă? întrebă colonelul.

Brusc, Nicholas se simţi jignit. Îl privi pe Frank peste masă, cu ochii îndureraţi, şi îi spuse:

— Tatăl meu a fost ucis în Vietnam, dacă nu ştiaţi. A fost decorat. Drapelul înseamnă mult pentru mine.

Cu asta, înţelegerea a fost parafată.

Cînd juraţii intrară în sală, judecătorul Harkin îi întîmpină cu un zîmbet cald, numai bun pentru o zi de vineri. Era pregătit să parcurgă rutina obişnuită, să le vorbească despre contactele neautorizate şi să meargă mai departe cu audierea martorilor. Nu-i trebui decît o secundă ca să-şi dea seama că nu luau loc pe bancă, aşa cum se întîmpla de obicei. Rămaseră în picioare, pînă cînd toţi ajunseră în dreptul locurilor lor, apoi îşi îndreptară privirea spre peretele din stînga lui, în spatele boxei martorilor, şi duseră mîna la inimă. Easter vorbi

primul, dînd tonul unei vajnice declamări a jurămîntului de credinţă.

Iniţial, lui Harkin nu-i veni să-şi creadă ochilor; evident, era o ceremonie la care nu mai fusese niciodată martor, cel puţin nu într-un tribunal, în faţa unui grup de juraţi. Nici nu mai *auzise* vreodată aşa ceva, deşi avea impresia că nimic nu-l mai poate surprinde. Nu făcea parte din ritualul zilnic, nu fusese un lucru aprobat de el şi, de fapt, nici nu apărea în vreun manual sau broşură. Aşa că primul său impuls a fost să-i cheme la ordine, să-i oprească; puteau discuta despre asta mai tîrziu. Apoi, într-o fracţiune de secundă, îşi dădu seama că ar fi fost dovada unei ruşinoase lipse de patriotism, ba chiar un păcat să întrerupă un grup de cetăţeni bine intenţionaţi, care îşi găseau timp să aducă onorul în faţa drapelului. Trase cu ochiul spre Rohr şi Cable, care încremeniseră şi ei, cu gurile căscate.

Aşa că Harkin se ridică în picioare. Cam pe la jumătatea jurămîntului, se sprijini cu braţele de masă şi sări în picioare, cu roba fluturînd pe lîngă trup, se întoarse spre perete, duse mîna la piept şi începu, la rîndul său, să scandeze.

Cum juriul şi judecătorul dădeau onorul steagului naţional, păru dintr-o dată imperios necesar ca toţi ceilalţi să facă la fel, mai ales avocaţii care nu îşi puteau permite să pară potrivnici sau să arate chiar şi cel mai mic semn de neloialitate. Săriră în picioare, răsturnînd serviete şi scaune. Gloria Lane şi ajutoarele ei, reporterul curţii şi Lou Dell, aflată în primul rînd, la celălalt capăt al sălii, se ridicară şi ei, urmînd exemplul celorlalţi. Fervoarea inerţiei scăzu, totuşi, undeva dincolo de al treilea rînd de spectatori şi Fitch fu astfel salvat, din fericire, de obligaţia de a sta în poziţie de drepţi, ca un cercetaş începător, murmurînd cuvinte pe care abia şi le mai amintea.

Se afla în ultimul rînd, avîndu-l pe José de o parte şi pe Holly, o frumoasă şi tînără asociată, de

cealaltă parte. Pang era afară, în hol. Doyle se întorsese la cutia lui de lemn, lîngă automatul de băuturi răcoritoare, îmbrăcat într-o salopetă de lucrător şi făcînd glume cu paznicii, fără să piardă din ochi uşa de la intrare.

Fitch privea şi asculta uimit. Imaginea unui juriu care, din proprie iniţiativă şi acţionînd în grup, preia controlul asupra unei săli de tribunal într-un asemenea mod era ceva de necrezut. Faptul că Marlee ştia acest lucru era uluitor.

Faptul că se juca cu el era ridicol.

Cel puţin Fitch avusese, totuşi, o idee în legătură cu ceea ce avea să se întîmple. Wendall Rohr încă părea total copleşit. Era aşa de uimit să-l vadă pe Easter îmbrăcat exact aşa cum i se spusese şi intrînd cu revista aceea, pe care o lăsase sub scaun pentru a da tonul jurămîntului în faţa colegilor săi, încît abia reuşea să mai murmure cuvintele rămase. Şi a făcut acest lucru fără să-şi întoarcă privirea spre steag. Se holba la juraţi, mai ales la Easter, întrebîndu-se ce naiba se întîmplă.

După ce ecoul ultimelor cuvinte, „... şi dreptate pentru toţi", se ridică pînă în tavan, juraţii se aşezară aruncînd o scurtă privire spre sală, pentru a vedea reacţiile celor prezenţi. Judecătorul Harkin îşi aranja roba şi începu să răsfoiască nişte hîrtii, decis să se comporte ca şi cum toate juriile din lume ar fi avut obligaţia de a face acelaşi lucru. Ce putea să spună? Totul durase doar treizeci de secunde.

Majoritatea avocaţilor se simţeau, în sinea lor, jenaţi de acest patriotism afişat prosteşte, dar, ce naiba! Dacă juraţii erau fericiţi, atunci erau şi ei. Numai Wendall Rohr continua să se holbeze, părînd să fi rămas fără grai. Un asociat îl înghionti şi începură să-şi vorbească în şoaptă, în timp ce judecătorul trecu rapid peste comentariile obişnuite şi întrebările sale pentru juriu.

— Cred că sîntem pregătiţi pentru audierea unui nou martor, spuse judecătorul, nerăbdător să pună

lucrurile în mişcare.

Rohr, încă zăpăcit, se ridică în picioare.

— Acuzarea îl cheamă pe doctorul Hilo Kilvan, spuse el.

Cînd noul expert fu adus din sala de aşteptare aflată în spate, Fitch se strecură neobservat afară, urmat îndeaproape de José. Porniră în josul străzii, spre vechiul magazin de solduri.

Cei doi magicieni din camera de vizionare tăceau. Pe ecranul principal, unul dintre ei urmărea primele întrebări adresate doctorului Kilvan. Pe un monitor mai mic, celălalt expert urmărea înregistrarea depunerii jurămîntului de credinţă. Fitch se aplecă asupra monitorului şi îl întrebă:

— Cînd ai văzut ultima dată aşa ceva?

— Easter a fost, spuse expertul aflat cel mai aproape. El i-a învăţat.

— Bineînţeles că a fost Easter, i-o trînti Fitch. Am văzut şi eu acest lucru, din ultimul rînd de scaune.

Ca de obicei, Fitch nu juca cinstit. Nici unul din cei doi consultanţi nu ştia nimic despre telefoanele primite de la Marlee, pentru că Fitch nu obişnuia să vorbească despre informaţiile pe care le deţinea, decît cu agenţii săi — Swanson, Doyle, Pang, Konrad şi Holly.

— Şi cum se potriveşte asta cu analiza voastră prin computer? întrebă Fitch sarcastic.

— Aruncă totul în aer.

— Aşa mi-am închipuit şi eu. Rămîneţi la pîndă, conchise el şi ieşi, trîntind uşa şi îndreptîndu-se spre biroul său.

Audierea directă a doctorului Hilo Kilvan a fost făcută de către un nou avocat al acuzării, Scotty Mangrum, din Dallas. Mangrum făcuse avere ca urmare a proceselor intentate unor companii petrochimice, pe motivul emanării unor substanţe toxice şi acum, la patruzeci şi doi de ani, era

extrem de preocupat de acele produse de consum care cauzau boli şi chiar moartea. După Rohr, fusese primul avocat care pusese la bătaie un milion de dolari pentru finanţarea procesului Wood şi se stabilise ca el să se documenteze cît mai bine în privinţa rezultatelor statistice despre cancerul la plămîni. În ultimii patru ani petrecuse nenumărate ore citind tot ce apăruse în domeniu şi făcînd rapoarte despre studiile respective; în plus, umblase mult pentru a se întîlni cu experţii în cauză. Cu grijă şi fără să-i pese de cheltuielile aferente, îl alesese pe doctorul Kilvan pentru a veni la Biloxi şi a-şi prezenta cunoştinţele în faţa juriului.

Doctorul Kilvan vorbea o engleză îngrijită, cu un uşor accent care avu imediat efect asupra juraţilor. Puţine lucruri sînt mai convingătoare într-o sală de tribunal, decît un expert care vine de la mare distanţă pentru a fi prezent acolo şi care, în plus, mai are şi un accent pe măsură. Doctorul Kilvan venea de la Montreal, unde locuise în ultimii patruzeci de ani, şi faptul că era originar dintr-o altă ţară nu făcea decît să-i sporească credibilitatea. Juriul se afla de multă vreme în banca special rezervată cînd el îşi începu mărturia. Împreună cu Mangrum reuşi să formuleze un impresionant rezumat al activităţii sale profesionale, punînd accentul în special pe numărul cărţilor publicate de doctorul Kilvan pe tema probabilităţii statistice a apariţiei cancerului la plămîni.

Cînd, în sfîrşit, i se dădu cuvîntul, Durr Cable admise că doctorul Kilvan era calificat pentru a depune mărturie în acest domeniu. Scotty Mangrum îi mulţumi şi începu cu primul studiu — în care se făcea o comparaţie între rata mortalităţii datorită îmbolnăvirilor de cancer la plămîni, între fumători şi nefumători. Doctorul Kilvan studiase

acest subiect timp de douăzeci de ani, la Universitatea din Montreal şi, stînd relaxat pe scaunul martorilor, explică juriului elementele de bază ale acestei cercetări. Pentru bărbaţii americani — şi trebuie spus că el cercetase grupuri de bărbaţi şi femei din întreaga lume, dar în primul rînd americani şi canadieni — riscul de a se îmbolnăvi de cancer la plămîni, pentru o persoană care fumează cincisprezece ţigări pe zi, timp de zece ani, este de zece ori mai mare decît pentru un nefumător. La două pachete pe zi, riscul este de douăzeci de ori mai mare. La trei pachete pe zi, cantitatea fumată de Jacob Wood, riscul este de douăzeci şi cinci de ori mai mare decît cel al unui nefumător.

Planşe foarte colorate au fost aduse şi montate pe trepiede, iar doctorul Kilvan a demonstrat, metodic şi fără nici o grabă, descoperirile sale, în faţa juraţilor.

Următorul studiu era o comparaţie a ratei mortalităţii datorate cancerului la plămîni în funcţie de tipul de tutun fumat. Doctorul Kilvan a explicat diferenţa principală între fumul de pipă şi cel de ţigară şi frecvenţa apariţiei cancerului la bărbaţii americani care foloseau acele tipuri de tutun. Publicase două cărţi cu privire la această comparaţie şi era pregătit să prezinte juriului următorul set de planşe şi grafice. Numărul lor crescu, iar juraţii începură să le vadă ca prin ceaţă.

Loreen Duke a fost prima care a avut curajul să-şi ia farfuria de pe masă şi s-o ducă într-un colţ, punînd-o pe genunchi şi mîncînd de una singură. Deoarece prînzul era comandat pe meniuri, la ora nouă în fiecare dimineaţă, şi pentru că Lou Dell, Willis ofiţerul şi oamenii de la localul lui O'Reilly, plus oricine altcineva implicat în servirea mesei erau hotărîţi ca mîncarea să se afle pe masă la ora douăsprezece fix, era necesară o anumită ordine.

S-au stabilit locurile la masă. Scaunul lui Loreen se afla exact în faţa Stellei Hulic, care stropea pe toată lumea cînd vorbea şi îi rămînea mîncare printre dinţi. Stella era o parvenită amărîtă, prost îmbrăcată şi care îşi petrecea o bună parte din pauze încercînd cu disperare să-i convingă pe ceilalţi unsprezece că ea şi bărbatul ei, fost director executiv al unei companii de instalaţii, pe nume Cal, aveau mai multă avere decît alţii. Cal avea un hotel, Cal avea un complex de apartamente, Cal avea o spălătorie de maşini. Mai existau şi alte investiţii şi cea mai mare parte dintre ele le scuipa o dată cu mîncarea, aparent accidental. Mergeau în călătorii, toată ziua, bună-ziua. Grecia era preferata lor. Cal deţinea un avion şi mai multe ambarcaţiuni.

Conform părerii unanim acceptate de-a lungul coastei, cu cîţiva ani înainte, Cal folosea o navă veche de pescuit pentru contrabandă cu marijuana din Mexic. Adevărat sau nu, soţii Hulic făcuseră avere şi Stella trebuia neapărat să vorbească despre asta cu oricine se întîmpla să o asculte. Clămpănea fără oprire, vorbind oribil, nazal, într-un mod care nu aducea defel cu accentul de prin partea locului şi aştepta să-i vadă pe toţi cu gura plină ca să o ia de la capăt, în tăcerea grea care se lăsa peste întreaga masă.

— Sper din suflet să termin repede astăzi, începu ea. Cal şi cu mine plecăm la Miami în weekend. S-au deschis nişte magazine formidabile pe acolo.

Toţi ceilalţi stăteau cu capetele plecate, pentru că era imposibil să priveşti în faţă o jumătate de sandvici umflînd un obraz în care nu încăpea pe de-a-ntregul. Fiecare silabă era însoţită de sunetul bucăţilor de mîncare strivite între dinţi.

Loreen plecă înainte de a lua prima îmbucătură. O urmă Rikki Coleman, cu scuza străvezie că dorea să stea lîngă fereastră. Din senin, Lonnie Shaver hotărî că trebuie să lucreze în pauza de

masă. Se scuză şi se aplecă deasupra computerului, muşcînd dintr-un sandvici cu carne de pui.

— Doctorul Kilvan este cu adevărat un martor impresionant, nu-i aşa? începu Nicholas, adresîndu-se juraţilor rămaşi la masă. Cîţiva aruncară o privire spre Herman, care îşi mînca obişnuitul sandvici cu carne de curcan şi pîine albă, fără maioneză, fără muştar sau orice alt condiment care s-ar fi putut lipi de gură sau buze. O felie de piept de curcan şi cîţiva cartofi prăjiţi puşi deasupra erau uşor de manevrat, putînd fi consumaţi fără să fie nevoie să-i vezi. Herman se opri o clipă din mestecat, dar nu spuse nimic.

— Statisticile acelea sînt greu de ignorat, spuse Nicholas, zîmbind spre Jerry Fernandez.

Era o încercare conştientă de a-l provoca pe coordonator.

— Destul, spuse Herman.

— Destul ce, Herm?

— Destul cu vorba despre proces. Doar ştii regulamentul judecătorului.

— Mda, numai că judecătorul nu se află aici, nu? Şi nu are de unde să ştie ce discutăm, nu? Decît, bineînţeles, dacă-i spui tu.

— S-ar putea chiar s-o fac.

— Perfect, Herm. Despre ce ai dori să discutăm?

— Despre orice, în afară de proces.

— Alege un subiect. Fotbal, vremea...

— Nu mă uit la fotbal.

— Ha, ha.

Urmă o pauză penibilă, liniştea fiind întreruptă numai de clefăitul Stellei Hulic. Era evident că acel schimb scurt de replici dintre cei doi bărbaţi făcuse să crească tensiunea, iar Stella mesteca şi mai repede.

Dar Jerry Fernandez se săturase.

— Ce-ar fi să termini cu plescăitul ăsta? sări el, furios.

Femeia, care tocmai muşcase din sandvici, rămase cu gura căscată, gata să scape mîncarea pe masă. El o privi furios, gata-gata s-o plesnească, dar trase adînc aer în piept şi îi spuse:

— Îmi pare rău, e bine? Nu ştii deloc să te porţi civilizat la masă.

Ea încremeni preţ de o clipă, apoi fu copleşită de ruşine. Dar porni la contraatac. Sîngele îi urcă în obraji şi reuşi cu greu să înghită imensa bucată pe care o avea deja în gură.

— Poate că nici mie nu-mi plac manierele dumitale, ripostă ea pe un ton dispreţuitor, în vreme ce toţi ceilalţi plecară capetele. Toţi aşteptau cu nerăbdare trecerea acelui moment.

— Eu, cel puţin, mănînc în linişte şi nu-mi cade mîncarea din gură, spuse Jerry, conştient că vorbea prostii.

— Şi eu la fel, spuse Stella.

— Ba nu, dumneata nu, sări Napoleon, care avea ghinionul să stea lîngă Loreen Duke şi vizavi de Stella. Faci mai multă mizerie decît un copil de trei ani.

Herman îşi drese vocea sonor şi spuse:

— Haideţi să respirăm cu toţii adînc. Să ne terminăm masa în linişte.

Nimeni nu mai rosti nici o vorbă; fiecare încerca să-şi încheie prînzul, sau ce mai rămăsese din el, cu calm. Jerry şi Pudelul ieşiră primii, îndreptîndu-se spre fumoar, urmaţi de Nicholas Easter, care nu fuma, dar avea nevoie de o schimbare de decor. Începuse să plouă, aşa că plimbarea zilnică prin oraş trebuia amînată.

S-au întîlnit în camera mică, pătrată, cu scaune pliante şi o fereastră deschisă. Angel Weese, cea mai tăcută dintre toţi juraţii, li se alătură în curînd. Stella, a patra fumătoare, se simţea jignită şi hotărîse să mai aştepte.

Pudelul n-avea nimic împotrivă să vorbească despre proces. Nici Angel. Ce altceva aveau ei în comun? Păreau să fie de acord cu Jerry că toată

lumea ştie despre faptul că fumatul provoacă declanşarea cancerului la plămîni. Deci, dacă fumezi, o faci pe riscul tău.

De ce să dai milioane moştenitorilor unui om care a fumat treizeci şi cinci de ani? Să fim serioşi!

12

Deşi soţii Hulic şi-ar fi dorit un avion cu reacţie, unul mic şi drăguţ, cu scaune de piele şi doi piloţi, au fost nevoiţi, pe moment, să se mulţumească cu un Cessna bimotor cam vechi, pe care Cal îl putea pilota pe vreme însorită, fără nori. N-ar fi îndrăznit să zboare noaptea, mai ales către un loc atît de aglomerat cum era Miami, aşa că s-au îmbarcat la bordul unei aeronave de ocazie de la aeroportul municipal din Gulfport spre Atlanta. De acolo au pornit mai departe, spre aeroportul internaţional din Miami, cu o cursă regulată, la clasa întîi; Stella dădu pe gît două pahare de Martini şi unul de vin, în mai puţin de o oră. Fusese o săptămînă grea. Nervii îi erau întinşi la maximum, după tensiunea acumulată în serviciul civic.

Îşi aruncară bagajele într-un taxi şi se îndreptară spre Miami Beach, unde îşi luară o cameră în noul hotel Sheraton.

Marlee îi urmărea. Stătuse în spatele lor în cursa de ocazie şi apoi în avionul de la Atlanta. Taxiul o aşteptase, iar ea se plimbase puţin prin holul hotelului, ca să se asigure că găsiseră cameră. Apoi îşi luă şi ea o cameră într-un hotel turistic, în apropierea plajei. Aşteptă pînă aproape de ora unsprezece, vineri seara, înainte de a suna.

Stella, obosită, nu dorea decît un pahar de băutură şi masa în cameră. Ba chiar mai multe pahare de băutură. Mîine se va duce la cumpărături, dar acum avea nevoie de ceva lichid. Cînd sună telefonul stătea întinsă pe pat, pe

jumătate beată. Cal, îmbrăcat doar într-o pereche de izmene care atîrnau pe el, apucă receptorul.

— Alo?

— Da, domnule Hulic, se auzi vocea limpede, profesională a unei tinere femei. Trebuie să fiţi mai atent.

— Cum adică?

— Sînteţi urmărit.

Cal se frecă la ochii deja injectaţi de băutură.

— Cine e acolo?

— Ascultaţi, vă rog, cu atenţie. Sînt nişte ţipi care o urmăresc pe soţia dumneavoastră. Sînt aici, în Miami. Ei ştiu că aţi luat cursa 4476 de la Biloxi la Atlanta, cursa 533 a companiei Delta, spre Miami şi ştiu exact în ce cameră vă aflaţi acum. Ei vă urmăresc fiecare mişcare.

Cal privi receptorul şi se lovi uşor cu palma peste faţă.

— Staţi puţin. Eu...

— Probabil că mîine vă vor pune telefonul sub control, adăugă ea, amabilă. Aşa că vă rog să fiţi foarte atenţi.

— Cine sînt tipii ăştia? strigă el şi Stella deschise puţin ochii; reuşi să ajungă cu picioarele goale pe podea şi îşi întoarse privirea înceţoşată spre soţul ei.

— Sînt agenţi angajaţi de companiile de tutun, veni răspunsul. Şi sînt nişte nemernici.

Tînăra închise. Cal privi din nou receptorul, apoi se întoarse spre soţia lui; arăta patetic. Ea se întinse după ţigări.

— Ce s-a întîmplat? îl întrebă ea, abia reuşind să pronunţe cuvintele.

Cal îi repetă totul, cuvînt cu cuvînt.

— Vai, Doamne! ţipă ea şi se repezi la măsuţa de lîngă televizor, luă o sticlă de vin şi îşi turnă încă un pahar. De ce mă urmăresc? întrebă ea, căzînd într-un fotoliu şi vărsînd cabernetul ieftin pe halatul de baie. De ce eu?

— Ea n-a spus că au de gînd să te ucidă, îi explică el, cu o uşoară umbră de regret în glas.

— De ce mă urmăresc? insistă ea, aproape plîngînd.

— Nu ştiu, fir-ar să fie! mîrîi Cal, luîndu-şi încă o bere din minibar. Băură în tăcere preţ de cîteva minute, nici unul dintre ei nedorind să-l privească pe celălalt, amîndoi uluiţi.

În acel moment, telefonul sună din nou şi ea scoase un ţipăt scurt. Cal ridică receptorul.

— Alo? rosti el, abia şoptit.

— Bună, tot eu sînt, se auzi aceeaşi voce, de data asta pe un ton vesel. Am uitat să vă spun ceva. Să nu cumva să chemaţi poliţia. Tipii ăştia nu fac nimic ilegal. E mai bine să vă prefaceţi că nu s-a întîmplat nimic, bine?

— Cine sînteţi? o întrebă el.

— Pa! mai spuse ea şi închise.

Compania Listing Foods avea nu unul, ci trei avioane cu reacţie, dintre care unul fu trimis, sîmbătă dimineaţă, pentru a-l lua pe domnul Lonnie Shaver şi a-l aduce la Charlotte, singur. Soţia lui nu reuşise să găsească pe cineva care să stea cu cei trei copii. Piloţii l-au întîmpinat cu căldură, oferindu-i cafea şi fructe înainte de decolare.

Ken l-a aşteptat la aeroport, cu o camionetă a companiei, condusă de un şofer al companiei şi, cincisprezece minute mai tîrziu, au ajuns la sediul companiei SuperHouse, într-o suburbie a oraşului Charlotte. Lonnie a fost întîmpinat acolo de Ben, celălalt tip pe care îl cunoscuse în Biloxi; împreună, Ben şi Ken i-au oferit un tur rapid al companiei. Clădirea era nouă, cu un singur etaj, construită din cărămidă şi multă sticlă şi care nu se deosebea prin nimic de altele de acelaşi fel pe care le văzuseră pe drumul dinspre aeroport. Parcurgeau culoare largi, pardosite cu dale de

piatră şi foarte curate; birourile, la fel de curate, erau pline de aparatură de înaltă tehnologie. Lonnie aproape că auzea cum vin banii.

Au băut o cafea împreună cu George Teaker, director executiv, în biroul mare al acestuia, care dădea spre o curte micuţă cu vegetaţie artificială. Teaker era tînăr, plin de energie, îmbrăcat în blugi (costumul lui din zilele de sîmbătă, explică el). Duminica îşi punea treningul de jogging. Îi prezentă lui Lonnie intenţiile firmei — se extindeau văzînd cu ochii şi doreau să-l aibă alături de ei. Apoi, Teaker a plecat la o şedinţă.

Într-o altă cameră — mică, despărţită de altele prin pereţi de placaj alb — Lonnie a fost aşezat la o masă garnisită cu cafea şi gogoşi. Ben a dispărut, dar Ken a rămas lîngă el, pe cînd luminile se stingeau şi o imagine apărea pe perete. Era un film de treizeci de minute despre SuperHouse — o scurtă istorie a dezvoltării sale, poziţia actuală pe piaţă, planurile ambiţioase de extindere. Şi oamenii săi, „adevărata valoare a companiei".

După cum se afirma în acel scenariu, SuperHouse plănuia să-şi mărească atît vînzările brute, cît şi numărul de magazine cu 15% pe an, în următorii şase ani. Profiturile urmau să fie uimitoare.

S-a aprins lumina şi un tînăr serios, cu un nume care a fost imediat uitat, şi-a făcut apariţia, rămînînd în picioare de cealaltă parte a mesei. Era specialist în beneficii şi putea răspunde la toate întrebările despre asigurările de sănătate, politica de pensii, vacanţe, concedii, concedii medicale, şansele salariaţilor de a cumpăra acţiuni ale companiei. Totul era cuprins într-unul dintre dosarele aflate pe masă, în faţa lui Lonnie, aşa că putea studia datele cu mai multă atenţie, ceva mai tîrziu.

După un prînz prelungit, luat împreună cu Ben şi Ken, într-un elegant restaurant din suburbie, Lonnie s-a întors în camera cu pereţii de placaj,

pentru alte cîteva prezentări. Una s-a referit la programul de pregătire pe care ei îl pregăteau pentru Lonnie. Următoarea, înregistrată pe casetă video, a conturat structura companiei faţă de firmele asociate şi cele rivale. Plictiseala era din ce în ce mai copleşitoare. Pentru un om care îşi petrecuse întreaga săptămînă şezînd şi ascultînd tîrguiala între avocaţi şi experţi, aceasta nu era cel mai fericit mod de a-ţi petrece ziua de sîmbătă. Deşi era entuziasmat de această vizită şi de perspectivele pe care le oferea, simţea nevoia de aer curat.

Ken înţelegea, desigur, acest lucru şi, în clipa în care filmul a luat sfîrşit, i-a propus să meargă să joace golf, sport pe care Lonnie încă nu-l încercase. Ken, bineînţeles, ştia şi acest lucru, aşa că i-a propus să meargă oricum, măcar pentru a profita de soare. BMW-ul lui Ken era albastru şi strălucea de curăţenie, el conducînd cu mare grijă pe drumuri de ţară, pe lîngă ferme şi domenii elegante sau pe şosele cu trei benzi de circulaţie, pînă cînd au ajuns la clubul privat.

Pentru un negru provenind dintr-o familie modestă de clasă mijlocie din Gulfport, chiar şi gîndul că avea să păşească într-un club privat era copleşitor. La început, Lonnie se simţi ofensat, jurînd în sinea lui să plece dacă nu va vedea şi alţi negri pe acolo. Gîndindu-se mai bine, totuşi, era oarecum flatat că noii săi şefi îl apreciau atît de mult. Erau într-adevăr nişte tipi cumsecade, sinceri şi, din cît se părea, doritori să-l ajute să se adapteze la stilul lor. Încă nu se spusese nimic despre bani, dar cum puteau fi mai puţini decît ceea ce cîştiga acum?

Au intrat în holul clubului, o încăpere largă, mobilată cu fotolii de piele şi trofee de vînătoare atîrnate pe pereţi; un nor albăstrui de fum de ţigară se ridica spre tavanul înnegrit. O cameră serioasă pentru oameni serioşi. La masa mare din apropierea ferestrei, de unde se vedea, afară, al

optsprezecelea punct de lovire, l-au găsit pe George Teaker, de această dată îmbrăcat sport, potrivit momentului, savurînd un pahar de băutură în compania altor doi domni, amîndoi negri, frumos îmbrăcaţi şi părînd să se fi întors de curînd de pe teren. Toţi trei se ridicară în picioare să-l salute pe Lonnie care, acum, era mult mai liniştit să se afle în compania altora asemenea lui. De fapt, i se ridicase o greutate de pe suflet şi, dintr-o dată, simţi că i-ar face plăcere să bea ceva, deşi în general era grijuliu cu consumul de alcool. Cel mai solid dintre cei doi negri era Morris Peel, un tip sufletist şi expansiv, care zîmbea mereu şi care i-l prezentă pe celălalt, un anume Percy Kellum din Atlanta. Amîndoi aveau în jur de patruzeci şi cinci de ani; după ce comandă primul rînd de băuturi, Peel îi povesti că era vicepreşedinte la Listing Foods, în timp ce Kelly avea o funcţie oarecare la nivel regional, tot la firma Listing.

Nu s-a spus nimic despre statutul social al fiecăruia, dar nici nu era nevoie. Era evident că Peel, venit de la New York, avea un rang mai mare decît Teaker, care deţinea funcţia de director executiv, însă nu conducea decît o filială. Kellum se afla undeva mai jos. Ken, chiar mai departe. Iar Lonnie era, pur şi simplu fericit să se afle acolo. La al doilea pahar, după ce prezentările şi schimburile de amabilităţi au luat sfîrşit, Peel, vesel şi bine dispus, îşi povesti biografia. În urmă cu şaisprezece ani fusese primul director adjunct de culoare care intrase în lumea bună a firmei Listing Foods şi enerva pe toată lumea. Fusese angajat ca simbol, nu pentru talentele sale şi asta îl obligase să se lupte pentru a urca pe scara socială. De două ori dăduse în judecată compania şi de două ori cîştigase. Iar în clipa în care cei de la conducere înţeleseseră că era hotărît să li se alăture şi că avea destulă minte pentru asta, l-au acceptat ca persoană. Încă nu era uşor, dar îl respectau. Teaker, aflat acum la cel de al treilea pahar de

whisky scoţian, interveni în discuţie şi le destăinui tuturor, confidenţial bineînţeles, că Peel era acum în pregătire pentru „funcţia cea mare".

— E posibil să stai de vorbă cu un viitor director executiv, îi spuse el lui Lonnie. Unul dintre primii directori executivi de culoare ai unei companii aflate printre cele mai bogate din lume!

Datorită lui Peel, Listing Foods introdusese un program îndrăzneţ de recrutare şi promovare a directorilor de culoare. Iată ce i se propunea lui Lonnie. Hadley Brothers era o companie respectabilă, dar cam demodată şi tipic sudistă, iar cei de la Listing Foods nu fuseseră deloc surprinşi să găsească numai cîţiva negri care să facă şi altceva decît să spele pe jos.

Timp de două ore, în timp ce seara se lăsa peste teren şi un pianist cînta în salon, au băut şi au discutat şi au făcut planuri de viitor. Au luat masa chiar acolo, într-un salon privat, aflat chiar la capătul holului, cu un cămin şi un cap de elan atîrnat pe perete, deasupra acestuia. Au mîncat cîte un grătar bine făcut, cu sos şi ciuperci. În noaptea aceea, Lonnie a dormit într-un apartament de la al treilea etaj al clubului şi s-a trezit de dimineaţă avînd în faţa ochilor o splendidă panoramă şi mahmureala de rigoare.

Pentru duminică dimineaţa nu erau programate decît două întruniri scurte. Mai întîi, tot în prezenţa lui Ken, o sesiune de planificare, cu un George Teaker în treningul de jogging, proaspăt sosit după o alergare de cinci mile. „E cea mai bună soluţie pentru mahmureală", le-a spus el. Dorea ca Lonnie să conducă magazinul din Biloxi, în baza unui nou contract, timp de nouăzeci de zile, după care îi vor evalua performanţele. Presupunînd că toată lumea era mulţumită, cum se şi aşteptau să fie, el va fi transferat la un magazin mai mare, probabil în zona oraşului Atlanta. Un magazin mai mare însemna şi o mai mare responsabilitate, dar şi mai mulţi bani. După un an acolo, va fi reevaluat şi,

probabil, mutat din nou. În această perioadă de cincisprezece luni, i se cerea să-şi petreacă cel puţin un weekend în Charlotte, într-un program de pregătire pentru conducere, prezentat în detaliu într-un dosar aflat pe masă.

În sfîrşit, Teaker îşi încheie discursul şi comandă încă o ceaşcă de cafea neagră.

Ultimul oaspete era un tînăr subţirel, negru şi chel, îmbrăcat la patru ace, cu costum şi cravată. Numele lui era Taunton şi era avocat în New York, de fapt, chiar pe Wall Street. Firma lui reprezenta Listing Foods, îi explică el lui Lonnie pe un ton grav; de fapt, nu lucra decît pentru Listing. Se afla acolo pentru a-i prezenta proiectul unui contract de angajare, o problemă de rutină şi totuşi importantă. Îi înmînă lui Lonnie un document de numai trei sau patru pagini, care însă avea acum altă greutate, de cînd ştia că fusese adus tocmai de pe Wall Street. Lonnie era impresionat pînă la lacrimi.

— Uitaţi-vă prin el, spuse Taunton, lovindu-şi uşor bărbia cu un pix de mare valoare. Vom vorbi săptămîna viitoare. E un contract tip. În paragraful referitor la compensaţii sînt cîteva spaţii albe. Le vom completa mai tîrziu.

Lonnie aruncă o privire pe prima pagină, apoi puse documentul deasupra celorlalte hîrtii şi dosare al căror teanc se înălţa văzînd cu ochii. Taunton scoase la vedere un blocnotes, parcă pregătindu-se să facă faţă unui interogatoriu serios.

— Numai cîteva întrebări, spuse el.

— Sigur, răspunse Lonnie, uitîndu-se la ceas, fără să vrea.

— Aveţi cazier?

— Nu. Numai nişte amenzi pentru exces de viteză.

— Nici o acţiune intentată împotriva dumneavoastră personal?

— Nu.

— Dar împotriva soţiei dumneavoastră?

— Nu.

— Aţi fost cumva în situaţia de faliment?

— Nu.

— Aţi fost vreodată arestat?

— Nu.

— Acuzat?

— Nu.

Taunton întoarse pagina.

— Aţi fost vreodată implicat, ca director de supermagazin, într-un litigiu?

— Mda, staţi să mă gîndesc. Acum vreo patru ani, un bătrîn a alunecat şi a căzut pe podeaua umedă. Ne-a dat în judecată. Eu am apărut ca martor.

— S-a ajuns la proces? întrebă Taunton cu mare interes. Revăzuse dosarul aflat la tribunal, avea o copie în servieta sa burduşită cu hîrtii şi cunoştea fiecare detaliu al acuzaţiilor bătrînului.

— Nu. Compania de asigurări a rezolvat totul în afara tribunalului. Cred că i-au plătit douăzeci de mii sau cam aşa ceva.

Erau chiar douăzeci de mii, iar Taunton scrise această cifră pe foaia de hîrtie.

Scenariul cerea ca Teaker să intervină în acel moment.

— Naiba să-i ia pe avocaţii pledanţi! Sînt o pacoste pentru societate!

Taunton se uită spre Lonnie, apoi spre Teaker şi răspunse, ca pentru a se apăra:

— Eu nu sînt avocat pledant.

— A, ştiu asta, spuse Teaker. Tu eşti unul dintre băieţii buni. Eu pe vînătorii ăia de sînge am pică.

— Ştiţi cît am plătit noi anul trecut pentru a acoperi costul asigurării în caz de litigii? îl întrebă Taunton pe Lonnie, ca şi cum acesta ar fi putut ghici. Lonnie clătină din cap.

— Listing a plătit peste douăzeci de milioane.

— Numai ca să-i ţină pe rechini deoparte, adăugă Teaker.

Urmă o pauză dramatică în conversaţie, sau cel puţin una care urmărea acest efect, căci Taunton şi

Teaker îşi muşcau buzele, arătîndu-şi dezgustul şi părînd să regrete că irosiseră atîţia bani pentru a se proteja de procese. Apoi, Taunton studie ceva pe foaia de hîrtie, aruncă o privire scurtă spre Teaker şi întrebă:

— Cred că nu aţi discutat despre proces pînă acum, nu?

Teaker păru surprins.

— Nu cred că e necesar. Lonnie e cu noi. E unul dintre ai noştri.

Taunton păru să ignore răspunsul.

— Procesul acela din Biloxi are implicaţii serioase pentru întreaga economie, mai ales pentru companii ca a noastră, îi spuse el lui Lonnie, care încuviinţă cu un gest al capului şi încercă să-şi imagineze cum era posibil ca acel proces să-i afecteze şi pe alţii, în afară de Pynex.

— Nu sînt sigur că e bine să discuţi despre asta, îl apostrofă Teaker pe Taunton.

— E în regulă, continuă Taunton. Cunosc procedura legală. Nu te deranjează, nu-i aşa, Lonnie? Vreau să zic, putem avea încredere în tine în privinţa asta, nu?

— Sigur. N-am să suflu nici un cuvinţel.

— Dacă reclamantul cîştigă acest caz şi obţine o sumă mare, ea va deschide porţile pentru alte litigii legate de industria tutunului. Avocaţii pledanţi vor înnebuni de-a binelea. O să aducă la faliment toate companiile producătoare de tutun.

— Noi scoatem mulţi bani din vînzarea de tutun, Lonnie, spuse Teaker la momentul potrivit.

— Pe urmă, probabil că vor ataca companiile producătoare de brînzeturi, sub pretextul că şi colesterolul ucide lumea.

Taunton ridicase vocea şi se aplecase peste masă. Subiectul atinsese un punct sensibil.

— Trebuie să se termine odată cu procesele astea. Industria tutunului nu a pierdut nici unul dintre ele. Cred că au obţinut ceva în genul cincizeci şi cinci de succese şi nici un eşec. Tipii

din jurii au înţeles întotdeauna că acela care fumează o face pe propriul său risc.

— Lonnie înţelege acest lucru, spuse Teaker, aproape defensiv.

Taunton trase adînc aer în piept.

— Sigur că da. Îmi pare rău dacă am vorbit prea mult. Numai că la Biloxi miza e foarte mare.

— Nici o problemă, spuse Lonnie.

Într-adevăr, nu-l deranja discuţia. La urma urmei, Taunton era avocat şi cunoştea cu siguranţă legile şi probabil că era în regulă dacă vorbea despre proces în linii mari, fără să intre în amănunte. Lonnie era mulţumit. Era în aceeaşi barcă cu ei. Cu el nu vor avea niciodată probleme.

Brusc, Taunton deveni numai zîmbet, puse deoparte notiţele şi îi promise lui Lonnie că îl va suna la mijlocul săptămînii următoare. Şedinţa se terminase şi Lonnie era liber. Ken îl conduse cu maşina la aeroport, unde acelaşi avion Lear, cu aceiaşi piloţi amabili, îl aştepta, gata de zbor.

La buletinul meteorologic se anunţase că după-amiază erau posibile averse slabe şi Stella nu avu nevoie de mai mult. Cal susţinea că nu e nici un nor pe cer, dar ea nici nu voia să se uite. Trase draperiile şi se uită la filmele de la televizor pînă la prînz. Comandă o porţie de caşcaval pane şi două pahare de Bloody Mary, după care dormi puţin, cu lanţul pus la uşă şi un scaun proptit în ea. Cal a plecat la plajă, mai precis la una din cele unde femeile stăteau fără sutien, despre care auzise, dar nu avusese niciodată şansa să ajungă acolo, din cauza soţiei sale. Cum ea era la loc sigur, închisă în camera lor de la etajul al zecelea, el era liber să străbată plaja şi să admire trupurile tinere. A băut o bere pe o terasă acoperită cu paie şi s-a gîndit cît de frumoasă devenise această excursie. Ei îi era frică să fie văzută, aşa că toate cărţile de credit erau în siguranţă în acel weekend.

Au reuşit să prindă o cursă matinală, duminică dimineaţă, şi s-au întors la Biloxi. Stella era mahmură şi epuizată după un sfîrşit de săptămînă sub urmărire. O îngrijorau ziua de luni şi revenirea la tribunal.

13

Saluturile şi schimburile de amabilităţi nu au mai avut aceeaşi forţă în dimineaţa de luni. Rutina adunării în jurul cafetierei, cu inspectarea gogoşilor şi a cornurilor devenise obositoare, nu atît din cauza repetării ei, cît mai ales pentru că era groaznic să nu se ştie exact cît va dura. S-au împărţit în grupuri mici şi şi-au povestit ce li se întîmplase în perioada de libertate din weekend. Majoritatea ieşiseră în oraş la cumpărături, fuseseră în vizite cu familia şi merseseră la biserică. Plictiseala luă însă o nouă întorsătură pentru aceşti oameni care se pregăteau să stea din nou închişi într-o sală de tribunal. Herman întîrzia, aşa că au început să vorbească în şoaptă despre proces, nimic important, doar exprimarea consensului general despre pledoaria acuzării, care se pierdea într-o mare de planşe, tabele şi statistici. Ştiau cu toţii că fumatul cauzează cancer la plămîni. Doreau informaţii noi.

Dis-de-dimineaţă, Nicholas reuşi s-o tragă pe Angel Weese deoparte. Îşi vorbiseră politicos pe tot parcursul procesului, dar nu vorbiseră despre nimic important. Ea şi Loreen Duke erau singurele femei de culoare din juriu şi totuşi, ciudat, se ţineau departe una de alta. Angel era zveltă şi tăcută, era nemăritată şi lucra pentru un distribuitor de bere. Părea mereu copleşită de o suferinţă tăcută şi era greu de vorbit cu ea.

Stella sosi tîrziu, arătînd ca naiba; avea ochii roşii şi încercănaţi şi faţa palidă. Îşi turnă cafeaua

cu mîini tremurînde şi se îndreptă direct spre fumoarul de la capătul holului, unde Jerry Fernandez şi Pudelul stăteau la taclale şi cochetau unul cu celălalt, aşa cum era normal după atîta vreme.

Nicholas era nerăbdător să asculte povestea Stellei despre acel weekend.

— Ce zici de o ţigară? o întrebă el pe Angel, a patra fumătoare oficială din juriu.

— Cînd te-ai apucat de fumat? îl întrebă ea, adresîndu-i unul din rarele sale zîmbete.

— Săptămîna trecută. Am să mă las după ce se termină procesul.

Au părăsit camera juraţilor sub privirile curioase ale lui Lou Dell şi li s-au alăturat celorlalţi — Jerry şi Pudelul, care continuau să stea de vorbă; Stella, cu faţa ca o mască şi aflată la un pas de a face o criză de nervi.

Nicholas luă o ţigară Camel de la Jerry şi şi-o aprinse cu un chibrit.

— Ei, cum a fost la Miami? o întrebă el pe Stella.

Ea tresări şi se întoarse furioasă spre el.

— A plouat, îi spuse, muşcînd filtrul şi trăgînd cu disperare din ţigară. Nu dorea să vorbească.

Conversaţia lîncezea şi fiecare era atent la ţigara lui. Era ora nouă fără zece minute, timpul pentru ultima înghiţitură de nicotină.

— Cred că am fost urmărit în acest weekend, spuse Nicholas, după cîteva momente de linişte.

Continuau să fumeze, dar mintea începuse să le lucreze.

— Cum ai spus? întrebă Jerry.

— Am fost urmărit, repetă el şi se uită spre Stella, care îl privea cu ochii mari, îngroziţi.

— De cine? întrebă Pudelul.

— Nu ştiu. S-a întîmplat sîmbătă, cînd am plecat de-acasă spre serviciu. Am văzut un tip furişîndu-se pe lîngă maşina mea şi, mai tîrziu, l-

am văzut în centrul comercial. Probabil că era un spion angajat de tipii cu tutunul.

Stella căscă gura şi începu să tremure. Fumul albăstrui îi ieşea pe nări.

— Ai de gînd să-i spui judecătorului? întrebă ea, cu respiraţia tăiată. Era întrebarea care îi frămîntase, pe ea şi pe Cal.

— Nu.

— De ce nu? întrebă Pudelul, fără prea mare curiozitate.

— Nu ştiu încă sigur, asta e. Adică, sînt sigur că am fost urmărit, dar nu ştiu precis cine era. Ce să-i spun judecătorului?

— Spune-i că ai fost urmărit, propuse Jerry.

— De ce să te fi urmărit cineva? întrebă Angel.

— Din acelaşi motiv pentru care ne urmăresc pe toţi.

— Eu nu cred aşa ceva, spuse Pudelul.

Stella credea, desigur, dar dacă Nicholas, fostul student la drept, avea de gînd să-i ascundă acest lucru judecătorului, atunci şi ea va face la fel.

— De ce ne urmăresc? întrebă iarăşi Angel nervoasă.

— Pentru că aşa fac ei. Companiile de tutun cheltuiesc milioane ca să ne selecteze şi acum cheltuiesc chiar mai mult ca să ne urmărească.

— Ce anume caută?

— Modalităţi de a ajunge pînă la noi. Prieteni cu care s-ar putea să vorbim. Locuri în care ne-am putea duce. De obicei aruncă vorba în comunitatea în care trăim, cîte o mică bîrfă despre cel mort, care făcea lucruri rele cînd trăia. Întotdeauna caută un punct slab. De asta n-au pierdut niciodată un proces în instanţă.

— De unde ştii că e vorba de compania de ţigări? întrebă Pudelul, aprinzîndu-şi încă una.

— Nu ştiu. Dar ei au mai mulţi bani decît acuzarea. De fapt, au fonduri nelimitate cu care pornesc la luptă în astfel de cazuri.

Jerry Fernandez, gata oricînd să facă o glumă sau să susţină un scenariu, intră şi el în vorbă.

— Ştiţi, dacă mă gîndesc bine, îmi amintesc că şi eu am zărit un tip ciudat privindu-mă de după colţul străzii, zilele astea. L-am văzut de mai multe ori, adăugă el, aruncînd o privire spre Nicholas şi aşteptînd aprobarea acestuia. Dar Nicholas o privea pe Stella. Jerry îi făcu Pudelului cu ochiul, dar ea nici nu-l observă.

Lou Dell bătu în uşă.

Nici jurăminte şi nici imnul naţional nu au deschis dimineaţa de luni. Judecătorul Harkin şi avocaţii aşteptau, gata să se ridice în picioare cu nestăvilit patriotism, la cel mai mic semn că juraţii aveau chef de aşa ceva, dar nu se întîmplă nimic. Juraţii îşi ocupară locurile, deja obosiţi, după toate aparenţele, şi resemnaţi să suporte încă o săptămînă lungă împreună cu martorii. Harkin le adresă un zîmbet larg de bun-venit, apoi continuă cu monologul deja cunoscut despre stabilirea unor contacte neautorizate. Stella privea în pămînt, tăcută. Cal, aflat în rîndul al treilea, se afla acolo pentru a o susţine.

Scotty Mangrum se ridică în picioare şi informă curtea că acuzarea ar dori să reia mărturia doctorului Hilo Kilvan, care a fost imediat adus de undeva, din spate şi aşezat în boxa martorilor. El făcu un semn amabil cu capul spre juriu. Nimeni nu-i răspunse.

Pentru Wendall Rohr şi echipa de avocaţi ai acuzării, sfîrşitul de săptămînă nu adusese nici un moment de odihnă. Procesul în sine era şi-aşa o provocare, dar surpriza faxului semnat „MM" şi primit vineri făcuse să dispară tot calmul aparent. Reuşiseră să descopere că apelul provenea dintr-o parcare de autocamioane, din apropiere de Hattiesburg şi, după ce acceptase o sumă de bani, un funcţionar făcuse o descriere vagă a unei tinere

femei, de aproape treizeci de ani, poate treizeci şi ceva, cu părul negru strîns sub o şapcă de pescar şi faţa pe jumătate ascunsă în spatele unor imenşi ochelari de soare. Era scundă, dar poate că era totuşi de înălţime medie. Poate că avea un metru şaizeci sau chiar şaizeci şi cinci. Era zveltă, asta fără îndoială, dar la urma urmei asta se întîmplase înainte de ora nouă, într-o dimineaţă de vineri, o perioadă extrem de aglomerată. Femeia îi dăduse cinci dolari pentru a trimite un fax la un număr din Biloxi, un birou de avocaţi, lucru care funcţionarului i se păruse ciudat şi tocmai de aceea îl reţinuse. Majoritatea faxurilor se refereau la permise pentru transport de combustibili şi încărcături speciale.

Nu-i zărise maşina dar, aşa cum mai spusese, locul era foarte aglomerat.

Toţi cei opt principali avocaţi ai acuzării — care acopereau împreună un total de 150 de ani de experienţă în tribunal — căzură de acord că era vorba de o situaţie cu totul nouă. Nimeni nu îşi mai amintea de vreun alt proces în care cineva din afară să fi luat contact cu avocaţii implicaţi pentru a-i anunţa ce urmau să facă juraţii. Era unanimă convingerea că fata, MM, va reveni. Şi, deşi iniţial au negat acest lucru, pînă la sfîrşitul weekendului au ajuns, fără plăcere, la concluzia că, probabil, le va cere bani. Un aranjament. Bani pentru un verdict favorabil.

Totuşi, nu reuşeau să-şi facă destul curaj şi să inventeze o strategie potrivită pentru a se ocupa de ea, atunci cînd va dori să negocieze. Poate mai tîrziu, dar acum nu.

Pe de altă parte, Fitch aproape că nu se gîndea la nimic altceva. Fondul avea la acea oră un excedent de şase milioane şi jumătate, din care două constituiau bugetul pentru celelalte cheltuieli de judecată. Banii erau cît se poate de lichizi şi se puteau mişca după dorinţă. Îşi petrecuse tot sfîrşitul de săptămînă controlîndu-i pe juraţi,

întîlnindu-se cu avocaţii şi ascultînd rezumatele făcute de experţii săi; vorbise la telefon pe îndelete cu D. Martin Jankle de la Pynex. Fusese mulţumit de rezultatele spectacolului organizat de Ken şi Ben în Charlotte şi primise asigurări de la George Teaker că Lonnie Shaver era un om de încredere. Ba chiar vizionase o casetă pe care fusese imprimată în secret întîlnirea în cursul căreia Taunton şi Teaker aproape că reuşiseră să-l facă pe Lonnie să semneze un jurămînt de credinţă.

Fitch dormise patru ore sîmbătă şi cinci duminică, lucru cu care era obişnuit, deşi avusese un somn agitat. O visase pe fata aceea, Marlee, şi ceea ce i-ar putea aduce ea. Era foarte posibil ca acesta să se dovedească cel mai uşor proces de pînă atunci.

Urmărise desfăşurarea procedurii de deschidere a şedinţei de luni din camera sa de vizionare, împreună cu un expert în materie de juriu. Camera ascunsă funcţionase atît de bine, încît hotărîseră să încerce una şi mai bună, cu lentile mai puternice şi o imagine mai clară. Aceasta era închisă în aceeaşi servietă care fusese plasată undeva sub masă, şi nimeni din mulţimea de oameni prezenţi în sală nu bănuia nimic.

Nu se rostise jurămîntul de credinţă, nu se întîmplase nimic deosebit, dar Fitch se aşteptase la asta. Cu siguranţă că Marlee l-ar fi sunat dacă se plănuia ceva special.

Îl ascultă pe doctorul Kilvan reluîndu-şi mărturia şi zîmbi pentru sine, văzînd cît de îngroziţi păreau juraţii. Consultanţii şi avocaţii săi erau cu toţii de părere că, pînă în acel moment, martorii acuzării nu reuşiseră să capteze atenţia juraţilor. Experţii erau impresionaţi, pregătirea lor profesională era copleşitoare, la fel şi mijloacele vizuale folosite de ei, dar avocaţii lui văzuseră destule dintr-astea.

Apărarea va fi simplă şi subtilă. Doctorii chemaţi de ei vor insista pe faptul că fumatul nu

cauzează cancer la plămîni. Alţi experţi impresionanţi vor argumenta că aceia care aleg fumatul sînt bine informaţi. Pledoariile avocaţilor săi vor avea următoarea concluzie: dacă ţigările sînt periculoase, aşa cum se spune, atunci fiecare fumează pe riscul său.

Fitch trecuse de multe ori prin toate astea. Îşi ştia depoziţia pe dinafară. Rezistase la toate argumentele avocaţilor. Îl trecuseră toate sudorile pînă la încheierea deliberărilor juriilor. Sărbătorise în tăcere verdictele, dar niciodată nu avusese şansa să cîştige cu adevărat.

Ţigările ucid patru sute de mii de americani în fiecare an, spunea doctorul Kilvan şi patru diagrame susţineau această afirmaţie. Este de departe produsul cel mai ucigător de pe piaţa de consum. Cu excepţia armelor — iar ţigările, bineînţeles, nu sînt făcute pentru a ochi şi împuşca pe cineva. Ţigările sînt făcute pentru a fi aprinse şi fumate; acesta este modul corect de folosire. Şi sînt ucigătoare dacă aplici exact modul lor de folosire.

Acest punct produse efectul dorit asupra juraţilor, care nu aveau cum să-l mai uite de acum înainte. Dar la zece şi jumătate erau gata să-şi ia pauza pentru cafea şi ţigară. Judecătorul Harkin întrerupse şedinţa pentru cincisprezece minute. Nicholas îi strecură lui Lou Dell un bilet, pe care ea îl dădu mai departe lui Wilis care se întîmpla să fie treaz. El îi duse biletul judecătorului Harkin. Easter îi cerea să-i acorde cîteva minute la prînz, dacă era posibil pentru o discuţie confidenţială. Era ceva urgent.

Nicholas s-a scuzat şi a plecat de la masa de prînz, spunînd că are dureri de stomac şi îşi pierduse pofta de mîncare. Trebuia să se ducă la

toaletă, spuse el, şi se va întoarce imediat. Nimănui nu-i păsa. Oricum, cei mai mulţi se ridicau de la masă, pentru a evita să stea alături de Stella Hulic.

Nicholas parcurse rapid holurile strîmte şi intră în biroul unde îl aştepta judecătorul, singur, cu un sandvici rece alături. Nicholas aducea cu el o servietă mică, maronie, din piele.

— Trebuie să vorbim, spuse el, luînd loc.

— Ceilalţi ştiu că sînteţi aici? întrebă Harkin.

— Nu. Dar trebuie să mă grăbesc.

— Dă-i drumul. Harkin ronţăi nişte fulgi de cereale şi împinse farfuria la o parte.

— Trei lucruri. Stella Hulic, numărul 4, în rîndul întîi, a fost la Miami în acest weekend şi a fost urmărită de persoane necunoscute, despre care se crede că lucrează pentru companiile producătoare de tutun.

Judecătorul se opri din mestecat.

— De unde ştiţi?

— Am tras cu urechea la conversaţia ei cu un alt jurat, în această dimineaţă. Nu mă întrebaţi de unde ştia că e urmărită — asta n-am auzit. Dar sărmana e într-o stare de plîns. Sincer să fiu, cred că a băut ceva de dimineaţă, înainte de a veni la tribunal. Vodcă, presupun. Probabil Bloody Mary.

— Continuaţi.

— În al doilea rînd, Frank Herrera, numărul 7 — am vorbit despre el data trecută — ei bine, decizia lui e luată şi mă tem că va încerca să-i influenţeze şi pe alţii.

— Vă ascult.

— A venit la proces cu păreri preconcepute. Cred că şi-a dorit mult să fie jurat; e militar în rezervă, sau cam aşa ceva; probabil că se plictiseşte de moarte, dar susţine excesiv apărarea şi, ce să vă spun, asta mă îngrijorează. Nu ştiu cum se procedează cu asemenea juraţi.

— Discută despre caz?

— A făcut-o o dată, cu mine. Herman e foarte mîndru de poziţia sa de coordonator şi nu acceptă nici un fel de discuţii despre caz.

— Bravo lui.

— Dar nu poate controla totul. Şi, după cum ştiţi, e în firea omului să bîrfească. Oricum, Herrera otrăveşte pe toată lumea.

— În regulă. A treia problemă?

Nicholas deschise servieta de piele şi scoase de acolo o casetă video.

— Merge? întrebă el, arătînd spre micul televizor cu video aşezat pe un suport într-un colţ al camerei.

— Cred că da. Săptămîna trecută mergea.

— Îmi permiteţi?

— Vă rog.

Nicholas apăsă butonul de pornire şi introduse caseta.

— Vă amintiţi de tipul pe care l-am văzut în tribunal, săptămîna trecută? Cel care mă urmărea?

— Da, răspunse Harkin, ridicîndu-se în picioare şi îndreptîndu-se spre televizor. Îmi amintesc.

— Ei bine, iată-l.

În alb şi negru, într-o imagine puţin înceţoşată, dar suficient de clară pentru a distinge ce se întîmplă, uşa se deschise şi omul intră în apartamentul lui Easter. Privi temător în jur şi, timp de o clipă, păru să se uite chiar spre aparatul ascuns în ventilatorul de deasupra frigiderului. Nicholas opri imaginea în prim-plan şi spuse:

— E chiar el.

Cu răsuflarea tăiată, judecătorul Harkin repetă la rîndul său:

— Mda, el este.

În continuare, filmul îl prezenta pe bărbatul acela (Doyle) intrînd şi ieşind din imagine, făcînd fotografii, aplecîndu-se peste computer şi părăsind apartamentul în mai puţin de zece minute. Imaginea dispăru.

— Cînd s-a... începu Harkin încet, rămînînd cu privirea aţintită asupra ecranului.

— Sîmbătă după-amiază. Eu am lucrat un schimb de opt ore şi acest tip a intrat în casă cînd mă aflam la lucru.

Nu era întru totul exact, dar Harkin n-avea cum să ştie. Nicholas reprogramase aparatul video, pentru ca pe ecran să apară ziua de sîmbătă şi data exactă în colţul din dreapta jos.

— De ce...

— Am fost jefuit şi bătut acum cinci ani, cînd locuiam în Mobile; am fost la un pas de moarte. S-a întîmplat cînd mi-a fost spart apartamentul. Sînt grijuliu cu securitatea mea, nimic mai mult.

Totul părea perfect plauzibil; existenţa aparaturii foarte sofisticate de pază, într-un apartament prăpădit; computerele şi camera de înregistrare, dintr-un salariu minim. Era îngrozit de violenţă. Oricine putea înţelege asta.

— Doriţi să-l mai vedeţi o dată?

— Nu. El este.

Nicholas scoase caseta din aparat şi i-o dădu judecătorului.

— Păstraţi-o dumneavoastră. Eu mai am o copie.

Sandviciul cu carne de vacă pe care şi-l pregătise Fitch rămase mîncat doar pe jumătate cînd Konrad bătu la uşă şi rosti vorbele pe care Fitch îşi dorea să le audă:

— E fata la telefon!

Fitch îşi şterse gura şi barbişonul cu dosul palmei şi apucă receptorul.

— Alo?

— Fitch, dragule, spuse ea. Sînt eu, Marlee.

— Da, dragă.

— Nu ştiu numele tipului, dar malacul pe care l-ai trimis în apartamentul lui Easter joi, pe data de

nouăsprezece, acum unsprezece zile, la ora 4:52 ca să fim mai exacţi.

Fitch simţi că nu mai are aer şi tuşi, împroşcînd firimituri de mîncare. Înjură în gînd şi se îndreptă de spate.

— Asta a fost chiar după ce ţi-am dat biletul despre Nicholas care urma să se îmbrace cu un pulover gri de golf şi pantaloni kaki apretaţi, îţi aminteşti?

— Da, răspunse el răguşit.

— În orice caz, mai tîrziu l-ai trimis la tribunal, probabil ca să mă caute pe mine. Asta a fost miercurea trecută, pe douăzeci şi cinci. A fost o mare prostie, pentru că Easter l-a recunoscut şi i-a trimis un bilet judecătorului, care l-a privit cu atenţie. Mă asculţi, Fitch?

Asculta, dar nu respira.

— Da! se răsti el.

— Ei bine, acum judecătorul ştie că tipul a intrat ilegal în apartamentul lui Easter şi a semnat un mandat de arestare a tipului. Aşa că scoate-l imediat din oraş, altfel ai s-o încurci. Poate te arestează şi pe tine.

O sută de întrebări se perindau prin mintea lui Fitch, dar ştia că nu va primi nici un răspuns. Dacă Doyle era cumva recunoscut şi prins şi dacă vorbea prea multe, atunci, vai, nici nu se putea gîndi la urmări. Pătrunderea ilegală în apartament era un delict oriunde pe planetă şi Fitch trebuia să se mişte extrem de repede.

— Mai e ceva? întrebă el.

— Nu. Atît pentru moment.

Doyle ar fi trebuit să stea la o masă lîngă fereastră, într-un mic restaurant vietnamez aflat la patru cvartale distanţă de tribunal dar, de fapt, juca „21" cu miză de doi dolari la „Lucky Luck" cînd auzi sunînd aparatul portabil pe care îl purta prins de curea. Era Fitch, de la birou. Trei minute mai tîrziu, Doyle se şi afla pe autostrada 90, îndreptîndu-se spre est, da, spre est, pentru că

statul Alabama era mai aproape decît Louisiana. Două ore mai tîrziu se afla într-un avion, cu direcţia Chicago.

Îi trebui o oră lui Fitch pentru a cerceta şi a descoperi că nu fusese emis nici un mandat de arestare pentru Doyle Dunlap sau pentru o altă persoană cu semnalmentele acestuia. Asta nu-l liniştea cîtuşi de puţin. Marlee ştia că pătrunseseră în apartamentul lui Easter — de asta era sigur.

Dar de unde putea şti? Asta era întrebarea cea mai importantă, care îl îngrijora amarnic. Fitch zbieră la Konrad şi Pang prin uşa închisă. Aveau să treacă trei ore pînă să descopere răspunsul.

La ora trei şi jumătate, luni după-amiază, judecătorul Harkin întrerupse mărturia doctorului Kilvan şi îl trimise, pentru moment, acasă. Îi anunţă pe avocaţii surprinşi că existau cîteva probleme serioase care implicau juriul şi care trebuiau rezolvate imediat. Îi trimise pe juraţi înapoi în camera lor şi ceru să se evacueze sala. Jip şi Rasco deschiseră uşile, conducînd spectatorii afară, apoi le închiseră la loc.

Oliver McAdoo trase încet servieta sub masă cu piciorul stîng, pînă cînd reuşi s-o îndrepte spre masa judecătorului. Alături se mai aflau alte patru serviete de tot felul, plus două cutii de carton pline cu dosare de depoziţii şi alte hîrţoage legale. McAdoo nu ştia sigur ce urma să se întâmple, dar presupuse, corect de altfel, că Fitch va dori să vadă şi el.

Judecătorul Harkin îşi drese vocea şi se adresă trupei de avocaţi care îl priveau cu mare atenţie.

— Domnilor, mi s-a adus la cunoştinţă că unii, dacă nu toţi juraţii, simt că sînt studiaţi şi urmăriţi. Am dovezi clare că cel puţin unul dintre juraţi a fost victima unei intrări ilegale în apartamentul său.

Tăcu, pentru ca aceste cuvinte să rămînă adînc întipărite în mintea tuturor, ceea ce se şi întîmplă. Avocaţii erau uluiţi, fiecare parte ştiindu-se total nevinovată de ceva rău şi aruncînd vina pe cei care meritau acest lucru — cei din cealaltă tabără.

— Acum, am două variante la dispoziţie. Pot anula procesul pentru vicii de procedură sau pot sechestra juriul. Sînt înclinat să aleg a doua variantă, oricît de neplăcută ar fi ea. Domnule Rohr?

Rohr se ridică foarte încet şi, pentru prima dată în viaţă, nu ştia ce să spună.

— Ăăă, ştiţi, domnule judecător, ar fi îngrozitor să anulăm procesul. Vreau să zic, sînt sigur că noi nu am făcut nimic rău. Se întoarse şi aruncă o privire spre masa apărării. A intrat cineva prin efracţie în casa unui jurat? întrebă el.

— Exact asta am spus. Vă voi arăta imediat dovada. Domnule Cable?

Sir Durr se ridică în picioare, încheindu-şi nasturii la haină.

— Este un lucru uluitor, onorată instanţă.

— Cu siguranţă.

— Credeţi-mă, nu sînt în măsură să vă răspund, pînă cînd nu voi cunoaşte mai multe detalii, spuse el, răspunzînd suspiciunii oglindite în ochii avocaţilor cu siguranţă vinovaţi, cei ai acuzării.

— Foarte bine. Aduceţi aici juratul cu numărul 4, Stella Hulic, îl instrui judecătorul pe Willis.

Pînă să ajungă în sală, Stella îşi pierduse tot sîngele din obraji şi înţepenise de groază.

— Vă rog, luaţi loc pe scaunul martorilor, doamnă Hulic. Nu va dura decît cîteva clipe, i se adresă judecătorul, zîmbindu-i încurajator şi făcîndu-i semn spre scaunul din boxa martorilor. Stella luă loc, privind cu disperare în jur.

— Vă mulţumesc. Acum, doamnă Hulic, doresc să vă pun cîteva întrebări.

Se făcu linişte; nimeni nu mai mişca. Avocaţii rămăseseră cu pixurile în mînă, fără să le mai pese

de blocnotesuri; se aşteptau să le fie dezvăluit cine ştie ce secret. După patru ani de război pînă să se ajungă la proces, ştiau dinainte orice ar fi putut spune martorii. Ideea unei declaraţii nepregătite, venind de pe banca martorilor, era fascinantă.

Cu siguranţă că femeia avea să dezvăluie un păcat cumplit comis de cealaltă parte. Ea se uită rugător spre judecător. Cineva îi mirosi respiraţia şi pufni scîrbit.

— Aţi fost la Miami în weekend?

— Da, domnule, răspunse ea cu greu.

— Cu soţul dumneavoastră?

— Da.

Cal părăsise curtea înainte de prînz. Avea de rezolvat nişte afaceri.

— Care a fost scopul acestei călătorii?

— Să facem cumpărături.

— S-a întîmplat ceva deosebit cît timp aţi fost acolo?

Ea trase adînc aer în piept şi îşi îndreptă privirea spre avocaţii care stăteau înghesuiţi în jurul meselor lungi, sorbindu-i cuvintele. Apoi se întoarse spre judecător.

— Da, domnule.

— Vă rog să ne spuneţi ce s-a întîmplat.

Ochii i se umplură de lacrimi şi sărmana femeie aproape că nu se mai putea stăpîni. Judecătorul Harkin profită de acel moment pentru a o linişti:

— Staţi liniştită, doamnă Hulic. Nu aţi făcut nimic rău. Spuneţi-ne numai ce s-a întîmplat.

Ea îşi muşcă buzele şi strînse din dinţi.

— Am ajuns vineri seară la hotel şi, după ce stătusem acolo vreo două-trei ore, a sunat telefonul; era o femeie care ne-a spus că tipii ăia de la companiile de tutun ne urmăresc. A spus că ne-au urmărit de la Biloxi şi că ştiau totul, cu ce curse am venit şi aşa mai departe. Spunea că ne vor urmări tot weekendul, ba chiar că s-ar putea să încerce să ne pună microfoane în telefon.

Rohr şi echipa lui respirară uşuraţi. Mai aruncară două-trei ocheade furioase spre cealaltă masă, unde Cable şi ceilalţi îngheţaseră.

— Aţi văzut pe cineva urmărindu-vă?

— Păi, ca să fiu sinceră, eu n-am mai ieşit din cameră. M-a speriat foarte tare. Cal s-a aventurat pe afară de cîteva ori şi a văzut un tip, unul cu figură de cubanez, care umbla cu aparatul de fotografiat pe plajă, şi pe urmă l-a revăzut duminică, pe cînd plecam de la hotel.

Dintr-o dată, Stella îşi dădu seama că îşi ieşise din fire, că era atît de copleşită, încît nu mai putea continua. Fără să se chinuie prea mult, izbucni în lacrimi.

— Altceva, doamnă Hulic?

— Nu, răspunse ea printre suspine. Dar e îngrozitor. Nu pot să...

Cuvintele se pierdură printre gemete.

Judecătorul se întoarse spre avocaţi.

— Am să-i permit doamnei Hulic să se retragă; va fi înlocuită cu juratul de rezervă numărul 1.

Stella începu să bocească încet şi, văzînd-o atît de distrusă, nu puteai să-i ceri să rămînă. Exista pericolul ca juraţii să fie sechestraţi în tribunal şi ea n-ar fi putut face faţă.

— Vă puteţi întoarce în camera juriului, să vă luaţi lucrurile şi să plecaţi acasă. Vă mulţumesc pentru participare şi îmi pare rău că s-a întîmplat aşa ceva.

— Regret aşa de mult! izbuti ea să şoptească, apoi se ridică de pe scaun şi părăsi sala. Plecarea ei era o lovitură pentru apărare. Fusese catalogată cu şanse mari în timpul selecţiei şi, după două săptămîni de ţinere constantă sub observaţie, experţii în materie de juriu din ambele tabere erau aproape unanimi în credinţa că nu ţinea partea reclamantei. Fuma de douăzeci şi patru de ani, fără să fi încercat vreodată să se lase de acest obicei.

Acum era înlocuită de o rezervă temută de toţi, dar mai ales de apărare.

— Să poftească aici juratul numărul 2, Nicholas Easter, îi ceru judecătorul lui Willis, rămas în picioare lîngă uşa deschisă.

Pînă să-l aducă pe Easter, Gloria Lane, ajutată de o asistentă, aduse în sală un televizor cu video pe care îl aşezară în centrul camerei.

Durwood Cable se prefăcu preocupat cu alte treburi, dar nu-i ieşea din minte o unică întrebare: Ce-a mai făcut Fitch? înainte de proces, Fitch dirija totul: alcătuirea echipei de apărători, selecţia martorilor experţi, angajarea consultanţilor pentru juriu, investigaţia propriu-zisă a tuturor posibililor juraţi. Avea delicata obligaţie de a ţine legătura cu clientul, Pynex, şi stăteau cu ochii pe avocaţii acuzării, ca un uliu. Dar cam tot ce făcea Fitch după începerea procesului era un secret. Cable nu dorea să ştie nimic. El mergea pe calea bătută şi susţinea cazul în tribunal. Las' să se afunde Fitch în noroi şi să încerce să-l cîştige.

Easter se aşeză pe scaunul martorului şi îşi încrucişa picioarele. Dacă era cumva nervos sau speriat, reuşea să ascundă perfect acest lucru. Judecătorul îl întrebă despre omul misterios care îl urmărise şi Easter menţionă orele exacte şi locurile unde îl văzuse. Şi mai explică, cu lux de amănunte, ce se întîmplase miercurea trecută, cînd se întorsese spre sală şi îl zărise pe acelaşi bărbat aşezat acolo, în rîndul al treilea.

Apoi descrise măsurile de securitate pe care le luase în apartamentul său şi luă videocaseta din mîna judecătorului Harkin. O puse în aparat şi avocaţii se lăsară pe marginea scaunelor, tremurînd de nerăbdare. Lăsă banda să se desfăşoare integral, în toate cele nouă minute şi jumătate ale sale şi, cînd aceasta se opri, se aşeză din nou pe scaunul martorilor şi confirmă identitatea intrusului — era acelaşi bărbat care îl urmărise, acelaşi tip care îşi făcuse apariţia la tribunal miercurea trecută.

Fitch nu reuşi să vadă nenorocitul acela de monitor prin camera ascunsă, pentru că McAdoo,

cu picioroangele lui, sau poate alt imbecil lovise servieta de sub masă. Dar Fitch auzi fiecare cuvînt rostit de Easter, aşa că era suficient să închidă ochii ca să-şi poată imagina ce se întîmplă la tribunal. O durere cumplită începea să se facă simţită la baza craniului. Înghiţi o aspirină, dînd-o pe gît cu apă minerală. Tare i-ar fi plăcut să-i pună lui Easter o simplă întrebare: pentru unul care se preocupă atît de mult de propria siguranţă încît să-şi instaleze camere video ascunse, cum de nu-şi montase un sistem de alarmă la uşă? Dar întrebarea aceasta nu-i trecu decît lui prin minte.

— Pot şi eu să certific că bărbatul din imagine a fost în sală miercurea trecută, spuse judecătorul.

Dar bărbatul din imagine plecase de mult. Doyle era deja în siguranţă, la Chicago, în clipa în care curtea îl privea intrînd în apartament şi învîrtindu-se pe acolo, ca şi cum nu s-ar fi temut că ar putea fi prins.

— Vă puteţi întoarce în camera juriului, domnule Easter.

Timp de o oră, avocaţii îşi prezentară argumentele destul de firave şi nepregătite, pentru şi împotriva sechestrării juriului. După ce se încălziră, acuzaţiile de a fi acţionat ilegal începură să curgă cu duiumul, de o parte şi de alta, deşi cele mai multe erau îndreptate spre apărare. Ambele părţi ştiau că nu pot aduce nici un fel de dovezi şi deci nu puteau face afirmaţii categorice, astfel încît acestea cuprindeau un cîmp mult mai larg.

Juraţii au avut parte de un raport complet din partea lui Nicholas, o variantă înflorită a celor întîmplate atît în sală, cît şi pe banda video. În graba lui, judecătorul Harkin uitase să-i interzică lui Nicholas să discute această problemă cu colegii lui. Era o omisiune de care Nicholas profitase imediat, aşa că abia aşteptase să prezinte povestea în favoarea lui. Îşi mai luase şi libertatea de a da o

explicaţie pentru plecarea neaşteptată a Stellei, care îi părăsise cu ochii în lacrimi.

Fitch se află de două ori în pragul apoplexiei; străbătea biroul cu paşi mari, frecîndu-şi ceafa şi tîmplele şi trăgînd de firele din barbă, sau cerînd răspunsuri imposibile de la Konrad, Swanson şi Pang. Pe lîngă aceştia trei, îi mai avea pe Holly şi pe Joe Boy, detectivul local agil ca o felină, pe Dante, un fost poliţist negru din districtul Columbia, şi pe Dubaz, un alt tip de pe coastă, cu un cazier de toată frumuseţea. Mai avea alţi patru oameni la birou, împreună cu Konrad, alţi doisprezece pe care îi putea chema la Biloxi oricînd, pentru ca după trei ore să se afle acolo şi un regiment întreg de avocaţi şi consultanţi. Fitch avea mulţi oameni, care îi costau o mulţime de bani, dar era al dracului de sigur că nu trimisese pe nimeni la Miami în weekend, pentru a-i urmări pe Stella şi pe Cal la cumpărături.

Un cubanez? Cu un aparat de fotografiat? Fitch luă cartea de telefon şi o aruncă spre perete repetînd, iar şi iar, acelaşi lucru.

— Dar dacă a fost fata? întrebă Pang, ridicînd încet capul după ce se aplecase pentru a se feri de cartea de telefon.

— Care fată?

— Marlee. Hulic a spus că i-a sunat o fată.

Calmul lui Pang contrasta cu furia şefului său. Fitch înţepeni cu un picior în aer, apoi se lăsă pe scaun. Luă încă o aspirină cu apă minerală şi în cele din urmă rosti:

— Cred că ai dreptate.

Chiar aşa şi era. Cubanezul era un „consultant de securitate" de doi bani, pe care Marlee îl găsise în anuar. Îl plătise două sute de dolari ca să pară suspect, ceea ce nu era deloc dificil, şi să fie surprins făcînd poze la plecarea soţilor Hulic de la hotel.

Cei unsprezece juraţi plus trei rezerve au fost reuniţi în sala de şedinţe a tribunalului. Scaunul gol al Stellei din primul rînd a fost ocupat de Phillip Savelle, un încurcă-lume în vîrstă de patruzeci şi opt de ani, pe care nici una dintre tabere nu reuşise să-l descifreze. El însuşi se definea drept un chirurg al naturii şi propriul său angajat, dar în ultimii cinci ani nu se mai auzise nimic despre această profesie de-a lungul coastei golfului. Era de asemenea un sticlar de avangardă, al cărui punct forte erau creaţiile foarte viu colorate, amorfe, cărora le dădea nişte nume obscure, acvatice şi marine şi pe care, cîteodată, le expunea în vreo galerie de artă de mîna a treia din Greenwich Village. Se lăuda că ar fi un marinar priceput şi, de fapt, chiar reuşise o dată să-şi construiască un keci cu două catarge, cu care navigase pînă în Honduras şi eşuase acolo, în ape liniştite. Uneori îşi imagina că e arheolog; după scufundarea vasului, stătuse unsprezece luni într-o închisoare din Honduras, pentru săpături ilegale.

Era necăsătorit, agnostic, absolvent al Universităţii din Grinnell, nefumător. Toţi avocaţii prezenţi în tribunal erau speriaţi de moarte de acest om.

Judecătorul Harkin se scuză pentru ceea ce urma să facă. Izolarea juriului era un eveniment rar, radical, necesar în cazul circumstanţelor extraordinare şi folosit întotdeauna în cazurile de omucideri spectaculoase. Dar în acest caz nu avea de ales. Avuseseră loc contacte neautorizate. Era de aşteptat ca acestea să continue, în ciuda avertismentelor sale. Nu era deloc încîntat şi regreta dificultăţile pe care această decizie avea să le producă, dar în acel moment obligaţia sa era să asigure un proces cinstit.

Le explică tuturor că, în urmă cu cîteva luni, stabilise un plan de urgenţă pentru asemenea cazuri. Administraţia locală rezervase un număr de camere într-un motel apropiat, al cărui nume

rămînea secret. Măsurile de securitate vor fi sporite. Avea o listă de reguli în acest sens. Procesul intra acum în a doua săptămînă de audiere a martorilor şi el intenţiona să-i zorească pe avocaţi, pentru a termina cît mai curînd.

Cei cincisprezece juraţi urmau să plece acasă, să-şi facă bagajele, să-şi aranjeze treburile şi să se prezinte la tribunal a doua zi de dimineaţă, pregătiţi să-şi petreacă următoarele două săptămîni izolaţi.

Pe moment nu reacţionă nimeni; erau prea uluiţi. Numai Nicholas Easter găsi că era foarte amuzant.

14

Pentru că Jerry era mare amator de bere, de jocuri de noroc, de fotbal şi chestii deocheate în general, Nicholas îi propuse să se întîlnească la cazinou, luni seară, pentru a sărbători ultimele ore de libertate. Jerry găsi că e o idee minunată. Plecînd împreună de la tribunal, le veni ideea să-şi invite cîţiva colegi. Ideea părea bună, dar n-avea cum să meargă. De Herman nu putea fi vorba. Lonnie Shaver plecă în grabă, destul de agitat şi fără să vorbească cu nimeni. Savelle era nou şi necunoscut şi părea genul de om pe care era mai bine să-l ţii la distanţă. Mai rămînea Herrera, Nap colonelul — care pur şi simplu nu se potrivea pentru aşa ceva. Era suficient că aveau să-şi petreacă două săptămîni închişi împreună cu el.

Jerry o invită pe Sylvia Taylor-Tatum, Pudelul. Cei doi deveniseră oarecum prieteni. Ea divorţase pentru a doua oară, iar Jerry era pe punctul de a divorţa pentru prima oară. Cum Jerry cunoştea toate cazinourile de pe coastă, le propuse să se întîlnească într-unui mai nou, care se numea *The Diplomat.* Acolo exista un bar cu un ecran foarte

mare, cu băutură ieftină, un pic de intimitate şi chelneriţe cu picioare lungi şi rochii decoltate.

La ora opt, cînd Nicholas îşi făcu apariţia, Pudelul era deja acolo, ţinînd o masă ocupată în barul aglomerat, sorbind o bere cumpărată cu reducere şi zîmbind amabil, cum nu făcea niciodată în tribunal, Îşi strînsese părul bogat, ondulat, la ceafă. Era îmbrăcată cu o pereche de blugi decoloraţi şi strîmţi, un tricou larg şi cizme roşii de cowboy. Departe de a fi frumoasă, ea arăta cu mult mai bine într-un bar decît pe banca juraţilor.

Sylvia avea ochii întunecaţi şi trişti ai unei femei învinse de viaţă, iar Nicholas era hotărît să le descopere adîncimile cît mai curînd cu putinţă, înainte de sosirea lui Fernandez. Comandă încă un rînd de băutură şi renunţă la orice introducere.

— Eşti măritată? o întrebă el, ştiind că nu era. Se măritase prima dată la nouăsprezece ani şi avusese doi băieţi gemeni, acum în vîrstă de douăzeci de ani. Unul lucra pe mare, pe o platformă petrolieră, celălalt era în anul trei la colegiu. Foarte diferiţi. Soţul numărul unu o părăsise după cinci ani, iar ea crescuse băieţii de una singură.

— Dar tu? îl întrebă ea.

— Nu. Teoretic vorbind, sînt încă student, dar acum lucrez.

Soţul numărul doi fusese mai în vîrstă şi, din fericire, nu avuseseră copii. Căsnicia durase şapte ani, apoi el renunţase la ea în favoarea unui „model" mai proaspăt. Ea jurase că nu se va mai căsători niciodată. Cei de la Bears tocmai aruncau mingea în terenul celor de la Packers, iar Sylvia urmărea jocul cu mare interes. Îi plăcea fotbalul la nebunie, pentru că băieţii ei jucaseră un campionat întreg cînd erau în liceu.

Jerry îşi făcu apariţia grăbit, aruncînd priviri îngrijorate în spate, înainte de a se scuza că întîrziase. Dădu pe gît primul pahar de bere în

cîteva secunde şi le explică de ce se purta aşa: avea impresia că fusese urmărit. Pudelul pufni şi le spuse că, după părerea ei, în clipa aceea fiecare membru al juriului se uita obsesiv peste umăr, sigur că undeva, nu prea departe, se afla o umbră.

— Dă-l încolo de juriu, spuse Jerry. Cred că e nevastă-mea.

— Nevasta ta? întrebă Nicholas.

— Mda. A pus un detectiv privat pe urmele mele.

— Atunci ar trebui să te bucuri că vei fi izolat, spuse Nicholas.

— Păi chiar aşa şi este, spuse Jerry, făcîndu-i Pudelului cu ochiul.

Pariase cinci sute de dolari pe Packers, plus încă şase puncte, dar pariul era numai pentru scorul combinat. Avea să mai parieze încă o dată la pauză. Fiecare joc, profesionist sau de colegiu, oferea o gamă impresionantă de pariuri, le explică el celor doi novici aşezaţi la aceeaşi masă cu el, care practic nu aveau nimic de-a face cu adevăratul cîştigător din final. Uneori, Jerry paria pe echipa care avea să cedeze prima, care avea să marcheze primul eseu, care avea să realizeze cele mai multe intercepţii. Urmărea jocul cu tensiunea celui care pusese nişte bani pe care nu îşi putea permite să-i piardă. Bău patru pahare de bere cu reducere în primul sfert de oră. Nicholas şi Sylvia rămăseseră în urmă.

În pauzele vorbăriei interminabile a lui Jerry despre fotbal şi arta de a paria, Nicholas făcu vreo cîteva încercări timide de a atinge subiectul procesului, dar fără succes. Sechestrarea era un subiect dureros şi, pentru că nu mai trecuseră prin aşa ceva, nu aveau prea multe de spus. Fusese şi-aşa destul de dificil să suporte mărturia acelei zile şi numai gîndul de a aduce iarăşi vorba despre părerile doctorului Kilvan, în timpul lor liber, părea o adevărată cruzime. Nici imaginea de ansamblu nu-i interesa. În special Sylvia era

dezgustată de orice întrebare, cît de simplă, cu privire la conceptul general de îndatoriri şi responsabilităţi.

Doamna Grimes fusese obligată să iasă din sală şi se afla în hol cînd judecătorul Harkin şi-a anunţat regulile stabilite pentru perioada de izolare. Pe drum spre casă, în maşină, Herman îi explicase că urma să-şi petreacă următoarele două săptămîni într-o cameră de motel, într-un loc necunoscut, fără s-o aibă pe aproape. Puţin după ce ajunseseră acasă, ea l-a sunat pe judecătorul Harkin la telefon şi i-a spus clar ce credea despre cele întîmplate de curînd. Soţul ei era orb, îi aminti ea de mai multe ori şi avea nevoie de asistenţă specială. Herman stătea pe canapea, savurînd singura bere a zilei, furios de amestecul soţiei sale.

Judecătorul Harkin găsi curînd o soluţie de mijloc. Avea să-i permită doamnei Grimes să stea cu Herman în camera lui de la motel. Ea îşi putea lua micul dejun şi cina cu Herman, putea avea grijă de el, dar trebuia să evite orice contact cu ceilalţi juraţi. În plus, nu mai putea urmări procesul din sală, pentru că era esenţial să nu discute despre asta cu Herman. Asta nu se potrivea prea bine cu felul de-a fi al doamnei Grimes, unul dintre puţinii spectatori care ascultaseră fiecare cuvînt rostit pînă atunci. Şi, deşi nu-i destăinui acest lucru judecătorului, aşa cum nu i-l spusese nici lui Herman, îşi formase deja o părere categorică în privinţa cazului. Judecătorul rămase ferm pe poziţie. Herman era furios. Dar doamna Grimes reuşi să-şi impună voinţa şi se îndreptă spre dormitor să facă bagajele.

Luni seara, Lonnie Shaver lucră în biroul său cît pentru o săptămînă întreagă. După nenumăratele încercări nereuşite îl găsi pe George Teaker acasă,

în Charlotte, şi îi explică faptul că juriul urma să fie izolat pe toată durata procesului. Avea deja programată o întîlnire cu Taunton, către sfîrşitul săptămînii şi era îngrijorat pentru că îi era imposibil să ajungă acolo. Îi explică lui Teaker că judecătorul interzicea orice telefoane directe de la şi la motel şi era imposibil să ia din nou legătura cu ei înainte de terminarea procesului. Teaker se arătă înţelegător şi, pe măsură ce vorbeau, îşi exprimă îngrijorarea din ce în ce mai mare faţă de rezultatul procesului.

— Oamenii noştri din New York sînt de părere că un verdict defavorabil ar putea avea efectul unei unde de şoc în economia cu ridicata, mai ales în domeniul nostru. Dumnezeu ştie cît vor mai creşte ratele de asigurare.

— Voi face tot ce se va putea, promise Lonnie.

— Nu-mi vine să cred că juriul se gîndeşte serios la un verdict major, nu?

— E greu de spus acum. Am ajuns abia la jumătatea depoziţiilor din partea acuzării, aşa că e încă prea devreme, zău aşa.

— Trebuie să ne protejezi în problema aceasta, Lonnie. Ştiu că te pun la zid dar, fir-ar să fie, aşa s-a întîmplat, că eşti acolo, înţelegi ce vreau să spun?

— Da, înţeleg. Am să fac tot ce pot.

— Contăm pe tine. Ţine-te tare!

Confruntarea cu Fitch a fost scurtă şi n-a dus nicăieri. Durwood Cable a aşteptat pînă luni seara, aproape de ora nouă, cînd pregătirile pentru proces erau încă în toi şi lumea îşi lua cina tîrzie, special comandată, în sala de conferinţe. Îl rugă pe Fitch să vină în biroul lui. Fitch se conformă, deşi dorea să plece de acolo, să se întoarcă în birourile din vechiul magazin.

— Aş dori să discutăm ceva, începu Durr pe un ton glacial; îl primise în picioare, în spatele

biroului său.

— Ce vrei? se răsti Fitch, hotărîndu-se, la rîndul lui, să rămînă în picioare, cu mîinile în şold.

— Ne-am simţit îngrozitor de penibil în după-masa asta, la tribunal.

— N-a fost deloc penibil. Din cîte îmi amintesc, juriul n-a fost de faţă. Aşa că orice s-ar fi întîmplat nu are cum să aibă efect asupra verdictului final.

— Tu ai fost prins cu mîţa în sac, iar noi ne-am făcut de rîs.

— Nu m-a prins nimeni cu nimic.

— Atunci, cum îi zici tu?

— Îi zic minciună. Noi n-am trimis pe nimeni după Stella Hulic. De ce să facem aşa ceva?

— Atunci, cine a sunat-o?

— Nu ştiu, dar sînt sigur că n-a fost un om de-al nostru. Alte întrebări?

— Da: cine era tipul din apartament?

— Nu era un om de-al meu. Eu n-am avut cum să văd filmul video, înţelegi? Aşa că nu i-am văzut faţa, dar avem motive să credem că era un borfaş angajat de Rohr şi băieţii lui.

— Poţi dovedi asta?

— Nu sînt obligat să dovedesc nimic, la naiba! Şi nu sînt obligat să mai răspund la nici o întrebare. Treaba ta e să pledezi în favoarea noastră în proces, lasă-mă pe mine să mă ocup de problemele de securitate.

— Să nu cumva să mă pui în încurcătură, Fitch!

— Iar tu să faci bine şi să cîştigi procesul, altfel mă pui pe mine în încurcătură!

— Rareori mi se întîmplă să pierd.

Fitch se răsuci pe călcîie şi se îndreptă spre uşă.

— Ştiu. Şi faci o treabă grozavă, Cable. Însă ai nevoie de puţin ajutor din afară.

Nicholas sosi primul, cu doi saci de gimnastică doldora de haine şi articole de toaletă. Lou Dell, Willis şi un alt ofiţer nou aşteptau în holul din faţa

camerei juraţilor pentru a le lua bagajele, ca să le ducă într-o cameră liberă, acolo unde de obicei stăteau martorii. Era marţi dimineaţa, ora opt şi treizeci de minute.

— Cum ajung bagajele de aici la motel? întrebă Nicholas, suspicios, ezitînd să le lase pe ale sale din mînă.

— Le vom trimite noi, cîndva în cursul zilei, spuse Willis. Dar mai întîi trebuie să le verificăm.

— Pe dracu'!

— Ce-aţi spus?

— Nimeni nu-mi verifică mie bagajele, declară Nicholas şi păşi în camera juraţilor, încă pustie.

— Sînt ordinele domnului judecător, spuse Lou Dell, pornind în urma lui.

— Nu-mi pasă ce-a ordonat judecătorul. Nimeni nu-mi verifică bagajele, repetă el, ducîndu-le într-un colţ al camerei şi îndreptîndu-se spre masa unde se afla cafetiera. Vă rog să plecaţi, aţi înţeles? le spuse el lui Willis şi lui Lou Dell. Aceasta este camera juraţilor.

Ei se dădură un pas înapoi, iar Lou Dell închise uşa. Trecu un minut pînă cînd începură să se audă glasuri pe hol. Nicholas deschise uşa şi o zări pe Millie Dupree transpirată toată, ţinîndu-le piept lui Willis şi lui Lou Dell, cu cîte o imensă valiză Samsonite în fiecare mînă.

— Ei au impresia că o să-ţi verifice bagajele, dar nici vorbă de aşa ceva, spuse Nicholas. Hai să le punem aici, adăugă el apucîndu-l pe cel mai apropiat şi, cu un efort considerabil, reuşind să-l ridice şi să-l ducă în acelaşi loc, în colţul camerei juraţilor.

— Ordinul domnului judecător, murmură Lou Dell în urma lor.

— Nu sîntem terorişti, se răsti Nicholas gîfîind. Ce-o fi crezînd, că aducem droguri sau arme sau ştiu eu mai ce?

Millie luă o gogoaşă, exprimîndu-şi recunoştinţa faţă de Nicholas, care îi apărase intimitatea. Avea cu ea lucruri pe care, mă rog, n-ar fi dorit ca Willis sau un alt bărbat să le atingă sau să le pipăie.

— Plecaţi de-aici! zbieră Nicholas, arătînd acuzator cu degetul spre Lou Dell şi Willis, care se retraseră din nou în hol.

Pînă la opt şi patruzeci de minute, toţi cei doisprezece juraţi sosiseră şi camera gemea de bagajele pe care Nicholas le salvase şi le pusese bine. Se umflase în pene, bătuse cîmpii şi se înfuriase din ce în ce mai mult cu fiecare transport; în cele din urmă reuşise să-i monteze pe juraţi de toată frumuseţea, încît acum erau gata să izbucnească. La nouă, Lou Dell bătu în uşă, apoi apăsă mînerul, încercînd să intre.

Uşa era încuiată pe dinăuntru.

În camera juraţilor nimeni nu făcu nici o mişcare, cu excepţia lui Nicholas. El se îndreptă spre uşă şi întrebă:

— Cine e?

— Lou Dell. E timpul să plecăm. Judecătorul e gata, vă aşteaptă.

— Spune-i să se ducă dracului!

Lou Dell se întoarse spre Willis, care căscă ochii mari şi duse mîna la revolverul său cam ruginit. Brutalitatea răspunsului reuşi să-i surprindă chiar şi pe unii dintre juraţii cei mai furioşi, dar nu se punea problema să distrugă solidaritatea dintre ei.

— Ce-aţi spus? întrebă Lou Dell.

Se auzi un declic şi uşa se deschise. Nicholas ieşi pe hol şi închise uşa în urma lui.

— Spuneţi-i judecătorului că noi nu venim, anunţă el, aruncînd o privire glacială spre Lou Dell şi cearcănele ei cenuşii, oribile.

— Nu puteţi face aşa ceva, se repezi Willis cît putu de agresiv, ceea ce, în cazul lui, nu însemna mare lucru.

— Taci din gură, Willis.

Agitaţia creată de juraţi atrase lumea înapoi în tribunal marţi dimineaţă. Se răspîndise repede vestea că un jurat fusese îndepărtat şi că altuia îi fusese forţat apartamentul, că judecătorul era furios şi că ordonase ca întreg juriul să fie izolat. Zvonurile o luaseră razna; cel mai des menţionat era acela că un spion al companiei de tutun fusese chiar prins în apartamentul unui jurat şi că se emisese un mandat de arestare pe numele lui. Sticleţii şi agenţii FBI îl căutau peste tot.

Ziarele de dimineaţă din Biloxi, New Orleans, Mobile şi Jackson prezentau articole ample, fie pe prima pagină, fie în chenar.

Obişnuiţii tribunalului reveniră în valuri. Majoritatea avocaţilor din oraş îşi aduseră brusc aminte că aveau treabă la tribunal şi rămaseră acolo. O jumătate de duzină de reporteri de la diferite ziare ocupau primul rînd, pe partea acuzării. Agenţii de bursă de pe Wall Street — un grup fluctuant ca număr, pe măsură ce membrii săi descoperiseră cazinourile, pescuitul la adîncime şi nopţile lungi din New Orleans — reveniseră în forţă.

Astfel că existau mulţi martori la drumurile făcute de Lou Dell, în vîrful picioarelor, spre camera juraţilor, înapoi în sală, pînă la masa judecătorului, unde se înălţa cît putea, în timp ce Harkin se apleca în faţă, pentru a sta de vorbă în şoaptă. Harkin lăsă capul într-o parte, ca şi cum n-ar fi înţeles bine de la bun început, apoi privi năucit spre uşă care dădea spre camera juraţilor, acolo unde Willis rămăsese înţepenit în poziţie de drepţi.

Lou Dell îşi încheie mesajul şi reveni în grabă lîngă Willis. Judecătorul Harkin studie atent feţele întrebătoare ale avocaţilor, apoi îşi îndreptă privirile spre spectatori. Începu să mîzgălească ceva pe o bucată de hîrtie — nişte hieroglife pe

care nici măcar el însuşi n-ar fi putut să le descifreze. Se întreba ce era de făcut.

Juriul lui intrase în grevă!

Dar ce se spunea, exact, în broşura judecătorului, în legătură cu asta?

Trase microfonul mai aproape şi începu:

— Domnilor, avem o mică problemă cu juriul. Trebuie să merg să vorbesc cu ei, şi voi ruga pe domnii Rohr şi Cable să mă asiste. Toţi ceilalţi vor rămîne la locurile lor.

Uşa era din nou încuiată. Judecătorul bătu, politicos, de trei ori, după care încercă mînerul uşii. Nu se deschise.

— Cine e? se auzi o voce de femeie din interior.

— Judecătorul Harkin, rosti el apăsat. Nicholas stătea lîngă uşă. Se întoarse şi le zîmbi colegilor lui. Millie Dupree şi doamna Gladys Card se zbăteau într-un colţ al camerei, lîngă un teanc de bagaje, tremurînd speriate de închisoare sau cine ştie ce altă pedeapsă aflată la discreţia judecătorului. Dar ceilalţi juraţi continuau să fie indignaţi.

Nicholas descuie uşa şi o deschise. Zîmbi amabil, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat, ca şi cum grevele făceau parte din firescul oricărui proces.

— Poftiţi, spuse el.

În costum gri, fără robă, Harkin intră urmat îndeaproape de Rohr şi Cable.

— Care este problema aici? întrebă el, privind de jur împrejur. Majoritatea juraţilor erau aşezaţi la masă, înconjuraţi de ceşti de cafea, farfurii goale şi ziare. Phillip Savelle stătea singur lîngă fereastră. Lonnie Shaver se aşezase într-un colţ, cu minicalculatorul pe genunchi. Easter părea să fie purtătorul lor de cuvînt şi, fără îndoială, era şi instigatorul la revoltă.

— Noi nu credem că e corect ca ofiţerii să ne umble prin bagaje.

— Şi de ce mă rog?

— Mi se pare foarte clar. Acestea sînt lucrurile noastre personale. Nu sîntem terorişti, nici traficanţi de droguri, iar dumneavoastră nu sînteţi vameş.

Easter vorbea pe un ton autoritar şi faptul că era atît de plin de îndrăzneală în faţa unui judecător respectat îi umplu de mîndrie pe cei mai mulţi dintre juraţi. El era unul de-al lor, adevăratul lor conducător, indiferent ce credea Herman. Nicholas le spusese de mai multe ori că ei — nu judecătorul, nu avocaţii, nu părţile implicate — şi numai *ei,* juraţii, erau cei mai importanţi în acest proces.

— Este o procedură obişnuită în cazurile de izolare a juriului, răspunse Harkin, făcînd un pas spre Easter, care era cu zece centimetri mai înalt şi nu dădea semne că s-ar fi speriat.

— Dar nu e scris negru pe alb, nu? De fapt, pun pariu că este o decizie la discreţia judecătorului care prezidează cazul, nu?

— Există motive bine întemeiate pentru asta.

— Nu sînt suficient de bune. Nu ieşim, onorată instanţă, pînă cînd nu ne promiteţi că bagajele noastre vor fi lăsate în pace.

Easter rosti aceste cuvinte cu fălcile strînse, cu un început de rînjet în colţul gurii. Era evident, atît pentru judecător, cît şi pentru avocaţi, că vorbea cît se poate de serios. În plus, vorbea în numele grupului. Nimeni altcineva nu mai făcuse vreo mişcare.

Harkin făcu greşeala de a se uita peste umăr, la Rohr, care abia aştepta să adauge şi el cîteva gînduri.

— Ah, la naiba, domnule judecător, ce atîta caz? izbucni el. Oamenii aceştia nu cară cu ei explozibili plastici!

— Destul! izbucni Harkin, dar Rohr reuşise să-şi atragă bunăvoinţa juraţilor. Cable, desigur, era de aceeaşi părere şi dorea să îşi exprime profunda încredere în ceea ce-şi împachetaseră juraţii în

valize, dar Harkin nu-i dădu ocazia să scoată un cuvînt.

— Foarte bine, spuse judecătorul. Bagajele nu vor fi cercetate. Dar dacă aflu că vreunul dintre juraţi are în posesia sa oricare dintre obiectele interzise, cuprinse în lista pe care v-am dat-o ieri, atunci acel jurat va fi acuzat de sfidarea curţii şi va fi aruncat în închisoare. Ne-am înţeles?

Easter privi în jur, îşi scrută cu atenţie colegii, unul cîte unul; majoritatea păreau uşuraţi, cîţiva chiar încuviinţau din cap.

— E perfect, domnule judecător, spuse el.

— Bine. Acum putem reveni la proces?

— Păi, ar mai fi o problemă.

— Care anume?

Nicholas ridică o foaie de hîrtie de pe masă, citi ceva şi apoi spuse:

— În conformitate cu regulile scrise de dumneavoastră aici, avem dreptul la o vizită conjugală pe săptămînă. Cred că ar trebui să fie mai multe.

— Cîte anume?

— Cît mai multe.

Asta era ceva nou pentru majoritatea juraţilor. Bărbaţii discutaseră cîte ceva între ei, în special Easter, Fernandez şi Lonnie Shaver, în legătură cu numărul vizitelor conjugale, dar femeile nu vorbiseră nimic. În special doamna Gladys Card şi Millie Dupree se jenau la gîndul că judecătorul ar fi putut să creadă că ele insistau să facă dragoste cît de des se putea. Domnul Card suferise de prostată, cu mulţi ani în urmă şi, de fapt, doamna Gladys Card se gîndea să divulge acest secret pentru a-şi salva bunul renume, cînd Herman Grimes spuse:

— Pentru mine, două sînt de ajuns.

Imaginea bătrînului Herm, pipăind pe sub pătură după doamna Grimes era irezistibilă şi toată lumea izbucni în rîs, destinzînd atmosfera.

— Eu nu cred că ar trebui să insistăm, spuse judecătorul Harkin. Toată lumea e de acord cu două? E vorba doar de două săptămîni, oameni buni!

— Două, cu posibilitatea unei a treia, veni şi Nicholas cu o contrapropunere.

— E perfect. Toată lumea e mulţumită? întrebă judecătorul, privind împrejur. Loreen Duke chicotea, de una singură, la masă. Doamna Gladys Card şi Millie se chinuiau să intre în pământ şi refuzau să-l privească pe judecător în ochi, indiferent de motiv.

— Da, e perfect, spuse Jerry Fernandez, cu ochii roşii şi cam mahmur. Dacă trecea o zi fără sex începea să aibă dureri de cap, dar ştia două lucruri: nevastă-sa era fericită să scape de el în următoarele două săptămîni, iar el şi Pudelul se puteau înţelege.

— Protestez împotriva acestei formulări, spuse Phillip Savelle, de lîngă fereastră. Erau primele sale cuvinte de cînd începuse procesul. Ţinea în mînă lista de reguli.

— Definiţia dată de dumneavoastră persoanelor care au dreptul să facă vizite conjugale lasă de dorit.

Formularea secţiunii ofensatoare suna cam aşa: În timpul fiecărei vizite conjugale, fiecare jurat poate petrece două ore singur, în camera lui sau a ei, cu soţia, prietena sau prietenul.

Judecătorul Harkin, împreună cu cei doi avocaţi şi cu toţi ceilalţi juraţi prezenţi în cameră citiră paragraful cu atenţie, întrebîndu-se ce avea nebunul în cap. Dar Harkin nu avea de gînd să afle.

— Vă asigur, domnule Savelle, pe dumneavoastră şi pe ceilalţi membri ai juriului, că nu am nici cea mai mică intenţie de a vă pune nici un fel de piedici, în ceea ce priveşte vizitele conjugale. Ca să fiu sincer, nu-mi pasă ce faceţi şi nici cu cine anume.

Asta păru să-l mulţumească pe Savelle în aceeaşi măsură în care o umilea pe doamna Gladys Card.

— Acum, mai e ceva?

— Asta e tot, domnule judecător, şi vă mulţumim, spuse Herman cît putu de tare, reafirmîndu-şi poziţia de lider.

— Mulţumim, spuse Nicholas.

Îndată ce juraţii se aşezară mulţumiţi în băncile lor, Scotty Mangrum anunţă curtea că terminase cu doctorul Kilvan. Durr Cable începu contrainterogatoriul cu atîta delicateţe, încît dădea impresia că era intimidat de marele expert. Au căzut amîndoi de acord asupra unor statistici care, fără îndoială, nu aveau nici o importanţă. Doctorul Kilvan afirmă că, din tot acel exces de cifre, el era de părere că numai aproximativ zece la sută dintre fumători ajungeau să se îmbolnăvească de cancer la plămîni.

Cable accentuă acest punct, lucru pe care îl făcuse de la bun început şi avea să-l facă pînă la sfîrşit.

— Aşadar, domnule doctor Kilvan, dacă fumatul cauzează cancer la plămîni, atunci de ce atît de puţini fumători se îmbolnăvesc în realitate?

— Fumatul măreşte considerabil riscul de îmbolnăvire.

— Dar nu cauzează boala de fiecare dată, nu?

— Nu. Nu toţi fumătorii suferă de cancer la plămîni.

— Mulţumesc.

— Dar riscul de a se îmbolnăvi de cancer la plămîni este mult mai mare pentru fumători.

Cable se încălzi şi îl menţinu pe doctorul Kilvan sub presiune. Îl întrebă dacă era la curent cu un studiu făcut în urmă cu douăzeci de ani de către cercetătorii de la Universitatea din Chicago, care au descoperit că frecvenţa cancerului la plămîni

era mult mai mare la fumătorii care trăiau în zone urbane decît la cei din zonele rurale. Kilvan cunoştea bine acel studiu, deşi nu avea nimic de-a face cu el.

— Puteţi explica acest lucru?

— Nu.

— Puteţi risca să vă exprimaţi o părere?

— Da. La apariţia sa, acest studiu a stîrnit controverse pentru că indica şi alţi factori cu efect cancerigen în afară de fumul de ţigară.

— Cum ar fi, de exemplu, poluarea aerului?

— Da.

— Sînteţi de acord?

— Este posibil.

— Deci admiteţi că poluarea aerului cauzează cancer la plămîni.

— E posibil. Dar rămîn la părerea exprimată în studiul meu. Fumătorii din zonele rurale se îmbolnăvesc mai des de cancer la plămîni decît nefumătorii din mediul rural, iar fumătorii din mediul urban se îmbolnăvesc de cancer în mai mare măsură decît nefumătorii din mediul urban.

Cable ridică de pe masă un alt raport conţinut într-un dosar voluminos şi începu să-l răsfoiască tacticos. Îl întrebă pe doctorul Kilvan dacă era la curent cu un studiu făcut în 1989 la Universitatea din Stockholm, în care oamenii de ştiinţă stabiliseră că exista o legătură între ereditate, fumat şi cancerul la plămîni.

— Am citit acel raport, spuse doctorul Kilvan.

— Aveţi o părere formată în legătură cu el?

— Nu. Ereditatea nu este de competenţa mea.

— Deci nu puteţi afirma cu precizie dacă ereditatea este sau nu este legată de fumat şi de cancerul la plămîni.

— Nu pot.

— Dar nu contează acest raport, nu-i aşa?

— Nu am nici o poziţie faţa de acest raport.

— Îi cunoaşteţi pe experţii care au condus cercetările?

— Nu.

— Deci nu ne puteţi spune dacă sînt sau nu specialişti în domeniu?

— Nu. Sînt sigur că dumneavoastră aţi vorbit cu ei.

Cable se îndreptă spre masa apărării, luă un alt raport şi reveni la pupitru.

După două săptămîni de cercetare atentă şi mişcare puţină, acţiunile Pynex avură, dintr-o dată, motiv de fluctuaţie. În afară de neaşteptatul jurămînt de credinţă, fenomen care uluise curtea şi căruia nimeni nu reuşise să-i descifreze mesajul, procesul nu provocase în fapt nici un fel de drame pînă în după-amiaza zilei de luni, cînd juriul fu zguduit din temelii. Unul dintre nenumăraţii avocaţi ai apărării lăsă să-i scape, în urechile unuia dintre nenumăraţii analişti financiari, că despre Stella Hulic se credea, în general, că va fi un martor favorabil apărării.

Acest lucru a fost repetat de mai multe ori şi, de fiecare dată, semnificaţia Stellei pentru industria tutunului a atins culmi tot mai înalte. Cînd agenţii financiari au ajuns, în sfîrşit, să sune la New York, se stabilise deja că apărarea îşi pierduse atuul cel mai important — pe numele său Stella Hulic care, în acel moment era acasă, întinsă pe canapea, într-o comă alcoolică datorată consumului exagerat de Martini.

Pe lîngă acest zvon, mai era şi savurosul amănunt al intrării frauduloase în apartamentul juratului Easter. Era uşor de presupus că intrusul era plătit de industria de tutun şi, din moment ce reprezentanţii ei fuseseră prinşi, sau cel puţin erau suspectaţi în foarte mare măsură, lucrurile se prezentau foarte rău pentru apărare. Pierduseră un jurat. Fuseseră prinşi trişînd. Le cădea cerul în cap.

La deschiderea bursei, marţi dimineaţă, Pynex era cotată la 79,5, dar căzu rapid la 78 şi, o dată cu

trecerea timpului, dificultăţile crescură şi zvonurile se înteţiră. Ajunsese la 76,25 pe la mijlocul dimineţii cînd se primi un nou raport de la Biloxi. Un analist care *se afla chiar acolo, la tribunal,* sunase cu ştirea că juriul refuzase să se prezinte în sală în acea dimineaţă, că, de fapt, intrase în grevă deoarece juraţii se cam săturaseră de mărturiile plicticoase ale experţilor prezentaţi de acuzare.

În doar cîteva secunde, raportul a fost repetat de sute de ori şi a devenit clar pentru toată lumea de pe Wall Street că juriul de la Biloxi se revolta împotriva acuzării. Valoarea acţiunilor crescu brusc la 77, trecu în zbor peste 78, apoi 79 şi, pînă la prînz, se apropia deja de 80.

15

Dintre cele şase femei rămase în juriu, cea pe care Fitch dorea cel mai mult să pună mîna era Rikki Coleman, femeia aceea de treizeci de ani, drăguţă, integră şi mamă a doi copii. Cîştiga douăzeci şi una de mii de dolari pe an ca administrator al arhivei unui spital local. Soţul ei ajungea la treizeci şi şase de mii, ca pilot privat. Locuiau într-o vilă frumuşică, aflată la marginea oraşului, cu o pajişte foarte îngrijită şi o ipotecă de nouăzeci de mii de dolari şi aveau amîndoi maşini japoneze achitate integral. Economiseau cu măsură şi investeau fără risc — cu un an înainte depuseseră opt mii de dolari în fonduri mutuale. Erau foarte activi în sprijinirea bisericii — ea preda la şcoala de duminică pentru băieţi, iar el cînta în cor.

Se părea că soţii Coleman nu aveau nici un fel de proaste deprinderi. Nici unul nu fuma şi nu existau dovezi că le-ar fi plăcut băutura. El făcea jogging şi juca tenis, ea îşi petrecea zilnic cîte o oră într-o sală pentru gimnastică de întreţinere.

Datorită vieţii lor fără pată şi specializării ei în domeniul medical, Fitch se temea de ea ca jurat.

Fişa medicală obţinută de la ginecologul ei curant nu dezvăluise nimic important. Două sarcini, cu naşteri perfecte şi reveniri perfecte la normal. Îşi făcea controalele anuale la timp. O mamografie care data de doi ani nu arătase nimic neobişnuit. Avea 1,60 şi 58 de kg.

Fitch avea fişele medicale ale unui număr de şapte dintre cei doisprezece juraţi. Fişa lui Easter nu putuse fi găsită, din motive evidente. Herman Grimes era nevăzător şi nu avea nimic de ascuns. Savelle era nou şi Fitch făcea cercetările. Lonnie Shaver nu mai fusese la medic de cel puţin douăzeci de ani. Doctorul Sylviei Taylor-Tatum murise într-un accident naval, iar succesorul său era un începător care nu ştia regulile jocului.

Jocul era unul serios şi dur, iar Fitch fusese cel care scrisese majoritatea regulilor. În fiecare an, fondul contribuia cu un milion de dolari la susţinerea unei organizaţii cunoscute sub numele de Alianţa pentru Reforma Judiciară, o prezenţă zgomotoasă la Washington ale cărei fonduri proveneau în primul rînd de la companii de asigurare, asociaţii ale medicilor şi grupuri de producători. Şi companii de tutun. Cei Patru Mari îşi aduceau fiecare cîte o contribuţie de o sută de mii anual, în timp ce Fitch şi fondul strecurau încă un milion pe sub uşă. Scopul asociaţiei era să se constituie într-un grup de presiune pentru adoptarea unor legi care să limiteze valoarea daunelor obţinute pe cale legală. Mai precis, să elimine supărătoarele daune punitive.

Luther Vandermeer, director executiv la Trellco, era unul dintre membrii cei mai gălăgioşi din consiliul de conducere al asociaţiei şi, manevrat de Fitch, se dovedea adeseori nemilos cu membrii organizaţiei. Fitch nu se arăta, dar obţinea ceea ce dorea. Prin Vandermeer şi asociaţie, Fitch exercita o enormă presiune asupra companiilor de asigurări

care, la rîndul lor, făceau acelaşi lucru cu medicii din regiune care, şi ei, destăinuiau lucruri delicate şi extrem de confidenţiale din fişele pacienţilor selectaţi. Astfel încît atunci cînd Fitch a dorit ca doctorul Dow din Biloxi să-i trimită, ca din întîmplare, fişa medicală a doamnei Gladys Card pe adresa unei căsuţe poştale oarecare din Baltimore, el i-a spus lui Vandermeer să se concentreze asupra intervenţiilor medicale ilegale efectuate de doctorul Dow la Spitalul de caritate din St Louis.

Direcţiunea spitalului din St. Louis l-a anunţat pe doctorul Dow că putea scăpa de răspunderea penală dacă intra în joc, iar el a fost mai mult decît fericit să se conformeze.

Fitch avea o adevărată colecţie de fişe medicale, dar pînă una-alta nu găsise nimic care să poată determina un verdict. Norocul îi surîse însă brusc, în timpul prînzului de marţi.

Pe cînd Rikki Coleman era încă Rikki Weld, ea urmase cursurile unei şcoli confesionale din Montgomery, în statul Alabama, unde era bine cunoscută. Fetele cele mai drăguţe din şcoală obişnuiau să-şi aleagă prietenii de la colegiul Auburn. Căutînd mai adînc în cercetările sale de rutină, detectivul lui Fitch din Montgomery aflase că Rikki avea, se pare, o mulţime de prieteni. Fitch urmă acest fir, forţînd serios mîna celor de la asociaţie şi, după două săptămîni de sondări sterile, descoperiră, în sfîrşit, clinica de care aveau nevoie.

Era un spital mic, privat, pentru femei, aflat în centrul oraşului Montgomery, unul dintre cele numai trei locuri unde, la vremea respectivă, se practica avortul. În penultimul an de colegiu, la o săptămînă după ce împlinise douăzeci de ani, Rikki Weld făcuse un avort.

Iar Fitch avea dovada. Un telefon îl anunţase că urma să primească o copie a fişei şi începu să-şi rîdă în barbă cînd luă foile de hîrtie din facsimil. În

dreptul tatălui nu era trecut nici un nume, dar era perfect. Rikki îl întîlnise pe Rhea, soţul ei, la un an după ce terminase colegiul. În momentul avortului, Rhea era student în ultimul an la Universitatea Texas A & M şi era puţin probabil ca ei doi să se fi cunoscut deja.

Fitch ar fi fost gata să parieze o avere că avortul era un secret bine ascuns, aproape uitat de Rikki şi niciodată mărturisit soţului ei.

Motelul era un popas turistic, aflat în Pass Christian, la treizeci de minute de mers cu maşina de-a lungul coastei, spre vest. Au străbătut acest drum cu un autocar închiriat special; Lou Dell şi Willis au stat în faţă, lîngă şofer, cei paisprezece juraţi fiind risipiţi prin toată maşina. Fiecare ocupa cîte o banchetă. Nimeni nu vorbea. Erau cu toţii obosiţi şi necăjiţi, se simţeau deja izolaţi şi captivi, deşi mai aveau pînă să-şi descopere noua locuinţă temporară. În primele două săptămîni de proces, suspendarea şedinţelor la ora cinci însemnase evadarea; plecau grăbiţi şi reveneau rapid la realitate, la casele şi copiii lor, la mesele calde, la plimbări şi, poate, la birouri. Acum, suspendarea şedinţei însemna un drum cu autocarul închiriat, spre o altă celulă unde aveau să fie ţinuţi sub urmărire, controlaţi şi protejaţi de umbrele rele ascunse undeva, în oraş.

Numai Nicholas Easter era încîntat de izolare, dar reuşi să pară la fel de deprimat ca şi ceilalţi.

Districtul Harrison închinase pentru ei, în întregime, primul etaj al unei aripi a motelului, în total douăzeci de camere, deşi nu erau necesare decît nouăsprezece. Lou Dell şi Willis aveau camere separate, lîngă uşa care dădea spre clădirea principală, unde se aflau recepţia şi restaurantul. Un ofiţer solid, pe nume Chuck, avea şi el o cameră la celălalt capăt al holului, evident pentru a păzi uşa care dădea spre parcare.

Camerele au fost împărţite de către însuşi judecătorul Harkin. Bagajele fuseseră deja aduse şi aşezate, închise şi necontrolate. Lou Dell le-a dat cheile în mînă, ca pe nişte acadele. Importanţa ei creştea văzînd cu ochii. Paturile au fost pipăite şi cercetate — cine ştie din ce motiv, în toate camerele erau numai paturi duble. Televizoarele erau aprinse, dar inutil. În timpul izolării nu aveau voie să urmărească nici un fel de programe, nici un fel de ştiri. Numai filme prin circuitul intern al motelului. Băile au fost cercetate, robinetele la fel; s-au golit şi rezervoarele de apă de la toalete. Două săptămîni petrecute în acel loc puteau părea cît un an de lungi.

Bineînţeles, autobuzul a fost urmărit de oamenii lui Fitch. Maşina a părăsit tribunalul sub escortă de poliţie — motociclişti, în faţa şi în spatele lor. Poliţiştii erau uşor de urmărit. Doi detectivi care lucrau pentru Rohr se aflau şi ei pe urmele lor. Nimeni nu se aştepta ca locul unde se afla motelul să rămînă un secret.

Nicholas îi avea pe Savelle de o parte şi pe colonelul Herrera de cealaltă. Camerele bărbaţilor erau alăturate; femeile stăteau de cealaltă parte a holului, ca şi cum era necesară această segregare pentru prevenirea zbenguielilor. La cinci minute după ce deschisese uşa, Nicholas se simţi copleşit de spaţiul strîmt. Zece minute mai tîrziu, Willis bătu la uşă din toate puterile, întrebînd dacă totul era în regulă. „Grozav!" mormăi Nicholas, fără să deschidă uşa.

Telefoanele fuseseră decuplate, la fel şi minibarurile. Dintr-o cameră de la capătul culoarului fuseseră scoase paturile şi, în locul lor, fuseseră aduse două mese rotunde, telefoane, fotolii confortabile, un televizor cu ecran mare şi un bar dotat cu toate tipurile posibile de băuturi nealcoolice. Cineva i-a spus „camera de petrecere" şi aşa i-a rămas numele. Fiecare telefon trebuia aprobat de unul dintre gardieni şi nu erau permise

nici un fel de apeluri din afară. Urgenţele urmau să fie rezolvate prin telefonul de la recepţie. În camera 40, aflată chiar în faţa „camerei de petrecere", paturile fuseseră de asemenea scoase şi se aranjase o sufragerie provizorie.

Nici un jurat nu avea voie să părăsească acea aripă a clădirii fără a primi mai întîi aprobarea judecătorului Harkin sau aprobarea de moment a lui Lou Dell sau a unuia dintre ofiţeri. Nu exista o oră limită pentru culcare, dar „camera pentru petreceri" se închidea la ora zece.

Masa de seară se putea lua între şase şi şapte, micul dejun de la şase la opt şi jumătate şi nu era obligatoriu să mănînce toţi împreună. Puteau să vină şi să plece cînd pofteau. Puteau să-şi ia mîncare pe farfurie şi să mănînce în cameră. Judecătorul Harkin era profund preocupat de calitatea hranei şi dorea să i se spună în fiecare dimineaţă dacă existau nemulţumiri.

Bufetul pentru ziua de marţi consta fie în porţii de pui prăjit, fie mîncare de fasole, cu salată şi o întreagă varietate de legume. Toţi erau miraţi de cîtă poftă de mîncare aveau. Pentru nişte oameni care nu făcuseră nimic toată ziua, decît să stea pe un scaun şi să asculte, era normal să fie lihniţi pînă la ora la care sosi mîncarea, adică la şase. Nicholas îşi umplu primul farfuria şi se aşeză la capătul mesei, începînd să converseze cu toată lumea şi insistînd să mănînce în grup. Era vesel şi exuberant şi se purta de parcă sechestrarea nu ar fi fost decît o aventură. Entuziasmul său era chiar puţin contagios.

Numai Herman Grimes a mîncat în camera lui. Doamna Grimes a pregătit două farfurii şi a ieşit în grabă. Judecătorul Harkin îi anunţase în scris interdicţia de a mînca împreună cu juraţii. Acelaşi lucru era valabil şi pentru Lou Dell, Willis şi Chuck. Astfel că, atunci cînd Lou Dell intră în cameră gîndindu-se numai la mîncare şi îl găsi pe Nicholas povestind ceva de zor, conversaţia încetă

brusc. Ea îşi puse nişte boabe de fasole lîngă un piept de pui şi o chiflă şi plecă.

Deveniseră un grup, exilaţi şi izolaţi cum erau, rupţi de realitate şi surghiuniţi împotriva voinţei lor într-un popas turistic. Nu se puteau baza pe nimeni în afară de ei înşişi. Easter era hotărît să le menţină buna dispoziţie. Aveau să devină o frăţie, dacă nu se putea să fie o familie. El va lupta pentru ca între ei să nu existe neînţelegeri sau rupturi.

În „camera de petrecere" au urmărit două filme. Pînă la ora zece adormiseră cu toţii.

— Sînt gata pentru vizita conjugală, anunţă Jerry Fernandez la micul dejun, uitîndu-se în direcţia doamnei Gladys Card, care se îmbujoră în obraji.

— Ei, asta-i bună! comentă ea, ridicînd ochii în tavan.

Jerry îi zîmbi, ca şi cum ea ar fi fost obiectul dorinţelor sale. Micul dejun era o adevărată sărbătoare, cu tot ce şi-ar fi putut dori, de la şuncă prăjită la fulgi de porumb.

Nicholas apăru la jumătatea timpului prevăzut pentru masă şi, cu o grimasă, adresă un salut moale tuturor.

— Nu înţeleg de ce nu putem dispune de telefoane, au fost primele cuvinte ieşite de pe buzele lui. Brusc, atmosfera plăcută a dimineţii se risipi. Nicholas se aşează la masă, în faţa lui Jerry, care intui imediat despre ce era vorba şi intră în joc.

— De ce nu putem primi o bere rece? întrebă el. Acasă beau o bere rece în fiecare seară, poate chiar două. Cine are dreptul să ne dicteze ce avem voie să bem aici?

— Judecătorul Harkin, răspunse Millie Dupree, care evita alcoolul.

— La naiba!

— Dar televizorul? întrebă Nicholas. De ce să nu ne uităm la televizor? Eu m-am uitat mereu, de cînd a început procesul şi nu mi s-a părut că se face prea multă vîlvă. Se întoarse spre Loreen Duke, o femeie masivă cu farfuria plină de omletă. Aţi văzut cumva ştiri de senzaţie după ultimele întîmplări de la tribunal?

— Nu.

El se întoarse spre Rikki Coleman, care stătea la masă, în faţa unui castron plin cu fulgi de cereale; un aliment foarte sănătos.

— Ce aţi spune de o sală de gimnastică, undeva unde să vă puteţi duce să transpiraţi bine, după opt ore petrecute în tribunal? Sînt convins că puteau găsi un motel cu o sală de gimnastică.

Rikki încuviinţă din toată inima.

— Ceea ce nu înţeleg eu, spuse Loreen, înghiţindu-şi omleta, este că nu au încredere în noi să ne lase telefoanele la dispoziţie. Copiii mei ar putea dori să mă sune. Nu-mi vine să cred că tocmai pe mine o să mă caute vreun nemernic, ca să mă ameninţe.

— Eu nu vreau decît nişte bere rece, spuse Jerry. Şi poate cîteva vizite conjugale în plus, adăugă el, uitîndu-se din nou la doamna Gladys Card.

Murmurele se întinseră repede şi, la zece minute după sosirea lui Easter, juraţii ajunseseră la un pas de revoltă. Toate nemulţumirile întîmplătoare căpătau contur, transformîndu-se într-o listă completă de abuzuri. Chiar şi Herrera, colonelul în rezervă care avusese prilejul să-şi facă tabără în plină junglă, era acum nemulţumit de gama de băuturi oferite de camera de petreceri. Millie Dupree protesta împotriva lipsei ziarelor. Lonnie Shaver avea afaceri urgente şi nu se putea împăca deloc cu ideea de izolare.

— Eu sînt în stare să gîndesc cu mintea mea, spuse el. Nimeni nu mă poate influenţa!

Măcar un telefon să fi avut la îndemînă!

Phillip Savelle obişnuia să facă exerciţii de yoga în fiecare dimineaţă, la răsăritul soarelui, în deplină comuniune cu natura, iar în apropierea motelului nu vedeai nici un copac pe o rază de două sute de metri.

Dar biserica? Doamna Card era o baptistă devotată şi nu lipsea niciodată de la rugăciunea de miercuri seara, de la veghea de joi şi misa de vineri, ca să nu mai vorbim de mulţimea de întruniri din fiecare sîmbătă.

— Ar fi mai bine să lămurim imediat lucrurile, spuse Nicholas pe un ton solemn. Vom sta aici două, poate trei săptămîni. Eu zic să-l anunţăm pe judecătorul Harkin de problemele noastre.

În biroul său, Harkin discuta aprins, împreună cu nouă avocaţi, detaliile zilei care urmau să fie ţinute secrete faţă de juriu. El pretindea avocaţilor să sosească în fiecare zi la opt dimineaţa, pentru bobîrnacele de încălzire, şi îi obliga adesea să mai stea încă o oră sau două, după plecarea juraţilor. O bătaie puternică în uşă întrerupse cearta iscată între Rohr şi Cable. Gloria Lane deschise uşor uşa, pînă cînd aceasta se lovi de scaunul ocupat de Oliver McAdoo.

— Avem o problemă cu juriul, rosti ea cu gravitate.

Harkin sări în picioare.

— Poftim?

— Vor să vorbească cu dumneavoastră. Mai mult nu ştiu.

— Unde sînt ei? întrebă Harkin, uitîndu-se la ceas.

— La motel.

— Nu putem să-i aducem aici?

— Nu. Noi am încercat. Nu vor să vină pînă cînd nu vorbesc cu dumneavoastră.

Harkin rămase cu gura căscată, cu umerii căzuţi.

— E din ce în ce mai ridicol, comentă Wendall Rohr, fără să se adreseze nimănui în mod special.

Avocaţii se întoarseră spre Harkin, care privea fără să vadă spre teancul de hîrtii de pe biroul său, încercînd să-şi adune gîndurile. Brusc, îşi frecă mîinile şi le zîmbi larg, prefăcut.

— Haideţi să-i vedem!

Konrad preluă primul apel la ora 8:02. Ea nu dorea să vorbească cu Fitch, voia doar să-i transmită că juriul avea din nou probleme şi că nu se va prezenta pînă cînd Harkin nu se va deplasa la motel, să-i calmeze. Konrad porni în fugă spre biroul lui Fitch şi îi transmise mesajul.

La 8:09 ea sună din nou, transmiţîndu-i lui Konrad informaţia că Easter va veni îmbrăcat cu o cămaşă de blugi, de o nuanţă mai închisă, pusă deasupra unui tricou bej, şosete roşii şi pantaloni kaki apretaţi pe care îi cunoşteau deja. Şosete roşii, repetă ea.

La 8:12 sună pentru a treia oară şi ceru să vorbească cu Fitch, care măsura camera în lung şi-n lat şi se trăgea de barbă. Fitch smulse receptorul din furcă.

— Alo!

— Bună dimineaţa, Fitch, spuse ea.

— Bună dimineaţa, Marlee.

— Ai fost vreodată la hotelul St. Regis din New Orleans?

— Nu.

— Se află pe Strada Canalului, în cartierul francez. Pe acoperiş e un bar cu terasă, pe nume Terrace Grill. Reţine o masă cu vederea spre cartierul francez. Să fii acolo diseară, la ora şapte. Eu voi sosi mai tîrziu. Mă urmăreşti?

— Da.

— Şi, mai ales, să vii singur, Fitch. Te voi urmări la intrarea în hotel şi, dacă îţi aduci ceva prieteni, întîlnirea se contramandează. În regulă?

— În regulă.

— Iar dacă încerci să-mi iei urma, voi dispărea definitiv.

— Ai cuvîntul meu.

— De ce oare nu mă linişteşte cuvîntul tău, Fitch? mai spuse ea şi închise.

Cable, Rohr şi judecătorul Harkin au fost întîmpinaţi în holul motelului de Lou Dell, roşie la faţă, speriată şi explicînd la nesfîrşit că nu i se mai întîmplase niciodată aşa ceva; întotdeauna reuşise să păstreze juriile sub control. Îi conduse în camera de petrecere, unde se înghesuiseră treisprezece dintre cei paisprezece juraţi. Herman Grimes era singurul care făcea opinie separată. Se certase cu grupul, cu privire la tactica pe care o foloseau şi îl înfuriase pe Jerry Fernandez pînă într-atîta, încît începuse să-l insulte. Jerry insistase că Herman o are pe nevastă-sa cu el, că n-are ce face, nici cu ziarele, nici cu televizorul, că nu mai bea şi că probabil nici de sală de gimnastică nu are nevoie. Jerry îşi ceruse scuze după ce Millie Dupree îl obligase s-o facă.

Dacă judecătorul venise acolo plin de speranţe, ele s-au risipit foarte curînd. După cîteva saluturi spuse cu jumătate de gură, el alese un mod mai puţin potrivit pentru a începe discuţia.

— Sînt puţin îngrijorat de ceea ce se întîmplă, spuse el.

— Nu mai avem chef să suportăm alte abuzuri, ripostă Nicholas.

Rohr şi Cable fuseseră categoric avertizaţi să nu scoată nici un cuvînt, aşa că rămaseră lîngă uşă, privind amuzaţi scena ce se desfăşura în faţa ochilor lor. Amîndoi ştiau că nu vor mai avea niciodată prilejul să fie martori la aşa ceva, în întreaga lor viaţă de avocaţi.

Nicholas scrisese o listă de plîngeri. Judecătorul Harkin îşi scoase haina, luă loc şi se trezi dintr-o

dată bombardat din toate direcţiile. Era trist să-l vezi acolo, în inferioritate şi atît de neajutorat.

Berea nu constituia o problemă. Ziarele puteau fi cenzurate la recepţia motelului. Dreptul de a da şi a primi telefoane fără restricţie era justificat. Acelaşi lucru era valabil şi pentru televiziune, dar numai dacă promiteau să nu se uite la ştiri. Sala de gimnastică putea fi o problemă, dar va studia eventualele posibilităţi. Vizitele la biserică puteau fi aranjate.

De fapt, toate regulile erau flexibile.

— Puteţi să ne explicaţi de ce sîntem ţinuţi aici? îi ceru Lonnie Shaver.

Judecătorul încercă. Îşi drese vocea şi, fără prea multă plăcere, încercă să justifice motivele care îl determinaseră să-i izoleze. Atinse mai întîi subiectul contactelor neautorizate, vorbi despre cele întîmplate cu acest juriu pînă atunci şi făcu vag referire la evenimente petrecute în alte procese împotriva companiilor producătoare de tutun.

Existau dovezi clare cu privire la vicierea unor procese şi, în trecut, ambele părţi fuseseră vinovate de acest lucru. Fitch lăsase urme adînci în domeniul litigiilor legate de tutun. Agenţii operativi ai unor avocaţi ai acuzării din alte procese erau vinovaţi de acte reprobabile. Dar judecătorul Harkin nu putea vorbi despre acestea în faţa juriul său. Trebuia să fie atent, pentru a nu prejudicia nici una dintre părţi.

Discuţia dură o oră întreagă. Harkin le ceru garanţia că nu vor mai face alte greve pe viitor, dar Easter refuză să promită acest lucru.

La deschiderea bursei, Pynex căzu cu încă două puncte, ca urmare a celei de a doua greve datorate, după părerea unui analist aflat la tribunal, unei reacţii negative, prost înţelese, din partea juriului faţă de politica adoptată de apărare cu o zi înainte. Nici politica respectivă nu părea să fi fost înţeleasă

prea bine. Un alt zvon, pornit de la un alt analist din Biloxi, lămurea puţin lucrurile, făcînd speculaţii asupra faptului că nimeni din tribunal nu ştia cu precizie de ce a intrat juriul în grevă. Stocul de acţiuni Pynex căzu cu încă jumătate de punct, apoi se redresa şi reîncepu să crească în timpul tranzacţiilor de dimineaţă.

Gudronul conţinut în ţigări produce cancerul, cel puţin la rozătoarele din laboratoare. Doctorul James Ueuker din Palo Alto făcea de cincisprezece ani experienţe pe şoareci şi şobolani. Condusese el însuşi multe cercetări şi studiase în detaliu lucrările cercetătorilor din întreaga lume. După părerea lui, cel puţin şase studii reuşiseră să facă o legătură clară între ţigări şi cancerul la plămîni. El explică juriului, cu multe detalii, modul în care el şi echipa sa folosiseră concentraţi de fum de ţigară, cunoscuţi de obicei sub numele de „gudroane", frecînd cu ele pielea unui mare număr de şoareci — cam un milion. Adusese poze mari, color. Animalele mai norocoase primiseră o cantitate mică de gudron, celelalte fuseseră „pictate" de-a binelea. Nu surprinsese pe nimeni faptul că la o cantitate mai mare de gudron folosită, cancerul de piele se dezvoltase mai rapid.

Drumul de la tumorile de piele apărute la rozătoare şi pînă la cancerul uman la plămîni e lung, iar dr. Ueuker, dirijat de Rohr, abia aştepta să facă legătura între ele. Istoria medicală consemnează nenumărate studii ale căror descoperiri de laborator au fost, în cele din urmă, demonstrate cu aplicabilitate la oameni. Excepţiile au fost rare. Deşi şoarecii şi oamenii trăiesc în medii complet diferite, rezultatele unora dintre testările pe animale confirmă descoperirile epidemiologice de natură umană.

Absolut toţi consultanţii în probleme de juriu se aflau în sală, în timpul audierii doctorului Ueuker.

Rozătoarele acelea erau dezgustătoare, dar iepurii şi cîinii erau animale iubite de mulţi. Următorul studiu făcut de Ueuker se referea la o experienţă similară pe iepuri şi avusese acelaşi rezultat. Ultimul sau test fusese făcut pe treizeci de cîini rasa beagle, pe care îi învăţase să fumeze cu ajutorul unor tuburi implantate în trahee. Unii ajunseseră la nouă ţigări pe zi, echivalente cu patruzeci de ţigări fumate de un om în greutate de 75 de kg. La cîinii respectivi se constatase o îmbolnăvire acută a plămînilor, sub forma unor tumori galopante, după 875 de zile de fumat consecutiv. Ueuker folosise cîinii pentru că ei prezintă aceleaşi reacţii faţă de fumat ca şi oamenii.

Dar nu avea de gînd să vorbească juriului despre iepurii şi cîinii săi. Chiar şi un privitor mai puţin versat şi-ar fi dat seama, numai uitîndu-se la Millie Dupree, cît îi era de milă de bieţii şoricei şi cît de furioasă era pe Ueuker pentru că îi ucide. Sylvia Taylor-Tatum şi Angel Weese erau, la rîndul lor, dezgustate. Doamna Gladys Card şi Phillip Savelle îşi arătau pe faţă dezaprobarea. Ceilalţi nu erau impresionaţi.

În cursul pauzei de prînz, Rohr şi compania hotărîră să renunţe la continuarea audierii lui James Ueuker.

16

Jumper, ofiţerul curţii care luase biletul de la Marlee cu treisprezece zile în urmă, pentru a i-l duce lui Fitch, a fost contactat în timpul prînzului, cu propunerea ca, în schimbul sumei de cinci sute de dolari, să anunţe că e bolnav — crampe la stomac sau diaree sau ceva asemănător — şi să meargă, împreună cu Pang, la New Orleans pentru o seară de mîncare bună şi distracţie, poate chiar şi

vreo fetiţă, dacă dorea. Pang avea nevoie de el cîteva ore, pentru o treabă uşoară. Jumper avea nevoie de bani.

Au plecat din Biloxi pe la douăsprezece şi jumătate, cu o camionetă închiriată. Două ore mai tîrziu, cînd au ajuns în New Orleans, Jumper se lăsase convins să abandoneze temporar uniforma şi să lucreze o vreme pentru asociaţia din Arlington. Pang i-a oferit douăzeci şi cinci de mii de dolari pe timp de şase luni, cu nouă mii mai mult decît cîştiga într-un an întreg.

Şi-au luat camere la hotelul St. Regis, două camere cu cîte un singur pat, aflate de o parte şi de alte a camerei lui Fitch, cel care reuşise să obţină patru camere în acel hotel: camera lui Holly se afla la capătul holului; Dubaz, Joe Boy şi Dante stăteau la patru rînduri de blocuri mai departe, în hotelul Royal Sonesta. La început, Jumper a fost postat pe un scaun de bar, în hol, de unde se vedea intrarea principală în hotel.

Aşteptarea începea. După-amiaza trecu, începu să se întunece şi nici urmă de fată, dar nimeni nu era surprins. Jumper şi-a schimbat locul de patru ori şi s-a plictisit repede de această postură de spion.

Fitch a ieşit din cameră cu cîteva minute înainte de ora şapte şi a luat liftul spre terasă. Masa rezervată se afla într-un colţ cu o frumoasă vedere asupra cartierului francez. Holly şi Dubaz stăteau la altă masă, la cîţiva metri distanţă, îmbrăcaţi elegant.

Dante se afla la o a treia masă, însoţit de o fată angajată cu ora, îmbrăcată cu o fustă mini, neagră. Joe Boy era pregătit să facă poze.

La şapte şi jumătate, ea apăru, parcă din pămînt. Nici Jumper şi nici Pang nu o văzuseră în holul principal. Intră brusc pe uşa glisantă care dădea spre terasă şi într-o clipă ajunse lîngă masa lui Fitch. Ulterior, îşi dădu seama că Marlee făcuse, probabil, acelaşi lucru ca şi ei — îşi luase o

cameră la hotel, sub un alt nume, şi urcase pe scări. Era îmbrăcată în pantaloni largi şi o jachetă şi era foarte drăguţă — părul negru, tuns scurt, ochii căprui, pomeţii şi bărbia puternice; purta un machiaj discret, de care nici nu avea nevoie. Avea, probabil, între douăzeci şi opt şi treizeci şi doi de ani. Se aşeză repede, de fapt, atît de repede, încît Fitch nici nu avu timp să o invite. Se aşeză chiar în faţa lui, cu spatele spre celelalte mese.

— E o plăcere să te întîlnesc, îi şopti el, uitîndu-se în jur să vadă dacă îi urmăreşte cineva.

— Da, o adevărată plăcere, replică ea, sprijinindu-se pe coate.

Chelnerul îşi făcu apariţia rapid şi eficient şi o întrebă dacă dorea ceva de băut. Nu, nu dorea. Ospătarul primise un bacşiş gras pentru a lua cu grijă tot ce atingea ea cu degetele — pahare, farfurii, argintărie, scrumiere, orice. Nu avea să i se ofere această ocazie.

— Ţi-e foame? întrebă Fitch, sorbind din paharul de apă minerală.

— Nu. Mă grăbesc.

— De ce?

— Cu cît stau mai mult, cu atît mai multe poze vor face oamenii tăi.

— Am venit singur.

— Sigur că da. Cum ţi-au plăcut şosetele roşii?

O orchestră de jazz îşi începu programul, dar ea nu le dădu nici o atenţie. Îl privea pe Fitch drept în ochi, fără să-l slăbească.

Fitch dădu capul pe spate şi pufni în rîs. Încă nu-i venea să creadă că stă de vorbă cu amanta unuia dintre juraţi. Mai reuşise şi altă dată să stabilească, indirect, un contact cu juraţii, sub diferite forme, dar niciodată atît de aproape.

Şi fata venise la el!

— De unde e el? întrebă Fitch.

— Ce contează? E aici.

— E soţul tău?

— Nu.

— Iubit?

— Pui prea multe întrebări.

— Tu dai naştere la multe întrebări, doamnă. Şi ai pretenţia să le exprim cu voce tare.

— E o cunoştinţă.

— Cînd şi-a luat numele de Nicholas Easter?

— Ce contează? E un nume legal. El locuieşte, legal, în statul Mississippi şi are drept de vot. Îşi poate schimba numele în fiecare lună, dacă vrea.

Îşi ţinea palmele împreunate sub bărbie. Fitch ştia că fata nu va face greşeala să lase amprente.

— Dar tu? o întrebă el.

— Eu?

— Mda, tu nu eşti înscrisă cu drept de vot în Mississippi.

— De unde ştii?

— Pentru că am verificat. Cu condiţia, bineînţeles, ca numele tău să fie Marlee şi scrierea corectă.

— Faci prea multe presupuneri.

— Asta e munca mea. Eşti născută pe coastă?

— Nu.

Joe Boy se lăsă pe vine, între două navete de plastic, reuşind să rămînă aşa suficient de mult pentru a face şase imagini din profil. Ca să o prindă din faţă, aşa cum trebuia, ar fi fost nevoie să se urce, la risc, pe balustrada de cărămidă, la optsprezece etaje deasupra canalului. Hotărî să rămînă ascuns în spatele plantelor din seră, cu speranţa că va avea mai mult noroc la plecarea ei.

Fitch făcu să răsune bucăţile de gheaţă din pahar.

— Deci, de ce ne aflăm aici? o întrebă el.

— O întîlnire duce la alta.

— Şi unde ne duc toate întîlnirile astea?

— La verdict.

— Contra cost, cu siguranţă.

— Costul are o importanţă foarte mică. Înregistrezi ce spun?

Ştia cu certitudine că Fitch înregistrează fiecare sunet.

— Bineînţeles că nu.

Din partea ei, putea să le asculte şi în somn, dacă dorea. Fitch nu avea nimic de cîştigat dacă vorbea cu altcineva despre asta. Avea prea multe pe conştiinţă ca să se ducă la poliţie sau la judecător şi, oricum, acesta nu era modul lui de lucru. Lui Fitch nu-i trecu nici o clipă prin cap că ar fi putut s-o şantajeze cu anunţarea autorităţilor, iar ea ştia foarte bine acest lucru.

Putea să-i facă oricîte poze voia, iar gealaţii lui, risipiţi prin hotel, puteau s-o urmărească, s-o pîndească, să asculte. Îi va lăsa în pace o vreme, să se zbată, să transpire, să-şi merite banii. Tot nu vor găsi nimic.

— Hai să nu vorbim despre bani, Fitch.

— Tocmai asta facem.

— Ce părere ai despre Herman Grimes? îl întrebă ea.

— De ce mă întrebi pe mine? Ştii exact ce se întîmplă la tribunal.

— Vreau să văd cît de isteţ eşti. Mă interesează să ştiu dacă toţi experţii şi avocaţii tăi îşi merită banii.

— N-am pierdut niciodată, aşa că înseamnă că îmi investesc bine banii.

— Deci, ce zici de Herman?

Fitch reflectă preţ de o secundă şi comandă încă un pahar de apă.

— Va avea un cuvînt greu în stabilirea verdictului, pentru că este un om cu opinii puternice. Deocamdată este nepărtinitor. Absoarbe fiecare cuvînt rostit în tribunal şi probabil că ştie mai multe decît oricare alt jurat, cu o singură excepţie, desigur, prietenul tău. Am dreptate?

— Eşti pe-aproape.

— Îmi face plăcere să aud asta. Cît de des stai de vorbă cu prietenul tău?

— Din cînd în cînd. Herman nu a fost de acord cu greva de dimineaţă, ştiai?

— Nu.

— A fost singurul dintre cei paisprezece.

— De ce au făcut grevă?

— Au pus condiţii. Telefoane, televizor, bere, sex, biserică — poftele omeneşti obişnuite.

— Cine a condus greva?

— Cel care a condus jocul din prima zi.

— Înţeleg.

— De asta sînt aici, Fitch. Dacă prietenul meu nu ar ţine frîiele în mîini, eu nu aş avea nimic de oferit.

— Şi ce îmi oferi?

— Am spus că nu vorbim despre bani.

Chelnerul puse paharul proaspăt adus în faţa lui Fitch şi o întrebă din nou pe Marlee dacă dorea să bea ceva.

— Da, o Coca Cola dietetică în pahar de plastic, vă rog.

— Păi... ăă... noi nu avem pahare de plastic, spuse chelnerul privindu-l surprins pe Fitch.

Fitch hotărî să insiste.

— În ce dispoziţie este juriul acum?

— Se plictiseşte. Lui Herrera îi place la nebunie. Crede că avocaţii sînt nişte javre şi că ar trebui să se aplice restricţii pentru procesele neserioase.

— Eroul meu! îi poate convinge pe amicii săi?

— Nu. El nu are amici. E dispreţuit de toţi şi, categoric, este cel mai nesuferit membru al juriului.

— Cine e cea mai prietenoasă fată?

— Millie e mama tuturor, dar nu va fi un factor decisiv. Rikki e drăguţă şi populară şi se preocupă mult de sănătate. Va fi o problemă pentru tine.

— Asta nu mă surprinde.

— Vrei să-ţi fac o surpriză, Fitch?

— Mda, chiar te rog.

— Care dintre juraţi a început să fumeze după începerea procesului?

Fitch miji ochii şi îşi lăsă capul într-o parte. Oare auzise corect?

— A început să fumeze?

— Mda.

— Mă dau bătut.

— Easter. Te surprinde?

— Prietenul tău.

— Mda. Uite ce e, Fitch, trebuie s-o iau din loc. Am să te sun mîine.

Se ridică în picioare şi se făcu nevăzută, la fel de repede precum venise.

Dante şi femeia angajată de el reacţionară înaintea lui Fitch, pe care plecarea ei atît de rapidă îl uluise. Dante îl anunţă prin radio pe Pang, aflat în holul principal, şi acesta o văzu ieşind din lift şi părăsind hotelul. Jumper o urmări, pe jos, cîteva blocuri, apoi o pierdu din vedere pe o alee aglomerată.

Timp de o oră au căutat-o pe străzi, în parcări, în baruri şi în holurile hotelurilor, dar n-au mai găsit-o. Fitch se afla în camera sa de la hotelul St. Regis cînd sosi un telefon de la Dubaz, trimis la pîndă la aeroport. Marlee aştepta plecarea unei curse locale care urma să decoleze peste o oră şi jumătate şi să ajungă la Mobile la zece şi jumătate. N-o urmări, îl instrui Fitch şi sună după doi agenţi de rezervă din Biloxi, care porniră în grabă spre aeroportul din Mobile.

Marlee locuia într-un apartament închiriat, cu vedere spre golful Back din Biloxi. Ajunsă la douăzeci de minute distanţă de casă, ea formă pe telefonul său celular 911, numărul poliţiei din Biloxi, şi îi explică dispecerei că era urmărită de doi huligani într-un Ford Taurus, care nu o scăpaseră din ochi încă din Mobile şi că erau atît de înspăimîntători, încît se temea pentru viaţa ei. Lăsînd-o pe dispeceră să-i coordoneze deplasarea, Marlee coti de cîteva ori pe nişte străduţe dintr-o zonă liniştită şi se opri brusc în dreptul unei staţii de benzină cu program non-stop. În timp ce făcea

plinul, o maşină de poliţie se opri în spatele Fordului Taurus, care încerca să se ascundă după colţul unei curăţătorii chimice, închise la acea oră. Cei doi huligani au fost somaţi să coboare şi duşi, prin toată parcarea, pentru confruntarea cu femeia pe care o urmăriseră.

Marlee îşi jucă admirabil rolul de victimă înfricoşată. Cu cît ţipa mai mult, cu atît se înfuriau poliţiştii mai tare. Huliganii lui Fitch au sfîrşit la închisoare.

La ora zece, Chuck, ofiţerul solid şi veşnic plictisit, îşi aşeză scaunul pliant la capătul holului din apropierea camerei sale şi îşi începu garda de noapte. Era miercuri, a doua noapte de sechestrare şi momentul potrivit pentru spargerea sistemului de securitate. Aşa cum plănuise, Nicholas formă numărul camerei lui Chuck la unsprezece şi un sfert. În clipa în care ofiţerul îşi părăsi postul pentru a răspunde, Jerry şi Nicholas se strecurară afară din camere şi se îndreptară liniştiţi spre uşa din dreptul camerei lui Lou Dell. Lou Dell era în patul ei şi dormea buştean.

Chiar şi Willis, care moţăise aproape toată ziua la tribunal, se afla acum sub pătură, sforăind de zor.

Evitînd holul principal, se strecurară pe întuneric şi găsiră taxiul pregătit, aşa cum ceruseră. Cincisprezece minute mai tîrziu, intrau în cazinoul Nugget de pe plaja Biloxi. Au băut trei beri în barul sportiv, iar Jerry a pierdut o sută de dolari la un joc de hochei. Au flirtat cu două femei măritate, ai căror bărbaţi ori pierdeau, ori cîştigau o avere la masa de joc. Distracţia părea să ia o turnură serioasă, iar la ora unu dimineaţa Nicholas a ieşit din bar, să joace „21” pe cinci dolari şi să bea o cafea decofeinizată. Juca, aştepta şi privea cum se răreşte lumea.

Marlee se strecură pe scaunul de lîngă el, fără să spună nimic. Nicholas împinse un mic teanc de jetoane spre ea. La masă se mai afla numai un singur jucător — un student beat.

— La etaj, şopti ea ţinînd mîna la gură, cînd crupierul se întoarse spre şeful lui.

S-au întîlnit pe terasa de la mezanin, de unde se vedeau parcarea şi, în depărtare, oceanul. Venise noiembrie şi aerul era mai uşor, mai răcoros. Nu mai era nimeni prin preajmă. S-au sărutat şi, aşezîndu-se pe o bancă, s-au îmbrăţişat. Ea i-a relatat, pas cu pas, ce se întîmplase la New Orleans; fiecare detaliu, fiecare cuvînt. S-au distrat pe seama celor doi băieţi din Mobile, aflaţi acum într-o închisoare districtuală. Marlee se gîndea să-l sune pe Fitch în zori şi să-l facă să-şi elibereze oamenii.

Despre afaceri au vorbit foarte pe scurt, pentru că Nicholas voia să se întoarcă la bar şi să-l ia pe Jerry de acolo înainte să apuce să bea prea mult şi să-şi piardă toţi banii sau să fie prins cu nevasta altuia.

Aveau amîndoi telefoane celulare plate, dar ele nu reprezentau o garanţie sută la sută. Au stabilit noi coduri şi parole.

Nicholas o sărută de rămas-bun şi o lăsă singură la mezanin.

Wendall Rohr simţea că juriul se săturase să tot asculte cercetători care îşi prezentau descoperirile şi le ţineau lecţii după tabele şi diagrame. Consultanţii săi îi spuneau că juraţii aflaseră destule despre cancerul la plămîni şi fumat, că erau probabil convinşi chiar dinaintea începerii procesului că ţigările produceau dependenţă şi că erau periculoase. Rohr era convins că reuşise să stabilească o legătură cauzală puternică între ţigările „Bristol" şi tumorile care duseseră la moartea lui Jacob Wood şi acum era momentul să

pună glazura pe tort. Joi dimineaţă, el anunţă că acuzarea doreşte să-l cheme ca martor pe Lawrence Krigler. O tensiune evidentă îi cuprinse pe cei de la masa apărării în clipele necesare pentru ca domnul Krigler să fie chemat de undeva, din spatele sălii. Un alt avocat al reclamantei, John Riley Milton din Denver, se ridică şi adresă juriului un zîmbet dulce.

Lawrence Krigler avea aproape şaptezeci de ani, era bronzat şi se ţinea foarte bine, păstrînd un mers vioi şi afişînd o îmbrăcăminte elegantă. De cînd fusese prezentată caseta video cu Jacob Wood, acesta era primul nume înaintea căruia nu mai apărea titlul de doctor. Acum locuia în Florida, unde se retrăsese de cînd nu mai lucra la Pynex. John Riley Milton trecu rapid peste întrebările preliminare pentru că frumuseţea abia acum începea.

Inginer format în Universitatea de Stat a Carolinei de Nord, lucrase treizeci de ani la firma Pynex şi plecase de acolo cu treisprezece ani în urmă, în toiul unui proces civil. El dăduse Pynex în judecată. Compania îi intentase, la rîndul ei, un proces. Ajunseseră la o înţelegere în afara sălilor tribunalului, înţelegere ai cărei termeni nu fuseseră dezvăluiţi public.

La angajarea lui, compania, care pe atunci se numea Union Tobacco, sau, pe scurt, U-Tab, îl trimisese în Cuba pentru a cerceta producţia de tutun de acolo. De atunci lucrase numai în producţie, cel puţin pînă în ziua în care părăsise compania. Studiase frunza de tutun şi o mie de moduri de a face creşterea ei mai eficientă. Se considera un expert în acest domeniu, deşi nu depunea mărturie ca expert şi nu urma să-şi expună părerile. Doar fapte.

În 1969 încheiase un studiu desfăşurat timp de trei ani, la solicitarea companiei, cu privire la viabilitatea creşterii unui tip de tutun cunoscut numai după numele său de Raleigh 4. Acest tip

conţinea doar o treime din cantitatea obişnuită de nicotină. Bazîndu-se pe cercetări impresionante, Krigler ajunsese la concluzia că Raleigh 4 putea fi cultivat şi produs cu aceeaşi eficienţă ca şi alte tipuri de tutun cultivate şi produse pe atunci de U-Tab.

Era o operă monumentală, de care era foarte mîndru, şi a fost distrus cînd studiul său a fost mai întîi ignorat de mai-marii din companie. A reuşit să-şi croiască drum prin birocraţia de care era înconjurat şi rezultatul l-a descurajat total. Nimănui nu părea să-i pese de noul său tip de tutun cu conţinut redus de nicotină.

Apoi află că se înşelase. Şefii lui erau foarte preocupaţi de nivelul nicotinei. În vara lui 1971 a reuşit să pună mîna pe un document intern al companiei, prin care conducerii superioare a acesteia i se solicita să facă, fără prea mare zarvă, tot posibilul pentru a discredita munca lui Krigler la Raleigh 4. Chiar şi oamenii lui îl loveau pe la spate. El îşi păstră calmul, nu spuse nimănui că deţinea documentul şi începu, pe ascuns, să cerceteze motivele acestei conspiraţii îndreptate împotriva sa.

La acest punct al audierii, John Riley Milton prezentă două probe — studiul voluminos realizat de Krigler în 1969 şi documentul intern din 1971.

Răspunsul era limpede şi Krigler îl bănuia deja. U-Tab nu îşi putea permite să producă un soi de tutun cu conţinut redus de nicotină, pentru că nicotină însemna profit. În mediile industriale se ştia încă de la sfîrşitul anilor '30 că nicotina duce la dependenţă.

— De unde ştiţi că producătorii cunoşteau acest lucru? întrebă Milton deliberat. Cu excepţia avocaţilor apărării, care făceau totul pentru a părea plictisiţi şi indiferenţi, toţi cei prezenţi în sală ascultau cu mare atenţie.

— Toată lumea din cadrul companiilor producătoare ştie asta, răspunse Krigler şi tăcu,

îndreptîndu-şi privirea spre masa apărării. Bomba era pe cale să explodeze şi el se bucura din plin de acest moment. Dar am văzut un document...

— Obiectez! urlă Cable, ridicîndu-se în picioare. Martorul nu poate spune ce a văzut sau nu într-un document oficial. Motivele sînt numeroase şi ele au fost prezentate mai amplu în informarea prezentată la acest punct.

Informarea avea optzeci de pagini şi era dezbătută aprins de vreo lună. Judecătorul Harkin dăduse deja o rezoluţie în scris.

— Am notat obiecţiile dumneavoastră, domnule Cable. Domnule Krigler, puteţi continua.

— În iarna lui 1973 am citit un document care prezenta concluziile studiului asupra nicotinei, realizat în anii '30. Documentul fusese copiat de multe ori, era foarte vechi şi fusese uşor modificat.

— Modificat, în ce mod?

— Data fusese ştearsă, la fel ca şi numele persoanei care îl trimisese.

— Cui îi era adresat?

— Era adresat lui Sander S. Fraley care, la acea vreme, era preşedintele firmei Allegheny Growers, predecesoarea companiei numite astăzi ConPack.

— O companie producătoare de tutun.

— Da, în principal. Oficial, compania produce bunuri de larg consum, dar cea mai mare parte a afacerilor o constituie fabricarea ţigaretelor.

— În ce perioadă a fost preşedinte?

— Între 1931 şi 1942.

— Deci putem afirma cu certitudine că documentul a fost trimis înainte de 1942?

— Da. Domnul Fraley a murit în 1942.

— Unde vă aflaţi dumneavoastră cînd a fost transmis acest document?

— Lucram într-una dintre uzinele Pynex, la Richmond. Pe cînd Pynex încă se mai numea Union Tobacco, sediul său general se afla în Richmond. În 1979 şi-a schimbat numele şi s-a mutat în New Jersey. Dar clădirile din Richmond

sînt încă în folosinţă şi acolo am lucrat pînă ce am părăsit compania. Majoritatea arhivelor companiei se află acolo şi o persoană pe care o cunosc mi-a arătat documentul.

— Cine era această persoană?

— Un prieten, care a murit între timp. I-am promis că nu-i voi dezvălui niciodată identitatea.

— Aţi pus într-adevăr mîna pe acel document?

— Da. De fapt, mi-am făcut şi o copie.

— Şi unde este copia dumneavoastră?

— N-a rezistat prea mult. A doua zi după ce o încuiasem în dulap, am fost trimis cu treburi într-un alt oraş. În absenţa mea, cineva mi-a umblat în birou şi a luat mai multe lucruri, printre care şi copia acelui document.

— Vă amintiţi ce se spunea acolo?

— Îmi amintesc foarte bine. Ţineţi cont că, vreme îndelungată, căutasem o confirmare a bănuielilor mele. Momentul cînd am citit documentul cu ochii mei a fost de neuitat.

— Ce scria în document?

— Erau trei paragrafe, poate patru, foarte scurte şi la obiect. Autorul explica faptul că tocmai citise un raport asupra nicotinei, prezentat lui, în secret, de către şeful grupului de cercetători de la compania Allegheny Growers, nenominalizat în document. După părerea sa, studiul demonstra clar, fără nici un dubiu, că nicotina produce dependenţă. Din cîte îmi amintesc, acesta era elementul-cheie din primele două paragrafe.

— Dar paragraful următor?

— Autorul îi propunea lui Fraley să reflecteze foarte serios la creşterea nivelului de nicotină din ţigările produse de companie. Mai multă nicotină însemna mai mulţi fumători, adică vînzări mai mari şi profituri crescute.

Krigler îşi rostea replicile cu un puternic simţ dramatic şi toată lumea îi sorbea cuvintele. Pentru prima dată după multe zile, juraţii urmăreau

fiecare mişcare a unui martor. Cuvîntul „profituri" plutea în aer, greu ca şi fumul industrial.

John Riley Milton rămase cîteva clipe tăcut, apoi reluă:

— Acum să nu ne îndepărtăm. Memoriul a fost pregătit de cineva de la o altă companie şi trimis preşedintelui companiei dumneavoastră, este exact?

— Da.

— O companie care, atunci şi acum, este o rivală a companiei Pynex?

— Este exact.

— Cum a ajuns memoriul la Pynex în 1973?

— N-am aflat niciodată. Dar sînt sigur că Pynex cunoştea studiul în cauză. De fapt, toţi cei implicaţi în industria tutunului îl cunoşteau pe la începutul anilor '70, dacă nu chiar mai devreme.

— De unde ştiţi acest lucru?

— Am lucrat treizeci de ani în acest domeniu, nu uitaţi. Şi mi-am desfăşurat activitatea în producţie. Am vorbit cu mulţi oameni, mai ales cu aceia aflaţi în poziţii similare cu a mea, la alte companii. Să zicem că, uneori, companiile de tutun sînt solidare.

— Aţi încercat vreodată să obţineţi o altă copie a memoriului de la prietenul dvs. ?

— Am încercat. N-a mers. Să nu intrăm în amănunte.

Cu excepţia obişnuitei pauze de cafea de cincisprezece minute, de la zece şi jumătate, Krigler îşi continuă mărturia pe tot parcursul celor trei ore ale sesiunii de dimineaţă. Timpul trecu pe nesimţite şi audierea lui constitui un moment crucial al procesului. Drama unui fost angajat care dădea pe faţă secretele murdare era jucată perfect. Juraţii uitară chiar şi de obişnuita nerăbdare dinainte de ora de masă. Avocaţii îi studiau pe

juraţi mai atent decît de obicei, iar judecătorul părea să noteze fiecare cuvînt rostit de martor.

Reporterii erau neobişnuit de amabili; consultanţii în materie de juriu, neobişnuit de atenţi. Cîinii de pază de pe Wall Street numărau minutele rămase pînă cînd vor putea să se repeadă afară şi să sune, pe nerăsuflate, la New York. Avocaţii plictisiţi din oraş, care acum îşi făceau de lucru prin tribunal, aveau să vorbească ani de-a rîndul despre această mărturie. Chiar şi Lou Dell, aşezată în rîndul întîi, se oprise din tricotat.

Fitch privea şi asculta din camera de vizionare de lîngă biroul său. Krigler fusese programat iniţial pentru începutul săptămînii următoare şi existase chiar şansa ca el să nu apară deloc în faţa tribunalului. Fitch era unul dintre puţinii oameni încă în viaţă care să fi văzut cu ochii lui documentul şi Krigler dovedise o memorie deosebită în descrierea lui. Era clar pentru toată lumea, chiar şi pentru Fitch, că martorul spunea adevărul.

Unul dintre primele angajamente ale lui Fitch, cînd, cu nouă ani înainte, fusese pentru prima dată solicitat de Cei Patru Mari, a fost de a descoperi *toate* copiile documentului şi de a le distruge. Încă nu terminase.

Nici Cable şi nici un alt avocat al apărării angajat de Fitch pînă atunci nu văzuse documentul.

Acceptarea existenţei lui la tribunal cauzase un mic război. Regulile evidenţei împiedică, în mod normal, realizarea unor astfel de descrieri verbale ale unor documente pierdute, şi asta din motive foarte clare. Cea mai bună dovadă este documentul însuşi. Dar, ca în orice situaţie legală, există excepţii şi excepţii ale excepţiilor, iar Rohr şi ceilalţi reuşiseră, într-un mod magistral, să-l convingă pe judecătorul Harkin că era bine să asculte descrierea făcută de Krigler unui document cu adevărat pierdut.

Contrainterogatoriul lui Cable din acea după-amiază avea să fie brutal, dar răul fusese făcut. Fitch renunţă la masă şi se încuie în birou.

În camera juraţilor, la prînz, atmosfera a fost cu totul alta decît de obicei. Comentariile cotidiene despre fotbal şi reţete culinare au fost înlocuite de o tăcere grea. Juriul, prin definiţie un corp de deliberare, timp de două săptămîni fusese adus într-o stare de amorţire de mărturii ştiinţifice plicticoase venite din partea unor experţi plătiţi cu mari sume de bani pentru a se deplasa la Biloxi şi a le da lecţii. Acum, juriul fusese trezit la realitate de senzaţionalele murdării din interiorul companiei, prezentate de Krigler.

Au mîncat mai puţin şi au reflectat mai mult. Majoritatea doreau să se poată retrage undeva, cu un prieten apropiat, pentru a relua, punct cu punct, cele auzite. Oare auziseră bine? Oare toată lumea înţelesese cele spuse de martor? Cantitatea de nicotină era intenţionat menţinută la un nivel înalt, pentru a-i împiedica pe oameni să renunţe la fumat!

Aşa s-a şi întîmplat. Fumătorii, rămaşi numai trei după plecarea Stellei Hulic, deşi Easter era acum un semifumător, pentru că prefera compania lui Jerry, a Pudelului şi a lui Angel Weese, au terminat repede de mîncat şi apoi au ieşit afară scuzîndu-se. S-au aşezat cu toţii pe scaunele pliante, privind pe fereastră şi trăgînd din ţigară. Acum, că ştiau exact valoarea nicotinei, ţigările le cădeau ceva mai greu. Dar cînd Nicholas spuse acest lucru cu voce tare, toţi izbucniră în rîs.

Doamna Gladys Card şi Millie Dupree reuşiră să plece spre camera de odihnă în acelaşi timp. Au stat mult la toaletă şi apoi au rămas un sfert de oră să-şi spele mîinile, vorbindu-şi în faţa oglinzii. La mijlocul conversaţiei li s-a alăturat şi Loreen Duke, care s-a rezemat de suportul pentru şerveţele

şi şi-a exprimat imediat uimirea şi dezgustul faţă de companiile producătoare de tutun.

După ce s-a strîns masa, Lonnie Shaver şi-a deschis calculatorul la două scaune distanţă de Herman care, la rîndul său, îşi cuplase calculatorul Braille şi bătea un text.

— Presupun că nu aveţi nevoie de traducător pentru mărturia asta, nu? îi spuse colonelul lui Herman.

Herman mîrîi, apoi spuse:

— E uimitor, într-adevăr...

Era pentru prima dată cînd Herman ajungea atît de aproape de discutarea unui aspect oarecare al cazului.

Lonnie Shaver nu era nici uimit, nici impresionat.

Phillip Savelle ceruse respectuos, şi primise, din partea judecătorului Harkin, permisiunea de a-şi petrece o parte din pauza de prînz făcînd exerciţii yoga la umbra unui stejar bătrîn aflat în spatele tribunalului. Un ofiţer l-a escortat pînă acolo; Savelle şi-a scos cămaşa, şosetele şi pantofii, apoi s-a aşezat pe iarba moale şi s-a făcut covrig. Cînd a început să murmure o incantaţie, deputatul s-a dat deoparte, aşezîndu-se pe o bancă de beton, cu capul aplecat pentru a nu fi recunoscut de nimeni.

Cable l-a salutat pe Krigler ca şi cum ar fi fost vechi prieteni. Krigler i-a zîmbit şi i-a răspuns cu un „Bună ziua, domnule Cable” foarte încrezător. Cu şapte luni în urmă, în biroul lui Rohr, Cable şi compania îşi petrecuseră trei luni pentru înregistrarea depoziţiei lui Krigler. Caseta fusese privită şi studiată de nu mai puţin de două duzini de avocaţi şi cîţiva consultanţi pentru juriu, ba chiar şi de doi psihiatri. Krigler spunea adevărul, dar adevărul trebuia estompat, cît se putea, în acel moment. Era un contrainterogatoriu crucial, aşa că

naiba să-l ia de adevăr! Martorul trebuia discreditat!

După sute de ore de discuţii, fusese pusă la punct o strategie. Cable începu cu o întrebare: era Krigler furios pe foştii lui patroni?

— Da, veni răspunsul.

— Detestaţi compania?

— Compania este o entitate. Cum să deteşti un lucru?

— Detestaţi războiul?

— N-am fost niciodată în război.

— Detestaţi abuzurile îndreptate împotriva copiilor?

— Sînt convins că e ceva oribil, dar din fericire n-am avut niciodată de-a face cu aşa ceva.

— Detestaţi violenţa?

— Sînt sigur că e ceva îngrozitor dar, din nou, mă pot considera norocos.

— Deci nu detestaţi nimic în viaţă?

— Varza creaţă.

Se auziră chicoteli din toate părţile sălii şi Cable înţelese că era suficient.

— Nu detestaţi firma Pynex?

— Nu.

— Detestaţi pe cineva care lucrează acolo?

— Nu. Îmi displac cîteva persoane.

— Aţi detestat pe cineva din companie, pe cînd lucraţi acolo?

— Nu. Am avut ceva duşmani, dar nu-mi amintesc să fi detestat pe cineva.

— Dar cei împotriva cărora aţi intentat proces?

— Nu. Din nou, îmi erau duşmani, dar îşi făceau datoria.

— Deci vă iubiţi duşmanii?

— Nu tocmai. Ştiu că ar trebui să încerc, dar zău că e dificil. Nu-mi amintesc să fi spus că îi iubeam.

Cable sperase să puncteze, cît de puţin, insistînd pe ideea că ar fi putut să fie vorba despre o ripostă, sau o răzbunare din partea lui Krigler. Poate că, dacă folosea suficient de des cuvîntul „a detesta",

acesta avea şansa să rămînă imprimat în mintea unor juraţi.

— Care este motivul pentru care depuneţi mărturie?

— Este o întrebare complicată.

— Pentru bani?

— Nu.

— Aţi fost plătit de domnul Rohr sau de unul dintre colaboratorii săi din echipa acuzării, pentru a veni aici să depuneţi mărturie?

— Nu. Ei au fost de acord să-mi plătească cheltuielile de călătorie, dar nimic mai mult.

Ultimul lucru pe care îl dorea Cable era să-i lase lui Krigler o portiţă deschisă pentru a-şi expune motivele prezenţei lui acolo. Atinsese acest subiect în timpul examinării directe făcute de Milton şi îşi petrecuse cinci ore pentru a le înţelege din studiul depoziţiei video. Era crucial să menţină atenţia martorului îndreptată spre alte probleme.

— Aţi fumat vreodată, domnule Krigler?

— Da. Din nefericire, am fumat timp de douăzeci de ani.

— Şi v-aţi dori să n-o fi făcut niciodată?

— Bineînţeles.

— Cînd aţi început?

— Cînd am început să lucrez în companie, în 1952. Pe atunci, ei îşi încurajau angajaţii să fumeze. Şi acum fac la fel.

— Credeţi că faptul că aţi fumat timp de douăzeci de ani v-a afectat sănătatea?

— Bineînţeles. Mă consider norocos pentru că nu am murit, ca domnul Wood.

— Cînd v-aţi lăsat de fumat?

— În 1973. După ce am aflat adevărul despre nicotină.

— Credeţi că starea dvs. actuală de sănătate a fost afectată întrucîtva datorită celor douăzeci de ani de fumat?

— Bineînţeles.

— După părerea dumneavoastră, compania are vreo responsabilitate în decizia dumneavoastră de a vă apuca de fumat?

— Da. După cum v-am spus, fumatul era încurajat. Toţi ceilalţi fumau. Puteam cumpăra ţigări la jumătate de preţ din depozitul companiei. Fiecare şedinţă începea cu oferirea unei ţigări fiecărui participant. Făcea parte din ritual.

— Existau sisteme de aerisire a birourilor?

— Nu.

— Cît de grave erau efectele fumului indirect?

— Foarte grave. Întotdeauna rămînea un nor de fum albăstrui deasupra capetelor noastre.

— Deci astăzi învinuiţi compania, pentru că nu sînteţi sănătos aşa cum aţi fi putut fi?

— Compania este în mare parte vinovată. Din fericire, am reuşit să scap de acest obicei. N-a fost uşor.

— Şi aveţi pică pe companie din această cauză?

— Să zicem doar că regret că n-am lucrat într-o altă ramură industrială atunci cînd am terminat colegiul.

— Ramură industrială? Doar nu vreţi să spuneţi că vă nemulţumeşte întreaga industrie a tutunului?

— Nu pot spune că fac parte dintre simpatizanţii săi.

— De asta vă aflaţi aici?

— Nu.

Cable îşi răsfoi notiţele şi schimbă brusc subiectul.

— Spuneţi-mi, aţi avut o soră, nu-i aşa, domnule Krigler?

— Aşa este.

— Ce s-a întîmplat cu ea?

— A murit în 1970.

— Cum a murit?

— A avut cancer la plămîni. A fumat cîte două pachete pe zi timp de vreo douăzeci şi trei de ani. Fumatul a ucis-o, domnule Cable, dacă asta doreaţi să auziţi.

— Eraţi apropiaţi? îl întrebă Cable cu suficientă compasiune în glas pentru a risipi, măcar în parte, nemulţumirea de a fi adus în discuţie acest subiect.

— Eram foarte apropiaţi. Era singura mea soră.

— Şi v-a afectat mult moartea ei?

— Da. Era o persoană deosebită şi îi simt şi acum lipsa.

— Îmi pare rău că trebuie să discutăm despre acest subiect, domnule Krigler, dar este relevant.

— Sînt impresionat de compasiunea dumneavoastră, domnule Cable, dar nu cred că are vreo relevanţă pentru caz.

— Ce părere avea ea despre fumat?

— Nu-i plăcea. Iar cînd a ajuns la un pas de moarte, m-a implorat să mă opresc. Asta doreaţi să auziţi, domnule Cable?

— Numai dacă este adevărat.

— Ah, este adevărat, domnule Cable. În ziua morţii ei i-am promis că mă las de fumat. Şi aşa am făcut, deşi mi-au trebuit trei ani lungi pentru a reuşi. Eram dependent, înţelegeţi, domnule Cable, aşa cum era şi sora mea, deoarece compania care fabrica ţigările care au ucis-o pe ea, şi care m-ar fi putut ucide pe mine, menţinea intenţionat un nivel ridicat de nicotină.

— Acum...

— Nu mă întrerupeţi, domnule Cable. Nicotina în sine nu e o substanţă carcinogenă, ştiţi şi dumneavoastră, e numai o otravă, o otravă care te face dependent de ea, în aşa fel încît, într-o bună zi, carcinogenii se ocupă de rest. De asta sînt periculoase ţigările.

Cable îl privea foarte calm.

— Aţi terminat?

— Sînt gata pentru întrebarea următoare. Dar să nu mă mai întrerupeţi.

— Bineînţeles, îmi cer scuze. Acum, cînd v-aţi convins că ţigările sînt periculoase?

— Nu ştiu cu exactitate. Lucrul e cunoscut de cîtăva vreme, aşa cum ştiţi şi dvs. Nu-i nevoie să

fii genial pentru asta. Dar cred că s-a întîmplat pe la începutul anilor '70, după ce am terminat studiul, după moartea surorii mele şi la puţin timp după ce am văzut acel document scandalos.

— În 1973?

— Cam pe atunci.

— Cînd aţi încetat să mai lucraţi pentru Pynex? În ce an?

— În 1982.

— Deci aţi continuat să lucraţi pentru o companie care realiza un produs considerat de dumneavoastră periculos?

— Da.

— Ce salariu aveaţi în 1982?

— Nouăzeci de mii de dolari pe an.

Cable făcu o pauză şi se îndreptă spre masa apărării, de unde primi un alt blocnotes pe care îl răsfoi o vreme, rozînd marginea ramei ochelarilor de citit, după care reveni la pupitru şi îl întrebă pe Krigler de ce intentase proces companiei în 1982. Lui Krigler nu-i plăcu întrebarea şi se uită spre Rohr şi Milton, după ajutor. Cable insistă asupra evenimentelor care duseseră la litigiul acela teribil de complicat, asupra motivelor personale şi, puţin cîte puţin, audierea îşi încetini ritmul şi, în cele din urmă, se opri. Rohr obiectă, Milton obiectă iar Cable se purta ca şi cum nu înţelegea ce naiba găseau de obiectat. Avocaţii au fost chemaţi de judecător, pentru a nu se confrunta în public, iar Krigler a început să se plictisească de atîta stat în boxa martorilor.

Cable a continuat să-l piseze pe Krigler cu întrebări referitoare la performanţele sale din ultimii zece ani petrecuţi la Pynex, făcînd clar aluzie la posibilitatea chemării altor martori care să contrazică afirmaţiile lui.

Scenariul aproape că reuşise. Incapabil să anuleze efectul aspectelor dramatice din mărturia lui Krigler, apărarea a ales, în schimb, soluţia zăpăcirii juriului. Dacă martorul nu poate fi pus la

îndoială, atunci învinge-l cu detalii nesemnificative.

Scenariul a fost explicat însă juriului, în detaliu, de către tînărul Nicholas Easter, care absolvise doi ani de drept şi hotărîse să le amintească colegilor săi despre experienţa acumulată, în pauza de cafea luată tîrziu, în acea după-amiază. Auzind obiecţiile lui Herman, Nicholas îşi exprimă nemulţumirea faţă de Cable, care le arunca praf în ochi şi încerca să-i încurce.

— Ne crede proşti, spuse el cu amărăciune.

17

Ca răspuns la telefoanele disperate venite din Biloxi, preţul acţiunilor Pynex scăzu pînă la 75 şi jumătate la ora de închidere a bursei, în ziua de joi, adică cu patru puncte mai puţin în tranzacţiile majore — lucru atribuit evenimentelor dramatice care aveau loc la tribunal.

În alte procese împotriva tutunului, foşti angajaţi depuseseră mărturie în legătură cu pesticidele şi insecticidele pulverizate pe deasupra recoltelor, iar experţii făcuseră legătura între cancer şi acele substanţe chimice. Juriile nu fuseseră impresionate. Într-un proces, un fost angajat le făcuse cunoscut că fostul său patron încerca să-i atragă pe adolescenţi cu reclame care prezentau nişte idioţi slabi şi strălucitori, cu bărbii perfecte şi dantură perfectă, distrîndu-se în toate felurile, cu ţigara în mînă. Acelaşi patron se adresa tinerilor ceva mai mari, cu reclame despre cowboy şi şoferi la volanul unor maşini de teren, grăbindu-se să-şi trăiască viaţa, cu ţigara în colţul gurii.

Dar juriile din acele procese n-au aprobat nici un fel de despăgubiri pentru reclamanţi.

Nici un fost angajat nu a reuşit totuşi să facă atîta rău ca Lawrence Krigler. Scandalosul

memoriu din anii '30 fusese văzut de o mînă de oameni, dar nu fusese niciodată prezentat în instanţă. Versiunea oferită de Krigler era, după cunoştinţa avocaţilor acuzării, cea mai apropiată de adevăr. Faptul că judecătorul Harkin permisese descrierea ei în faţa juriului avea să fie violent contestat la apel, indiferent cine urma să cîştige procesul.

Krigler a fost rapid escortat pînă la ieşirea din oraş de către oamenii de pază ai lui Rohr şi, la o oră după încheierea depoziţiei sale, se afla la bordul unui avion privat care îl ducea înapoi în Florida. De cînd părăsise firma Pynex, fusese tentat de cîteva ori să ia legătura cu avocaţii acuzării din procesele împotriva industriei tutunului, dar nu avusese niciodată destul curaj.

Pynex îi plătise trei sute de mii de dolari prin instanţă, numai ca să scape de el. Compania insistase ca el să promită că nu va depune niciodată mărturie în procese similare cu procesul lui Wood, dar el refuzase. Iar cînd refuzase, devenise un om incomod.

Ei, oricine erau aceia, au promis că-l vor ucide. Ameninţările fuseseră puţine şi rare de-a lungul anilor, venite întotdeauna prin voci necunoscute sau apariţii neaşteptate. Krigler nu era omul care să se ascundă. Scrisese o carte, o demascare pe care spusese că a lăsat-o spre publicare în cazul morţii sale subite. O lăsase la un avocat din Melbourne Beach. Avocatul era un prieten de-al său, care îi aranjase prima întîlnire cu Rohr. Tot avocatul acela începuse un dialog cu cei de la FBI, pentru cazul că domnului Krigler i s-ar fi întîmplat ceva.

Soţul lui Millie Dupree, Hoppy, era proprietarul unei agenţii imobiliare din Biloxi, confruntată cu mari dificultăţi financiare. Departe de a fi genul de afacerist agresiv, el avea puţine oferte şi puţine

propuneri, dar se ocupa cu seriozitate de afaceri, atîtea cîte erau. În anticameră, un perete întreg era acoperit cu imagini ale OFERTELOR, prinse cu pioneze pe un panou de plută — în principal, căsuţe mici, din cărămidă, cu cîte o pajişte îngrijită la intrare, ori cîteva duplexuri cam prăpădite.

Febra cazinourilor adusese pe coastă un întreg val de noi agenţi imobiliari, care nu se temeau să facă împrumuturi imense şi să se dezvolte corespunzător. Din nou, Hoppy şi cei asemenea lui au preferat să nu rişte şi s-au trezit şi mai izolaţi, împinşi spre pieţe pe care le cunoşteau prea bine — drăguţele locuinţe „de început" pentru tineri proaspăt căsătoriţi, adăposturile fără de speranţă pentru cei disperaţi şi locuinţele „de forţă majoră", pentru cei care nu-şi permiteau să facă împrumuturi la bancă.

Dar el îşi achita la timp toate obligaţiile şi reuşea, cumva, să-şi întreţină familia — soţia sa, Millie, şi cei cinci copii, trei în penultimul an la colegiu şi doi în liceu, în orice moment, avea la birou licenţa pentru a apela la ajutorul unor asociaţi colaboratori pentru vînzări, majoritatea nişte învinşi care urau, la fel de mult ca şi el, datoriile şi acţiunile de forţă. Hoppy iubea jocul de pinnacle şi îşi petrecea multe ore la biroul din spate, aplecat asupra cărţilor de joc, înconjurat de ceilalţi agenţi. Oamenii ca ei, indiferent dacă aveau sau nu talent, adorau să viseze la afaceri spectaculoase. Hoppy şi gaşca lui apucau să mai tragă cîte un pui de somn după-amiaza, iar apoi discutau despre afaceri, la un joc de cărţi.

Joi, puţin înainte de ora şase, pe cînd jocul de pinnacle era în plină desfăşurare şi se pregăteau cu toţii să încheie o nouă zi sterilă, un tînăr om de afaceri elegant, cu o servietă diplomat neagră, strălucitoare, intră în birou şi ceru să vorbească cu domnul Dupree. Hoppy era în spate, clătindu-şi gura şi grăbindu-se să ajungă acasă, pentru că Millie era izolată. Au făcut prezentările. Tînărul i-a

dat o carte de vizită pe care scria că se numeşte Todd Ringwald, angajat al grupului KLX, specializat în proprietăţi imobiliare, cu sediul în Las Vegas, Nevada. Cartea de vizită l-a impresionat pe Hoppy suficient pentru a-l determina să-şi trimită la plimbare şi ultimii asociaţi rămaşi prin preajmă, închizînd uşa după ei. Simpla prezenţă a unui tip atît de bine îmbrăcat şi care făcuse un drum aşa de lung dovedea cît de serioasă putea fi această afacere.

Hoppy îi oferi ceva de băut, apoi cafea, pe care o putea face într-o clipă. Domnul Ringwald îl refuză şi îl întrebă dacă sosise într-un moment nepotrivit.

— Nu, cîtuşi de puţin. Ştiţi, noi lucrăm în ritm continuu. Este o muncă dificilă.

Domnul Ringwald îi zîmbi şi încuviinţă, pentru că şi el lucra în acelaşi domeniu, deşi nu de prea multă vreme. Mai întîi, dorea să-i spună cîte ceva despre firma sa. KLX era o companie privată cu proprietăţi în douăsprezece state. Deşi nu deţinea cazinouri şi nici nu îşi propunea aşa ceva, dezvoltase o specialitate legată de acestea şi foarte profitabilă. KLX urmărea construcţia de cazinouri. Hoppy dădea din cap, în neştire, ca şi cum acest tip de specializare îi era perfect cunoscut

De obicei, la construirea unui cazinou, piaţa locuinţelor suferă modificări dramatice. Ringwald era sigur că Hoppy cunoştea acest lucru, iar Hoppy încuviinţă din tot sufletul, ca şi cum tocmai ar fi cîştigat o avere. KLX se extindea fără prea mare reclamă, iar Ringwald accentua dorinţa companiei de a păstra acest secret; se aflau cu un pas în urma cazinourilor şi dezvoltau spaţii comerciale, locuinţe de lux, complexuri de apartamente şi zone rezidenţiale. Cazinourile aduc bani mulţi, creează locuri de muncă, schimbă situaţia economică pe plan local şi, ca să fie sincer, erau o mulţime de bani la îndemînă, iar KLX dorea să-şi ia partea cuvenită.

— Compania noastră este ca un vultur, îi explică Ringwald, cu un zîmbet viclean pe buze. Noi stăm deoparte şi urmărim cazinourile. Cînd ele fac un pas, noi trecem la atac.

— Strălucitor, sări Hoppy, nereuşind să se abţină.

Totuşi, KLX ratase intrarea rapidă pe coastă şi, confidenţial, asta făcuse ca destui oameni să rămînă fără slujbe în Las Vegas. Cu toate acestea mai existau destule şanse incredibile. „Cu siguranţă", comentă Hoppy.

Ringwald îşi deschise servieta şi scoase de acolo o hartă împăturită, pe care o întinse pe genunchi. El, ca vicepreşedinte al departamentului de dezvoltare, prefera să lucreze cu agenţii mai mici. Firmele imobiliare mari erau prea aglomerate şi prea multe neveste îşi băgau nasul unde nu trebuia şi abia aşteptau să aibă ceva de bîrfit. „Asta cam aşa e!" spuse Hoppy, căscînd ochii la harta pe care erau marcate amplasamentele viitoarelor proprietăţi. În plus, o agenţie ca a lui oferea servicii mai bune.

— Ne-aţi fost recomandat călduros, spuse Ringwald şi Hoppy nu îşi putu reţine un zîmbet.

Se auzi telefonul. Era băiatul din ultimul an de liceu, care voia să ştie ce au pentru cină şi cînd vine mama acasă. Hoppy îi răspunse amabil, dar îi tăie vorba. Era ocupat, îi explică el — şi s-ar putea să mai găsească nişte lasagna vechi în frigider.

Au întins harta pe biroul lui Hoppy. Ringwald i-a arătat o porţiune întinsă, colorată în roşu, din districtul Hancock, aflat în imediata apropiere a districtului Harrison şi cel mai la vest dintre cele trei districte de coastă. Cei doi bărbaţi se aplecară deasupra hărţii, de o parte şi de alta a biroului.

— MGM Grand intră aici, spuse Ringwald, arătînd spre un golf larg. Dar nimeni nu ştie încă. Evident, nici dumneavoastră nu puteţi spune nimănui.

Hoppy dădea disperat din cap. La naiba! Nu! Nici măcar nu-l lăsase pe Ringwald să-şi încheie ideea.

— Vor construi cel mai mare cazinou de pe coastă, probabil la mijlocul anului viitor. Se va anunţa în trei luni. Vor cumpăra circa o sută de acri de teren în această zonă.

— E o zonă frumoasă. Practic, un loc neatins.

Hoppy nu se aflase niciodată aproape de o proprietate care să poarte semnul imobiliar, dar locuia pe coastă de patruzeci de ani.

— Acesta este terenul pe care îl dorim noi, spuse Ringwald, arătînd pe hartă un alt lot marcat cu roşu. Se afla lîngă proprietatea companiei MGM, ceva mai la nord-vest. Cinci sute de acri, continuă el, pentru a construi asta.

Ridică prima foaie, descoperind un superb proiect al unui grup de clădiri. Acesta purta numele de Stillwater Bay, scris cu litere albastre, groase, în partea de sus. Apartamente, birouri, vile mari, vile mai mici, locuri de joacă, biserici, o piaţă centrală, un centru comercial cu acces stradal, un altul, exclusiv pentru pietoni, un chei şi portul pentru ambarcaţiuni mici, un bloc înalt pentru birouri, parcuri, alei pentru jogging, culoare pentru biciclete, ba chiar şi un proiect pentru un liceu. Era o utopie proiectată pentru districtul Hancock de către nişte minunaţi vizionari din Las Vegas.

— Oho! murmură Hoppy. Pe biroul său se afla o adevărată avere.

— Proiectul cuprinde patru faze diferite cu durata de cinci ani. Costul total va fi de treizeci de milioane. E de departe cel mai mare proiect realizat vreodată prin aceste locuri.

— Nu există comparaţie.

Ringwald dădu iarăşi foaia la o parte, descoperind un alt desen care prezenta zona portului, apoi un altul cu un prim-plan al zonei rezidenţiale.

— Acestea sînt doar proiectele preliminare. Am să vă arăt mai multe, dacă puteţi veni la sediul nostru.

— În Las Vegas.

— Da. Dacă reuşim să ajungem la o înţelegere în privinţa reprezentării dumneavoastră, am dori să veniţi acolo pentru cîteva zile, înţelegeţi ce vreau să spun, să vă întîlniţi cu oamenii noştri, să vedeţi întregul proiect aşa cum arată el pe hîrtie.

Hoppy simţea că-i tremură genunchii şi trase adînc aer în piept. Calmează-te, îşi spuse.

— Da, şi la ce gen de reprezentare v-aţi gîndit?

— Pentru început, avem nevoie de cineva care să se ocupe de cumpărarea terenului. După aceea, trebuie să convingem autorităţile locale să aprobe proiectul. După cum ştiţi, asta durează şi pot să apară complicaţii. Ne ia mult timp să ne prezentăm în faţa comisiilor edilitare şi comitetelor care răspund de alocarea zonelor de construcţii. Se întîmplă să ajungem şi în instanţă, dacă este necesar. Dar toate acestea fac parte din activitatea noastră. În acel moment, veţi participa şi dumneavoastră, într-o oarecare măsură. O dată proiectul aprobat, vom avea nevoie de o firmă imobiliară care să se ocupe de prezentarea pe piaţă a ofertelor din Stillwater Bay.

Hoppy se lăsă pe spate în scaun şi reflectă, cîteva clipe, la partea financiară.

— Cît va costa terenul? întrebă el.

— E scump, mult prea scump pentru această zonă. Zece mii pe acru, pentru un teren care valorează cam jumătate din această sumă.

Zece mii de dolari ori cinci sute de acri, asta însemna o sumă de cinci milioane de dolari, din care şase la sută erau cele trei sute de mii de dolari, reprezentînd comisionul lui Hoppy, asta, desigur, dacă nu intrau în afacere şi alţi agenţi imobiliari. Ringwald, cu o figură impasibilă, urmărea pe chipul lui Hoppy înfrigurarea calculului mental.

— Zece mii este prea mult, spuse Hoppy autoritar.

— Da, însă terenul nu e scos la vînzare. Proprietarii nu doresc de fapt să-l vîndă, aşa că trebuie să ne strecurăm rapid, înainte să iasă la iveală vestea despre MGM, şi să punem mîna pe el. De data asta avem nevoie de un agent local. Dacă se află că o mare companie din Vegas e interesată de teren, ajunge într-o cupă la douăzeci de mii pe fiecare acru.

Faptul că terenul nu era scos la vînzare făcu inima lui Hoppy să bată mai tare. Nu mai erau implicaţi şi alţi agenţi mobiliari. Numai el. Numai Hoppy, mititelul, cu comisionul lui de şase la sută. În sfîrşit, dăduse lovitura. El, Hoppy Dupree, după zeci de ani în care nu făcuse altceva decît să vîndă duplexuri pentru pensionari, era pe punctul de a pune mîna pe lozul cel mare.

Ca să nu mai vorbească de „promovarea pe piaţă a proiectului Stillwater Bay". Toate acele case, apartamente şi proprietăţi comerciale — la naiba! Treizeci de milioane de dolari în proprietăţi de primă mînă, toate cu marca firmei Dupree. Avea toate şansele să ajungă milionar în cinci ani, decise Hoppy în sinea lui.

— Comisionul dumneavoastră este de opt la sută, presupun, reluă Ringwald. Aceasta este cota pe care o plătim noi de obicei.

— Bineînţeles, spuse Hoppy repede, simţindu-şi gura uscată. De la trei sute de mii la patru sute, cît ai zice peşte. Cine sînt cumpărătorii? continuă el, schimbînd repede subiectul, acum că se înţeleseseră în privinţa comisionului de opt la sută.

Ringwald îşi permise un oftat zgomotos şi umerii îi căzură, însă numai o clipă.

— Aici se complică lucrurile, spuse el şi Hoppy îngheţă.

— Proprietatea se află în sectorul numărul şase din districtul Hancock, spuse Ringwald încet. Iar

sectorul şase este coordonat, din partea autorităţii districtuale, de domnul...

— Jimmy Hull Moke, îl întrerupse Hoppy, întristîndu-se dintr-o dată.

— Îl cunoaşteţi?

— Toată lumea îl cunoaşte pe Jimmy Hull. E în funcţie de treizeci de ani. Cel mai abil nemernic de pe coastă.

— Îl cunoaşteţi personal?

— Nu. Numai după renume.

— Care, din cîte am auzit, nu e prea onorabil.

— E o exprimare mult prea amabilă pentru Jimmy Hull. La nivel local, omul ăsta controlează tot ce mişcă pe-aici.

Ringwald îl privi uimit, ca şi cum nici el, nici compania nu aveau habar cum să procedeze. Hoppy îşi frecă ochii trişti şi îşi propuse să facă tot ce poate ca să păstreze averea. Timp de un minut întreg, evitară să se privească, apoi Ringwald spuse:

— Nu e înţelept să cumpărăm terenul dacă nu primim garanţii de la domnul Moke şi autorităţile locale. După cum ştiţi, trebuie să obţinem o mulţime de aprobări legale pentru proiect.

— Planificare, împărţirea terenurilor, studiul arhitectural, eroziunea solului, cine mai ştie ce, spuse Hoppy, ca şi cum se lupta cu ele în fiecare zi.

— Ni s-a spus că domnul Moke controlează toate aceste probleme.

— Prin forţă.

Din nou, tăcere.

— Poate că ar trebui să aranjăm o întîlnire cu domnul Moke, spuse Ringwald.

— Nu cred.

— De ce nu?

— Întîlnirile nu au sens.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Bani. Pur şi simplu. Lui Jimmy Hull îi place să ia bani pe sub masă; sume mari în bancnote

neînregistrate.

Ringwald încuviinţă, zîmbi solemn, ca şi cum acesta era un lucru neplăcut, dar nu şi neaşteptat.

— Aşa am auzit şi noi, spuse el, ca pentru sine. De fapt, nu e ceva neobişnuit, mai ales în zonele în care au apărut cazinouri. Acolo apar mereu alte sume de bani străini şi lumea se lăcomeşte.

— Jimmy Hull e lacom din faşă. Fura deja de 30 de ani cînd au început să apară cazinourile pe aici.

— Nu riscă să fie prins?

— Nu. Ca supervizor local, e foarte şmecher. Toate tranzacţiile se fac cu bani gheaţă, nu lasă nici o urmă, e foarte grijuliu cu tot ce face. Dar, în fond, pentru asta nu e nevoie de geniu, spuse Hoppy, ştergîndu-şi fruntea cu batista. Se aplecă şi luă două pahare fără picior dintr-un sertar de jos, apoi scoase o sticlă de vodcă. Turnă două porţii zdravene şi aşeză un pahar de cealaltă parte a biroului, în faţa lui Ringwald. Noroc! rosti el, înainte ca Ringwald să-şi ia paharul.

— Deci, ce facem? întrebă Ringwald.

— Ce faceţi de obicei, în astfel de situaţii?

— De obicei găsim o modalitate de a trata cu autorităţile locale. Prea mulţi bani sînt puşi în joc, ca să ne facem, pur şi simplu, bagajele şi să plecăm acasă.

— Cum vă înţelegeţi cu autorităţile locale?

— Avem metodele noastre. Am contribuit cu bani la campaniile de realegere. Ne-am onorat prietenii, oferindu-le vacanţe de lux. Am plătit consultaţii medicale pentru neveste şi copii.

— Nu aţi plătit niciodată mită în numerar?

— Aş prefera să nu răspund.

— De asta e nevoie aici. Jimmy Hull e un tip simplu. Vrea bani.

Hoppy sorbi o înghiţitură zdravănă de vodcă şi plescăi din buze.

— Cît?

— Cine ştie? Dar trebuie să fie suficient. Dacă nu-l mulţumiţi pe faţă, vă taie proiectul mai tîrziu.

Şi păstrează şi banii. Jimmy nu dă nimic înapoi.

— Se pare că îl cunoaşteţi bine.

— Aceia dintre noi care fac afaceri pe coastă ştiu care sînt regulile jocului. El este un fel de legendă locală.

Ringwald clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Bine aţi venit în Mississippi, îi spuse Hoppy şi mai luă o înghiţitură. Ringwald nici nu se atinsese de pahar.

De douăzeci şi cinci de ani, Hoppy lucra cinstit şi nu avea de gînd să se compromită tocmai acum. Banii nu meritau riscul. Avea copii, o familie, o reputaţie, o poziţie socială. Mergea din cînd în cînd la biserică. Era membru în clubul Rotary. Şi, în fond, cine era necunoscutul ăsta care stătea în faţa lui, la birou, îmbrăcat elegant, care îi oferea luna de pe cer, doar dacă reuşea să rezolve o problemă minoră. El, Hoppy, era hotărît să pună mîna pe telefon şi să verifice ce era cu grupul acesta pe nume KLX şi cu domnul Todd Ringwald, îndată ce acela va ieşi pe uşă.

— Nu e un lucru neobişnuit, spuse Ringwald. Se întîmplă mereu.

— Şi ce aveţi de gînd să faceţi?

— Ei bine, cred că primul pas ar fi să luăm legătura cu domnul Moke şi să vedem dacă e posibilă o înţelegere.

— El va fi gata să negocieze.

— Atunci, vom stabili termenii înţelegerii. După cum spuneţi dumneavoastră, vom hotărî de ce sumă este nevoie. Ringwald se opri şi îşi muie buzele în lichidul din pahar. Doriţi să participaţi şi dumneavoastră? reluă el.

— Nu ştiu. Cum anume?

— Noi nu cunoaştem pe nimeni în districtul Hancock, încercăm să rămînem în umbră. Dacă începem să punem întrebări, atunci întregul proiect sare în aer.

— Vreţi să vorbesc eu cu Jimmy Hull?

— Numai dacă vreţi să vă implicaţi. Dacă nu, vom fi obligaţi să găsim pe altcineva.

— Eu sînt curat, spuse Hoppy, pe un ton uimitor de categoric, apoi înghiţi cu greu, la gîndul că un rival ar putea să pună mîna pe cele patru sute de mii de dolari ai săi.

— Noi nu vrem să intraţi în afaceri murdare, spuse Ringwald, apoi tăcu, încercînd să găsească formula potrivită. Hoppy îi forţa mîna. Să zicem, reluă el, că ştim cum să-i oferim domnului Moke ceea ce doreşte. Nu veţi atinge banii. De fapt, nici nu veţi şti cînd va avea loc tranzacţia.

Hoppy se îndreptă de spate, parcă simţind că i se ridică o greutate de pe umeri. Poate că exista şi o cale de mijloc. Ringwald şi firma lui făceau asta mereu. Probabil că se înţeleseseră cu nemernici mai mari şi mult mai experimentaţi decît Jimmy Hull Moke.

— Vă ascult, spuse el.

— Dumneavoastră cunoaşteţi pulsul lucrurilor pe-aici. Evident, noi sîntem în necunoştinţă de cauză, aşa că ne vom baza pe dumneavoastră. Să vă dau un exemplu, iar dumneavoastră îmi veţi spune dacă se poate. Ce-ar fi să vă întîlniţi cu domnul Moke, între patru ochi, şi să-i spuneţi, în linii mari, cîte ceva despre planul de dezvoltare? Nu veţi aminti nimic despre noi, îi veţi spune doar că aveţi un client care doreşte să lucreze cu el. El va spune preţul. Dacă suma este acceptabilă pentru noi, atunci îi spuneţi că sîntem de acord. Noi ne vom ocupa de plată, iar dumneavoastră nu veţi şti niciodată cu certitudine dacă banii au trecut, într-adevăr, dintr-o mînă în alta. Nu faceţi nimic rău. El e fericit. Noi sîntem fericiţi, pentru că vom scoate o mină de aur de aici, împreună cu dumneavoastră, desigur.

Hoppy era încîntat de ceea ce auzea. Nici un strop de noroi nu ajungea pe mîinile sale. Las' să se ocupe clientul lui şi Jimmy Hull de treburile murdare. El va rămîne pe margine şi nu va face

decît să întoarcă privirea în altă parte. Totuşi, trebuia să fie precaut. Promise că va reflecta.

Au mai stat puţin de vorbă, au studiat din nou planurile şi şi-au luat rămas-bun la ora opt. Ringwald promise să-i dea un telefon, vineri dimineaţă.

Înainte de a pleca spre casă, Hoppy formă numărul scris pe cartea de vizită a lui Ringwald. O telefonistă eficientă din Las Vegas îi răspunse: Bună ziua, sîntem Agenţia imobiliară KLX. Hoppy zîmbi, apoi ceru să vorbească cu domnul Todd Ringwald. Legătura a fost mutată, cu un uşor zgomot de fond, în biroul domnului Ringwald, unde Hoppy a vorbit cu Madeline, o asistentă oarecare, de la care a aflat că domnul Ringwald nu se afla în oraş şi că era aşteptat să revină la birou abia luni. Fata îl întrebă cum se numeşte şi Hoppy închise brusc.

Aşa deci. KLX exista cu adevărat.

Telefoanele venite din exterior ajungeau la centrala motelului, unde erau notate pe bucăţi de hîrtie galbenă, înmînate apoi lui Lou Dell, care le distribuia asemenea

unui iepuraş de Paşti venit cu ouă roşii. Mesajul de la George Teaker sosi joi seara, la şapte şi patruzeci de minute, fiind transmis pentru Lonnie Shaver care, în momentul respectiv, renunţase la film şi lucra la computer. Îl sună imediat pe Teaker şi, timp de zece minute, răspunse numai la întrebări privitoare la proces. Lonnie mărturisi că fusese o zi proastă pentru apărare. Lawrence Krigler făcuse o impresie puternică asupra juraţilor, cu excepţia lui Lonnie, bineînţeles. Lonnie nu fusese impresionat, îl asigură el pe Teaker. Precis că tipii de la New York erau îngrijoraţi, repetă Teaker de cîteva ori. Compania

era mai uşurată ştiind că Lonnie se afla în juriu şi că se putea conta pe el în orice situaţie, dar situaţia nu era prea roz. Sau poate că se înşelau?

Lonnie răspunse că era prea devreme pentru a şti precis.

Teaker îi spuse că trebuia să rezolve toate neclarităţile din contractul de angajare. Lonnie nu ştia decît una singură, iar aceea privea valoarea noului său salariu. Deocamdată cîştiga patruzeci de mii de dolari pe an. Teaker spusese că SuperHouse avea să mărească această sumă, pînă la cincizeci de mii, cu opţiune pentru cumpărarea de acţiuni, plus o primă în funcţie de rezultate, care putea să ajungă pînă la douăzeci de mii de dolari.

Ei doreau ca Lonnie să înceapă cursul de pregătire managerială în Charlotte, imediat după terminarea procesului. Faptul că se adusese vorba despre proces provocă o nouă rundă de întrebări despre starea de spirit a juriului.

O oră mai tîrziu, Lonnie stătea la fereastră, privind spre parcare şi încercînd să se convingă că era pe punctul de a cîştiga şaptezeci de mii de dolari pe an. Cu trei ani în urmă, cîştigase douăzeci şi cinci de mii.

Nu era prea rău pentru un băiat al cărui tată fusese lăptar, plătit cu trei dolari pe oră.

18

Vineri dimineaţă, *The Wall Street Journal* publică, pe prima pagină, o relatare despre Lawrence Krigler şi mărturia sa din ziua precedentă. Scris de Agner Layson care, pînă atunci, nu scăpase nici un cuvînt din proces, articolul prezenta foarte exact ceea ce auzise juriul. Apoi, Layson făcea unele speculaţii referitoare la impactul avut de mărturia lui Krigler asupra

juriului. A doua jumătate a articolului încerca să-l jupoaie pe Krigler prin cuvintele băieţilor buni de la ConPack, fostă Allegheny Growers. Deloc surprinzător, ei negau vehement aproape tot ceea ce spusese Krigler. Compania nu realizase un studiu al nicotinei în anii '30, sau, cel puţin, nimeni nu ştia nimic despre asta. Se întîmplase de prea multă vreme. Nimeni dintre angajaţii firmei ConPack nu văzuse vreodată acel document infamant. Probabil că era doar rodul imaginaţiei lui Krigler. Faptul că nicotina produce dependenţă nu era prea cunoscut în industria tutunului. Cantitatea de otravă nu era menţinută artificial la cote înalte de către ConPack, ori de către orice altă companie. Ei nu doreau să admită, de fapt negau categoric, în scris, că nicotina produce dependenţă în orice cantitate.

Pynex scoase la iveală, la rîndul său, cîteva critici dure. Krigler era un neisprăvit. Îşi închipuise că se pricepe la studii ştiinţifice, cînd era doar un prăpădit de inginer. Munca sa la produsul Raleigh 4 avusese serioase lacune. Producţia soiului respectiv era nerentabilă. Moartea surorii lui îi afectase serios munca şi comportamentul. Era un procesoman. Se făcea clar aluzie la aranjamentul secret realizat cu treisprezece ani înainte, şi asta cîntărea greu în favoarea companiei Pynex.

O informaţie scurtă şi la obiect se referea la evoluţia stocului Pynex care, la închiderea bursei, ajunsese la şaptezeci şi cinci şi jumătate, cu trei puncte mai puţin în tranzacţiile majore de ultimă oră.

Judecătorul Harkin citi articolul cu o oră înainte de sosirea juraţilor. O sună pe Lou Dell, la motel, să se asigure că juraţii nu au vreo posibilitate să-l vadă. Ea îl linişti, spunîndu-i că ei nu primeau decît ziare locale, toate cenzurate conform instrucţiunilor lui. Ei îi făcea chiar plăcere să taie articolele în care se vorbea despre proces. Din cînd

în cînd, mai tăia şi cîte un alt articol, fără nici o legătură, doar ca distracţie, numai ca să-i facă să se întrebe ce pierdeau. Cum puteau să ştie precis?

Hoppy Dupree dormi puţin. După ce spălă vasele şi dădu cu aspiratorul prin casă, vorbi cu Millie la telefon aproape o oră. Ea era într-o pasă foarte bună.

Hoppy se dădu jos din pat la miezul nopţii şi ieşi pe terasă, ca să reflecteze la KLX, la Jimmy Hull Moke şi la averea aflată la îndemînă, la doi paşi de el. Se gîndea să folosească banii pentru copii; era o decizie luată încă înainte de a pleca de la birou. Gata cu şcolile de mîna a doua. Gata cu slujbele temporare. Vor urma şcolile cele mai bune. O casă mai mare ar fi frumoasă, dar asta numai pentru că şi copiii erau cam înghesuiţi. El şi Millie puteau locui în orice condiţii; erau nişte oameni modeşti.

Nici un fel de datorii. După plata impozitelor, va împărţi banii în două — o parte în fonduri mutuale, alta în investiţii mobiliare. Va cumpăra spaţii comerciale, pe care să poată lua o chirie bună. Avea deja în minte vreo şase.

Aranjamentul cu Jimmy Hull Moke nu înceta să-l îngrijoreze. Pur şi simplu, el nu avusese niciodată de-a face cu banii murdari — nici măcar pe departe. Avea un văr care vindea maşini uzate şi care fusese închis trei ani, pentru că îşi ipotecase de două sau chiar de trei ori inventarul. Îşi distrusese căsnicia. Îşi ruinase copiii.

La un moment dat, înainte de primii zori, se linişti brusc, amintindu-şi de reputaţia lui Jimmy Hull Moke. Omul acesta era deosebit de rafinat în practicarea corupţiei şi o transformase pe aceasta într-o adevărată artă. Ajunsese foarte bogat, deşi avea salariul modest al unui funcţionar public. Şi toată lumea cunoştea acest lucru!

Cu siguranţă că Moke va găsi o cale să pună aranjamentul la punct, fără să fie prins. Hoppy nu

va avea nici o legătură cu banii, nici măcar nu va şti precis cînd au fost plătiţi.

La micul dejun, mîncă o tartă şi ajunse la concluzia că riscul era minim. Discuţia sa cu Jimmy Huli nu va depăşi limitele permise şi el îl va lăsa pe Jimmy Huli să decidă despre ce vor vorbi, pentru că aveau să ajungă foarte repede la problema banilor, iar el îi va povesti totul lui Ringwald. Topi nişte fire de scorţişoară pentru copii, le lăsă pe masă banii pentru gustarea de prînz şi plecă spre birou la ora opt.

În ziua care a urmat după mărturia lui Krigler, apărarea a adoptat un stil mai blînd. Era esenţial să pară relaxaţi, neafectaţi de puternica lovitură dată cu o zi înainte de acuzare. Toţi avocaţii apărării purtau de această dată costume în nuanţe mai deschise — gri-deschis, albastru şi chiar, într-un caz, kaki. Gata cu culorile sumbre, negru sau bleumarin. Gata cu încruntarea serioasă a celor copleşiţi de propria lor importanţă. În clipa în care se deschise uşa şi primul jurat îşi făcu apariţia în sală, zîmbete largi, din toată inima, îi întîmpinară din spatele mesei apărării. Ba chiar şi un chicot sau două. Ce transformare!

Judecătorul Harkin îi salută, însă cei de pe banca juraţilor nu prea zîmbeau. Era vineri, ceea ce însemna că în curînd începea sfîrşitul de săptămînă — o săptămînă de carceră la motelul Siesta. La micul dejun se hotărîse ca Nicholas să-i transmită judecătorului un bilet în care să-l roage să se intereseze dacă era posibil să se lucreze şi sîmbătă. Juraţii preferau să stea în tribunal, încercînd să scape de corvoadă, decît să stea în camerele lor, gîndindu-se numai la asta.

Majoritatea observară rînjetele stupide venite din partea lui Cable şi compania. Observară costumele de vară, aerul lor jovial, şoaptele vesele. „Ce-or fi avînd de sînt aşa de fericiţi, nenorociţii?"

şopti Loreen Duke cu năduf, în timp ce Harkin îşi citea lista de întrebări.

— Vor să credem că totul e în ordine, îi răspunse Nicholas, tot în şoaptă. Uită-te fix la ei.

Wendall Rohr se ridică în picioare şi chemă martorul următor.

— Doctorul Roger Bunch, spuse el, pe un ton maiestuos, aşteptînd reacţia juriului la auzul acestui nume.

Era vineri. Juriul nu putea avea nici un fel de reacţie.

Bunch devenise faimos cu zece ani în urmă, în calitatea sa de ministru al sănătăţii din Statele Unite, cînd se dovedise un nemilos critic al industriei tutunului. Rămăsese în această funcţie timp de şase ani şi, în tot acest timp, impusese realizarea a zeci de studii, atacase direct, ţinuse sute de discursuri îndreptate împotriva fumatului, scrisese trei cărţi pe acest subiect şi obligase organismele specializate să efectueze controale mult mai riguroase. Victoriile sale fuseseră puţine şi rare. De la ieşirea sa din funcţie, îşi continuase cruciada, dovedind un mare talent pentru publicitate.

Era un om cu multe păreri, pe care abia aştepta să le expună în faţa juriului. Dovezile erau grăitoare — ţigările cauzau cancerul la plămîni. Toate organizaţiile profesionale medicale din întreaga lume la care apelase stabiliseră că fumatul duce la îmbolnăvirea de cancer la plămîni. Singurele organizaţii cu o opinie diferită erau chiar firmele producătoare de ţigări şi purtătorii lor de cuvînt plătiţi — grupurile de presiune şi altele de acelaşi fel.

Ţigările produc dependenţă. Întrebaţi orice fumător care doreşte să se lase de acest obicei. Industria pretinde că fumatul înseamnă o alegere liberă.

— Doar vorbe goale, dar e normal din partea companiilor producătoare de tutun, spuse el

dezgustat. De fapt, în cei şase ani de ministeriat, publicase trei studii separate, fiecare demonstrînd fără dubiu dependenţa creată de ţigări.

Aceste companii cheltuiesc milioane ca să păcălească publicul. Ele finanţează studii prin care se afirmă că fumatul este, de fapt, inofensiv. Cheltuiesc două miliarde anual numai pentru reclamă, apoi pretind că lumea alege în cunoştinţă de cauză fumatul. Pur şi simplu, nu este adevărat. Oamenii, în special tinerii, primesc semnale confuze. Fumatul pare amuzant, sofisticat, ba chiar sănătos.

Ele cheltuiesc sume fabuloase pe tot felul de studii gogonate care trebuie să demonstreze afirmaţiile lor. Industria, în întregul ei, este renumită pentru minciuni şi aranjamente. Companiile refuză să accepte responsabilitatea pentru produsele lor. Ele îşi fac reclamă şi îşi promovează nebuneşte marfa, dar atunci cînd un client de-al lor moare de cancer la plămîni, pretind că persoana respectivă ar fi trebuit să reflecteze mai bine.

Bunch realizase un studiu prin care demonstra că ţigările conţin reziduuri de insecticide şi pesticide, fibre de azbest, resturi neidentificate şi murdărie de la măturarea podelelor. Deşi nu se zgîrcesc deloc cînd e vorba de publicitate, companiile nu se preocupă de păstrarea curăţeniei şi de îndepărtarea adecvată a reziduurilor otrăvitoare din tutunul pe care îl folosesc.

El condusese un proiect care explica modul în care companiile producătoare de ţigări reuşeau să-i păcălească pe tineri; cum îi atrăgeau pe cei săraci; cum dezvoltau şi făceau reclamă anumitor mărci pentru fiecare sex sau clasă.

Deoarece fusese ministru al sănătăţii, doctorul Bunch îşi putea exprima părerea în diferite domenii. În acea dimineaţă, îşi pierdu controlul de cîteva ori şi nu-şi mai putu ascunde scîrba faţă de industria de tutun şi, devenind evidentă, acreala sa

a avut efecte negative asupra credibilităţii sale ca martor. Dar a reuşit să se facă ascultat de juriu. Nimeni nu căsca şi nici nu privea în gol.

Todd Ringwald era categoric de părere că întîlnirea trebuia să aibă loc în biroul lui Hoppy, pe terenul acestuia, unde Jimmy Hull Moke putea fi surprins nepregătit. Hoppy recunoştea că ideea părea logică. De fapt, nu prea se pricepea la astfel de lucruri. Norocos, îl găsi pe Moke acasă, ocupîndu-se de grădină şi hotărît, oricum, să vină la Biloxi mai tîrziu, în aceeaşi zi. Moke pretinse că îl cunoştea pe Hoppy, că auzise cîte ceva despre el. Hoppy spuse că era vorba despre o problemă foarte importantă, care avea drept subiect o posibilă dezvoltare masivă în districtul Hancock. Au convenit să se întîlnească la prînz, să mănînce cîte un sandivici în biroul lui Hoppy. Moke spuse că ştia exact unde se află acesta.

Dintr-un motiv sau altul, trei dintre asociaţii temporari ai firmei se aflau în faţa biroului în preajma prînzului. Unul stătea de vorbă cu un prieten la telefon. Altul citea pagina de anunţuri personale din ziar. Un al treilea părea să aştepte partida de pinnacle. Cu mare dificultate, Hoppy reuşi să-i trimită pe teren, acolo unde se muncea cu adevărat. Nu dorea să se afle nimeni prin preajmă la sosirea lui Moke.

Biroul era pustiu cînd Jimmy Hull intră pe uşă, îmbrăcat în blugi şi purtînd cizme de cowboy. Hoppy îl întîmpină, strîngîndu-i mîna nervos şi, cu o voce spartă, îl invită în biroul său din spatele clădirii, unde pe masă se aflau gustările şi cîte un pahar de ceai cu gheaţă. În timp ce mîncau, discutară despre politica locală, despre cazinouri şi pescuit, deşi lui Hoppy îi pierise pofta. Frica îi dădea dureri de stomac şi nu reuşea nicicum să-şi stăpînească tremurul mîinilor. La sfîrşit, strînse totul de pe masă şi puse în loc proiectul

arhitectural pentru Stillwater Bay. Ringwald i-l trimisese mai devreme şi pe desen nu se specifica nimic despre autorul său. Hoppy făcu, în zece minute, un rezumat rapid al dezvoltării propuse şi simţi că prinde curaj. Făcu o prezentare foarte frumoasă, după părerea lui.

Jimmy Hull privi desenul, îşi frecă barba şi spuse:

— Treizeci de milioane de dolari, zici?

— Cel puţin, răspunse Hoppy. Făcea pe el de frică.

— Şi cine îl face?

Hoppy repetase acest răspuns şi acum vorbi pe un ton convingător, autoritar. Pur şi simplu, nu putea divulga numele firmei în acel moment. Lui Jimmy Hull îi plăceau secretele. Puse întrebări, toate despre bani şi finanţare. Hoppy găsi răspunsul potrivit pentru majoritatea dintre ele.

— Parcelarea ar putea fi o problemă, spuse Jimmy Hull, încruntîndu-se.

— Desigur.

— Iar comisia de planificare se va împotrivi din toate puterile.

— Ne aşteptăm la asta.

— Bineînţeles, supervizorii sînt cei care iau decizia finală. După cum ştii, recomandările de parcelare şi planificare sînt doar informative. Totul depinde de noi şase, iar noi facem ce vrem, pufni el, iar Hoppy i se alătură.

În Mississippi, cei şase supervizori districtuali tăiau şi spînzurau, după dorinţă.

— Clientul meu înţelege cum stau lucrurile şi este nerăbdător să lucreze cu dumneavoastră.

Jimmy Hull ridică coatele de pe birou şi se lăsă pe spate în scaun, mijind pleoapele. Se încruntă. Se lovea peste obraz, iar din ochii săi mici, negri, ca nişte mărgele porneau fulgere care îl loveau pe bietul Hoppy în piept, asemenea gloanţelor. Hoppy se sprijini cu toate cele zece degete de birou, ca să nu-i tremure mîinile.

De cîte ori se aflase Jimmy Hull într-o asemenea situaţie, cîntărindu-şi prada, înainte de a o ucide?

— Ştii că eu dispun de tot ceea ce se întîmplă în sectorul meu, spuse el, abia mişcînd buzele.

— Ştiu exact cum merg lucrurile, ripostă Hoppy, cît putu de calm.

— Dacă vreau să se aprobe, proiectul trece precis. Dacă nu-mi place, e mort din faşă.

Hoppy încuviinţă cu un gest al capului, fără să spună nimic.

Jimmy Hull era curios să afle cît de implicaţi erau şi alţi demnitari locali, cine ce ştia şi cît de secret era proiectul în acel moment.

— Nu ştie nimeni, în afară de mine, îl asigură Hoppy.

— Clientul tău se ocupă de jocuri de noroc?

— Nu. Dar vine din Las Vegas. Cei de acolo ştiu cum decurg lucrurile la nivel local. Şi sînt nerăbdători să grăbească acţiunea.

Vegas era cuvîntul de ordine aici, iar Jimmy Hull îl savură din plin. Privi de jur împrejur, studiind biroul modest. Mobilă puţină, nici o strălucire, dar locul avea un farmec al inocenţei, ca şi cum pe aici nu s-ar fi întîmplat prea multe şi nici nu era de aşteptat aşa ceva. Jimmy vorbise la telefon cu doi amici din Biloxi, care îi raportaseră că domnul Dupree era un tip inofensiv, care vindea prăjituri cu fructe de Crăciun, la clubul Rotary. Avea o familie numeroasă şi reuşea să evite orice controversă, dar şi afacerile, din păcate. Întrebarea evidentă era, de ce doreau băieţii aflaţi în spatele proiectului Stillwater Bay să se asocieze cu firma unui tăntălău ca Dupree?

Se hotărî să nu pună această întrebare.

— Ştii, spuse el, fiul meu e specialist în consultanţă pentru asemenea proiecte.

— Nu ştiam. Clientul meu ar fi fericit să lucreze cu fiul dumneavoastră.

— Lucrează în golful St. Louis.

— Vreţi să-l sun?

— Nu. Mă ocup eu de asta.

Randy Moke avea două balastiere şi îşi petrecea marea parte a timpului umblînd cu o barcă de pescuit în lung şi-n lat, făcînd reclamă pentru cursele navale marine. Renunţase la liceu cu două luni înainte de prima sa condamnare pentru consum de droguri.

Hoppy insistă. Ringwald îl bătuse la cap să încerce să-l convingă pe Moke, cît mai repede cu putinţă. Dacă nu se înţelegeau de la bun început, Moke putea să se întoarcă în grabă în districtul Hancock şi să înceapă să vorbească despre proiect.

— Clientul meu doreşte foarte mult să stabilească tariful preliminar, înainte de a cumpăra terenul. Cît credeţi că ne-ar putea cere fiul dumneavoastră pentru serviciile sale?

— O sută de mii.

Hoppy nici nu clipi şi se simţi mîndru de calmul pe care îl afişa. Ringwald prezisese că vor fi uşuraţi de una sau două sute de mii. KLX ar fi plătit bucuros. Ca să fie sincer, era mai ieftin în comparaţie cu New Jersey.

— Înţeleg. Plătibili...

— În bani gheaţă.

— Clientul meu este gata să discute acest subiect.

— Fără discuţii. Banii gheaţă în mînă, sau nu ne mai înţelegem.

— Dar înţelegerea ce înseamnă?

— O sută de mii bani gheaţă acum, şi proiectul merge şnur. Ai garanţia mea. Un ban mai puţin şi zboară pe geam, cu un singur telefon din partea mea.

Remarcabil pentru el, reuşise să vorbească fără vreo urmă de ameninţare în glas sau pe figură. Mai tîrziu,

Hoppy îi spuse lui Ringwald că Jimmy Hull îşi anunţase de la bun început pretenţiile, ca şi cum ar fi vîndut cauciucuri uzate la piaţa de vechituri.

— Trebuie să dau un telefon, spuse Hoppy. Aşteptaţi-mă aici.

Se îndreptă spre camera din faţă, din fericire încă pustie, şi îl sună pe Ringwald, aflat la hotel, lîngă telefon. Îi spuse despre ce era vorba; discuţia dură doar cîteva secunde, iar Hoppy se întoarse în birou.

— S-a aranjat. Clientul meu vă va da banii.

Rosti aceste cuvinte încet şi, în fond, se simţea bine acum, după ce reuşise să intermedieze o afacere care, pînă la urmă, avea să le aducă milioane. KLX la un capăt, Moke la celălalt şi, în mijlocul acţiunii, chiar el, Hoppy, care sărise în foc şi era total imun la aranjamentele murdare.

Jimmy Hull se relaxă şi reuşi să zîmbească.

— Cînd?

— Vă sun eu luni.

19

Fitch ignoră procesul în după-amiaza zilei de vineri. Avea lucruri urgente de făcut în legătură cu unul dintre juraţi. Împreună cu Pang şi Carl Nussman, se încuie într-o sală de conferinţă de la sediul firmei lui Cable, studiind imaginile de pe perete timp de o oră.

Ideea îi aparţinea numai şi numai lui Fitch. Deocamdată lucrau orbeşte sperînd într-un rezultat cu bătaie lungă, dar merita să scormonească ascunzişuri neştiute de nimeni. Banii îi dădeau dreptul să spere că va reuşi imposibilul.

Cu patru zile mai înainte îi ordonase lui Nussman să aducă la Biloxi dosarul complet al juraţilor din procesul Cimino, petrecut cu un an în urmă în Allentown, Pennsylvania. Juriul din procesul Cimino ascultase patru săptămîni de mărturii, apoi dăduse un nou verdict în favoarea companiei producătoare de tutun. Trei sute de

juraţi potenţiali fuseseră chemaţi să-şi exercite obligaţiile civice în Allentown. Unul dintre ei era un tînăr pe nume David Lancaster.

Dosarul lui Lancaster era subţire. Băiatul lucra într-un magazin de aparatură video şi pretindea că ar fi student. Locuia într-un apartament aşezat chiar deasupra unui magazin de delicatese coreene, aflat în dificultate, şi mergea peste tot cu bicicleta. Nu părea să aibă alt mijloc de transport, iar administraţia financiară locală nu deţinea dovezi de plată a impozitului pentru vreo maşină sau camion înregistrat pe numele lui. În fişa de informare asupra juratului se spunea că este născut la Philadelphia, pe 8 mai 1967, deşi această informaţie nu fusese verificată în timpul procesului. Nu existase nici un motiv de suspiciune asupra sincerităţii sale. Oamenii lui Nussman descoperiseră de curînd că acea dată de naştere era fictivă, în fişă se mai spunea că nu suferise condamnări, nu fusese ales ca membru în juriul unui alt proces local în ultimul an, nu avea motive medicale să fie scutit de această obligaţie şi deci întrunea toate condiţiile pentru a putea fi ales jurat. Se înregistrase cu cinci luni înainte de începerea procesului.

In dosar nu exista nimic ciudat, în afara unui memoriu scris de mînă de unul dintre consultanţi, care spunea că, la sosirea lui Lancaster ca jurat, în prima zi, grefierul nu avea dovada chemării sale. Atunci, el a prezentat o citaţie ce părea legală şi a fost lăsat să stea în sală. Unul dintre consultanţii lui Nussman observase că Lancaster dorea din inimă să fie ales jurat.

Singura fotografie a tînărului fusese făcută de la distanţă, pe cînd venea la lucru cu bicicleta. Purta pe cap o şapcă, ochelari negri, avea părul lung şi o barbă deasă. Unul dintre agenţii operativi ai lui Nussman venise să închirieze de la el un aparat video şi stătuse de vorbă cu el; povestise că tînărul purta pantaloni blugi decoloraţi, şosete de lînă şi o

cămaşă din flanel. Îşi ţinea părul strîns la spate într-o coadă de cal ascunsă sub gulerul cămăşii. Era politicos, dar nu vorbăreţ.

Lancaster n-a avut noroc la selecţia numerelor, dar a reuşit să treacă de primele două etape şi se afla la patru rînduri de scaune distanţă în momentul cînd juriul fusese ales în totalitate.

Dosarul său a fost imediat închis.

Acum fusese deschis din nou. De douăzeci şi patru de ore, se stabilise că David Lancaster dispăruse, pur şi simplu, din Allentown la o lună după încheierea procesului. Proprietarul coreean al apartamentului în care stătea nu ştia nimic. Şeful său de la magazin le spusese că într-o bună zi nu mai apăruse la lucru şi că nu-l mai văzuse de atunci. Nu fusese găsită nici o altă persoană din tot oraşul care să fi avut cunoştinţă de existenţa lui. Oamenii lui Fitch verificau fiecare amănunt, dar nu se aşteptau să găsească mare lucru. Era în continuare înregistrat la vot, dar listele aveau să rămînă neschimbate încă cinci ani, după cum le spusese şeful arhivelor primăriei.

Miercuri seara, Fitch era aproape sigur că David Lancaster era una şi aceeaşi persoană cu Nicholas Easter.

Joi dimineaţă, Nussman găsi la birou două cutii mari, trimise de la sediul său din Chicago şi în care se găseau dosarele juraţilor de la procesul Glavine din Broken Arrow, Oklahoma. Glavine era un gură-mare diabolic, care intentase, cu doi ani în urmă, un proces împotriva companiei Trellco, proces al cărui verdict fusese aranjat de Fitch cu mult înainte ca avocaţii să-şi încheie disputa. Nussman nu dormise toată noaptea de joi, căutînd prin dosarele procesului Glavine.

La Broken Arrow se aflase şi un tînăr alb, pe nume Perry Hirsch, în vîrstă de douăzeci şi cinci de ani la vremea respectivă, născut, se pare, la St. Louis, la o dată care ulterior se dovedise a fi falsă. Spunea că lucrează într-o fabrică de lămpi şi că, în

weekend, livrează pizza la domiciliu. Necăsătorit, catolic, retras de la colegiu, nu mai servise ca jurat; toate aceste date fuseseră notate într-un scurt chestionar dat avocaţilor înainte de proces. Perry se înregistrase la vot cu patru luni înainte de proces şi se presupunea că locuieşte împreună cu o mătuşă, într-o rulotă. Era unul dintre cei două sute care fuseseră solicitaţi să candideze ca juraţi.

Existau două fotografii cu acest Hirsch. Una îl prezenta cu braţele încărcate de porţii de pizza, pe care le ducea spre maşina sa — un Pinto uzat; era îmbrăcat într-o cămaşă Rizzo în culori vii, roşu şi albastru, şi purta o şapcă asortată. Avea ochelari cu ramă de sîrmă şi purta barbă. Cealaltă poză era un instantaneu care-l prinsese lîngă rulota în care locuia, dar abia i se distingea figura.

La un pas de intrarea în juriul procesului Glavine, Hirsch a fost refuzat de acuzare, pentru motive neclare la vremea aceea. Evident, părăsise oraşul la un moment dat, după proces. Fabrica în care spusese că lucrează avea un angajat pe nume Terry Hurtz, dar nici un Perry Hirsch.

Fitch plătea un detectiv local pentru a face investigaţiile necesare. Mătuşa fără nume nu fusese găsită; în parcarea pentru rulote nu exista nici o urmă. Nimeni de la firma Rizzo nu-şi amintea de un anume Perry Hirsch.

Împreună cu Pang şi Nussman, Fitch îşi petrecu toată după-amiaza zilei de vineri în întuneric, privind ecranul de pe perete. Fotografiile lui Hirsch, Lancaster şi Easter au fost mărite şi focalizate cît mai clar cu putinţă. Acum, bineînţeles, Easter se răsese. Era fotografiat la serviciu, aşa că nu purta nici şapcă, nici ochelari de soare.

Cele trei feţe aparţineau unei singure persoane.

Expertul grafolog angajat de Nussman sosi vineri, după prînz. Fusese adus cu un avion cu reacţie al firmei Pynex, tocmai din districtul Columbia. Nu-i trebuiră mai mult de treizeci de

minute pentru a-şi forma o opinie. Singurele hîrtii cu scrisul acelei persoane, pe care le aveau la îndemînă, erau fişele informative din procesele Cimmino şi Wood, la care se adăuga scurtul chestionar de pe procesul Glavine. Erau mai mult decît suficiente. Expertul nu avea nici un dubiu că Perry Hirsch şi David Lancaster erau una şi aceeaşi persoană. Scrisul lui Easter era destul de diferit în comparaţie cu al lui Lancaster, dar făcuse o greşeală ascunzîndu-şi prima identitate. Scrisul îngrijit, cu litere de tipar, pe care îl folosea Easter avea, desigur, drept explicaţie dorinţa sa de a-şi ascunde urmele. Făcuse eforturi pentru a-şi crea un stil de scris cu totul nou, care să nu poată fi legat de trecut. Greşeala apăruse în partea de jos a fisei, în dreptul semnăturii lui Easter. Litera „t" avea linia trasată foarte jos şi coborîtă de la stînga spre dreapta, într-un stil foarte personal. Hirsch folosise un scris cursiv inegal, menit, fără îndoială, să descrie un om lipsit de educaţie. Litera „t" din St. Louis, pretinsul loc al naşterii sale, era însă identică cu aceea din numele de Easter, deşi pentru un ochi neexersat nu părea să existe nici o asemănare, cît de mică, între ele.

Expertul anunţă, fără nici cel mai mic dubiu:

— Hirsch şi Lancaster sînt una şi aceeaşi persoană. Hirsch şi Easter, la fel. Deci, Lancaster şi Easter trebuie să fie acelaşi om.

— Toţi trei sînt aceeaşi persoană, şopti Fitch, înţelegînd adevărul.

— Exact. Şi e un om foarte mare, foarte inteligent.

Expertul grafolog plecă. Fitch se întoarse la biroul său, unde se întîlni cu Pang şi Konrad, cu care rămase să discute toată după-amiaza şi seara de vineri. Avea oameni în Allentown şi Broken Arrow, care scormoneau peste tot, mituiau pe oricine şi sperau să descopere documente de angajare pierdute ori vreo amendă pe numele de Hirsch sau Lancaster.

— Aţi mai întîlnit pe cineva care să vîneze un proces? întrebă Konrad.

— Niciodată, mîrîi Fitch.

Regulamentul vizitelor conjugale era simplu. Între orele 19:00 şi 21:00 din ziua de vineri, fiecare jurat îşi putea chema soţul, soţia sau prietena, sau pe oricine dorea, în camera sa. Musafirii puteau veni şi pleca în orice moment, dar mai întîi trebuiau înregistraţi de Lou Dell, care îi studia din cap pînă-n picioare, ca şi cum ea şi numai ea avea puterea de a aproba ceea ce se pregăteau să facă.

Primul sosit, ajuns prompt la ora şapte, a fost Derrick Maples, frumosul prieten al lui Angel Weese. Lou Dell i-a notat numele, i-a arătat drumul şi i-a spus: Camera 55.

Bărbatul nu a mai fost văzut pînă la ora nouă, cînd a ieşit să ia aer.

Nicholas nu aştepta musafiri vineri seară. Nici Jerry Fernandez. Soţia lui se mutase într-un dormitor separat cu o lună în urmă şi nu avea de gînd să-şi piardă timpul făcînd vizite unui bărbat pe care îl dispreţuia. În plus, Jerry şi Pudelul îşi exersau drepturile conjugale în fiecare seară. Soţia colonelului Herrera era plecată din oraş. Soţia lui Lonnie Shaver nu găsise pe cineva să stea cu copiii. Aşa că toţi cei patru bărbaţi îl priveau pe John Wayne, în camera de petreceri, lamentîndu-se pentru starea jalnică a vieţii lor intime. Pînă şi Herman, bătrînul nevăzător, apuca şi el cîte ceva, numai ei nu.

Phillip Savelle avea un musafir, dar Lou Dell refuză să le divulge celorlalţi bărbaţi sexul, rasa, vîrsta sau orice altceva despre persoana respectivă. Întîmplător, era o tînără foarte drăguţă, care părea indiancă sau pakistaneză.

Doamna Gladys Card urmărea programul de televiziune în camera ei, împreună cu domnul

Nelson Card. Loreen Duke, care era divorţată, îşi primise cele două fiice adolescente. Rikki Coleman îşi exercită drepturile conjugale împreună cu soţul său, după care discutară despre copii în restul de o oră şi patruzeci şi cinci de minute.

Iar Hoppy Dupree îi aduse lui Millie un buchet de flori şi o cutie cu bomboane de ciocolată, pe care ea aproape că le termină în timp ce el, cuprins de entuziasm, ţopăia prin cameră, într-o asemenea stare cum ea nu-l mai văzuse niciodată. Copiii erau bine, toţi aveau cîte o întîlnire, iar afacerile mergeau ca pe roate. De fapt, mergeau mai bine ca niciodată. Avea un secret, un secret imens, minunat şi foarte valoros, despre o afacere care-i ieşise în cale, dar încă nu-i putea spune nimic. Poate luni. Poate mai tîrziu. Dar acum nu putea. Rămase cu ea o oră şi se grăbi să se întoarcă la birou, să mai lucreze ceva.

Domnul Nelson Card plecă la nouă, iar Gladys făcu greşeala să intre în camera de petreceri, unde băieţii beau bere şi mîncau floricele, privind, de această dată, nişte meciuri de box. Găsi o băutură răcoritoare şi se aşeză la masă. Jerry o privi cu suspiciune.

— Drăcoaică mică, îi spuse el. Hai, povesteşte-ne!

Ea rămase cu gura căscată şi sîngele îi urcă în obraji, fiind incapabilă să scoată vreo vorbă.

— Haide, Gladys. Noi n-am primit nimic.

Ea îşi luă cutia de Coca Cola şi sări în picioare.

— Poate că asta meritaţi, le-o trînti ea furioasă şi părăsi camera. Jerry reuşi să izbucnească în rîs. Ceilalţi erau prea obosiţi şi descurajaţi ca să le mai pese.

Maşina lui Marlee avea marca Lexus şi fusese închiriată printr-un intermediar din Biloxi pe trei ani, cu şase sute de dolari pe lună, în numele aşa-

numitului Rochelle Group, o corporaţie nou-nouţă, despre care Fitch nu reuşise să afle nimic. Un transmiţător în greutate de aproape jumătate de kilogram fusese fixat magnetic sub rama cauciucului din stînga-spate, aşa că acum Marlee putea fi urmărită de Konrad, fără ca acesta să se mai deplaseze la biroul său. Joe Boy îl fixase acolo la cîteva ore după ce fusese urmărită şi se aflase numărul de înmatriculare al maşinii.

Apartamentul mare, nou în care locuia Marlee fusese închiriat de aceeaşi corporaţie. Costa aproape două mii de dolari pe lună. Avea un cuibuşor grozav, dar Fitch şi oamenii săi nu reuşiseră să descopere dacă lucrează undeva.

Marlee l-a sunat tîrziu, vineri seara, la doar cîteva minute după ce Fitch se dezbrăcase, rămînînd doar în izmenele sale de măsură mare şi în şosetele negre; aşa se aruncase pe pat, întinzîndu-se ca o balenă eşuată la mal. Acum locuia în apartamentul prezidenţial de la hotelul Colonial din Biloxi, pe autostrada 90, la numai cîteva sute de metri depărtare de golf. Dacă avea chef să se uite într-acolo, putea vedea plaja. Nimeni din afara cercului său nu ştia unde se află.

Apelul venit din centrală anunţa un mesaj urgent pentru domnul Fitch, punîndu-l într-o situaţie dificilă pe funcţionarul din schimbul de noapte. Hotelul primea sume mari de bani pentru protejarea intimităţii şi identităţii domnului Fitch. Funcţionarul nu putea recunoaşte că se afla acolo. Tînăra de la celălalt capăt al firului se gîndise însă la toate.

Cînd Marlee reveni, peste zece minute, primi imediat legătura, în conformitate cu ordinul domnului Fitch. Aceasta îşi trăsese izmenele pînă peste piept, dar tot atîrnau peste carnea sa flască; era încruntat şi se întreba cum îl găsise.

— Bună seara, îi spuse el.

— Bună, Fitch. Îmi pare rău că te sun atît de tîrziu.

Îi părea rău, pe naiba! Vorbea lungind vocalele, aşa cum făcea adesea. Marlee trebuia să facă un efort pentru a vorbi cu accentul din sud. Înregistrările tuturor celor opt convorbiri telefonice, oricît de scurte fuseseră ele, împreună cu înregistrarea discuţiei ce avusese loc între ei la New Orleans fuseseră studiate de experţi vocali şi dialectali de la New York. Marlee era din Midwest, de undeva din estul statului Kansas sau vestul statului Missouri, dintr-o zonă situată probabil la cel mult o sută de mile de Kansas City.

— Nici o problemă, spuse el, verificînd funcţionarea aparatului de înregistrare aflat pe masa pliantă de lîngă pat. Ce mai face prietenul tău?

— E singur. Azi a fost seara conjugală, ştiai?

— Am auzit. S-a conjugat toată lumea?

— Nu chiar. Zău că e păcat. Bărbaţii s-au uitat la filme cu John Wayne în timp ce femeile tricotau.

— Nimeni n-a fost „făcut"?

— Foarte puţini. Angel Weese, de exemplu, dar ea trăieşte o nouă aventură pasionantă. Rikki Coleman. Soţul lui Millie Dupree şi-a făcut apariţia, dar n-a stat prea mult. Soţii Card au fost împreună. Nu ştiu nimic de Herman. Si Savelle a avut un musafir.

— Ce gen de om să fie atras de Savelle?

— Nu ştiu. Nu s-a arătat la faţă.

Fitch îşi lăsă imensul şezut mai spre marginea patului şi îşi apucă baza nasului între degete.

— Tu de ce nu ţi-ai vizitat prietenul? o întrebă el.

— Cine a zis că sîntem amanţi?

— Atunci, ce sînteţi?

— Amici. Ghici cine sînt cei doi juraţi care se culcă împreună?

— De unde naiba să ştiu eu asta?

— Ghiceşte.

Fitch zîmbi ca pentru sine în oglindă, mirîndu-se cît de norocos era.

— Jerry Fernandez cu cineva.

— Bravo! Jerry e pe cale să divorţeze, iar Sylvia e şi ea singură. Camerele lor se află faţă în faţă, pe acelaşi culoar şi, mă rog, nu sînt prea multe de făcut la motelul Siesta.

— Nu-i aşa că dragostea e frumoasă?

— Trebuie să-ţi spun, Fitch, că Krigler a făcut minuni pentru acuzare.

— L-au ascultat, nu?

— Cuvînt cu cuvînt. L-au ascultat şi l-au crezut. El i-a întors cu 180 de grade, Fitch.

— Dă-mi o veste bună.

— Rohr e îngrijorat.

El se încordă dintr-o dată.

— Care-i problema lui? întrebă el, privindu-şi în oglindă figura uimită. N-ar fi trebuit să-l surprindă că ea vorbea cu Rohr, aşa că de ce naiba era şocat să audă asta? Se simţi trădat.

— Tu. Ştie că eşti liber să faci tot felul de aranjamente pentru a ajunge la juraţi. Tu n-ai fi îngrijorat, Fitch, dacă un tip ca tine s-ar chinui să facă jocul acuzării?

— Aş fi îngrozit.

— Rohr nu e îngrozit. E doar preocupat.

— Cît de des vorbeşti cu el?

— Des. E mai drăguţ decît tine, Fitch. E o plăcere să vorbeşti cu el, plus că el nu îmi înregistrează convorbirile şi nu trimite derbedei să mă urmărească cu maşina. Nici vorbă de aşa ceva.

— Se pricepe să intre în graţiile femeilor, nu?

— Mda. Dar e slab acolo unde n-ar trebui.

— Unde anume?

— La portofel. Nu se compară cu resursele tale.

— Cît din resursele mele vrei tu?

— Asta mai tîrziu, Fitch. Trebuie să plec. O maşină dubioasă s-a oprit pe cealaltă parte a drumului. O fi vreun bufon de-al tău, adăugă ea şi închise.

Fitch făcu un duş şi încercă să adoarmă. La ora două dimineaţa, porni la volanul maşinii spre

Lucky Luck, unde jucă „21" la cinci sute de dolari jocul şi bău Sprite pînă în zori, cînd plecă, avînd în buzunar un proaspăt cîştig de aproape douăzeci de mii de dolari.

20

Prima sîmbătă din noiembrie sosi aducînd cu ea temperaturi în jur de 15° C, neaşteptat de scăzute pentru clima semitropicală de coastă. Briza uşoară dinspre nord scutura crengile copacilor şi risipea frunzele pe străzi şi trotuare. De obicei, toamna sosea tîrziu şi dura pînă la începutul anului, cînd lăsa locul primăverii. Pe coastă nu se cunoştea adevărata iarnă.

Cîţiva amatori de jogging alergau pe stradă imediat după primii zori. Nimeni însă nu observă maşina neagră, obişnuită, un Chrysler care trase pe aleea unui mic bloc de cărămidă. Era prea devreme pentru ca vecinii să-i vadă pe cei doi bărbaţi în costume negre, potrivite cu culoarea maşinii, coborînd, îndreptîndu-se spre uşa de la intrare, sunînd şi aşteptînd răbdători. Era prea devreme, dar în mai puţin de o oră, pe pajiştile din faţa caselor aveau să-şi facă apariţia maşinile de tuns iarba, iar trotuarele aveau să răsune de glasuri de copii.

Hoppy tocmai turnase apa în filtrul de cafea cînd auzi soneria. Îşi strînse cordonul halatului vechi, dintr-un material flauşat, şi încercă să-şi aranjeze părul răvăşit cu degetele. La ora asta, puteau fi numai micii cercetaşi, veniţi să vîndă alune. Doar nu erau iarăşi misionarii din partea Martorilor lui Iehova! O să le arate el lor de data asta. Ce să zică, erau doar o sectă! Porni în grabă, căci la etaj se aflau cîţiva adolescenţi morţi de oboseală. Şase cu totul. Cinci ai lui, plus încă unul,

adus acasă de la colegiu. Ceva obişnuit pentru seara de vineri în familia Dupree.

Deschise uşa de la intrare şi dădu cu ochii de doi tineri serioşi care, în acelaşi moment, duseră mîna la buzunar şi scoaseră de acolo două medalioane aurii fixate pe un suport de piele neagră. „FBI", auzi Hoppy de mai multe ori, în torentul de cuvinte care a urmat, şi simţi că leşină.

— Domnul Dupree? întrebă agentul Nitchman.

— Da, dar..., rosti Hoppy, cu vocea gîtuită.

— Am dori să vă punem cîteva întrebări, spuse agentul Napier, reuşind, cumva, să se apropie cu încă un pas.

— Despre ce? întrebă Hoppy cu glasul spart. Încercă să privească printre ei, spre celălalt trotuar, de unde, fără îndoială, Mildred Yancy urmărea totul cu atenţie.

Nitchman şi Napier schimbară o privire dură, conspirativă. Apoi, Napier spuse:

— Putem să rămînem aici, sau să mergem în altă parte.

— Întrebări despre Stillwater Bay, Jimmy Hull Moke şi aşa mai departe, îl lămuri Nitchman, iar Hoppy îşi încleştă palmele de tocul uşii.

— Doamne, Dumnezeule, şopti el încremenit, simţind că nu mai are aer.

— Putem intra? întrebă Napier.

Hoppy lăsă capul în jos şi se frecă la ochi, de parcă ar fi fost gata să izbucnească în lacrimi.

— Nu, vă rog, nu aici.

Copiii! În mod normal dormeau pînă la nouă sau zece, ba chiar pînă la prînz, dacă-i lăsa Millie, dar dacă auzeau voci la parter, s-ar fi sculat într-o clipă.

— La biroul meu, reuşi el să îngaime.

— Vă aşteptăm aici, spuse Napier.

— Grăbiţi-vă, spuse Nitchman.

— Mulţumesc, rosti Hoppy şi închise grăbit uşa, apoi o încuie. Se lăsă pe canapeaua din antreu, cu ochii în tavan. Se învîrtea casa cu el. Inima bătea

să-i spargă pieptul şi, timp de aproape un minut, se rugă să moară chiar atunci. Moartea ar fi fost binevenită. Să-şi poată închide ochii şi să fie purtat departe şi, peste două-trei ore, primul copil care se va trezi să sune la poliţie. Avea cincizeci şi trei de ani şi, în familia lui, boala de inimă era ereditară, din partea mamei lui. Millie ar fi încasat o asigurare de o sută de mii.

Cînd înţelese că inima lui era decisă să nu se dea bătută, se ridică încet în picioare. Încă ameţit, porni cu paşi nesiguri spre bucătărie şi îşi turnă o cană de cafea. Era şapte şi cinci, după cum arăta ceasul digital de la cuptorul cu microunde. A patra zi din noiembrie. Fără îndoială, una din cele mai nefaste din viaţa sa. Cum a putut să fie aşa de prost?

Se gîndi să-l sune pe Todd Ringwald, sau pe Miliard Putt, avocatul său. Se hotărî să mai aştepte. Brusc, intră în panică. Dorea să plece de acasă înainte de trezirea copiilor, şi dorea să scape de cei doi agenţi înainte ca vecinii să observe ceva. În plus, Miliard Putt se ocupa numai cu probleme de legislaţie mobiliară şi nici măcar nu era prea grozav. Aici era vorba de un delict.

Un delict! Renunţă la duş şi se îmbrăcă în cîteva secunde. Aproape terminase spălatul pe dinţi cînd, în sfîrşit, se privi în oglindă. Faţa îl trăda, nu se putea ascunde. Nu putea minţi. El nu se pricepea să păcălească pe nimeni. Era doar Hoppy Dupree, un om onest cu o familie minunată, o bună reputaţie şi aşa mai departe. Nu înşelase niciodată pe nimeni, nici măcar fiscul!

Şi atunci de ce, Hoppy, se aflau acolo doi agenţi federali care aşteptau să-l ducă în oraş — pentru moment, nu la închisoare, deşi avea toate şansele să i se întîmple şi asta — ci într-un loc retras, unde îl puteau mînca de viu, punîndu-l în faţa dovezilor incontestabile ale fraudei sale? Se hotărî să nu se bărbierească. Poate că ar trebui să vorbească cu preotul său. Îşi perie părul ondulat şi se gîndi la

Millie, la ruşinea publică şi la copii. Ce-o să creadă lumea?

Înainte de a ieşi din baie vomită.

Afară, Napier insistă să vină cu el. Nitchman îi urmă în Chrysler-ul negru. Pe drum, nici unul dintre ei nu scoase o vorbă.

Dupree — Proprietăţi Imobiliare nu era genul de întreprindere comercială care să atragă clienţi matinali. Asta era valabil şi sîmbăta, şi în restul săptămînii. Hoppy ştia că biroul va rămîne pustiu cel puţin pînă la nouă, poate chiar zece. Descuie uşa, aprinse lumina şi nu spuse nimic pînă cînd sosi momentul să le ofere o cafea. Amîndoi îl refuzară, părînd nerăbdători să înceapă masacrul. Se aşezară în faţa lui unul lîngă celălalt, ca doi gemeni. El nu le putea susţine privirea.

Nitchman deschise discuţia, întrebîndu-l:

— Vă este cunoscut numele de Stillwater Bay?

— Da.

— V-aţi întîlnit cu un bărbat pe nume Todd Ringwald?

— Da.

— Aţi semnat vreun tip de contract cu el?

— Nu.

Napier şi Nitchman schimbară o privire, ca şi cum ar fi ştiut că nu era adevărat.

— Uite ce este, domnule Dupree, spuse Napier, dîndu-şi importanţă, o să meargă mult mai uşor dacă îmi spuneţi adevărul.

— Jur că vă spun adevărul.

— Cînd l-aţi întîlnit prima dată pe Todd Ringwald? îl întrebă Nitchman, scoţînd un blocnotes îngust din buzunar şi mîzgălind ceva.

— Joi

— Îl cunoaşteţi pe Jimmy Hull Moke?

— Da.

— Cînd l-aţi întîlnit prima dată?

— Ieri.

— Unde?

— Chiar aici.

— Care a fost scopul întîlnirii?

— Discutarea proiectului pentru zona Stillwater Bay. Eu trebuie să reprezint o companie numită KLM-Proprietăţi Mobiliare. KLX doreşte să dezvolte zona Stillwater Bay, care se află în jurisdicţia domnului Moke, în districtul Hancock.

Napier şi Nitchman îl studiau atent, cîntărind cele auzite; timpul părea că stă pe loc. Hoppy repetă în gînd ceea ce spusese. Greşise cu ceva? Spusese ceva care să-i grăbească drumul spre închisoare? Poate că ar trebui să se oprească imediat şi să ceară ajutorul unui avocat.

Napier îşi drese vocea.

— De şase luni făceam cercetări asupra activităţii domnului Moke şi, cu două săptămîni în urmă, el a hotărît să accepte o înţelegere cu autorităţile, prin care urmează să primească o condamnare mai uşoară, în schimbul ajutorului său.

Vorbăria asta avocăţească nu însemna mare lucru pentru Hoppy. Auzise, dar lucrurile nu erau prea clare pentru el, în acel moment.

— I-aţi oferit bani domnului Moke? întrebă Napier.

— Nu, spuse Hoppy, pentru că nu putea în nici un caz să spună altfel. Rosti cuvîntul repede, fără forţă sau convingere, ca şi cum i-ar fi scăpat printre buze. Nu, repetă el. De fapt, nu-i oferise bani. Netezise drumul pentru clientul său, care urma să dea banii. Cel puţin, aşa interpreta el ceea ce făcuse.

Nitchman duse încet mîna la buzunarul hainei, căutînd şi găsind în cele din urmă ceea ce căuta; cu gesturi încete, scoase din buzunar un obiect subţire, pe care îl aşează fără grabă în centrul mesei.

— Sînteţi sigur? îl întrebă el, uşor ironic.

— Bineînţeles că sînt sigur, spuse Hoppy, privind obiectul acela diabolic cu gura căscată.

Nitchman apăsă uşor un buton. Hoppy îşi ţinu respiraţia şi strînse pumnii. Apoi îşi auzi vocea vorbind cu nervozitate despre politica locală, despre cazinouri şi pescuit şi fiind, din cînd în cînd, întrerupt de Moke.

— Avea un microfon asupra lui! exclamă Hoppy cu un glas pierit, simţindu-se înfrînt definitiv.

— Da, îi răspunse unul dintre cei doi, pe un ton grav.

— Ah, nu! murmură Hoppy, incapabil să-şi ia ochii de la aparatul de înregistrare.

Cuvintele fuseseră rostite şi înregistrate cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore înainte, exact acolo, la acelaşi birou, în timp ce mîncau sandviciuri cu carne de pui şi beau ceai de la gheaţă. Jimmy Hull şezuse pe scaunul pe care acum se afla Nitchman şi aranjase să primească o sută de mii drept mită şi făcuse toate astea avînd un microfon legat undeva, pe trupul său.

Banda continua chinuitor; dezastrul se întîmplase, iar Hoppy şi Jimmy Hull îşi luau rămas-bun în grabă.

— Vreţi să mai ascultăm o dată? îl întrebă Nitchman atingînd un buton.

— Nu, vă rog! spuse Hoppy, ducînd mîna la frunte. Să vorbesc cu un avocat? întrebă el, fără să-şi ridice privirea.

— N-ar fi o idee rea, răspunse Napier înţelegător.

Cînd, în cele din urmă, îl privi, Hoppy avea ochii roşii şi umezi. Îi tremurau buzele, dar împinse bărbia înainte şi încercă să pară mai îndrăzneţ.

— Deci, ce mă aşteaptă? întrebă el.

Napier şi Nitchman se relaxară în acelaşi timp. Napier se ridică în picioare şi se îndreptă spre bibliotecă.

— E greu de spus, comentă el, ca şi cum problema trebuia rezolvată de altcineva. Doisprezece supervizori şi-au făcut bagajele anul

trecut. Judecătorii s-au cam săturat. Sentinţele sînt din ce în ce mai dure.

— Eu nu sînt supervizor, spuse Hoppy.

— Asta cam aşa e. Eu aş zice între trei şi cinci ani, într-o închisoare federală, nu statală.

— Conspiraţie pentru mituirea unui demnitar guvernamental, adăugă Napier amabil, după care reveni pe scaun alături de Nitchman. Amîndoi şedeau pe marginea scaunelor, ca şi cum ar fi fost gata în orice clipă să sară peste birou şi să-l biciuiască pe Hoppy pentru păcatele sale.

Microfonul era de fapt capacul unui pix de unică folosinţă, stînd nevinovat între alte creioane şi pixuri ieftine aşezate într-o fructieră, pe biroul lui Hoppy. Ringwald îl lăsase acolo vineri dimineaţă, cînd Hoppy se dusese la toaletă. Pixurile şi creioanele păreau să nu fi fost niciodată folosite, genul de colecţie care rămîne nemişcată luni de-a rîndul, pînă se face curăţenie. În cazul în care Hoppy sau altcineva se hotăra să folosească pixul acela, albastru, se aranjase să nu mai aibă pastă, astfel încît să poată fi imediat aruncat la coş. Numai un tehnician putea să-l desfacă şi să descopere microfonul secret.

De la birou, cuvintele treceau mai departe, printr-un transmiţător mic dar puternic, ascuns în spatele suportului de împrospătare a aerului aflat într-un dulăpior din baie, chiar lîngă biroul lui Hoppy. Din transmiţător, schimbul de replici ajungea într-o camionetă fără marcaje, parcată de cealaltă parte a străzii, în faţa unui centru comercial. În camionetă, cuvintele erau înregistrate pe bandă şi trimise la biroul lui Fitch.

Jimmy Hull nu avusese nici un microfon asupra sa, nu lucra cu agenţii federali şi, de fapt, făcuse doar ceea ce ştia mai bine — ceruse mită.

Ringwald, Napier şi Nitchman erau foşti poliţişti, acum detectivi privaţi angajaţi de o firmă internaţională de securitate cu sediul în Bethesda. Fitch se folosea adeseori de această firmă.

Cacealmaua cu Hoppy avea să coste fondul optzeci de mii de dolari.

Un mărunţiş, nimic mai mult.

Hoppy aminti din nou posibilitatea solicitării unui sprijin legal. Napier îl puse la zid, vorbindu-i îndelung despre eforturile FBI-ului pentru a stopa ascensiunea necontrolată a corupţiei în zona de coastă. El dădea toată vina pe industria jocurilor de noroc.

Era esenţial să-l ţină pe Hoppy departe de orice avocat. Un avocat ar fi cerut nume şi numere de telefon, înregistrări şi documente. Napier şi Nitchman aveau destule recomandări false şi minciuni gata pregătite pentru a-l păcăli pe bietul Hoppy, dar un avocat bun i-ar fi obligat să se facă nevăzuţi.

Ceea ce începuse sub forma unei verificări de rutină a lui Jimmy Hull şi a faunei locale se transformase într-o investigaţie mult mai amplă în lumea jocurilor de noroc şi — cuvinte magice — a *crimei organizate,* conform interminabilei poveşti spuse de Napier. Hoppy asculta cît putea de atent. Totuşi, era greu. Gîndul îi zbura plin de îngrijorare la Millie şi la copii, la felul în care aveau să supravieţuiască cei trei sau cinci ani, cît el va fi absent.

— Deci nu vă urmăream pe dumneavoastră, conchise Napier.

— Şi, ca să fim sinceri, nu auzisem niciodată de KLM-Proprietăţi Mobiliare, adăugă Nitchman. Am dat din întîmplare peste această informaţie.

— Şi nu puteţi s-o ignoraţi, tot ca din întîmplare? întrebă Hoppy, reuşind chiar să le adreseze un zîmbet neajutorat, timid.

— Poate că da, spuse intenţionat Napier, apoi privi spre Nitchman, ca şi cum ar fi avut de adus şi alte acuzaţii lui Hoppy, chiar mai dramatice.

— Poate... ce? întrebă acesta.

Ei se lăsară pe spate la unison, armonizîndu-şi gesturile perfect, ca şi cum le-ar fi exersat ore întregi sau ar fi făcut aceste lucruri de sute de ori. Amîndoi îl priveau crunt şi Hoppy se pleoşti, lăsînd ochii în jos.

— Ştim că nu sînteţi necinstit, domnule Dupree, spuse Nitchman pe un ton blînd.

— Aţi greşit, nimic mai mult, adăugă Napier.

— Sînteţi manevrat de nişte mafioţi foarte rafinaţi. Ei vin aici cu banii şi cu planurile lor grozave şi, ce să vă mai spun, noi ne confruntăm mereu cu astfel de lucruri în traficul de droguri.

Droguri! Hoppy era şocat, dar nu spuse nimic. Se lăsă din nou tăcerea, în timp ce cei trei se măsurau din priviri.

— Acceptaţi un aranjament de douăzeci şi patru de ore? întrebă Napier.

— Cum aş putea să refuz?

— Haideţi să păstrăm secretul asupra acestor lucruri timp de douăzeci şi patru de ore. Dumneavoastră nu vorbiţi cu nimeni, noi de asemenea. Nu-i spuneţi nimic avocatului dumneavoastră, iar noi nu vă mai urmărim. Timp de douăzeci şi patru de ore.

— Nu înţeleg.

— Nu vă putem explica totul chiar acum. Avem nevoie de timp pentru evaluarea situaţiei dumneavoastră.

Nichman se aplecă din nou înainte, sprijinindu-se cu coatele de birou.

— S-ar putea să existe o ieşire pentru dumneavoastră, domnule Dupree.

Hoppy deveni dintr-o dată ceva mai atent.

— Vă ascult.

— Sînteţi un peştişor mic, lipsit de importanţă, prins într-o plasă mare, îi explică Napier. Se poate renunţa la dumneavoastră.

Suna bine pentru Hoppy.

— Ce se întîmplă după 24 de ore?

— Ne întîlnim din nou aici. La ora nouă dimineaţa.

— S-a făcut.

— Un singur cuvînt lui Ringwald sau oricui altcuiva, chiar şi soţiei dumneavoastră, şi viitorul vă va fi în pericol.

— Aveţi cuvîntul meu.

Autobuzul închiriat părăsi motelul Siesta la ora zece, avîndu-i la bord pe toţi cei paisprezece juraţi, alături de doamna Grimes, Lou Dell şi soţul ei, Benton, Willis şi soţia sa, Ruby, cinci ofiţeri angajaţi temporar, îmbrăcaţi în haine civile, Earl Hutto, şeriful districtului Harrison şi soţia sa, Claudelle, şi două ajutoare de grefier, din biroul Gloriei Lane. Cu totul, douăzeci şi opt de persoane, plus şoferul. Toţi aveau aprobarea judecătorului Harkin. Două ore mai tîrziu, autobuzul străbătea strada Canalului din New Orleans, oprindu-se la colţul centrului comercial, unde coborîră cu toţii. Pentru prînz le fusese rezervată o sală retrasă, într-un restaurant specializat în fructe de mare aflat pe Decatur, în cartierul francez, pe banii contribuabililor din districtul Harrison.

Li s-a permis să se plimbe prin cartierul francez. Au făcut cumpărături în bazar; au străbătut printre turişti piaţa Jackson; au căscat gura la trupurile goale expuse în cîrciumile ieftine din Bourbon; au cumpărat tricouri şi alte suveniruri. Unii s-au strecurat în cîte un bar şi s-au oprit să privească meciurile de fotbal american. La ora patru s-au adunat lîngă rîu şi s-au îmbarcat pe un vapor cu zbaturi, pentru o călătorie de plăcere. La ora şase au luat cina într-o pizzerie de pe malul canalului.

La ora zece erau din nou închişi în camerele lor din Pass Christian, obosiţi şi gata de culcare. Juraţii ocupaţi sînt nişte juraţi fericiţi.

21

Cum spectacolul regizat pentru Hoppy se desfăşura fără greşeală, sîmbătă seara, tîrziu, Fitch se hotărî să înceapă următorul atac asupra juriului: o lovitură lipsită de avantajul unei pregătiri minuţioase, care avea să fie pe atît de puternică, pe cît de inspirată fusese cacealmaua pregătită pentru Hoppy.

Duminică, dis-de-dimineaţă, Pang şi Dubaz, amîndoi îmbrăcaţi în cămăşi bej purtînd emblema unei firme de instalaţii, deschiseră uşa apartamentului lui Easter. Nu se declanşă alarma. Dubaz se îndreptă direct spre grătarul de ventilaţie de deasupra frigiderului, scoase capacul şi demontă camera video care îl surprinsese mai înainte pe Doyle. O puse într-o cutie mare de scule, pe care o adusese pentru a lua de aici cîteva obiecte.

Pang se îndreptă spre computer. Studiase cu atenţie cele cîteva fotografii făcute de Doyle la prima sa vizită acolo şi făcuse exerciţii pe un exemplar identic, instalat în biroul de lîngă cel al lui Fitch. Desfăcu şuruburile şi demontă capacul din spatele computerului. Hard-discul se afla exact acolo unde i se spusese. În mai puţin de un minut, îl scoase cu totul. Găsi două teancuri de dischete de 3,5 inci, în total şaisprezece bucăţi, aşezate într-un suport de lîngă monitor.

În timp ce Pang efectua operaţia delicată a demontării hard-discului din computer, Dubaz deschidea sertare şi răsturna mobilele mai mici, în căutarea altor dischete. Apartamentul era atît de mic şi avea atît de puţine ascunzători, încît sarcina lui era uşoară. Cercetă sertarele din bucătărie, dulapurile, nişele, cutiile de carton pe care Easter le folosea pentru şosete şi lenjerie intimă. Nu găsi

nimic. Toate accesoriile pentru computer păreau adunate lîngă acesta.

— Să mergem, spuse Pang, desfăcînd cablurile din computer, monitor şi imprimantă.

Aruncară, pur şi simplu, întregul sistem pe canapeaua uzată, unde Dubaz trîntise perne şi haine, apoi turnară deasupra benzină, dintr-o sticlă de plastic. Cînd canapeaua, scaunul, computerul, covoarele ieftine şi teancul de haine se îmbinară suficient, cei doi se îndreptară spre uşă, iar Dubaz aruncă în urmă un chibrit aprins. Focul se întinse repede, fără zgomot, cel puţin pentru cei care ar fi putut asculta de afară. Aşteptară pînă cînd flăcările atinseră tavanul şi un fum negru cuprinse întregul apartament, apoi ieşiră în grabă, închizînd uşa în urma lor. Ajunşi la primul etaj traseră maneta alarmei de incendiu. Dubaz se repezi înapoi, pe scară, acolo unde fumul începea să iasă pe sub uşă şi începu să strige şi să bată cu pumnul în fiecare uşă. Urmară alte ţipete şi holul se umplu de lume speriată, în halate de baie sau treninguri. Sunetul ascuţit al alarmei vechi nu făcea decît să mărească isteria generală.

— Să nu dea Sfîntul să omorîţi pe cineva, îi avertizase Fitch. Dubaz bătea în uşi, iar fumul era din ce în ce mai gros. Se asigură că nu mai rămăsese nimeni în apartamentele vecine cu cel în care locuia Easter. Trăgea oamenii de braţ; întreba dacă a ieşit toată lumea; le arăta drumul spre ieşire.

Cînd locatarii ieşiră în fugă spre parcare, Pang şi Dubaz se despărţiră şi se retraseră încet. Se auzeau sirene. Fumul izbucni afară prin două ferestre de la etaj — una de la apartamentul lui Easter, alta de la acel de alături. Alţi oameni ieşeau în fugă din bloc, unii înveliţi în pături, alţii strîngînd la piept copii şi bebeluşi. Cei doi se alăturară mulţimii, aşteptînd cu nerăbdare sosirea pompierilor.

Cînd aceştia îşi făcură apariţia, Pang şi Dubaz se retraseră mai mult, apoi se făcură nevăzuţi.

Nimeni nu murise. Nimeni nu era rănit. Patru apartamente erau complet distruse, unsprezece serios avariate şi aproape treizeci de familii rămăseseră fără adăpost pînă la curăţarea şi renovarea blocului.

Hard-discul lui Easter se dovedi impenetrabil. Folosise atîtea parole, coduri secrete şi sisteme de protecţie împotriva viruşilor şi intrării neautorizate în sistem, încît specialiştii lui Fitch erau năuciţi. Sosiseră sîmbătă, aduşi de Fitch de la Washington. Erau oameni cinstiţi, care nu aveau habar de unde proveneau computerul şi dischetele. Fitch îi închisese într-o cameră unde se afla un sistem identic cu acela provenit de la Easter şi le spusese ce doreşte. Majoritatea dischetelor erau protejate în acelaşi mod. Totuşi, cam pe la jumătatea teancului reuşiră să se destindă puţin descoperind parolele folosite de Easter pe o dischetă mai veche, pe care uitase să o asigure. Lista documentelor arăta şaisprezece intrări, cu nume care nu aveau nici o semnificaţie pentru ei. Fitch a fost anunţat atunci cînd primul document a început să fie tipărit. Era un sumar de şase pagini al ultimelor noutăţi despre industria tutunului, datate 11 octombrie 1994, articole din ziarele *Time, Wall Street Journal* şi *Forbes.* Al doilea document era o relatare neclară de două pagini a unui film documentar despre litigiile cu privire la implanturile de silicon. Al treilea era un poem stupid despre rîuri scris de Easter. Al patrulea era un alt grup de articole recente din ziare, despre procesele privitoare la cancerul pulmonar.

Fitch şi Konrad citiră cu atenţie fiecare pagină. Stilul era clar şi direct, deşi era evident că Easter scrisese totul în grabă, din cauza imensei cantităţi de material studiat. Scria fără părtinire, ca un adevărat reporter. Era imposibil să-ţi dai seama dacă ţinea partea fumătorilor sau dacă era interesat doar de procesele civile din grup.

Mai erau şi alte poezii îngrozitoare. O nuvelă penibilă. Şi, în sfîrşit, răsplata. Documentul cu numărul 15 era o scrisoare de două pagini către mama sa, doamna Pamela Blanchard din Gardner, Texas, datată 20 aprilie 1995, care începea aşa: Dragă mamă, acum locuiesc în Biloxi, Mississippi, pe coasta Golfului. Urma o explicaţie în care spunea cît de mult iubeşte marea şi plaja şi că n-ar mai putea trăi într-o fermă de ţară. Se scuza pe larg pentru că nu putuse să-i scrie mai devreme şi îi promitea să-i scrie mai des. O întreba despre un anume Alex, cu care nu mai vorbise de trei luni şi nu-i venea să creadă că reuşise, în sfîrşit, să ajungă în Alaska şi să-şi găsească o slujbă de ghid pescar. Alex părea să fie fratele lui. Nu se vorbea nimic despre un tată. Nici o referire la vreo fată şi cu atît mai puţin la una care să se numească Marlee.

Mai spunea că găsise o slujbă la cazinou şi că, pentru moment, era amuzant, dar că nu avea mare viitor. Încă se mai gîndea să devină avocat şi îi părea rău după facultate, dar se îndoia că se va mai întoarce. Mărturisea că este fericit să trăiască simplu, cu bani puţini şi responsabilităţi şi mai puţine. Ei, acum trebuia să se grăbească. Toată dragostea. Salutări mătuşii Sammie şi în curînd va suna la telefon.

Semna simplu, *Jeff. Cu drag Jeff.* Numele de familie nu apărea nicăieri în scrisoare.

Dante şi Joe Boy plecară cu un avion particular la numai după o oră după prima citire a acestei scrisori. Fitch îi instrui să meargă în Garner şi să angajeze toţi detectivii particulari pe care îi găseau în oraş.

Experţii în computere reuşiră să deschidă încă o dischetă, penultima din teanc. Din nou, o complicată serie de indicii cu privire la parole îi ajută să treacă peste sistemul de protecţie. Erau foarte impresionaţi de priceperea lui Easter în manevrarea codurilor.

Discul cuprindea o parte dintr-un singur document — lista persoanelor civile înregistrate la vot în districtul Harrison. De la litera A pînă la K, lista cuprindea peste şaisprezece mii de nume şi adrese. Fitch le verifica din cînd în cînd cu ajutorul listei sale personale cu toţi locuitorii din district înscrişi la vot. Nu era o listă secretă; de fapt puteai s-o cumperi de la Gloria Lane, cu treizeci şi cinci de dolari. Majoritatea candidaţilor politici o cumpărau în campania electorală.

Două lucruri erau însă stranii în legătură cu lista lui Easter. În primul rînd, era memorată pe dischetă, ceea ce însemna că reuşise, într-un fel sau altul, să sustragă aceste informaţii. În al doilea rînd, la ce îi trebuia o asemenea listă unuia care era pe jumătate student, pe jumătate spărgător de coduri?

Dacă Easter avea acces la computerul grefierului, atunci cu siguranţă că putea modifica şi lista, în aşa fel încît să-şi introducă propriul nume, ca posibil jurat pentru procesul *Wood.* Cu cît se gîndea mai mult la asta, cu atît totul părea mai logic.

Hoppy avea ochii roşii şi umflaţi; era duminică dimineaţa, iar el stătea la birou bînd o cafea tare şi aşteptînd ora 9. Nu pusese nimic în gură de sîmbătă dimineaţă cînd, în timp ce îşi pregătea cafeaua în bucătărie, mîncase o banană, cu cîteva minute înainte să sune soneria şi înainte ca Napier şi Nitchman să intre în viaţa lui. Stomacul său era făcut praf. Era cu nervii la pămînt. Sîmbătă seară băuse prea multă vodcă, şi asta acasă, deşi Millie interzicea categoric acest lucru.

Copiii dormiseră toată ziua, aşa că nu ştiau nimic. El nu vorbise cu nimeni şi, de fapt, nici nu se simţise tentat s-o facă. Sentimentul de umilinţă îl ajutase să păstreze oribilul secret.

La nouă fix, Napier şi Nitchman intrară pe uşă, însoţiţi de încă o persoană, un bărbat mai în vîrstă, îmbrăcat tot în costum închis la culoare şi care îl privea cu gravitate, ca şi cum ar fi venit acolo special pentru a-l plesni şi biciui pe bietul Hoppy. Nitchman îl prezentă — era domnul George Cristano din Washington! Departamentul de Justiţie!

Cristiano îi strînse mîna cu răceală, fără vorbe inutile.

— Ia spune, Hoppy, te-ar deranja dacă am avea această discuţie în altă parte? îl întrebă Napier, privind dispreţuitor în jur.

— Ar fi mai sigur, îl lămuri Nitchman.

— Nu se ştie niciodată cum apar microfoanele, spuse Cristano.

— De parcă n-aş şti! comentă Hoppy, dar nimeni nu păru să aprecieze gluma. Avea el dreptul să spună ceva? N-am nimic împotrivă, cedă el.

Plecară într-un Lincoln strălucind de curăţenie; Nitchman şi Napier în faţă, Hoppy pe bancheta din spate, alături de Cristano care, pe un ton firesc, începu să-i explice că era un fel de asistent de rang înalt al procurorului general, responsabil cu problemele interne de justiţie. Cu cît ajungeau mai aproape de golf, cu atît mai odioasă devenea şi funcţia sa. Apoi, tăcu.

— Eşti democrat sau republican, Hoppy? îl întrebă Cristano pe un ton scăzut, într-o pauză de conversaţie.

Categoric, Hoppy nu dorea să jignească pe nimeni.

— Ah, nu ştiu. Eu votez omul, înţelegeţi? Nu-mi place să mă simt legat de un partid, zău aşa.

Cristano îşi întoarse privirea spre fereastră, ca şi cum ar fi fost nemulţumit de răspuns.

— Speram că eşti un bun republican, spuse el, continuînd să privească afară, spre mare.

Din partea lui, Hoppy era gata să fie tot ce doreau băieţii aceştia. Chiar şi un comunist fanatic,

holbat şi cu carneţelul la piept, dacă asta îi făcea plăcere domnului Cristano.

— Am votat pentru Reagan şi Bush, anunţă el cu mîndrie. Şi pentru Nixon. Ba chiar şi pentru Goldwater.

Cristano înclină imperceptibil capul, iar Hoppy reuşi să expire.

În maşină se lăsă din nou tăcerea. Napier parcă în dreptul unui port din apropierea golfului St. Louise, la patruzeci de minute distanţă de Biloxi. Hoppy porni în urma lui Cristano; ajungînd la capătul platformei, urcară într-o barcă de transport, pe nume *Afternoon Delight* — „Plăcerea după-amiezei". Erau singurii călători la acea oră. Napier şi Nitchman rămaseră lîngă maşină, departe de raza vederii lor.

— Ia loc, Hoppy, spuse Cristano, arătînd spre bancheta cu pernă de plastic. Hoppy se aşeză. Barca se legăna uşor; apa era liniştită. Cristano se aşeză în faţa lui şi se aplecă spre el, aproape atingîndu-l.

— Frumoasă barcă, spuse Hoppy, mîngîind scaunul din imitaţie de piele.

— Nu este a noastră. Uite, Hoppy, sper că nu ai vreun microfon ascuns, nu?

Hoppy tresări instinctiv, şocat de această aluzie.

— Bineînţeles că nu!

— Îmi pare rău, dar se mai întîmplă şi lucruri din astea. Cred că ar fi mai bine să te percheziţionez.

Cristano îl studie rapid, din cap pînă în picioare. Hoppy era îngrozit la ideea de a se lăsa pipăit de acest străin cu care se afla singur, într-o barcă.

— Jur că nu am microfoane, e bine aşa? ripostă Hoppy atît de categoric, încît se simţi el însuşi mîndru. Cristano se relaxă. Vreţi să mă controlaţi? insistă Hoppy, privind în jur, să vadă dacă e cineva prin preajmă. Arătau cam ciudat, nu? Doi bărbaţi maturi, pipăindu-se în plină zi, într-o barcă ancorată în port?

— Dumneavoastră aveţi microfon? întrebă Hoppy.

— Nu.

— Puteţi să juraţi?

— Jur.

— Bine, spuse Hoppy liniştit, gata să-l creadă. Alternativa era de neimaginat.

Cristano îi zîmbi şi apoi, brusc, se încruntă. Se înclină spre Hoppy; era timpul să treacă la discuţii serioase.

— Am să fiu scurt, Hoppy. Vrem să-ţi propunem un aranjament, care îţi va permite să scapi de probleme fără nici o zgîrietură. Nimic. Nici arestare, nici acuzare, procese sau închisoare. Fără poză în ziar. De fapt, Hoppy, nu va şti nimeni.

Tăcu şi trase aer în piept, iar Hoppy profită pentru a spune şi el ceva.

— Pînă aici e bine. Vă ascult.

— E un aranjament ciudat, pe care nu l-am mai încercat pînă acum. Nu are nimic de-a face cu legea, justiţia şi pedeapsa — nimic din toate astea. E o afacere politică, Hoppy. Nu va exista nici un dosar la Washington. Nimeni nu va şti niciodată, cu excepţia mea, bineînţeles, a ta şi a celor doi tipi de la maşină, plus mai puţin de zece oameni de la Palatul de Justiţie. Noi facem afacerea, tu îţi joci rolul, şi totul se uită.

— Sînt de acord. Spuneţi-mi numai ce trebuie să fac.

— Te preocupă criminalitatea, drogurile, legea şi ordinea, Hoppy?

— Bineînţeles.

— Te-ai săturat de corupţie şi mită?

Ciudată întrebare. În acel moment, Hoppy se simţea asemenea unui copil dintr-un afiş în campania împotriva corupţiei.

— Da!

— La Washington sînt tipi buni şi tipi răi, Hoppy. Sînt cei ca noi, de la Justiţie, care îşi dedică viaţa luptei împotriva crimei. Mă refer la

delicte grave, Hoppy. Mă refer la banii murdari primiţi din traficul de droguri de judecători şi membri ai Congresului, care îşi iau bani de la inamicii din afară; aceste activităţi criminale pot pune în pericol democraţia noastră. Înţelegi ce vreau să spun?

Chiar dacă Hoppy nu era sigur despre ce era vorba, se simţea solidar cu Cristano şi cu minunaţii săi prieteni de la Washington.

— Da, da, răspunse el, agăţîndu-se de fiecare cuvînt.

— Dar totul înseamnă politică în zilele noastre, Hoppy. Ne luptăm în permanenţă cu Congresul şi cu preşedintele. Ştii de ce avem noi nevoie la Washington, Hoppy?

Orice ar fi vrut, Hoppy le dorea să obţină.

Cristano nu-i dădu timp să răspundă.

— Avem nevoie de mai mulţi republicani, mai mulţi republicani serioşi, conservatori care să ne dea bani şi să se dea la o parte din calea noastră. Democraţii se amestecă în permanenţă, ameninţă să facă reduceri din buget, restructurări, mereu preocupaţi de drepturile amărîţilor de delincvenţi pe care îi prindem noi. Acolo se duce un adevărat război, Hoppy. Un război de fiecare zi.

Îl privi pe Hoppy ca şi cum acesta ar fi trebuit să-i dea un răspuns, dar Hoppy era preocupat; încerca să se adapteze la acel război. Încuviinţă cu un gest grav al capului, apoi îşi coborî privirile în pământ.

— Trebuie să ne protejăm prietenii, Hoppy, iar aici ne poţi ajuta.

— De acord.

— Îţi repet, e un aranjament ciudat. Dacă eşti de acord, banda care demonstrează că l-ai mituit pe domnul Moke va fi distrusă.

— Sînt de acord. Numai spuneţi-mi despre ce este vorba.

Cristano tăcu şi măsură portul, de la un capăt la celălalt. Cîţiva pescari gălăgioşi se auzeau în depărtare. Se aplecă mai mult, punînd mîna pe genunchiul lui Hoppy.

— E vorba de soţia ta, spuse el în şoaptă, apoi se lăsă pe spate, aşteptînd ca acele cuvinte să-şi facă efectul.

— Soţia mea?

— Da. Soţia ta.

— Millie?

— Chiar ea.

— Ce dracu'...

— Am să-ţi explic.

— Millie? repetă Hoppy, uluit. Ce putea avea în comun scumpa de Millie cu toată nebunia asta?

— E vorba de proces, Hoppy, spuse Cristano şi prima piesă a dominoului se aşeză în locul potrivit.

— Ghici cine contribuie cel mai mult la susţinerea financiară a candidaţilor republicani pentru Congres?

Hoppy era prea zăpăcit şi prea confuz pentru a da un răspuns inteligent.

— Exact. Companiile de tutun. Ele toarnă milioane în campanie, pentru că se tem de Administraţia naţională pentru controlul alimentelor şi medicamentelor şi s-au săturat de regulamentele impuse de guvern. Ele cred că

oamenii fumează, pentru că aşa doresc şi sînt îngreţoşaţi de guvern şi de avocaţii care încearcă să le ia pîinea.

— E o problemă politică, spuse Hoppy, întorcîndu-şi privirea spre Golf şi nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Nimic altceva decît politică. Dacă industria tutunului pierde acest proces, va urma o avalanşă de litigii, cum n-a mai văzut ţara asta niciodată pînă acum. Companiile vor pierde miliarde, iar noi vom pierde milioane la Washington. Ne poţi ajuta, Hoppy?

Trezit la realitate, Hoppy îngăimă:

— ... Ce-aţi spus?

— Ne poţi ajuta?

— Sigur, cred că da, dar cum?

— Prin Millie. Vorbeşte cu soţia ta, fii sigur că ea înţelege cît de absurd şi de periculos este acest caz. Trebuie să preia controlul printre juraţi, Hoppy. Ea trebuie să-şi menţină părerea, în faţa acelor liberali din juriu care ar putea să încerce să scoată un verdict pentru o sumă foarte mare. Poţi face acest lucru?

— Sigur că pot.

— Dar ai s-o faci, Hoppy? Noi nu vrem să folosim banda, ai înţeles? Ne ajuţi, iar banda dispare.

Brusc, Hoppy îşi aminti de banda cu pricina.

— Mda, s-a făcut. Mă văd cu ea în seara asta, de fapt.

— Du-te şi fă-o să înţeleagă. E extrem de important — important pentru noi, cei de la Justiţie, pentru binele tării şi, bineînţeles, în felul acesta scapi de cinci ani de puşcărie.

Cristano rosti ultimele cuvinte printre hohote de rîs răguşit şi îl lovi cu palma peste genunchi. Hoppy rîse şi el.

Timp de o jumătate de oră, puseră la punct o strategie. Cu cît se prelungea mai mult şederea lor în barcă, cu atît mai multe întrebări avea Hoppy de

pus. Dar dacă Millie vota în favoarea companiei de tutun, dar restul juriului nu era de acord şi dădea un verdict nefavorabil? Ce se întîmpla cu el în acest caz?

Cristano îi promise să se ţină de cuvînt, indiferent de verdictul final, dacă Millie vota corect.

Pe drumul înapoi, spre maşină, Hoppy simţea că pluteşte. Era un alt om cînd dădu din nou ochii cu Napier şi Nitchman.

După ce reflectă timp de trei zile asupra deciziei sale, judecătorul Harkin se răzgîndi, sîmbătă seara, tîrziu, şi hotărî că juraţii nu vor avea dreptul să participe la slujba de duminică. Era convins că toţi paisprezece vor deveni dintr-o dată uimitor de doritori să se împărtăşească din spiritul divin, iar simplul gînd că s-ar fi putut risipi prin întreg comitatul era de neînchipuit. Discută cu confesorul său care, la rîndul lui, dădu cîteva telefoane şi, în cele din urmă, găsi un tînăr student la teologie. Se stabili că slujba va avea loc duminică dimineaţă, la ora 11 în „camera de petreceri" de la motelul Siesta.

Judecătorul Harkin trimise o notă scrisă fiecărui jurat în parte. Acestea au fost strecurate pe sub uşi, sîmbătă seara, înainte de întoarcerea lor de la New Orleans.

Şase persoane participară la slujba care se dovedi cam plicticoasă. Doamna Gladys Card era acolo, surprinzător de prost dispusă pentru un sabat. De şaisprezece ani nu mai lipsise de la şcoala de duminică a bisericii baptiste calviniste şi ultima ei absenţă se datorase morţii surorii ei din Baton Rouge. Şaisprezece ani bătuţi pe muchie şi nici o absenţă. Avea diplomele de participant model aşezate una lîngă alta, pe bufet. Esther Knoblach, de la Uniunea Femeilor Misionare, avea douăzeci şi doi de ani de prezenţă, recordul curent

al bisericii, dar femeia avea şaptezeci şi nouă de ani şi suferea de hipertensiune arterială. Gladys avea şaizeci şi trei de ani, era perfect sănătoasă şi, din acest motiv, considera că recordul lui Esther poate fi bătut. Nu recunoştea acest lucru faţă de nimeni, dar toţi enoriaşii îl bănuiau.

Acum însă, ratase această şansă mulţumită judecătorului Harkin, un tip care îi displăcuse de la bun început şi pe care acum îl dispreţuia. În plus, nu-i plăcea nici studentul la teologie.

Rikki Coleman sosi îmbrăcată în treningul de antrenament. Millie Dupree îşi aduse cu ea Biblia. Loreen Duke era o credincioasă devotată, mergea mereu la biserică, dar era şocată de faptul că slujba dura prea puţin. Începuse la unsprezece şi se terminase la unsprezece şi jumătate, în stilul tipic grăbit al albilor. Mai auzise ea de prostiile astea, dar niciodată nu fusese obligată să suporte o asemenea slujbă. Pastorul ei nu cobora niciodată din amvon înainte de ora unu şi, adesea, rămînea acolo pînă la trei, cînd se făcea o pauză pentru prînz — care se servea în curtea bisericii, dacă era vreme bună — pentru ca, apoi, să revină înăuntru, pentru încă o repriză. Acum ronţăia dintr-un corn dulce şi suferea în tăcere.

Domnul şi doamna Herman Grimes au participat la slujbă, iar asta nu dintr-o chemare interioară spre credinţă, ci pentru că pereţii camerei 58 deveneau apăsători. Herman, cel puţin, nu mai fusese de bunăvoie la biserică de cînd era copil.

În acea dimineaţă se aflase că Phillip Savelle era înfuriat la ideea celebrării slujbei. Spusese cuiva că era ateu şi vestea se răspîndise cu iuţeala fulgerului. În semn de protest, se aşezase pe pat, gol sau pe-aproape, cu picioarele şi braţele sale subţiri răsucite într-un exerciţiu yoga oarecare, strigînd incantaţii cît îl ţinea gura, şi asta cu uşa deschisă.

Zgomotul răzbătea vag pînă în camera de petreceri unde se ţinea slujba, constituind fără

îndoială unul dintre motivele pentru care studentul în teologie a cam grăbit slujba şi binecuvântările.

Lou Dell a fost prima care a venit să-l poftească pe Savelle să tacă din gură, dar s-a retras repede cînd i-a observat goliciunea. Willis a încercat şi el, dar Savelle ţinea ochii închişi şi gura deschisă şi îl ignora cu desăvîrşire pe ofiţer. Willis nu s-a apropiat prea mult.

Juraţii care nu participau la slujbă s-au baricadat în spatele uşilor închise, cu televizoarele date la maximum.

La ora două, au început să sosească primele rude, care aduceau haine curate şi provizii pentru toată săptămîna. Nicholas Easter era singurul fără prieteni apropiaţi din afară. Judecătorul Harkin hotărîse ca Willis să-l ducă pe Easter pînă la apartamentul său, cu o maşină de poliţie.

Focul fusese stins de cîteva ore. Maşinile şi pompierii plecaseră de mult. Pajiştea micuţă şi trotuarul din faţa blocului erau pline de resturi arse şi grămezi de haine ude. Zăpăciţi, vecinii se învîrteau de colo-colo încercînd să cureţe locul.

— Unde staţi? îl întrebă Willis, oprind maşina şi căscînd gura la craterul negru din centrul clădirii.

— Acolo, sus, spuse Nicholas, încercînd să-i arate locul şi făcînd un semn cu capul în acelaşi timp. I se muiară picioarele cînd coborî din maşină şi se îndreptă spre primul grup de oameni, o familie de vietnamezi care cercetau în tăcere o lampă de plastic ars.

— Cînd s-a întîmplat? întrebă el. Aerul era greu de mirosul înţepător al lemnului proaspăt ars, de vopsea şi covoare scorojite.

Ei nu-i răspunseră.

— Azi-dimineaţă, pe la opt, răspunse o femeie care trecea pe lîngă ei ţinînd în braţe o cutie grea de carton.

Nicholas se uită în jur, constatînd că nu ştia pe nimeni pe nume. În holul micuţ, o bătrînă ţinea în braţe un panou şi scria ceva, vorbind de zor la

telefonul celular. Scara principală, pînă la al doilea nivel, era păzită de un gardian care, în acel moment, ajuta o femeie mai în vîrstă să tragă un covor ud în jos pe scări.

— Locuiţi aici? îl întrebă femeia cu telefonul, după ce termină conversaţia.

— Da. Sînt Easter, de la 312.

— Of! Apartamentul este total distrus. Probabil că de acolo a izbucnit focul.

— Aş vrea să văd şi eu.

Gardianul îi conduse pe Nicholas şi pe femeie pînă la etajul doi, unde distrugerile erau evidente. Se opriră în faţa benzii galbene care marca marginea focarului. Focul se întinsese în sus, prin tavanul de plastic şi bîrnele ieftine, reuşind să lase în urmă două găuri negre în acoperiş, chiar deasupra locului unde fusese din cîte îşi putea da el seama dormitorul. Se întinsese şi în jos, distrugînd în mare parte apartamentul aflat chiar dedesubt. Din apartamentul 312 nu mai rămăsese nimic, cu excepţia peretelui din bucătărie, cu chiuvetă la un capăt, dar şi acela abia se mai ţinea. Nimic. Nu mai rămăsese nimic din mobila ieftină din camera mică, care, de fapt, dispăruse şi ea. Din dormitor rămăseseră doar pereţii înnegriţi de fum.

Şi, spre groaza lui, nici urmă de calculator.

Practic toţi pereţii, tavanul şi podeaua întregului apartament dispăruseră complet, lăsînd în urmă doar o gaură neagră.

— A fost rănit cineva? întrebă Nicholas în şoaptă.

— Nu. Eraţi acasă? îl întrebă ea.

— Nu. Dumneavoastră cine sînteţi?

— Reprezint proprietarii acestei clădiri. Trebuie să completaţi un formular.

S-au întors în hol, unde Nicholas a terminat repede cu hîrtiile, şi a plecat însoţit de Willis.

22

Phillip Savelle a fost cel care i-a explicat judecătorului Harkin, în cîteva fraze abia inteligibile, că termenul de „conjugal" se referă, conform definiţiei de dicţionar, numai la soţi şi soţie, iar el protesta împotriva acelui termen. El nu avea soţie şi puţin îi păsa de instituţia căsătoriei. Îi sugeră judecătorului formula „interludii comune" şi apoi începu să se plîngă împotriva serviciului divin ţinut în acea dimineaţă. Îi trimise judecătorului această scrisoare prin fax, iar Harkin o primi acasă, în al patrulea sfert al meciului celor de la Saints. Lou Dell trimisese faxul de la centrala motelului. Douăzeci de minute mai tîrziu, ea primi răspunsul de la onoratul judecător, care schimba „conjugal" cu „personal" şi modifica formula în „vizite personale". Harkin îi cerea să facă o copie pentru fiecare jurat. Fiind duminică, mări perioada permisă de la 6 la 10 seara, în loc de 9. În plus, o ruga să îl întrebe pe domnul Savelle ce mai dorea şi o întreba despre starea generală de spirit a juraţilor.

Lou Dell nu îi putea spune că-l văzuse pe domnul Savelle gol-goluţ pe pat. Se gîndea că judecătorul are şi-aşa destule probleme. Totul era în regulă, îl asigură ea.

Hoppy a fost primul sosit dintre musafiri şi Lou Dell l-a trimis în grabă spre camera lui Millie unde el depuse din nou buchetul de flori şi bomboanele de ciocolată. S-au sărutat scurt, pe obraz — un gest departe de ceea ce s-ar fi putut numi „conjugal" —, şi au zăbovit pe pat timp de „şaizeci de minute". Hoppy a adus cu grijă vorba despre proces, încercînd să menţină acest curs al conversaţiei cît de mult se putea.

— Mie nu mi se pare normal, mă-nţelegi, să intentezi un asemenea proces. Toată lumea ştie că ţigările produc dependenţă şi sînt periculoase, aşa că, de ce fumează? Îţi aminteşti de Boyd Dogan? A

fumat Salem timp de 25 de ani şi pe urmă s-a lăsat din senin, spuse el pocnind din degete.

— Mda, s-a lăsat la cinci minute după ce doctorul i-a descoperit tumoarea pe limbă, îi aminti Millie, apoi, ironic, pocni şi ea din degete.

— Da, dar mulţi se lasă de fumat. Raţiunea împotriva materiei. Nu e drept să continui să fumezi şi pe urmă să ceri milioane, după ce blestematele alea de ţigări te omoară.

— Hoppy, ai grijă cum vorbeşti!

— Scuză-mă.

Hoppy o întrebă despre ceilalţi juraţi şi reacţia lor de pînă atunci faţă de cazul prezentat de reclamant. Domnul Cristiano era de părere că Millie trebuia să fie cumva cîştigată de partea lor, fără s-o sperie cu adevărul. Vorbiseră despre asta la prînz. Hoppy se simţea un adevărat trădător, care complota împotriva soţiei sale, dar de fiecare dată cînd era cuprins de sentimentul vinovăţiei, îşi aducea aminte şi de cei cinci ani de puşcărie care îl aşteptau.

Nicholas ieşise din camera lui în pauza meciului de sîmbătă seara. Pe hol nu era nici picior de juraţi sau paznici. Dinspre camera de petreceri se auzeau voci, mai ales masculine. Beau iarăşi bere şi se uitau la meci, în timp ce femeile profitau cel mai mult de pe urma vizitelor personale şi a interludiilor comune.

Se strecură, fără zgomot, pe uşa dublă de la capătul holului, dădu repede colţul, trecu pe lîngă automatul pentru băuturi răcoritoare şi urcă pe scări, pînă la etajul al doilea. Marlee îl aştepta într-o cameră pentru care plătise cu bani gheaţă, pe numele de Elsa Broome, unul dintre nenumăratele sale pseudonime.

Se aruncară direct în pat, fără prea multe cuvinte şi preparative. Amîndoi căzuseră de acord că, deşi nu era un record în materie, opt zile de despărţire erau nesănătos de multe.

Marlee îl întîlnise pe Nicholas pe cînd amîndoi purtau alte nume. Punctul de contact fusese un bar din Lawrence, statul Kansas, unde ea lucra pe post de chelneriţă iar el îşi petrecea nopţile, pînă tîrziu, cu amicii săi de la Facultatea de Drept. Ea îşi luase două diplome pînă să se stabilească în Lawrence şi, fiindcă nu se grăbea să-şi înceapă o carieră, se gîndea să încerce şi la drept, un loc numai bun pentru absolvenţii care nu ştiau încotro s-o ia. Nu se grăbea. Mama ei murise cu cîţiva ani mai înainte de a-l întîlni pe Nicholas, iar Marlee moştenise aproape două sute de mii de dolari. Servea băuturi pentru că locul era simpatic şi pentru că nu era plicticos ca altele. O menţinea în formă. Avea un Jaguar model vechi, era grijulie cu banii şi se întîlnea numai cu studenţii de la drept.

S-au observat unul pe altul cu mult înainte să-şi vorbească. El apăruse tîrziu, cu un grup mic, feţe cunoscute; se aşezaseră într-un colţ mai retras, dezbătînd teorii legale abstracte şi incredibil de plicticoase. Ea le adusese cîteva halbe de bere şi încercase să flirteze, cu mai mult sau mai puţin succes. În primul an de studii, el fusese îndrăgostit de legi şi nu dăduse prea mare atenţie fetelor. Ea se interesase şi aflase că e un student bun, între primii trei din clasă, dar nu strălucit. Supravieţuise anului întîi şi revenise, pentru cel de-al doilea. Ea se tunsese şi slăbise cinci kilograme, deşi nu era nevoie.

El terminase colegiul şi îşi încercase norocul la treizeci de facultăţi. Unsprezece îi răspunseseră afirmativ, deşi nici una nu era dintre primele zece din ţară. El dăduse cu banul şi astfel alesese Lawrence, un loc pe care nu-l mai văzuse niciodată. Îşi găsise un apartament cu două camere, chiar în spatele casei pe jumătate dărîmate a unei fete bătrîne. Studia din greu şi nu avea prea mult timp pentru viaţa mondenă — sau cel puţin aşa se întîmplase în primele două semestre.

În vara de după primul an s-a angajat curier într-o firmă importantă din Kansas City, unde căra corespondenţa, cu căruciorul, de la un etaj la altul. Firma ţinea trei sute de avocaţi sub acelaşi acoperiş şi uneori aveai impresia că toţi lucrează pentru un singur caz — apărarea firmei Smith Greer, într-un proces în care tutunul era făcut responsabil pentru apariţia cancerului la plămîni. Procesul avea loc în Jeplin; durase cinci săptămîni şi se încheiase cu un verdict în favoarea apărării. După aceea, firma organizase o petrecere la care participaseră o mie de oameni. Se zvonea că sărbătoarea costase firma Smith Greer optzeci de mii de dolari. Cui îi păsa? Vara aceea a fost o experienţă amară.

El ura firma aceea importantă; pe la jumătatea anului doi de facultate ajunsese să urască legea, în general. Nici gînd să-şi irosească cinci ani încuiat într-o cămăruţă, unde să scrie şi să rescrie aceleaşi informări, cu care să-i păcălească pe clienţii marilor corporaţii.

Prima lor întîlnire a avut loc la o petrecere a studenţilor de la drept după un meci de fotbal american, la o bere. Muzica era dată la maximum, berea destulă, iar marijuana trecea de la unul la altul, precum bomboanele. Au plecat devreme, pentru că lui nu-i plăcea zgomotul, iar ei mirosul de cannabis. Au închiriat nişte casete video şi au gătit spaghetti în apartamentul ei, foarte spaţios şi cochet mobilat. El a dormit pe canapea.

O lună mai tîrziu, el s-a mutat la ea şi i-a vorbit pentru prima dată despre intenţia de a renunţa la drept. Ea se gîndea să se înscrie la cursuri. Pe măsură ce iubirea lor înflorea, interesul lui faţă de problemele academice începu să scadă într-atît, încît abia reuşi să-şi ia examenele din vară. Se iubeau nebuneşte şi nimic altceva nu mai conta. În plus, ea avea şi ceva bani, aşa că nu erau presaţi de greutăţi. Şi-au petrecut Crăciunul în Jamaica, în

pauza dintre cele două semestre ale celui de-al doilea şi ultimul lui an de studenţie.

Cînd el a renunţat la studenţie, ea împlinea trei ani de cînd se afla în Lawrence şi era gata să plece mai departe. El ar fi urmat-o oriunde.

Marlee nu reuşise să afle prea multe despre incendiul de sîmbătă după-amiază. Îl bănuiau pe Fitch, dar nu înţelegeau ce motiv ar fi putut avea. Singurul obiect de valoare din casă era computerul, iar Nicholas era sigur că nimeni nu i-ar fi putut sparge sistemul de siguranţă. Dischetele importante erau ascunse în apartamentul lui Marlee, într-un seif. Ce putea cîştiga Fitch dacă incendia un apartament prăpădit? Eventual, putea să-i intimideze, dar n-avea sens. Autorităţile începuseră o anchetă de rutină. Era improbabil să fie vorba de un incendiu premeditat.

Dormiseră şi în locuri mai bune decît motelul Siesta, aşa cum dormiseră şi în locuri mai proaste. În patru ani stătuseră în patru oraşe, călătoriseră în şase ţări, văzuseră cea mai mare parte a Americii de Nord, străbătuseră Alaska şi Mexicul cu rucsacul în spate, traversaseră de două ori fluviul Colorado cu pluta şi o dată Amazonul. Merseseră pe urmele proceselor tutunului, iar acea călătorie îi forţase să-şi facă menajul prin tot felul de locuri — Broken Arrow, Allentown şi acum Biloxi. Împreună ştiau mai multe despre nivelul de nicotină, substanţe carcinogene, probabilităţi statistice de apariţie a cancerului la plămîni, selecţia juraţilor, tactica de proces şi Rankin Fitch, decît orice grup de experţi împuterniciţi.

După o oră petrecută sub pătură, aprinseră veioza de pe noptieră şi Nicholas scoase capul afară, cu părul vîlvoi, căutîndu-şi hainele. Marlee se îmbrăcă şi privi de după jaluzele afară, spre parcare.

În camera aflată chiar sub a lor, Hoppy încerca din toate puterile să minimalizeze scandaloasele dezvăluiri făcute de Lawrence Krigler, un martor care, după toate aparenţele, o impresionase mult pe Millie. Hoppy scoase totul de la ea în doze mici, iar ea rămase mirată de dorinţa lui de a o contrazice.

Ca să se amuze, Marlee îşi parcase maşina pe o străduţă aflată doar la cîteva blocuri distanţă de birourile lui Wendall Rohr. Ea şi Nicholas presupuneau că Fitch le urmăreşte fiecare mişcare. Era amuzant să şi-l imagineze pe Fitch chinuit de gîndul că ea se afla acolo, în biroul lui Rohr, întîlnindu-se faţă în faţă cu acesta şi căzînd de acord în cine ştie ce problemă. Pentru vizita personală, ea închiriase o maşină — aşa cum făcuse adesea în ultima lună.

Brusc, Nicholas simţi o lehamite faţă de această cameră, care era o replică exactă a celei în care era constrîns să locuiască şi el. Porniră la plimbare cu maşina, departe, de-a lungul coastei; ea conducea iar el sorbea cîte o gură de bere. S-au plimbat pe un dig, deasupra golfului şi s-au sărutat pe fundalul valurilor care se legănau încet, dedesubt. Au vorbit foarte puţin despre proces.

La zece şi jumătate, Marlee a coborît din maşină, la două blocuri distanţă de biroul lui Rohr. Se îndreptă grăbită spre maşină, urmată îndeaproape de Nicholas. Nici o altă maşină nu se mai afla prin preajmă. Joe Boy o zări urcîndu-se la volan şi îi transmise acest lucru lui Konrad, prin radio. După plecarea ei, Nicholas reveni grăbit la motel, în maşina închiriată.

Rohr se afla în plin consiliu, obişnuita adunare a celor opt avocaţi pledanţi care puseseră la bătaie cîte un milion. Duminică seara, problema pusă în discuţie era numărul martorilor pe care acuzarea urma să-i mai cheme la bară şi, ca de obicei, existau opt păreri diferite cu privire la ceea ce aveau de făcut. Două şcoli de gîndire şi opt păreri

foarte categorice şi complet diferite despre ce anume ar putea duce la un rezultat eficient.

Cu tot cu cele trei zile necesare pentru alegerea juriului, trecuseră deja trei săptămîni de la începerea procesului. A doua zi începea săptămîna a patra şi acuzarea avea la dispoziţie suficient de mulţi experţi şi alţi martori pentru cel puţin încă două săptămîni. Cable avea şi el o armată de experţi, deşi, aşa cum se obişnuia în asemenea cazuri, urma să folosească jumătate din timpul acoperit de acuzare. Şase săptămîni reprezentau o prognoză rezonabilă, ceea ce însemna că juriul avea să rămînă izolat timp de aproape patru săptămîni — un scenariu care îngrijora pe toată lumea. La un moment dat, juriul se putea revolta şi, cum acuzarea avea la dispoziţie cea mai mare parte a timpului din şedinţe, acuzarea avea să aibă cel mai mult de pierdut. Dar, pe de altă parte, din moment ce apărarea urma să-şi prezinte argumentele la sfîrşit, iar juriul putea obosi pînă atunci, poate că veninul juraţilor se va abate asupra lui Cable şi a firmei Pynex. Această dispută nu încetă timp de o oră.

Wood contra Pynex era un proces unic, deoarece era primul din seria proceselor împotriva firmelor producătoare de tutun în care juriul era izolat. De fapt era primul juriu izolat în timpul unui proces civil, în toată istoria statului. Rohr era de părere că juriul auzise destule. Dorea să mai cheme numai doi martori, să încheie prezentarea cazului pînă marţi la prînz şi apoi să se odihnească, în aşteptarea pledoariei lui Cable. De aceeaşi părere erau Scotty Mangrum din Dallas şi André Durond din New Orleans. Jonathan Kotlack din San Diego dorea încă trei martori.

Părerea contrară era susţinută aprins de John Riley Milton din Denver şi Rayner Lovelady, din Savannah. Din moment ce cheltuiseră atîţia bani nenorociţi pentru prezentarea unei adevărate colecţii a celor mai mari experţi din lume în

domeniu, de ce să se grăbească? argumentau ei. Mai erau şi cîteva mărturii cruciale din partea unor martori extrem de importanţi. Juriul nu pleca nicăieri. Sigur că juraţii aveau să obosească, dar nu se întîmpla la fel în orice proces? Era mult mai sigur să menţină planul iniţial şi să trateze procesul cu toată seriozitatea, decît să renunţe la mijlocul drumului, numai pentru că unii dintre juraţi se plictiseau.

Carney Morrison din Boston insista asupra rezumatelor săptămînale făcute de consultanţii în probleme de juriu. Aceşti juraţi nu erau convinşi! Conform legilor din Mississippi, era nevoie de nouă din doisprezece pentru a obţine un verdict. Morrison era sigur că nu au nouă de partea lor. Rohr nu era deloc atent la felul în care era comentat gestul lui Jerry Fernandez, care se frecase la ochi, sau la faptul că Loreen Duke îşi muta mereu greutatea de pe un picior pe altul, sau cum îşi sucea gîtul săracul Herman la depoziţia cine ştie cui. Zău aşa, Rohr era sătul de experţii ăştia şi, mai ales, era sătul de ruşinoasele sume de bani pe care le primeau. Una era să se bazeze pe ajutorul lor la cercetarea potenţialilor juraţi, dar era cu totul altceva să-i vezi fîţîindu-se peste tot în timpul procesului, mereu gata să facă un raport zilnic pentru avocaţi, prin care să le arate cum decurge procesul. Rohr se pricepea la juraţi cu mult mai bine decît orice consultant.

Arnold Levine din Miami vorbi puţin, pentru că grupul său îi cunoştea părerea. Adusese o dată Compania General Motors în instanţă, într-un proces care durase unsprezece luni, aşa că, pentru el, şase săptămîni erau o nimica toată.

Dacă votul era egal, nu se dădea cu banul. Se stabilise cu mult înainte de selectarea juriului că acesta era procesul lui Wendall Rohr, în oraşul său natal, iar lupta se dădea în propriul lui tribunal, în faţa judecătorului şi a juraţilor lui. Pînă la un punct, consiliul acuzării era un organism

democratic, dar Rohr avea drept de veto şi acesta era hotărîtor.

Luă o decizie sîmbătă seara, tîrziu, lăsînd în urmă orgolii rănite. Erau prea multe în joc pentru ca altercaţiile sau ideile ulterioare să mai aibă vreun rost.

23

Primul punct pe ordinea de zi, luni dimineaţă, a fost o întîlnire confidenţială între judecătorul Harkin şi Nicholas, în legătură cu incendiul şi starea sănătăţii sale. S-au întîlnit între patru ochi, în biroul judecătorului. Nicholas l-a asigurat că se simte bine şi că are suficiente haine la motel, pe care să le spele şi să le răspele. Era un simplu student, care nu avea nimic de pierdut, cu excepţia unui computer excelent şi a echipamentului costisitor de urmărire, nici unul dintre acestea nefiind, bineînţeles, asigurat.

Subiectul incendiului a fost repede lăsat deoparte şi, cum în cameră se aflau numai ei doi, judecătorul Harkin îl întrebă:

— Ei, şi cum se mai descurcă prietenii noştri?

Discutarea, în acest mod, a procesului cu unul dintre juraţi nu era improprie, dar cu siguranţă că se regăsea într-o zonă mai întunecată a procedurii legale. Era mai normal să fie prezenţi şi avocaţii şi să poată înregistra fiecare cuvînt, cu ajutorul unui reporter al curţii. Dar Harkin nu dorea decît o bîrfă de cîteva minute. Se putea bizui pe acest băiat.

— Totul e în regulă, spuse Nicholas.

— Nimic deosebit?

— Nu-mi vine nimic în minte.

— Se vorbeşte despre proces?

— Nu. De fapt, cînd sîntem împreună, încercăm să evităm subiectul.

— Bine. Ceva certuri sau dispute?

— Deocamdată, nu.

— Mîncarea e bună?

— Minunată.

— Vizitele personale sînt suficiente?

— Cred că da. Nu am auzit pe nimeni să se plîngă.

Harkin ar fi fost fericit să afle dacă s-au făcut ceva cupluri printre juraţi, nu pentru că asta ar fi avut vreo semnificaţie legală. Însă avea o minte deocheată.

— Bine. Să-mi spui dacă e vreo problemă. Şi sper că totul va rămîne între noi.

— Bineînţeles, îi răspunse Nicholas.

Îşi strînseră mîinile şi Nicholas plecă.

Harkin îi întîmpină pe juraţi cu căldură, urîndu-le bun venit pentru încă o săptămînă. Aceştia păreau nerăbdători să treacă la treabă şi să încheie acest chin.

Rohr se ridică în picioare, chemîndu-l ca martor pe Leon Robilio şi cu aceasta jucătorii îşi ocupară din nou locurile. Leon a fost condus, printr-o uşă laterală, spre sala de şedinţe. Veni şchiopătînd pînă în faţa boxei şi un ofiţer îl ajută să ia loc. Era bătrîn şi palid, îmbrăcat cu un costum închis la culoare, cămaşă albă, fără cravată. Era operat la gît şi tăietura era acoperită cu o bucată de pansament alb, ascuns sub o bentiţă. La depunerea jurămîntului, vorbi cu ajutorul unui microfon subţire, fixat la gît. Cuvintele erau plate, monotone, lipsite de accent, mărturie a unei victime a cancerului la gît rămase fără laringe.

Dar cuvintele erau clare şi inteligibile. Domnul Robilio ţinea microfonul lipit de gît şi vocea sa răsuna în sala de tribunal. Aşa vorbea el, la naiba, şi asta se întîmpla în fiecare zi din viata lui. Dorea să se facă înţeles.

Rohr trecu repede la subiect. Domnul Robilio avea şaizeci şi patru de ani, supravieţuise unui cancer, pierzîndu-şi coardele vocale cu opt ani înainte; învăţase să vorbească prin esofag. Fumase

foarte mult, timp de aproape patruzeci de ani, şi acest obicei aproape îl ucisese. Acum, pe lîngă efectele secundare ale cancerului, suferea de inimă şi emfizem pulmonar. Toate astea din cauza ţigărilor.

Ascultătorii săi se obişnuiseră repede cu vocea amplificată, robotizată. Le cuceri definitiv atenţia cînd le spuse că, timp de două decenii, susţinuse industria tutunului. Renunţase la slujbă cînd se îmbolnăvise de cancer şi constatase că, nici chiar aşa, nu reuşea să renunţe la acel obicei. Era dependent, fizic şi psihic, de nicotină conţinută de ţigări. Timp de doi ani după ce îi fusese extirpat laringele şi chimioterapia îi distrusese trupul, continuase să fumeze. În cele din urmă, se lăsase de fumat, ca urmare a unui atac de cord aproape fatal.

Deşi evident bolnav, continua să lucreze la Washington, dar acum se afla de cealaltă parte a baricadei. Avea reputaţia unui virulent activist împotriva fumatului. Un adevărat războinic, cum spuneau unii.

În alte vremuri, fusese angajat al Consiliului de Susţinere a Tutunului. Ceea ce, după cum comentă el, cu dispreţ, nu era decît un diabolic grup de presiune, finanţat în totalitate de industria tutunului. Misiunea lor era de a asigura consultanţă cu privire la legislaţia în vigoare, şi de a încerca modificarea ei în beneficiul companiilor producătoare de tutun. Aveau un buget umflat, cu resurse nelimitate pentru manipularea politicienilor influenţi. Jucau dur, învăţîndu-i şi pe ceilalţi apărători ai tutunului şmecheriile şi dedesubturile luptei politice.

În cadrul consiliului, Robilio avea acces la nenumărate studii cu privire la ţigări şi industria tutunului. De fapt, una dintre menirile consiliului era aceea de a studia în detaliu toate cercetările, proiectele, experimentele la zi. Da, Robilio văzuse ruşinosul memoriu despre nicotină, pe care îl

descrisese Krigler. Îl văzuse de multe ori, deşi nu păstrase nici o copie. În consiliu se ştia foarte bine că toate companiile producătoare de tutun menţineau un nivel ridicat de nicotină, pentru a garanta dependenţa.

Dependenţa era un cuvînt repetat adesea de Robilio. Văzuse cu ochii lui studii plătite de companii, în care tot felul de animale ajungeau rapid la stadiul de dependenţă datorită nicotinei. Văzuse şi ajutase la conceperea unor studii care dovedeau, dincolo de orice dubiu, că tinerii, o dată subjugaţi, reuşeau foarte greu să se lase de acest obicei. Deveneau clienţi pe viaţă.

Rohr prezentă o cutie de carton, plină de dosare groase, pe care Robilio fu invitat să le recunoască. Studiile au fost admise ca probe, ca şi cum juraţii şi-ar fi putut face timp să parcurgă zece mii de pagini de documente, înainte de a lua decizia finală.

Robilio regreta multe dintre lucrurile pe care le făcuse ca membru al unui grup de presiune, dar cel mai mare păcat al său, cu care se lupta în fiecare zi, fusese conceperea unor dezminţiri redactate cu măiestrie, în care se pretindea că industria tutunului nu se adresa tinerilor prin reclamele sale.

— Nicotină produce dependenţă. Dependenţa înseamnă profit. Supravieţuirea tutunului depinde de măsura în care fiecare generaţie preia acest obicei. Copiii recepţionează mesaje divergente prin publicitate. Industria tutunului cheltuieşte miliarde pentru prezentarea ţigărilor drept o distracţie plină de strălucire şi chiar inofensivă. Copiii sînt păcăliţi mai uşor şi rămîn mai mult timp subjugaţi. Aşa că este esenţial ca tinerii să fie seduşi.

Robilio reuşea să-şi transmită amărăciunea, în ciuda vocii cu inflexiuni mecanice. Şi reuşi chiar să îndrepte o privire plină de dispreţ spre masa apărării, urmată de una plină de căldură către juriu.

— Am cheltuit milioane pentru studiul copiilor. Ştiam că ei pot oricînd să numească trei dintre cele mai des prezentate mărci de ţigări. Ştiam că aproape nouăzeci la sută dintre copiii sub 18 ani care fumau preferau primele trei, dintre mărcile cărora li se făcea cea mai mare reclamă. Şi ce făceau companiile? Intensificau campaniile publicitare.

— Ştiaţi cîţi bani obţineau companiile producătoare de pe urma vînzării ţigărilor la copii? întrebă Rohr, sigur de răspuns.

— Circa două sute de milioane pe an. Şi asta, numai din vînzarea la copii de 18 ani sau mai mici. Sigur că ştiam. Studiam aceste date anual; computerele noastre erau pline de ele. Ştiam totul.

Făcu o pauză, arătînd cu mîna dreaptă spre masa apărării şi privindu-i pe cei aşezaţi acolo îngreţoşat, de parcă ar fi fost nişte leproşi.

— Ei ştiu şi acum. Ei ştiu că trei mii de copii se apucă de fumat în fiecare zi, şi vă pot oferi date concrete cu privire la mărcile de ţigări pe care le cumpără aceştia. Ştiu că, practic, toţi fumătorii adulţi au început în adolescenţă. Din nou, trebuie să cucerească noua generaţie. Ei ştiu că o treime din cei trei mii de copii care încep astăzi să fumeze vor muri, în cele din urmă, din cauza dependenţei lor.

Juraţii erau captivaţi de Robilio. Rohr răsfoi cîteva pagini, pentru ca drama să nu se sfîrşească prea repede. Făcu doi paşi înapoi şi înainte, în spatele pupitrului, ca şi cum ar fi avut nevoie să-şi dezmorţească picioarele. Se scarpină pe obraz, privi în tavan, apoi întrebă:

— Pe vremea cînd lucraţi în consiliu, cum aţi încercat să combateţi părerea că nicotina duce la dependenţă?

— Companiile producătoare de tutun au o formulă proprie; eu am ajutat la conceperea ei. Sună cam aşa: fumătorii aleg acest obicei. Astfel, este o problemă de alegere proprie. Ţigările nu dau

dependenţă, nimeni nu obligă pe cineva să fumeze. Este numai şi numai o problemă de alegere proprie. Pe vremuri, reuşeam să fiu convingător. Iar astăzi, ei reuşesc să convingă în continuare. Numai că nu e adevărat.

— De ce nu?

— Pentru că problema în discuţie este dependenţa, iar cel care este dependent nu poate alege. Iar copiii devin dependenţi mult mai repede decît adulţii.

Rohr reuşi să evite imboldul natural, propriu oricărui avocat, de a insista pînă la exagerare. Robilio era eficient cu cuvintele, iar chinul de a vorbi clar şi de a se face auzit îl obosise după o oră şi jumătate. Rohr îl invită pe Cable pentru contrainterogatoriu, iar judecătorul Harkin, care simţea nevoia să bea o cafea, ceru retragerea juriului.

Hoppy Dupree apăru pentru prima dată la proces luni dimineaţă, strecurîndu-se în sală cam la jumătatea mărturiei lui Robilio. Millie îi prinse privirea într-un moment de calm şi se entuziasmă de venirea lui. Totuşi, interesul soţului ei pentru proces era ciudat, aşa, dintr-o dată. Cu o seară înainte, timp de patru ore, nu vorbise despre nimic altceva.

După o pauză de cafea de douăzeci şi nouă de minute, Cable se îndreptă spre pupitru şi îl atacă pe Robilio. Tonul său era strident, aproape meschin, ca şi cum l-ar fi considerat pe martor un trădător al cauzei, un renegat. Cable marcă imediat un punct favorabil, dezvăluind faptul că Robilio era plătit pentru a depune mărturie şi că el însuşi îi căutase pe avocaţii acuzării. Era, de asemenea, martor în alte două procese împotriva tutunului.

— Da, sînt plătit pentru a mă afla aici, domnule Cable, la fel ca şi dumneavoastră, spuse Robilio, cu un răspuns tipic pentru un expert. Dar pata banului îi afectase imaginea.

Cable îl făcu să mărturisească faptul că începuse să fumeze la aproape douăzeci şi cinci de ani, cînd era căsătorit, avea doi copii şi nu se mai putea spune că era un adolescent uşor de sedus de şmecheriile celor de pe bulevardul Madison. Robilio era iute la mînie, fapt dovedit în faţa tuturor avocaţilor, în timpul unei depoziţii-maraton făcute cu cinci luni mai înainte, iar Cable era hotărît să exploateze acest lucru. Întrebările lui erau tăioase, rapide şi menite să-l provoace.

— Cîţi copii aveţi? întrebă Cable.

— Trei.

— Este, cumva, vreunul dintre ei fumător?

— Da.

— Cîţi?

— Toţi trei.

— Cîţi ani aveau cînd au început să fumeze?

— Depinde.

— În medie?

— Aproape optsprezece.

— Ce reclame consideraţi că sînt vinovate de faptul că au început să fumeze?

— Nu îmi amintesc exact.

— Nu puteţi spune juriului ce reclame sînt responsabile de faptul că propriii dumneavoastră copii s-au apucat de fumat?

— Erau atît de multe! Încă mai sînt. Ar fi imposibil să aleg una, două sau cinci care şi-au făcut efectul.

— Deci, reclamele au fost cauza?

— Sînt sigur că reclamele au avut efect. Încă mai au.

— Deci, a fost vina altcuiva?

— Eu nu i-am încurajat să fumeze.

— Sînteţi sigur? Spuneţi acestui juriu că înşişi copiii dumneavoastră, copiii unui om a cărui muncă, timp de douăzeci de ani, a fost să-i încurajeze pe oameni să fumeze, au început să fumeze din cauza unor reclame bine gîndite?

— Sînt sigur că reclamele au contribuit la asta. Acesta era rolul lor.

— Dumneavoastră fumaţi acasă, în faţa copiilor?

— Da.

— Dar soţia dumneavoastră?

— Da.

— Aţi interzis vreodată unui musafir să fumeze în casă?

— Nu. În perioada aceea, nu.

— Deci, se poate spune că mediul dumneavoastră familial era tolerant faţă de fumat?

— Da. În perioada aceea.

— Şi totuşi, copiii dumneavoastră au început să fumeze din cauza unor reclame tendenţioase? Asta vreţi să spuneţi juriului?

Robilio trase adînc aer în piept, numără încet pînă la cinci şi răspunse:

— Regret că n-am făcut multe lucruri în alt fel, domnule Cable. Regret că am fumat prima ţigară.

— Copiii dumneavoastră s-au lăsat de fumat?

— Doi dintre ei, da. Cu mare dificultate. Al treilea încearcă de zece ani să renunţe.

Cable pusese această ultimă întrebare dintr-un simplu impuls şi, pentru o secundă, regretă acest lucru. Era momentul să meargă mai departe, aşa că schimbă subiectul.

— Domnule Robilio, cunoaşteţi eforturile făcute de industria tutunului pentru reducerea fumatului în rîndul tinerilor?

Robilio chicoti, scoţînd un sunet ca un gîlgîit, amplificat prin micul microfon de la gît.

— Nu sînt eforturi serioase, spuse el.

— Patruzeci de milioane numai anul trecut, vărsaţi în fondul pentru copiii nefumători?

— Exact ceea ce mă aşteptam să facă. Îi pune într-o lumină favorabilă, de oameni cumsecade, nu?

— Cunoaşteţi faptul că industria tutunului susţine oficial legislaţia menită să reducă numărul

automatelor pentru vînzarea ţigărilor, în zonele unde se află mulţi copii?

— Cred că am auzit ceva despre asta. Sună minunat, nu?

— Cunoaşteţi faptul că, anul trecut, industria tutunului a donat zece milioane de dolari, în California, pentru un program statal realizat în grădiniţe, desemnat să avertizeze tinerii cu privire la pericolele fumatului la copii?

— Nu. Dar fumatul la adulţi? Le-au spus celor mici că, după împlinirea vîrstei de 18 ani, pot să fumeze liniştiţi? Probabil că da.

Cable avea în mînă o listă de control şi părea mulţumit că îşi putea prezenta întrebările, ignorînd răspunsurile.

— Cunoaşteţi faptul că industria tutunului susţine aprobarea unei legi, în statul Texas, pentru interzicerea fumatului în toate restaurantele pentru mîncăruri rapide, locuri frecventate de adolescenţi?

— Mda, dar dumneavoastră ştiţi de ce fac asta? Vă spun eu de ce. Pentru a putea angaja oameni ca dumneavoastră, care să le spună juraţilor aceste lucruri. Acesta este singurul motiv — sună bine în tribunal.

— Cunoaşteţi faptul că industria tutunului susţine oficial legislaţia care impune pedepse penale împotriva magazinelor de larg consum care vînd produsele lor minorilor?

— Mda, cred că am auzit-o şi pe asta. E numai o faţadă. Cîţiva dolari colo, alţi cîţiva dincolo, numai pentru a se pretinde serioşi şi a-şi cumpăra respectabilitatea. Fac toate astea pentru că ei cunosc adevărul, iar adevărul este că două miliarde cheltuite anual pentru reclame garantează dependenţa viitoarei generaţii. Iar dumneata eşti un prost dacă nu crezi la fel!

Judecătorul Harkin se aplecă peste masă.

— Domnule Robilio, nu este cazul să vorbiţi aşa. Să nu se mai repete. Solicit ca aceste

comentarii să nu fie înregistrate în procesul-verbal.

— Îmi cer scuze, onorată instanţă. Îmi cer scuze şi faţă de dumneavoastră, domnule Cable. Vă faceţi numai datoria. Clientul dumneavoastră este cel pe care nu-l pot suporta.

Cable rămase surprins. Îngăimă un „De ce?" şi regretă imediat că deschisese gura.

— Pentru că producătorii de tutun sînt vicleni. Au oameni străluciţi, inteligenţi, educaţi, nemiloşi, care te privesc în faţă şi îşi spun pe tonul cel mai sincer că ţigările nu produc dependenţă. Şi ştiu că e o minciună.

— Nu mai am alte întrebări, spuse Cable, care se îndrepta deja spre masa apărării.

Gardner era un oraş cu optsprezece mii de locuitori, aflat la o oră distanţă de Lubbock. Pamela Blanchard locuia în cartierul vechi al oraşului, la două rînduri de blocuri de strada principală, într-o casă construită la începutul secolului şi frumos renovată. Arţari roşii şi aurii acopereau pajiştea din faţa casei. Strada era plină de copii pe biciclete şi planşe cu roţile.

Luni, la ora zece, Fitch ştia următoarele: femeia era măritată cu preşedintele unei bănci locale, om aflat la a doua căsătorie şi a cărui primă soţie murise cu zece ani înainte. El nu era tatăl lui Nicholas Easter, sau Jeff, sau cum naiba îl chema. Banca fusese la un pas de faliment în timpul crizei petrolului de la începutul anilor '80 şi mulţi localnici încă se mai temeau să apeleze la serviciile sale. Soţul Pamelei se născuse în acel oraş. Ea nu. Ea venea, probabil, din Lubbock, sau poate din Amarillo. Se căsătoriseră în Mexic, cu opt ani înainte şi evenimentul fusese menţionat, în trecere, în presa locală. Fără poză, doar un scurt anunţ, lîngă coloana anunţurilor mortuare. N. Forrest Blanchard junior se căsătorise cu Pamela

Kerr. După o scurtă lună de miere în Cozumel, perechea urma să locuiască în Gardner.

Cea mai bună sursă de informaţii din oraş era un detectiv privat pe nume Rafe, care fusese poliţist timp de douăzeci de ani şi pretindea că ştie pe toată lumea. După ce primise o sumă considerabilă, bani gheaţă, Rafe lucră nonstop toată noaptea de sîmbătă. Nu închise ochii, dar înghiţi o cantitate impresionantă de whisky, astfel încît, la venirea zorilor, duhnea ca naiba. Dante şi Joe Boy stătură cu el, în biroul său sordid de pe strada principală, refuzînd de nenumărate ori invitaţia de a servi cîte un pahar.

Rafe discută cu toţi poliţiştii din Gardner şi, în cele din urmă, găsi unul care reuşi să vorbească cu o doamnă care locuia vizavi de soţii Blanchard. Bingo! Pamela avea doi fii dintr-o căsătorie anterioară, încheiată prin divorţ. Ea nu vorbea prea mult despre copii, dar unul se afla în Alaska, iar celălalt era avocat, sau studia pentru a deveni avocat. Ceva de genul ăsta.

Cum nici unul dintre fii nu crescuse în Gardner, urma se răci foarte curînd. Nimeni nu-i cunoştea. De fapt, Rafe nu reuşi să găsească pe nimeni care să-i fi văzut pe fiii Pamelei. Apoi, Rafe vorbi cu avocatul său, un prăpădit, specializat în divorţuri, care cunoştea o secretară de la banca domnului Blanchard. Secretara vorbi cu secretara personală a domnului Blanchard, care descoperi că Pamela nu era nici din Lubbock, nici din Amarillo, ci din Austin. Lucrase acolo pentru o asociaţie a bancherilor şi astfel îl cunoscuse pe domnul Blanchard. Secretara ştia despre căsătoria anterioară şi credea că divorţul avusese loc cu mulţi ani în urmă. Nu, nu-i văzuse niciodată pe fiii Pamelei. Domnul Blanchard nu discuta niciodată despre ei. Cuplul ducea o viaţă liniştită şi rareori primea musafiri. Fitch primea în fiecare oră cîte un raport de la Dante şi Joe Boy. Luni, către prînz, sună un cunoscut din Austin, cu care lucrase, cu

şase ani în urmă, la un proces împotriva tutunului, ce avusese loc în Marshall, Texas. Era o urgenţă, îi explică Fitch. În numai cîteva minute, o duzină de detectivi cercetau deja cartea de telefoane şi sunau diferite persoane. Nu trecu mult pînă cînd ogarii descoperiră urma căutată.

Pamela Kerr fusese secretar executiv la Asociaţia Bancherilor din Texas, cu sediul în Austin. De la un telefon la altul, reuşiră să localizeze un fost coleg, care lucra acum pe post de consilier al unei şcoli private. Pretextînd că Pamela era pe lista posibililor juraţi într-un proces pentru omor cu premeditare din Lubbock, detectivul se prezentă drept asistent al procurorului districtual, care încerca să adune informaţii legale despre juraţi. Colegul se simţi obligat să răspundă la întrebări, deşi nu o mai văzuse şi nici nu mai vorbise cu Pamela de mulţi ani.

Pamela avea doi fii, Jeff şi Alex. Alex era cu doi ani mai mare decît Jeff şi absolvise liceul din Austin, după care plecase în Oregon. Jeff absolvise şi el liceul din Austin, cu onoruri, apoi plecase la colegiu, în Rice. Tatăl băieţilor abandonase familia pe cînd copiii abia începuseră să meargă de-a buşilea, iar Pamela se descurcase remarcabil ca mamă singură.

Dante, proaspăt coborît dintr-un avion privat, ajunse la liceu, însoţit de un investigator; acolo li se permise să scormonească prin vechile dosare din bibliotecă. Poza lui Jeff Kerr, făcută în 1985, cînd era în anul trei de liceu, era color — haină albastră, papion mare, albastru, părul scurt, figura unui om cinstit care privea drept spre aparat. Aceeaşi figură pe care Dante o studiase ore întregi, în Biloxi. Fără să evite, spuse: „Acesta e omul nostru" şi rupse pe furiş pagina din cartea anuală. Îl sună imediat pe Fitch, pe telefonul mobil, chiar de acolo, dintre teancurile de cărţi.

Trei telefoane la Rice au dezvăluit că Jeff Kerr absolvise colegiul acolo, în 1989, obţinînd o

diplomă în psihologie. Dîndu-se drept reprezentant al unei firme care intenţiona să-l angajeze, omul de la capătul firului găsi un fost profesor de ştiinţe politice de la Rice, care îşi mai amintea de Kerr, fostul său student. Le povesti că tînărul plecase să urmeze Facultatea de Drept în Kansas.

Susţinîndu-şi cerinţele cu o serioasă sumă de bani, Fitch găsi, prin telefon, o firmă de detectivi care se arătă gata să lase orice altceva deoparte şi să întoarcă oraşul Lawrence pe dos, pentru a găsi orice urmă, cît de mică, a lui Jeff Kerr.

Pentru un om atît de vorbăreţ în mod normal, Nicholas se arătă destul de rezervat în pauza de prînz. Nu rosti nici un cuvînt cît îşi savură cartoful umplut adus de la O'Reilly. Evită să privească pe cineva, arătînd cît se poate de trist.

Toţi juraţii treceau prin aceeaşi stare sufletească. Vocea lui Leon Robilio le rămăsese imprimată în auz, o voce de robot, înlocuind-o pe cea adevărată, pierdută din cauza tutunului, o voce de robot, care le dezvăluise oribila murdărie pe care, odată, încercase să o ascundă. Trei mii de copii pe zi, dintre care o treime aveau să moară din cauza dependenţei. Cuvintele încă le mai răsunau în urechi. Noua generaţie trebuie cucerită!

Loreen Duke se plictisise de sandviciul cu pui, din care abia reuşea să ia cîte o firimitură. Îl privi, peste masă, pe Jerry Fernandez şi spuse, rupînd tăcerea grea:

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur, îi răspunse el.

— Cîţi ani aveai cînd te-ai apucat de fumat?

— Paisprezece.

— De ce ai început?

— Din cauza reclamei cu tipul de la Marlboro. Toţi puştii din jurul meu fumau Marlboro. Trăiam la ţară, ne plăceau caii şi întrecerile de rodeo.

Reclama cu Marlboro era prea frumoasă ca să-i poţi rezista.

În acel moment, toţi juraţii văzură în faţa ochilor imaginea panourilor imense de reclamă — figura bătută de soare, bărbia, pălăria, calul, pielea bătucită, poate chiar munţii cu puţină zăpadă, sentimentul de independenţă dat de faptul că îşi putea aprinde o ţigară, în timp ce toată lumea îl lăsa în pace. Cum să nu vrea un băiat de paisprezece ani să fie asemenea tipului din reclama Marlboro?

— Eşti dependent? îl întrebă Rikki Coleman, jucîndu-se cu farfuria pe care se afla obişnuita ei porţie de mîncare dietetică — salată de lăptuci şi piept de curcan fiert. Cuvîntul „dependent" îi scăpase de pe buze, ca şi cum ar fi vorbit despre heroină.

Jerry reflectă o clipă şi constată că prietenii săi erau foarte atenţi. Doreau să afle ce forţă menţinea dependenţa cuiva.

— Nu ştiu, spuse el. Cred că m-aş putea lăsa. Am încercat de cîteva ori. Sigur că ar fi frumos să mă las. E un obicei atît de periculos!

— Nu-ţi place? îl întrebă Rikki.

— A, sînt momente cînd o ţigară e binevenită, dar am ajuns la două pachete pe zi şi asta e prea mult.

— Dar tu, Angel? o întrebă Loreen pe Angel Weese, care stătea chiar lîngă ea şi, în general, vorbea cît mai puţin posibil. Cîţi ani aveai cînd ai început?

— Treisprezece, răspunse ruşinată Angel.

— Eu aveam şaisprezece, recunoscu Sylvia Taylor-Tatum, înainte de a fi întrebată.

— Eu am început să fumez la paisprezece ani, anunţă Herman din capul mesei, în încercarea de a continua discuţia. M-am lăsat la patruzeci de ani.

— Mai e cineva? întrebă Rikki, încheind acest moment al mărturisirilor.

— Eu m-am apucat la şaptesprezece ani, spuse colonelul. Cînd am intrat în armată. Dar am renunţat la acest obicei acum treizeci de ani.

Ca de obicei, era mîndru de autodisciplina de care dădea dovadă.

— Altcineva? întrebă Rikki din nou, după o lungă tăcere.

— Eu. Am început la şaptesprezece ani şi m-am lăsat doi ani mai tîrziu, spuse Nicholas, deşi nu era adevărat.

— E cineva aici care să fi început să fumeze după optsprezece ani? întrebă Loreen.

Tăcere.

Nitchman, îmbrăcat în civil, se întîlni cu Hoppy pentru a mînca împreună un sandvici. Hoppy se temea să fie văzut în public cu un agent FBI şi răsuflă uşurat cînd Nitchman apăru îmbrăcat în blugi şi o cămaşă în carouri. Nu se punea problema ca amicii şi cunoştinţele lui Hoppy din oraş să miroasă din prima clipă un agent federal, dar tot era nervos. În plus, Nitchman şi Napier făceau parte dintr-o unitate specială din Atlanta, aşa cum îi spuseseră lui Hoppy.

El le relată ce auzise în dimineaţa aceea la tribunal, le spuse că Robilio, cel fără grai, făcuse o impresie puternică şi că părea să aibă juriul în buzunar. Nitchman se arătă, ca şi în alte dăţi, foarte puţin interesat de proces şi îi explică din nou că făcea doar ceea ce îi cereau şefii de la Washington. Îi dădu lui Hoppy o foaie de hîrtie împăturită, plină de numere şi cuvinte scrise mărunt, spunîndu-i că tocmai sosise de la Cristano, de la Justiţie. Doreau să i-o arate lui Hoppy.

În realitate, era vorba despre o creaţie aparţinînd oamenilor lui Fitch, doi foşti agenţi CIA care îşi făceau de lucru pe la Washington, distrîndu-se pe seama nefericirii altora.

Era o copie, trimisă prin facsimil, a unui raport îngrozitor cu privire la Leon Rubilio. Nu era menţionată nici sursa, nici data şi cuprindea numai patru paragrafe, sub ameninţătorul titlu de RAPORT CONFIDENŢIAL. Hoppy îl citi repede, ronţăind, din timp în timp, cîte un cartof prăjit. Robilio primise o jumătate de milion de dolari pentru a depune mărturie. El fusese concediat din cadrul Consiliului pentru Studiul Tutunului, deoarece delapidase bani; fusese chiar pus sub acuzaţie, deşi aceasta fusese ulterior retrasă. Robilio avea de multă vreme probleme mentale. Hărţuise sexual două secretare de la consiliu. Cancerul său la gît fusese probabil provocat de alcoolism, şi nu de tutun. Robilio era un mincinos notoriu, care ura consiliul şi urmărea să se răzbune.

— Vai de mine! şopti Hoppy, căscînd gura plină de cartofi prăjiţi.

— Domnul Cristano s-a gîndit că n-ar strica să-i daţi acest document soţiei dumneavoastră, spuse Nitchman. Ea l-ar putea arăta mai departe, dar numai juraţilor în care are încredere.

— În privinţa asta, aveţi dreptate, spuse Hoppy, împăturind repede foaia de hîrtie şi băgînd-o în buzunar.

Privi în jur, spre mulţimea adunată în restaurant, ca şi cum se simţea vinovat de ceva.

Din cărţile anuale şi dosarele restrînse pe care arhivarul Facultăţii de Drept a acceptat să le arate, s-a constatat că Jeff Kerr se înscrisese în primul an de studii în toamna lui 1989. Figura lui, foarte serioasă, apărea alături de colegii din anul doi, în 1991, iar după aceea nu se mai făceau alte referiri la el. Nu obţinuse diploma în drept.

În anul doi jucase în echipa de rugby a facultăţii. O fotografie de grup îl prezenta la braţ cu doi colegi — Michael Dale şi Tom Ratcliff —,

amîndoi absolvenţi ai facultăţii în anul următor. Dale lucra pe post de consilier în Des Moines. Ratcliff era asociat într-o firmă de avocatură din Wichita. Cîte un detectiv a fost trimis în fiecare direcţie.

Dante a ajuns în Lawrence şi a fost dus la facultate, unde a confirmat identitatea lui Kerr pe baza datelor din dosar. Şi-a petrecut o oră studiind figurile tuturor studenţilor trecuţi pe acolo între 1985 şi 1994 şi nu a găsit nici o fată care să semene cu cea pe care o cunoşteau sub numele de Marlee. Şi-a încercat şansa la întîmplare. Toate cărţile anuale se făceau în anul al doilea. Toţi erau nişte tineri serioşi. Toată munca lui Dante se baza pe căutarea acului în carul cu fîn.

Luni seara, detectivul pe nume Small l-a găsit pe Tom Ratcliff ocupat pînă peste cap cu treaba, în biroul său micuţ, fără ferestre, de la firma Wise and Watkins, una dintre cele mai importante din Wichita. Au convenit să se întîlnească la un bar, într-o oră.

Small a vorbit cu Fitch, adunînd cît mai multe amănunte cu putinţă sau, mai bine zis, atîtea cîte dorea Fitch să-i ofere. Small era un fost poliţist, cu două foste neveste. Deţinea titlul de specialist în probleme de securitate, ceea ce, în Lawrence, însemna că face orice, de la pînda la motel şi pînă la examene poligrafice. Nu era prea deştept, iar Fitch îşi dăduse seama imediat de asta.

Ratcliff întîrzie la întîlnire şi fiecare comandă cîte ceva de băut. Small făcu tot ce-i stătea în putinţă pentru a face pe nebunul şi atoateştiutorul. Ratcliff era suspicios, îi spuse puţine lucruri la început, ceea ce era normal pentru cineva pe care un om cu totul străin îl întreabă, dintr-o dată, despre o cunoştinţă veche.

— Nu l-am văzut de mulţi ani, spuse Ratcliff.

— Aţi vorbit cu el?

— Nu. Nici un cuvînt. A renunţat la facultate după al doilea an.

— Eraţi apropiaţi?

— L-am cunoscut bine în anul întîi, dar n-am fost chiar cei mai buni prieteni. După aceea, s-a retras. Are probleme?

— Nu. Nici vorbă.

— Poate că ar fi mai bine să-mi spuneţi de ce vă interesează.

În termeni generali, Small îi spuse ceea ce-l învăţase Fitch, reuşind să-şi amintească aproape totul şi apropiindu-se de adevăr. Jeff Kerr era pe lista posibililor juraţi într-un mare proces, undeva, iar el, Small, fusese angajat de una dintre părţi pentru a-i cerceta dosarul.

— Unde are loc procesul? întrebă Ratcliff.

— Nu pot să vă spun. Dar vă asigur că nu e ceva ilegal. Sînteţi avocat. Înţelegeţi.

Într-adevăr, Ratcliff înţelegea. Îşi petrecuse cea mai mare parte a scurtei sale cariere muncind din greu la ordinele unui partener, în cazuri de litigiu. Cercetările asupra juraţilor erau o corvoadă pe care învăţase deja s-o urască.

— Cum aş putea să verific acest lucru? întrebă el, ca un adevărat avocat.

— Eu nu am autoritatea să divulg informaţii specifice despre proces. Hai să facem aşa: dacă vă pun o întrebare care, după părerea dumneavoastră, ar putea să-l afecteze pe Kerr, nu sînteţi obligat să-mi răspundeţi. Vi se pare corect?

— Hai să încercăm, bine? Dar dacă nu-mi miroase bine, o întind de-aici, bine?

— Mi se pare corect. De ce a renunţat la facultate?

Ratcliff sorbi o gură de bere şi încercă să-şi amintească.

— Era un student foarte bun, strălucit. Dar, după primul an, a început dintr-o dată să urască gîndul că va deveni avocat. A lucrat într-o firmă de avocaţi în vara aceea, o firmă mare din Kansas, şi asta l-a dezgustat. În plus, s-a îndrăgostit.

Fitch dorea cu disperare să afle dacă exista şi o fată.

— Cine era fata? întrebă Small.

— Claire.

— Claire şi mai cum?

Încă o înghiţitură.

— Nu-mi amintesc în clipa asta.

— O cunoşteaţi?

— Ştiam cine este. Claire lucra la un bar, în centrul oraşului, un loc preferat printre studenţii de la drept. Cred că acolo l-a cunoscut pe Jeff.

— Aţi putea să-mi spuneţi cum arăta?

— De ce? Credeam că era vorba despre Jeff.

— Mi s-a cerut să obţin o descriere a prietenei lui din facultate. Asta e tot ce ştiu, spuse Small, ridicînd din umeri, ca şi cum n-avea ce-i face.

Se cîntăriră unul pe celălalt din priviri timp de cîteva secunde. Ce naiba? îşi zise Ratcliff. La urma urmelor, n-o să mă mai întîlnesc niciodată cu ei. Jeff şi Claire erau, oricum, o amintire îndepărtată.

— De înălţime mijlocie, cam 1,65. Părul negru, ochii căprui, frumuşică — tot tacîmul.

— Era studentă?

— Nu sînt sigur. Cred că fusese studentă, mai înainte. Poate era absolventă.

— La Universitatea Kansas?

— Nu ştiu.

— Cum se numea localul?

— Mulligan's. E în centru.

Small ştia bine locul. Cîteodată mergea pe acolo să-şi înece amarul şi să admire fetele de colegiu.

— Am dat şi eu ceva pahare pe gît la Mulligan's, spuse el.

— Mda, mi-e dor de el, spuse Ratcliff melancolic.

— Ce-a făcut Kerr după ce a renunţat la facultate?

— Nu ştiu sigur. Am auzit că a plecat din oraş, împreună cu Claire, dar n-am mai aflat nimic despre el de-atunci încoace.

Small îi mulţumi şi îl întrebă dacă putea să-l sune la birou, dacă mai avea întrebări. Ratcliff îi răspunse că era foarte ocupat, dar să încerce.

Şeful lui Small din Lawrence avea un prieten care îl cunoştea pe patronul din ultimii cincisprezece ani al localului Mulligan's. Era unul dintre avantajele traiului într-un oraş mic. Cărţile de muncă nu erau chiar confidenţiale, mai ales pentru proprietarul unui bar care raporta mai puţin de jumătate din veniturile sale în bani gheaţă. Numele ei era Claire Clement.

Fitch începu să-şi frece vesel mîinile la aflarea veştii. Îi plăcea la nebunie această cursă. Acum, Marlee era Claire, femeie cu un trecut pe care se străduise din greu să-l ascundă.

— Cunoaşte-ţi duşmanii, strigă el spre pereţi. Era prima regulă a unui război.

24

Răzbunătoare, cifrele reveniră în proces luni după-amiază. Mesagerul lor era un economist, educat să privească viaţa lui Jacob Wood prin prisma unei cifre concise, în dolari. Numele lui era doctor Art Kallison, profesor pensionar dintr-o şcoală privată din Oregon, de care nu auzise nimeni. Matematica nu era complicată şi doctorul Kallison dovedea că mai fusese şi altă dată într-o sală de tribunal. Ştia cum să depună mărturie, cum să simplifice lucrurile. Nota totul pe o tablă, cu creta, fără să-i tremure mîna.

La moartea sa, survenită pe cînd avea cincizeci şi unu de ani, Jacob Wood avea un salariu de bază de 40.000 de dolari pe an, la care se adăuga fondul de pensie asigurat de firma unde lucra, plus alte beneficii. Considerînd că ar fi trăit şi muncit pînă

la şaizeci şi cinci de ani, Kallison socoti eventualul cîştig pierdut la valoarea de 720.000 de dolari. Legea permitea şi calculul factorului de inflaţie, care ridica totalul la 1.180.000 de dolari. Apoi, legea prevedea ca acel total să fie redus la valoarea din prezent, ceea ce încurca puţin lucrurile. În acest punct, Kallison făcu o scurtă prezentare, cît se poate de amabilă, în beneficiul juraţilor. Suma ar fi valorat 1.180.000 de dolari dacă era obţinută peste cincisprezece ani, dar pentru acest proces trebuia să stabilească valoarea ei în prezent. Astfel, suma trebuia redusă. Noua cifră era de 835.000 de dolari.

A reuşit perfect în încercarea de a convinge juriul că era vorba numai despre salariul pierdut. El era economist şi nu ştia să evalueze în bani viaţa unui om. Munca lui nu avea nimic de-a face cu durerea şi suferinţa îndurate de domnul Wood pînă la moarte; nu avea nimic de-a face cu pierderea suferită de familia acestuia.

Un tînăr avocat al apărării, pe nume Felix Mason, vorbi pentru prima dată în proces. Era unul dintre partenerii lui Cable, specialist în previziuni economice şi, din nefericire pentru el, această unică apariţie avea să fie foarte scurtă. Începu contrainterogatoriul domnului Kallison întrebîndu-l de cîte ori pe an depunea mărturie în procese.

— Numai asta fac în ultima vreme. Am renunţat la catedră, răspunse Kallison. Răspundea la această întrebare la fiecare proces.

— Aţi fost plătit pentru a depune mărturie? îl întrebă Mason. Întrebarea era la fel de uzată ca şi răspunsul.

— Da. Sînt plătit pentru a mă afla aici. La fel ca dumneavoastră.

— Cu cît?

— Cinci mii de dolari pentru consultanţă şi mărturie. Pentru avocaţi, nu încăpea îndoială că acest Kallison era de departe cel mai ieftin expert venit la proces.

Mason nu era lămurit cu rata inflaţiei folosită de Kallison în calculele sale şi discutară în contradictoriu timp de 30 de minute, în legătură cu creşterea istorică a indexului preţurilor de la bunurile de consum. Dacă Mason reuşise, cumva, să marcheze vreun punct, nimeni nu observă acest lucru. Mason dorea să-l facă pe Kallison să recunoască faptul că 680.000 de dolari ar fi fost o sumă mai rezonabilă pentru salariul pierdut de domnul Wood.

În realitate, nu era aşa de important. Rohr şi echipa lui de avocaţi pledanţi de calibru mare ar fi acceptat oricare cifră. Salariul pierdut era doar un punct de pornire. La aceasta, Rohr avea să adauge durerea şi suferinţa, pierderea bucuriei de a trăi, pierderea unui tovarăş de viaţă, plus alte elemente colaterale, cum erau costurile spitalizării domnului Wood şi cheltuielile de înmormîntare. Apoi, Rohr avea să atace potul cel mare. Avea să le arate juraţilor ce disponibilităţi avea Pynex în bani gheaţă, rugîndu-i să solicite o porţie zdravănă, ca daune punitive.

Cu o oră înainte de închiderea şedinţei, Rohr anunţă cu mîndrie curtea că „apărarea îşi chema ultimul martor". Doamna Celeste Wood.

Juraţii nu fuseseră avertizaţi că acuzarea se apropia de sfîrşitul prezentării sale. Toţi se simţiră uşuraţi dintr-o dată. Plictiseala acelei după-amieze dispăru imediat. Cîţiva juraţi nu-şi putură stăpîni un zîmbet. Alţi cîţiva îşi descreţiră frunţile. Scaunele scîrţîiau, anunţînd trezirea lor la viaţă.

Era a şaptesprezecea seară de izolare. Conform ultimei teorii prezentate de Nicholas, apărarea nu putea dura mai mult de trei zile. Acum calculau mental. Ar fi putut să se întoarcă acasă la sfîrşitul săptămînii!

În cele trei săptămîni cît stătuse liniştită la masă, cu zeci de avocaţi în jur, Celeste Wood de-abia dacă scosese cîteva vorbe în şoaptă. Demonstrase un uimitor talent de a-i ignora pe avocaţi, de a

ignora feţele juraţilor şi de a privi drept înainte, fără expresie, spre martori. Se îmbrăcase în toate variantele posibile de negru şi gri, mereu cu ciorapi şi pantofi negri.

Jerry o poreclise „văduva Wood" din prima săptămînă.

Avea cincizeci şi cinci de ani, aceeaşi vîrstă pe care ar fi avut-o şi soţul ei, dacă n-ar fi murit de cancer la plămîni. Era foarte slabă, pipernicită, cu părul încărunţit, tuns scurt. Lucra la biblioteca regională şi crescuse trei copii. Juriul a primit spre studiu cîteva portrete de familie.

Celeste făcuse depoziţia cu un an înainte şi o respectase sub îndrumarea profesioniştilor aduşi de Rohr. Se abţinea, avea emoţii, dar nu era speriată şi se hotărîse să nu-şi arate pe faţă sentimentele. La urma urmelor, soţul ei era mort de patru ani.

Împreună cu Rohr, studiase planul în amănunt, pentru a nu lăsa loc nici unei greşeli. Vorbi despre viaţa ei cu Jacob, cît de fericiţi fuseseră, despre anii de început, despre copii, apoi despre nepoţi şi visurile pentru anii pensionării. Trecuseră şi peste clipe mai grele, nimic serios, nimic pînă se îmbolnăvise el. Jacob dorise din tot sufletul să se lase de fumat şi încercase de multe ori s-o facă, dar fără prea mare succes. Dependenţa era prea puternică.

Fără prea mult efort din partea ei, Celeste stîrni simpatie auditoriului. Nu-i tremură vocea nici măcar o clipă. Rohr bănuise şi avusese dreptate că lacrimile false nu ar fi fost prea bine primite de către juriu. Oricum, ea nu plîngea prea uşor.

Cable trecu la contrainterogatoriu. Ce putea s-o întrebe? Se ridică în picioare şi, cu tristeţe şi cu un aer umil, spuse:

— Onorată instanţă, nu avem întrebări pentru acest martor.

Fitch avea o grămadă de întrebări pentru acel martor, dar nu le putea pune, deschis, în tribunal. După perioada cuvenită de doliu, de fapt, la peste

un an de la înmormîntare, Celeste începuse să se întîlnească cu un bărbat divorţat, cu şapte ani mai tînăr decît ea. Surse demne de încredere afirmau că plănuiau să se căsătorească, în linişte, imediat după încheierea procesului. Fitch ştia că Rohr însuşi o obligase să amîne căsătoria pînă după proces.

Juriul nu va afla asta în tribunal, dar Fitch punea la punct un plan pentru a strecura această informaţie pe uşa din dos.

— Acuzarea şi-a încheiat prezentarea, anunţă Rohr, după ce Celeste luă din nou loc la masă. Avocaţii ambelor părţi se grupaseră şi discutau aprins, dar cu voce scăzută.

Judecătorul rămase cu privirea aţintită pe hîrtiile adunate pe masa sa, apoi se întoarse spre juriul său obosit.

— Doamnelor şi domnilor, am o veste bună şi una rea. Vestea bună este evidentă. Acuzarea şi-a încheiat expunerea şi ne aflăm dincolo de jumătatea procesului. Se aşteaptă ca acuzarea să prezinte mai puţini martori decît apărarea. Vestea proastă este că, în acest punct al procesului, trebuie să dezbatem o mulţime de moţiuni. Vom face acest lucru mîine, probabil pe tot parcursul zilei. Îmi pare rău, dar nu avem altă soluţie.

Nicholas ridică mîna. Harkin îl privi cîteva secunde, apoi reuşi să rostească:

— Da, domnule Easter?

— Vreţi să spuneţi că trebuie să stăm toată ziua de mîine la motel?

— Mă tem că da.

— Nu înţeleg de ce.

Avocaţii îşi întrerupseră scurtele conferinţe şi se întoarseră uimiţi spre Easter. Se întîmpla foarte rar ca un jurat să vorbească în plină şedinţă.

— Pentru că există o listă cu probleme care trebuie rezolvate în absenţa juriului.

— A, am înţeles asta. Dar de ce trebuie să stăm degeaba?

— Ce doriţi să faceţi?

— Ar fi multe posibilităţi. Am putea închiria un vapor, pentru o croazieră în golf, la pescuit, de exemplu.

— Nu le pot cere contribuabililor acestui district să plătească aşa ceva, domnule Easter.

— Credeam că şi noi sîntem contribuabili.

— Răspunsul este nu. Îmi pare rău.

— Dă-i încolo de contribuabili! Sînt convins că avocaţii aici de faţă nu s-ar supăra să pună la bătaie nişte bani. Uitaţi ce zic eu, rugaţi fiecare parte să pună cîte o mie de dolari. Am putea închiria o ambarcaţiune mai mare, să ne distrăm pe cinste.

Deşi atît Cable, cît şi Rohr reacţionară în aceeaşi clipă, Rohr reuşi să vorbească primul, sărind în picioare.

— Am fi fericiţi să plătim jumătate din cost, onorată instanţă!

— Este o idee minunată, domnule judecător! adăugă Cable îndată, cît putu de tare.

Harkin ridică ambele braţe, cu palmele întoarse spre ei.

— Staţi puţin! spuse el.

Îşi frecă tîmplele şi încercă să-şi amintească un precedent. Bineînţeles, nu exista nici unul. Nici o lege nu interzicea aşa ceva. Nu existau conflicte de interese.

Loreen Duke îl bătu pe Nicholas pe umăr şi îi şopti ceva la ureche.

— Ei bine, sînt sigur că n-am mai auzit să se fi întîmplat vreodată aşa ceva, spuse judecătorul. Cred că această situaţie intră în categoria celor aflate la discreţia instanţei, nu-i aşa, domnule Rohr?

— Nu se va întîmpla nimic, onorată instanţă. Fiecare parte plăteşte jumătate. Nici o problemă.

— Domnule Cable?

— Nu cunosc nici un statut sau regulă de procedură care să împiedice aşa ceva. Sînt de

acord cu domnul Rohr. Dacă ambele părţi împart costurile, nu va exista nici un prejudiciu.

Nicholas ridică din nou mîna.

— Iertaţi-mă, onorată instanţă. Mi s-a adus la cunoştinţă că unii dintre juraţi s-ar putea să prefere să meargă la cumpărături decît să se plimbe cu barca în golf.

Din nou, Rohr se dovedi cu o fracţiune de secundă mai rapid în reacţii.

— Vom fi fericiţi să împărţim costul autobuzului, onorată instanţă. Şi al mesei de prînz.

— La fel şi din partea noastră, spuse Cable. Chiar şi cina.

Gloria Lane se repezi spre banca juraţilor cu o foaie de hîrtie. Nicholas, Jerry Fernandez, Lonnie Shaver, Rikki Coleman, Angel Weese şi colonelul Herrera optară pentru plimbarea cu vaporul. Ceilalţi aleseră cartierul francez.

Luînd în considerare şi caseta video cu mărturia lui Jacob Wood, Rohr şi ceilalţi avocaţi ai săi au prezentat zece martori în faţa juriului, acoperind treisprezece zile de audieri. Cazul era foarte temeinic susţinut; acum era rîndul juraţilor să stabilească nu dacă ţigările sînt periculoase, ci dacă era timpul ca fabricanţii acestora să fie pedepsiţi.

Dacă juriul n-ar fi fost izolat, Rohr ar fi chemat la bară cel puţin încă trei martori: unul, pentru a discuta psihologia reclamelor publicitare; unul, expert în probleme de dependenţă; unul, pregătit să descrie în detaliu captarea insecticidelor şi a pesticidelor de către frunzele de tutun.

Dar juriul era cît se poate de izolat, iar Rohr ştia că e timpul să se oprească. Evident, acesta nu era un juriu obişnuit. Un nevăzător. Un ţicnit care făcea exerciţii de yoga în pauza de prînz. Cel puţin două greve pînă în acel moment. Liste de solicitări la fiecare pas. Porţelan şi argintărie la masă. Bere

după lucru, plătită de contribuabili. Interludii comune şi vizite personale. Judecătorul Harkin reuşea din ce în ce mai greu să adoarmă.

Cu siguranţă că nici pentru Fitch nu era un juriu obişnuit, iar Fitch sabotase mai multe jurii decît oricine în întreaga jurisprudenţă americană. Folosise capcanele obişnuite şi adunase gunoaiele obişnuite. Acţiunile sale de dezinformare se desfăşurau fără greşeală. O singură explozie, pînă în acel moment. Nimeni nu-şi rupsese oasele. Dar fata asta, Marlee, schimbase totul. Prin ea putea cumpăra un verdict, o soluţie în favoarea apărării, cu efect de şoc, care l-ar fi umilit doar pe Rohr şi ar fi speriat legiunea de avocaţi pledanţi flămînzi, care pîndeau ca vulturii, gata să-şi atace prada.

În acest proces, cel mai important de pînă atunci dintre procesele intentate împotriva industriei tutunului, în care cei mai mari avocaţi ai acuzării puseseră milioane la bătaie, drăguţa de Marlee avea să-i aducă verdictul pe tavă. Fitch era convins de asta şi era frămîntat de gînduri. Se gîndea la ea în fiecare clipă şi o revedea în somn.

Dacă n-ar fi fost Marlee, Fitch n-ar fi dormit deloc. Era momentul potrivit, în care acuzarea putea să cîştige procesul; tribunalul potrivit, starea de spirit potrivită. Experţii prezentaţi erau de departe cei mai buni pe care Fitch îi întîlnise în cei nouă ani de cînd conducea apărarea. Nouă ani, opt procese, opt verdicte în favoarea apărării. Chiar dacă îl ura pe Rohr, nu putea să nu recunoască, dar numai faţă de sine însuşi, că acesta era avocatul potrivit pentru apărarea a pune la zid.

O victorie asupra lui Rohr în Biloxi ar fi fost o puternică baricadă împotriva viitoarelor litigii în problema tutunului. Putea chiar să salveze întreaga industrie.

Ori de cîte ori Fitch socotea voturile juriului, începea cu Rikki Coleman, din cauza avortului ei. Avea votul ei în buzunar, doar că ea încă nu ştia acest lucru. Apoi, îl adăuga pe Lonnie Shaver.

Apoi, pe colonelul Herrera. Millie Dupree avea să fie o pradă uşoară. Experţii lui erau convinşi că Sylvia Taylor-Tatum era, practic, incapabilă de înţelegere; în plus, era fumătoare. Dar experţii săi nu ştiau că ea se culca cu Jerry Fernandez. Jerry şi Easter erau prieteni. Fitch prevedea că toţi trei — Sylvia, Jerry şi Nicholas — aveau să voteze la fel. Loreen Duke stătea lîngă Nicholas şi cei doi erau adesea văzuţi şoptindu-şi cîte ceva în timpul şedinţelor. Fitch se gîndi că ea îl va urma pe Easter. Iar dacă Loreen făcea acest lucru, la fel avea să se întîmple şi cu Angel Weese, singura femeie de culoare. Părerile lui Weese erau imposibil de descifrat.

Nimeni nu se îndoia că Easter va domina deliberările. Acum, cînd Fitch ştia că Easter are doi ani de drept, era gata să parieze că băiatul le vorbise tuturor membrilor juriului despre acest lucru.

Era imposibil de ghicit cum ar fi putut vota Herman Grimes. Dar Fitch nu conta pe el. Şi nici pe Philip Savelle. Cît despre doamna Gladys Card, Fitch era liniştit. Era bătrînă şi conservatoare şi era foarte probabil să dea înapoi cînd Rohr va cere vreo douăzeci de milioane.

Aşadar, Fitch avea patru juraţi în buzunar, cu posibilitatea de a trece alături şi numele doamnei Gladys Card. În privinţa lui Herman Grimes, putea da cu banul. Putea renunţa la Phillip Savelle, pe motiv că oricine care se armoniza atît de bine cu natura trebuia să dispreţuiască producătorii de tutun. Mai rămîneau Easter şi grupul lui de cinci persoane. Era nevoie de nouă voturi de oricare parte pentru obţinerea unui verdict. Un număr mai mic ar fi pus juriul în impas şi l-ar fi obligat pe judecătorul Harkin să anuleze procesul. Asta însemna rejudecare — ultimul lucru pe care Fitch şi l-ar fi dorit în acest caz.

Hoarda de analişti legali şi somităţi care urmăreau îndeaproape procesul căpeau rareori de

acord, dar toţi preziceau la unison că un verdict unanim în favoarea lui Pynex ar fi liniştit, dacă nu cumva ar fi îngheţat în totalitate, şansele oricărui litigiu pe tema tutunului în următorii zece ani.

Fitch era hotărît să obţină acest verdict, oricît l-ar fi costat.

Starea de spirit a celor prezenţi, luni seară, în biroul lui Rohr era mult mai calmă. Neavînd alţi martori de prezentat în instanţă, acuzarea se putea relaxa pentru moment. În camera de conferinţe se turna whisky în pahare. Rohr bea un pahar de apă minerală şi ronţăia brînză şi biscuiţi.

Mingea se afla acum în terenul lui Cable. Las' să-şi petreacă şi el, cu echipa lui cu tot, cîteva zile pentru pregătirea martorilor şi catalogarea documentelor. Rohr nu trebuia decît să reacţioneze, să contrainterogheze — şi, în plus, privise cu atenţie fiecare depoziţie imprimată pe casete video a fiecărui martor al apărării, de nenumărate ori.

Jonathan Kotlack, avocatul însărcinat cu studiul juriului, bea la rîndul său doar apă şi făcea speculaţii, împreună cu Rohr, în legătură cu Herman Grimes. Amîndoi simţeau că e de-al lor. Aveau încredere în Millie Dupree şi Savelle, tipul acela ciudat. Herrera îi îngrijora. Toţi cei trei juraţi de culoare — Lonnie, Angel şi Loreen — erau fermi pe poziţie, de partea lor. La urma urmelor, era vorba despre un caz în care o persoană neînsemnată se ridica împotriva unei corporaţii puternice. Cu siguranţă că negrii îi vor sprijini. Întotdeauna se întîmpla aşa.

Easter era cheia, pentru că el era liderul lor, după cum se convinsese toată lumea. Rikki va vota ca el. Jerry era prietenul lui. Sylvia Taylor-Tatum era pasivă şi avea să accepte decizia grupului. La fel şi doamna Gladys Card.

Aveau nevoie de numai două voturi, iar Rohr era convins că le avea la dispoziţie.

25

Revenit în Lawrence, Small, detectivul, îşi studie lista de informaţii cu mare atenţie, dar nu ajunse la nici o concluzie. Luni seară se învîrti prin localul lui Mulligan, cu paharul de alcool alături, deşi i se interzisese categoric acest lucru, vorbind din timp în timp cu chelneriţele şi cu studenţii de la drept, dar nereuşind nimic altceva decît să le trezească suspiciuni celor tineri.

Marţi dimineaţă, devreme, făcu o nouă vizită. Numele femeii era Rebecca şi, cu cîţiva ani în urmă, pe cînd era încă studentă la Universitatea Kansas, lucra la Mulligan's împreună cu Claire Clement. Erau prietene, după cum aflase şeful lui Small, dintr-o sursă sigură. Small o descoperi într-o bancă din centrul oraşului, unde lucra ca manager.

El se prezentă cu dificultate şi femeia deveni îndată bănuitoare.

— N-aţi lucrat cu Claire Clement, acum cîţiva ani? o întrebă el, privindu-şi notiţele; stătea la un capăt al biroului, pentru că ea rămăsese în picioare, de cealaltă parte. Nu-l invitase înăuntru, pentru că era ocupată.

— Ştiţi unde se află acum?

— Nu. De ce mă întrebaţi?

Small repetă povestea învăţată pe dinafară. Nu era în stare de mai mult.

— Păi, vedeţi, se află pe lista martorilor potenţiali pentru un mare proces şi firma mea a fost angajată pentru a-i cerceta dosarul.

— Unde are loc procesul?

— Nu vă pot spune. Aţi lucrat împreună la Mulligan's, nu-i aşa?

— Da. Asta a fost demult.

— De unde era ea?

— Ce importanţă are?

— Păi, ca să fiu sincer, e una dintre întrebările de pe lista mea. Facem doar o verificare, înţelegeţi? Ştiţi de unde venea?

— Nu.

Aceasta era o întrebare importantă, pentru că urmele lui Claire începeau şi se sfîrşeau în Lawrence.

— Sînteţi sigură?

Ea îşi lăsă capul într-o parte, privindu-l cu dispreţ pe caraghiosul din faţa sa.

— Nu ştiu de unde venea. Cînd am întîlnit-o, lucra la Mulligan's. Ultima oară cînd am văzut-o, lucra la Mulligan's.

— Aţi vorbit cu ea de curînd?

— În ultimii patru ani, nu.

— L-aţi cunoscut pe Jeff Kerr?

— Nu.

— Cine erau prietenii lui Claire aici, în Lawrence?

— Nu ştiu. Nu vă supăraţi, sînt foarte ocupată şi vă pierdeţi timpul. N-o cunoşteam chiar aşa de bine pe Claire. Era o fată drăguţă şi aşa mai departe, dar n-am fost apropiate. Acum, vă rog, am de lucru.

În timp ce vorbea, îi arătă uşa, iar Small părăsi, nemulţumit, biroul.

După ce Small ieşi din clădirea băncii, Rebecca închise uşa biroului său şi formă numărul unui apartament din St. Louis. Vocea înregistrată de la celălalt capăt aparţinea prietenei ei, Claire. Vorbeau cel puţin o dată pe lună, deşi nu se văzuseră de un an întreg. Claire şi Jeff aveau o viaţă ciudată; erau mereu pe drum şi nu rămîneau niciodată prea mult într-un singur loc. Nu le plăcea să se ştie unde sînt. Numai apartamentul din St. Louis rămînea acelaşi. Claire o avertizase că s-ar putea să apară nişte tipi care să-i pună întrebări

ciudate. Făcuse aluzie, de mai multe ori, la faptul că ea şi Jeff lucrau în secret pentru guvernul federal.

La auzul semnalului sonor, Rebecca lăsă un scurt mesaj despre vizita lui Small.

Marlee verifica robotul în fiecare dimineaţă, iar mesajul de la Lawrence îi îngheţă sîngele în vine. Îşi şterse faţa cu un şerveţel parfumat şi încercă să se calmeze.

O sună pe Rebecca şi reuşi să-şi păstreze calmul, deşi avea gura uscată şi îi bătea inima. Da, tipul acela, pe nume Small, întrebase direct de Claire Clement. Şi menţionase şi numele de Jeff Kerr. Cu puţin ajutor din partea lui Marlee, Rebecca reuşi să-şi amintească întreaga conversaţie.

Rebecca ştia că e bine să nu pună prea multe întrebări, aşa că se limită la un simplu:

— Sînteţi bine?

— A, minunat, o asigură Marlee. Ne-am oprit la plajă pentru o vreme.

Ar fi frumos să-mi spună şi *care* plajă, se gîndi Rebecca, dar nu spuse nimic. Nimeni nu-şi permitea să fie prea insistent cu Claire. Îşi luară rămas-bun cu obişnuita promisiune de a păstra legătura.

Nici ea şi nici Nicholas nu-şi închipuiseră că li se va găsi urma în Lawrence. Acum, că se întîmplase, se simţea copleşită de întrebări. Cine îi găsise? Care parte — Fitch sau Rohr? Mai degrabă Fitch, pur şi simplu pentru că avea mai mulţi bani şi era mai şmecher. Ce greşeală făcuseră? Cum fusese posibil să-i urmărească dincolo de Biloxi? Cît de multe lucruri ştiau?

Şi pînă unde aveau să meargă? Trebuia neapărat să vorbească cu Nicholas dar, în acel moment, el se afla cu barca, pe undeva prin golf, în căutare de macrouri şi relaţii mai strînse cu colegii săi juraţi.

Fitch, desigur, nu pescuia. De fapt, de trei luni nu-şi mai permisese nici măcar o zi de odihnă sau de plăceri. Se afla în biroul său, aranjînd cu grijă teancurile de hîrtii, cînd sună telefonul.

— Bună, Marlee, rosti el în receptor, adresîndu-se fetei din visurile sale.

— Ei, Fitch, ai mai pierdut unul!

— Ce am pierdut? întrebă el, muşcîndu-şi limba ca să nu-i spună „Claire".

— Un alt jurat. Loreen Duke s-a lăsat cucerită de domnul Robilio, aşa că acum susţine cauza reclamantei.

— Dar încă nu a ascultat pledoaria apărării.

— Adevărat. Acum aveţi patru fumători — Weese, Fernandez, Taylor-Tatum şi Easter. Ghici cîţi au început să fumeze după optsprezece ani?

— Nu ştiu.

— Nici unul. Toţi au început de copii. Herman şi Herrera au fumat, dar s-au lăsat. Ghici cîţi ani aveau cînd au început?

— Nu ştiu.

— Paisprezece şi şaptesprezece. Ţine cont, Fitch, jumătate din juriu a început să fumeze în adolescenţă.

— Şi eu ce trebuie să fac?

— Să minţi mai departe, presupun. Uite, Fitch, ce şanse sînt să ne întîlnim şi să stăm de vorbă, între patru ochi, bineînţeles, fără gorilele tale ascunse pe după tufişuri?

— Sînt şanse foarte mari.

— Altă minciună. Uite ce-ţi propun eu. Hai să ne întîlnim şi să stăm de vorbă şi, dacă oamenii mei observă vreun om de-al tău prin apropiere, atunci va fi ultima noastră conversaţie.

— Oamenii tăi?

— Oricine poate angaja nişte gorile, Fitch. Ar trebui să ştii asta.

— S-a făcut.

— Ştii unde se află Casella's, localul acela mic, unde se mănîncă specialităţi marine, pe terasă, la

capătul cheiului din Biloxi?

— Pot să-l găsesc.

— Acolo mă aflu acum. Deci, cînd vei veni spre mine, pe chei, te voi urmări. Iar dacă văd pe cineva cît de cît dubios, înţelegerea cade.

— Cînd?

— Chiar acum. Te aştept.

José încetini motorul în dreptul portului pentru ambarcaţiuni de agrement şi Fitch sări, pur şi simplu, din mersul maşinii. José plecă mai departe şi Fitch, singur şi lipsit de orice legătură prin radio, porni pe jos de-a lungul cheiului de lemn; planşeele grele, de lemn, se mişcau uşor, lovite de valurile fluxului. Marlee era aşezată la o masă de lemn cu umbreluţă de soare; stătea cu spatele spre golf, cu faţa spre chei. Mai era o oră pînă la prînz şi locul era pustiu.

— Bună, Marlee, spuse Fitch, apropiindu-se; se opri şi se aşeză în faţa ei. Marlee era îmbrăcată în blugi şi o cămaşă bleu din bumbac; purta o beretă de pescar şi ochelari de soare.

— Ce plăcere, Fitch, îi răspunse ea.

— Totdeauna eşti aşa de îmbufnată? o întrebă el, aşezîndu-şi trupul masiv pe scaunul strîmt şi făcînd tot posibilul să zîmbească şi să pară cît mai sociabil.

— Ai microfoane, Fitch?

— Nu. Bineînţeles că nu.

Încet, ea scoase din poşeta umflată un aparat subţire, negru, ce părea un reportofon. Apăsă un buton şi îl aşeză pe masă, îndreptat spre pîntecele imens al lui Fitch.

— Iartă-mă, Fitch, verificam doar dacă ai avut timp să-ţi pui cîte un microfon, ici-colo.

— Am spus că nu, ce naiba, ripostă Fitch, uşurat. Konrad îi propusese un minuscul microfon corporal, care să poată fi receptat dintr-un camion

aflat în apropiere, dar Fitch, grăbit, fusese nevoit să-l refuze.

Ea privi micul monitor digital de la capătul senzorului, apoi îl puse la loc în poşetă. Fitch zîmbi, dar numai pentru o clipă.

— Am primit un telefon de la Lawrence în dimineaţa asta, spuse ea şi Fitch înghiţi cu greu. E clar că ai pe-acolo nişte prostănaci care bat pe la uşi şi calcă-n străchini.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse Fitch cam nesigur şi destul de neconvingător.

Fitch fusese! Ochii îl trădau; clipea şi privea în toate părţile, cu fereală. Totul se petrecu într-o fracţiune de secundă, dar era o dovadă suficientă că îl descoperise. O clipă, Fitch tresări şi respiră mai greu. Fusese prins în cursă.

— Chiar aşa. Încă un telefon de la vechii mei prieteni şi n-ai să-mi mai auzi niciodată glasul.

El îşi reveni destul de repede.

— Ce e cu Lawrence? întrebă el, ca şi cum integritatea sa ar fi fost pusă la îndoială.

— Las-o moartă, Fitch! Şi adună-ţi ogarii. El expiră greu, ridicînd din umeri, uimit.

— Bine. Cum vrei. Dar aş prefera să ştiu despre ce vorbeşti.

— Ştii foarte bine. Încă un telefon şi s-a terminat, da?

— Da. Ce vrei tu.

Deşi Fitch nu-i putea vedea ochii, îi simţea aţintiţi asupra lui din spatele lentilelor groase. Ea nu spuse nimic timp de cîteva clipe. Un chelner îşi făcea de lucru la o masă din apropiere, dar nu făcea nici un efort să-i servească.

În cele din urmă, Fitch se aplecă spre ea şi o întrebă:

— Cînd o să terminăm cu jocurile astea?

— Acum.

— Minunat. Ce doreşti?

— Bani.

— Mi-am imaginat. Cît?

— Am să stabilesc preţul mai tîrziu. Înţeleg că eşti gata să închei afacerea.

— Sînt întotdeauna gata să închei o afacere. Dar trebuie să ştiu ce primesc în schimb.

— E foarte simplu, Fitch. Depinde de ceea ce doreşti. În ceea ce te priveşte, juriul are patru variante. Poate da un verdict în favoarea reclamantei. Opiniile pot fi împărţite, caz în care procesul ar fi suspendat şi juriul ar fi trimis acasă, dar tu ar trebui să revii aici peste un an, sau cam aşa ceva, ca să faci din nou acelaşi lucru. Rohr nu pleacă nicăieri. Decizia ar putea fi de nouă la trei pentru tine, adică o victorie răsunătoare. Şi mai poate fi de doisprezece la zero, situaţie în care clienţii tăi ar putea să stea liniştiţi cîţiva ani.

— Ştiu toate astea.

— Sigur că ştii. Dacă lăsăm deoparte verdictul în favoarea reclamantei, atunci avem trei variante.

— Ce îmi poţi oferi?

— Tot ce vreau eu. Inclusiv un verdict în favoarea reclamantei.

— Deci, cealaltă parte e gata să plătească.

— Sîntem în discuţii. Să lăsăm lucrurile în această fază.

— Ce-i asta, o licitaţie? Verdictul tău ajunge la cel care dă mai mult?

— Va fi aşa cum voi dori eu.

— M-aş simţi mai bine dacă te-ai feri de Rohr.

— Nu prea îmi pasă de sentimentele tale.

Un alt chelner îşi făcu apariţia şi îi observă. Fără chef, îi întrebă dacă doresc să bea ceva. Fitch dorea ceai cu gheaţă. Marlee ceru o cutie de Cola dietetică.

— Spune-mi cum e cu afacerea, insistă el după plecarea chelnerului.

— E foarte simplu. Convenim asupra verdictului pe care îl doreşti, te uiţi pe meniu şi faci comanda. Apoi stabilim preţul. Tu pregăteşti banii. Aşteptăm pînă la sfîrşit, pînă cînd avocaţii îşi susţin pledoaria finală şi juriul se retrage pentru

deliberări. În acel moment, eu îţi dau instrucţiunile necesare, iar tu îmi transferi imediat banii, să zicem, într-o bancă din Elveţia. Imediat ce am confirmarea că banii au sosit, juriul se întoarce cu verdictul tău.

Fitch îşi petrecuse ore întregi imaginîndu-şi un scenariu care semăna remarcabil de mult cu acesta, dar să-l audă de pe buzele lui Marlee, rostit cu atîta răceală şi precizie, era un şoc pentru el; simţi că-i bate inima mai tare şi îl luă ameţeala. Ar putea fi cel mai uşor verdict de pînă atunci!

— N-o să meargă, spuse el îngîmfat, ca unul care negociase multe astfel de afaceri.

— Ei, nu mai spune! Rohr crede că da.

La naiba, ce repede se mişca fata asta! Ştia exact unde să-l lovească.

— Dar nu există nici o garanţie, protestă el.

Ea îşi aranjă ochelarii de soare şi se aplecă spre el, sprijinindu-se în coate.

— Deci pui la îndoială cuvîntul meu, Fitch?

— Nu e vorba de asta. Îmi ceri să transfer o sumă care va fi, probabil, foarte mare, sperînd şi rugîndu-mă ca prietenul tău să controleze dezbaterile. Juriile sînt atît de imprevizibile.

— Fitch, prietenul meu controlează deliberările chiar şi în această clipă. Va avea voturile asigurate cu mult timp înainte ca avocaţii să termine de vorbit.

Fitch avea să plătească. Luase această hotărîre cu o săptămînă mai devreme şi era gata să plătească oricît dorea ea, ştiind că în clipa în care banii părăseau fondul nu exista nici o garanţie. Nu-i păsa. Avea încredere în Marlee. Ea şi prietenul ei Easter, sau cum naiba îl mai chema, avuseseră răbdare şi se apropiaseră pas cu pas de Lumea Tutunului, pînă ajunseseră în acest punct. Pentru preţul potrivit, avea să-i aducă pe tavă verdictul. Trăiseră pentru acest moment.

Ah, cît de multe erau întrebările pe care voia să i le pună! Ar fi dorit să înceapă cu ei doi, s-o întrebe

a cui fusese ideea, planul acela atît de ingenios, de diabolic de a studia dosarul litigiilor precedente, apoi de a merge pe urmele proceselor, prin toată ţara, pentru ca, în sfîrşit, să se strecoare în juriu, gata pentru negocierea unui verdict. Era un plan strălucit. Fitch ar fi putut s-o ţină pe jar ore întregi, poate chiar zile, interesîndu-se de fiecare amănunt, dar ştia că nu ar fi primit nici un răspuns.

Ştia, de asemenea, că ea se va ţine de cuvînt. Muncise prea mult şi ajunsese prea departe pentru a rata planul.

— Nu sînt chiar aşa de neputincios în treburile astea, dacă vrei să ştii, spuse el, încă menţinîndu-se pe poziţie.

— Bineînţeles că nu, Fitch. Sînt sigură că ai pregătit destule curse pentru a-ţi asigura cel puţin patru juraţi. Să-i numesc?

Băuturile sosiră şi Fitch sorbi din paharul său de ceai. Nu, nu dorea ca ea să-i numească. N-avea de gînd să se joace de-a ghicitul cu cineva care se baza pe fapte. Cînd discuta cu Marlee avea sentimentul că discută cu preşedintele juriului şi, deşi era un moment plăcut, conversaţia devenea prea unidirecţională. Cum putea şti dacă Marlee blufa sau spunea adevărul? Pur şi simplu, nu era cinstit.

— Simt că nu eşti convins de faptul că ţin totul sub control, spuse ea.

— Eu nu sînt convins de nimic.

— Dar dacă fac să fie respins un jurat?

— Ai respins-o deja pe Stella Hulic, spuse Fitch, scoţînd de la ea un prim şi unic zîmbet.

— Pot s-o fac din nou. Dacă, de exemplu, hotărăsc să-l trimit acasă pe Lonnie Shaver? Ai fi impresionat?

Fitch fu gata să se înece cu ceaiul. Îşi şterse gura cu mîneca hainei şi spuse:

— Sînt sigur că Lonnie va fi fericit. Probabil că e cel mai plictisit din toţi doisprezece.

— Să scap de el?

— Nu. E inofensiv. În plus, dacă lucrăm împreună, eu cred că ar trebui să-l păstrăm pe Lonnie.

— El şi Nicholas stau adesea de vorbă, ştiai?

— Nicholas stă de vorbă cu toată lumea?

— Da, mai mult sau mai puţin. Dacă are timp.

— Pari foarte încrezătoare.

— Nu mă încred în abilitatea avocaţilor tăi. Dar am încredere în Nicholas şi asta e tot ce contează.

Tăcură amîndoi, aşteptînd ca doi chelneri să aranjeze masa lîngă ei. Prînzul începea să se servească la 11:30 şi cafeneaua începea să prindă viaţă.

În sfîrşit, după plecarea chelnerilor, Fitch spuse:

— Nu pot să fac o afacere dacă nu cunosc condiţiile.

— Iar eu nu fac o afacere cît timp îmi scormoneşti trecutul, îi răspunse ea fără nici o ezitare.

— Ai ceva de ascuns?

— Nu. Dar am prieteni şi nu-mi place să primesc telefoane de la ei. Opreşte totul chiar acum şi această întîlnire va fi urmată de o alta. Încă un telefon şi n-am să mai vorbesc niciodată cu tine.

— Nu spune asta.

— Vorbesc serios, Fitch. Cheamă-ţi trepăduşii la ordine.

— Nu sînt trepăduşii mei, jur.

— Cheamă-i, în orice caz, sau am să-mi petrec mai mult timp cu Rohr. El ar putea fi de acord cu o înţelegere, iar un verdict în favoarea lui ar însemna că tu îţi pierzi pîinea, iar clienţii tăi pierd miliarde. Nu-ţi poţi permite aşa ceva, Fitch.

În privinţa asta, avea mare dreptate. Orice i-ar fi cerut era foarte puţin în comparaţie cu costul ultim al unui verdict în favoarea reclamantei.

— N-ar strica să ne mişcăm repede, spuse el. Procesul acesta nu va mai dura prea mult.

— Cît de mult? îl întrebă ea.

— Trei sau patru zile pentru apărare.

— Fitch, mi-e foame. De ce nu pleci pe unde ai venit? Am să te sun peste vreo două zile.

— Ce coincidenţă. Şi mie mi-e foame.

— Nu, mulţumesc. Am să mănînc singură. În plus, vreau să pleci de aici.

El se ridică în picioare.

— Sigur, Marlee, îi spuse. Cum doreşti. Bună ziua.

Ea privi în urma lui, văzîndu-l cum se îndreaptă la pas spre parcarea de lîngă plajă, la capătul cheiului. Se opri acolo şi chemă pe cineva prin telefonul celular.

După încercări repetate de a-l găsi pe Hoppy la telefon, Jimmy Hull Moke apăru neanunţat la sediul firmei Dupree marţi după-amiază şi fata de la recepţie, cam adormită, îi spuse că domnul Dupree e pe undeva prin spate. Plecă după aceasta şi, cincisprezece minute mai tîrziu, se întoarse scuzîndu-se, spunînd că se înşelase, că domnul Dupree nu este la birou şi că, de fapt, plecase la o întîlnire importantă.

— Dar maşina lui e acolo, afară, ripostă Jimmy Hull furios, arătînd spre micul spaţiu de parcare din faţa uşii. Normal, breakul vechi al lui Hoppy se afla acolo.

— A plecat cu altcineva, spuse ea, evident minţind.

— Unde s-a dus? întrebă Jimmy Hull, ca şi cum ar fi avut de gînd să se ducă după el.

— Undeva în apropiere de Pass Christian. E tot ce ştiu.

— De ce nu mi-a răspuns la telefoane?

— Nu ştiu nimic. Domnul Dupree are un program foarte încărcat.

Jimmy Hull îşi vîrî mîinile adînc în buzunarele pantalonilor şi o privi cu răceală.

— Să-i spui că am trecut pe aici, că eram foarte furios şi că ar face mai bine să mă sune. Ai înţeles?

— Da, domnule.

Jimmy Hull ieşi din birou, urcă în camioneta sa marca Ford şi plecă. Fata aşteptă, asigurîndu-se că totul e în regulă, apoi alergă în spate, să-l elibereze pe Hoppy din debaraua pentru unelte, unde se ascunsese.

Ambarcaţiunea de optsprezece metri lungime, cu căpitanul Helm la cîrmă, pătrunse cam cincizeci de mile în interiorul golfului unde, sub un cer fără nori şi în adierea unei brize uşoare, jumătate din juriu se puse pe pescuit macrouri, sproturi şi roşioare.

Angel Weese nu mai fusese niciodată cu barca, nu ştia să înoate şi i se făcea rău la numai două sute de metri de mal dar, cu ajutorul unui matelot încercat şi al unei sticle de săruri, îşi reveni şi reuşi chiar să prindă primul peşte. Rikki arăta grozav în şort, pantofi de sport Reebok şi toţi îi admirară picioarele bronzate. Colonelul şi căpitanul îşi descoperiseră, inevitabil, plăceri comune şi nu trecu mult pînă cînd Napoleon ajunse pe punte, discutînd despre strategii navale şi împărtăşind din experienţa sa din timpul războiului.

Doi marinari pregătiră un prînz grozav, din crevete fierte, sandviciuri cu scoici la grătar, picioare de crab şi o ciorbă din fructe de mare. Primul rînd de bere se servi la prînz. Numai Rikki se abţinu şi bău apă.

Berea continuă să curgă în valuri toată după-masa, partida de pescuit alternînd între entuziasm şi plictiseală, sub mîngîierea soarelui tot mai puternic. Barca era suficient de mare pentru cei care îşi căutau un loc mai retras. Nicholas şi Jerry făceau tot posibilul ca Lonnie Shaver să aibă mereu o bere rece la îndemînă. Erau hotărîţi să stea de vorbă cu el pentru prima dată.

Lonnie avea un unchi care lucrase mulţi ani pe o barcă de pescuit crevete; într-o bună zi, barca se scufundase şi echipajul nu mai fusese găsit. Pe cînd era copil, Lonnie fusese la pescuit prin acele locuri, cu unchiul său şi, ca să fie sincer, se cam săturase. Ba chiar dispreţuia această îndeletnicire şi nu mai fusese la pescuit de mulţi ani. Totuşi, mersul cu barca suna ceva mai bine decît călătoria cu autobuzul la New Orleans.

A fost nevoie de patru beri pentru a-l îmblînzi şi a-i dezlega limba. S-au aşezat într-o cabină mică de pe puntea superioară, deschisă pe toate laturile. Pe puntea de jos, Rikki şi Angel priveau cum doi marinari curăţau peştii prinşi.

— Mă întreb cîţi experţi ar putea chema apărarea, începu Nicholas, schimbînd subiectul, căci se săturase vizibil de discuţiile pescăreşti. Jerry stătea întins pe un pat pliant, cu picioarele goale, cu ochii închişi şi cu o bere în mînă.

— Din partea mea, pot să nu cheme nici unul, spuse Lonnie, privind spre mare.

— Te-ai săturat, nu? îl întrebă Nicholas.

— E de-a dreptul ridicol, fir-ar să fie. Omul fumează treizeci şi cinci de ani şi pe urmă vrea milioane pentru starea de sănătate, după ce se omoară.

— Vezi, ţi-am spus eu! comentă Jerry, fără să deschidă ochii.

— Ce? întrebă Lonnie.

— Jerry şi cu mine te-am bănuit că ţii cu apărarea, îi explică Nicholas. Totuşi, a fost dificil, pentru că nu eşti prea vorbăreţ.

— Dar voi? se interesă Lonnie.

— Eu încă nu m-am hotărît. Jerry înclină spre apărare, nu-i aşa, Jerry?

— Eu nu am discutat despre caz cu nimeni. Nu am avut nici un contact neautorizat. Nu am luat mită. Sînt un jurat de care judecătorul Harkin poate fi mîndru.

— Înclină spre apărare, îl lămuri Nicholas pe Lonnie. Pentru că e dependent de nicotină, nu reuşeşte să renunţe la acest obicei, dar e convins că se poate opri cînd doreşte. Nu poate, pentru că e prea slab. Dar vrea să fie un bărbat adevărat, ca şi colonelul Herrera.

— Cine n-ar vrea asta? întrebă Lonnie.

— Jerry crede că, din moment ce el se poate lăsa de fumat, dacă vrea într-adevăr s-o facă, atunci oricine ar trebui să fie în stare să facă acest lucru pe care el nu-l poate face; în concluzie, Jacob Wood ar fi trebuit să renunţe la fumat cu mult timp înainte de a se îmbolnăvi de cancer.

— Asta cam aşa este, spuse Jerry. Dar protestez împotriva ideii că aş fi slab.

— Mi se pare logic, spuse Lonnie. Cum poţi să rămîi neutru?

— Eee, nu ştiu. Poate pentru că nu am ascultat încă toate mărturiile. Mda, asta e. Legea spune că trebuie să mă feresc să dau un verdict înainte de prezentarea tuturor dovezilor. Iartă-mă!

— Te-am iertat, spuse Jerry. Acum e rîndul tău să mai aduci un rînd de băuturi.

Nicholas vărsă restul de băutură din cutie şi coborî scara îngustă, îndreptîndu-se spre puntea principală.

— Nu-ţi face griji pentru el, spuse Jerry. Va fi de partea noastră la vremea potrivită.

26

Ambarcaţiunea reveni la mal la cîteva minute după ora cinci. Trupa de pescari inimoşi coborî clătinîndu-se de pe punte, oprindu-se pentru fotografii cu căpitanul Theo şi trofeele aduse, dintre care cel mai mare era un rechin de 45 de kilograme prins de Rikki şi adus la mal de un marinar. Doi ofiţeri i-au aşteptat şi i-au condus

pînă la capătul cheiului; prada a fost lăsată în urmă, pentru că nu aveau ce face cu ea la motel.

Autobuzul cu grupul plecat la cumpărături avea să sosească peste o oră. Sosirea lui, ca şi a vasului, a fost urmărită, înregistrată şi relatată lui Fitch, dar nimeni nu cunoştea motivul. Fitch dorea să ştie, nimic mai mult. Ei erau puşi să pîndească. A fost o zi liniştită, în care n-au avut mare lucru de făcut, decît să stea şi să aştepte revenirea juriului.

Fitch era încuiat în biroul său cu Swanson, care îşi petrecuse cea mai mare parte a după-amiezei vorbind la telefon. „Trepăduşii", cum îi numise Marlee, fuseseră retraşi. În locul lor, Fitch trimitea profesionişti de la aceeaşi firmă din Bethesda pe care o folosise pentru cacealmaua cu care îl păcăliseră pe Hoppy. Swanson lucrase şi el acolo pe vremuri şi mulţi dintre ageriţi proveneau fie din CIA, fie din FBI.

Rezultatele erau garantate. Nu se putea spune că munca lor era incitantă — descoperirea trecutului unei tinere femei. Swanson urma să plece peste o oră, cu avionul, spre Kansas City, unde avea să organizeze acţiunea.

Trebuia să garanteze că nimeni nu va fi prins. Fitch se afla la ananghie — trebuia s-o păstreze pe Marlee şi, în acelaşi timp, trebuia să afle cine era. Două lucruri îl împingeau să-şi continue căutările. În primul rînd, pentru ea era foarte important ca el să întrerupă cercetările. Ascundea ceva esenţial. În al doilea rînd, fata făcuse tot ce-i stătuse în puteri pentru a-şi acoperi urmele.

Marlee plecase din Lawrence, Kansas, cu patru ani în urmă, după ce locuise acolo timp de trei ani. Nu devenise Claire Clement decît atunci cînd ajunsese acolo şi încetase să se mai numească aşa după plecare. Între timp, îl întîmpinase şi îl recrutase pe Jeff Kerr, care acum se numea Nicholas Easter şi naiba ştie ce făcea cu juriul.

Angel Weese era îndrăgostită şi plănuia să se căsătorească cu Derrick Maples, un superb tînăr de douăzeci şi patru de ani, aflat între două meserii şi între două neveste. Îşi pierduse slujba de agent de vînzări pentru telefoane mobile, montate pe maşini, în momentul fuzionării companiei sale, iar acum era pe punctul de a scăpa de prima sa soţie, rezultatul unei aventuri romanţioase de adolescenţă încheiate prost. Aveau doi copii mici. Soţia sa împreună cu avocatul ei cereau o pensie alimentară de şase sute de dolari pe lună. Derrick şi avocatul lui le fluturau pe sub nas dovada de şomaj, ca pe un steag în flăcări. Negocierile se transformaseră în ceartă şi pînă la pronunţarea divorţului nu mai erau decît cîteva luni.

Angel era însărcinată în două luni, deşi nimeni în afară de Derrick nu ştia acest lucru.

Fratele lui Derrick, Marvin, fusese cîndva ajutor de şerif, iar acum era preot şi activist comunitar în timpul liber. Marvis a fost abordat de un tip pe nume Cleve, care i-a spus că doreşte să se întîlnească cu Derrick. S-au făcut prezentările.

În lipsa unei descrieri mai potrivite, se putea spune că acest Cleve era un „pîndar". Studia cazuri pentru Wendall Rohr. Sarcina lui era să descopere cazuri solide de moarte sau boală, pe care le făcea să ajungă la biroul lui Rohr. Munca lui era o artă şi, bineînţeles, Cleve era un „pîndar" minunat, pentru că Rohr nu accepta decît ce era mai bun. Ca orice pîndar bun, Cleve acţiona în umbră, pentru că ispitirea clienţilor continua să fie, tehnic vorbind, o practică imorală, cu toate că orice accident rutier serios atrăgea mai mulţi avocaţi decît personal medical. De fapt, pe cartea sa de vizită scria că este „investigator".

Cleve ducea hîrtii pentru Rohr, trimitea citaţii, verifica martorii şi juraţii potenţiali şi îi spiona pe ceilalţi avocaţi — adică tot ceea ce face un „pîndar" atunci cînd nu stă la pîndă. Pentru investigaţiile sale primea un salariu, iar Rohr îi

oferea şi prime în bani gheaţă, atunci cînd găsea cîte un caz deosebit de bun.

Într-un local, cu cîte o bere în faţă, Cleve a stat de vorbă cu Derrick şi a înţeles repede că tipul avea probleme financiare. Apoi a îndreptat conversaţia către Angel şi l-a întrebat dacă mai fusese contactat de altcineva înaintea lui. Nu, i-a răspuns Derrick, nimeni nu venise să-l întrebe despre proces. Dar Derrick locuia cu un frate de-al lui, se cam ascundea şi încerca să scape de avocatul soţiei sale lacome.

Bine, i-a spus Cleve, pentru că el fusese angajat pe post de consultant de anumiţi avocaţi şi, mă rog, procesul era extrem de important. Cleve a comandat încă un rînd de băuturi şi au mai vorbit o vreme despre cît de important era acest proces.

Derrick era ager la minte, făcuse un an de colegiu şi dorea să scoată ceva bani, aşa că nu se lăsă prea mult rugat.

— Ce-ar fi să spuneţi lucrurilor pe nume? întrebă el.

Exact asta dorea şi Cleve.

— Clientul meu este gata să cumpere influenţă. Contra cost. Fără nici un fel de urme.

— Influenţă, repetă Derrick şi sorbi o gură zdravănă de bere. Zîmbetul de pe figura lui îl încurajă pe Cleve să insiste.

— Cinci mii bani gheaţă, spuse el, aruncînd o privire în jur.

Jumătate acum, jumătate la terminarea procesului. Zîmbetul se lăţi şi mai mult.

— Şi eu ce trebuie să fac?

— Vorbiţi cu Angel cînd o vedeţi în timpul vizitelor personale şi convingeţi-vă că înţelege cît de important este acest caz pentru acuzare. Dar nu-i spuneţi nimic de bani sau despre mine sau despre acest aranjament. Nu acum. Poate mai tîrziu.

— De ce nu?

— Pentru că e al dracului de ilegal, aţi înţeles? Dacă judecătorul ajunge să afle că am vorbit cu

dumneavoastră, că v-am oferit bani pentru a vorbi cu Angel, atunci amîndoi ajungem la închisoare. Aţi înţeles?

— Mda.

— E important să vă daţi seama cît de periculos este. Dacă nu doriţi să continuaţi, atunci mai bine să-mi spuneţi chiar acum.

— Zece mii.

— Cum?

— Zece. Cinci acum şi cinci după ce se termină procesul.

Cleve mîrîi, aparent dezgustat. Dacă ar fi ştiut Derrick cît se punea la bătaie...

— În regulă. Zece.

— Cînd pot să-i iau?

— Mîine.

Au comandat sandviciuri şi au mai vorbit încă o oră despre proces, despre verdict şi despre cum ar fi fost cel mai potrivit s-o convingă pe Angel.

Corvoada de a-l împiedica pe D. Martin Jankle să bea atît de iubita lui vodcă a căzut pe umerii lui Durwood Cable. Fitch şi Jankle se certaseră zdravăn, dacă Jankle poate sau nu să bea marţi seară, adică în seara dinainte de a depune mărturie. Fitch, fostul alcoolic, îl acuză pe Jankle că nu se poate stăpîni. Jankle îl înjură pe Fitch cu sete pentru că îşi permitea să-i spună lui, directorului executiv al firmei Pynex — una dintre cele mai bogate 500 din lume — cînd, dacă şi cît putea să bea.

Cable a fost atras în dispută de Fitch. Cable a insistat ca Jankle să rămînă la birou toată noaptea, pentru a-şi pregăti depoziţia. Au imaginat o audiere, urmată de un contrainterogatoriu şi Jankle s-a comportat corespunzător. Nimic spectaculos. Cable îl invită să privească înregistrarea video, împreună cu un grup de experţi în probleme de juriu.

Cînd a ajuns, în sfîrşit, la hotel, după ora 10 seara, Jankle a constatat că Fitch luase toate băuturile alcoolice din minibar, înlocuindu-le cu băuturi răcoritoare şi sucuri de fructe.

Jack Jankle înjură şi căută în trusa de toaletă, unde ţinea o sticluţă ascunsă într-un suport de piele. Nici urmă de ea. Fitch o găsise şi pe asta.

La ora unu dimineaţa, Nicholas deschise fără zgomot uşa camerei sale şi privi de o parte şi de alta a holului. Paznicul dispăruse, adormit, probabil, în camera lui.

Marlee îl aştepta într-o cameră de la etajul al doilea. S-au îmbrăţişat şi s-au sărutat, dar atît. La telefon ea făcuse aluzie la unele probleme, astfel încît îi spuse repede întreaga poveste, începînd cu discuţia de dimineaţă, cu Rebecca din Lawrence. Nicholas reacţionă neaşteptat de bine.

În afara pasiunii instinctive a celor doi amanţi, relaţia lor trecea rareori prin momente de emoţie. Iar cînd aceasta ieşea la suprafaţă, ea venea aproape întotdeauna de la Nicholas, cel mai temperamental dintre ei doi — ceea ce cu greu se putea spune şi despre ea. El ridica vocea cînd era furios, dar asta nu se întîmpla aproape niciodată.

Marlee nu era rece, ci doar calculată. El nu o văzuse niciodată plîngînd, singura excepţie fiind finalul unui film care lui nu-i plăcuse deloc. Certurile lor nu fuseseră niciodată prea grave, iar altercaţiile lor obişnuite se terminau repede, pentru că Marlee îl învăţase să-şi muşte limba. Ea nu suporta manifestările sentimentale irosite, nu se bosumfla şi nu-i purta pică, nici măcar nu-i făcea jocul atunci cînd el încerca să forţeze acest lucru.

Ea îi povesti, cuvînt cu cuvînt, conversaţia cu Rebecca şi apoi încercă să-şi amintească toate amănuntele întîlnirii cu Fitch.

Constatarea că fuseseră parţial descoperiţi era un şoc. Erau siguri că fusese vorba de Fitch şi se

întrebau cît de multe ştia. Erau convinşi, aşa cum fuseseră în permanenţă, că trebuia descoperit Jeff Kerr pentru a ajunge la Claire Clement. Jeff nu avea nimic de ascuns. Trecutul lui Claire trebuia protejat, altfel era mai bine să-şi ia zborul de pe acum.

Nu aveau altceva de făcut decît să aştepte.

Derrick intră în camera lui Angel strecurîndu-se pe fereastra care se deschidea în afară. N-o văzuse de duminică, adică de aproape patruzeci şi opt de ore şi, pur şi simplu, nu mai putea aştepta pînă în seara următoare, pentru că o iubea la nebunie, îi era dor şi simţea nevoia să o ţină în braţe. Ea observă imediat că băuse. S-au prăvălit imediat peste pat, consumînd în tăcere o vizită personală neautorizată.

Derrick se întoarse pe cealaltă parte şi adormi imediat.

Se treziră în zori şi Angel intră în panică, pentru că avea un bărbat în cameră şi asta, bineînţeles, era o încălcare a ordinelor judecătorului. Lui Derrick nici nu-i păsa. Spuse că va aştepta, pur şi simplu, ca ei să plece spre tribunal şi apoi se va strecura afară din cameră. Vorbele lui nu reuşiră s-o calmeze prea mult, aşa că Angel rămase multă vreme sub duş.

Derrick acceptase planul lui Cleve şi îi adusese importante îmbunătăţiri. După ce plecaseră din local, cumpărase o navetă cu şase sticle de bere şi condusese ore întregi de-a lungul golfului. Încet, străbătînd Autostrada 90 într-un sens, apoi în sensul opus, pe lîngă hoteluri, cazinouri şi docuri, de la Pass Christian pînă la Pascagoula, stătuse la volan, sorbind cîte o gură de bere şi dezvoltînd planul. După cîteva rînduri de băuturi, Cleve lăsase să-i scape că avocaţii reclamantei încercau să obţină milioane. Era nevoie de numai nouă juraţi din doisprezece pentru asigurarea

verdictului, aşa că Derrick socoti că votul lui Angel valora infinit mai mult decît cele zece mii de dolari.

Zece mii sunaseră grozav în barul acela, dar dacă ei erau gata să plătească atît şi fuseseră de acord atît de repede, atunci puteau plăti şi mai mult, dacă făceau presiuni asupra lor. Cu cît mergea mai mult, cu atît creştea valoarea votului ei. Acum ajunsese la cincizeci de mii şi creştea cu fiecare oră trecută.

Derrick era intrigat de noţiunea de procentaj. Dar dacă verdictul era, de exemplu, de zece milioane? Un procent, doar un amărît de procent însemna o sută de mii. Un verdict de douăzeci de milioane? Două sute de mii de dolari. Dar dacă Derrick îi propunea lui Cleve un aranjament prin care acesta să-i dea o sumă la început şi un procentaj, la pronunţarea verdictului? Ar fi fost un motiv suficient de puternic pentru Derrick şi, bineînţeles, pentru prietena lui, ea urmînd să facă presiuni în timpul deliberărilor în scopul obţinerii unui verdict cu valoare mai mare. Intraseră şi ei în joc. Era o şansă cu care puteau să nu se mai întîlnească niciodată.

Angel se întoarse în dormitor şi îşi aprinse o ţigară.

27

Apărarea bunului renume al companiei Pynex începu jalnic miercuri dimineaţă, deşi nu din vina avocaţilor săi. Un analist pe nume Walter Barker, angajat al unui cunoscut săptămînal financiar cu titlul de *Mogul,* scrisese că şansele erau de 2 la 1 ca juriul din Biloxi să dea un verdict împotriva lui Pynex, cerînd o sumă foarte mare ca daune. Barker nu era un oarecare. De formaţie avocat, dobîndise o reputaţie formidabilă pe Wall Street, de om al

cărui cuvînt trebuie ascultat atunci cînd un litigiu afecta situaţia comercială. Specialitatea lui era urmărirea proceselor, apelurilor şi hotărîrilor definitive şi obişnuia să prezică rezultatul înainte de încheierea lor. De obicei, avea dreptate şi, cu cercetările sale, făcuse avere. Rubrica lui era citită de toată lumea şi faptul că paria împotriva companiei Pynex a şocat toată lumea financiară de pe Wall Street. La deschiderea bursei, stocul de acţiuni Pynex se afla la şaptezeci şi şase de puncte, a căzut la şaptezeci şi trei şi, către prînz, atinsese deja şaptezeci şi unu şi jumătate.

Miercuri, sala de şedinţe era mai plină decît de obicei. Agenţii de bursă de pe Wall Street reveniseră în forţă, căci fiecare dintre ei citise articolul din *Mogul* şi, brusc, toţi erau de acord cu Barker, cu toate că la micul dejun, cu o oră în urmă, consensul fusese că Pynex trecuse cu bine peste prezentarea martorilor acuzării şi că ar fi fost normal să încheie în forţă. Acum citeau articolul cu feţe îngrijorate şi îşi revizuiau rapoartele către şefi. De fapt, Barker fusese la proces, cu o săptămînă înainte. Stătuse singur, în ultimul rînd. Ce observase el şi lor le scăpase?

Juraţii şi-au ocupat locurile la ora nouă fix, conduşi de Lou Dell care le ţinea mîndră uşa, ca şi cum şi-ar fi adunat oile rătăcite pentru a le readuce acolo unde le era locul. Harkin îi întîmpină ca şi cum ar fi fost plecaţi o lună, făcu o glumă nu prea reuşită despre pescuit şi apoi reluă obişnuita listă de întrebări care începea cu „Aţi fost agresat?". Le promise juraţilor o încheiere rapidă a procesului.

Jankle fu chemat ca martor şi apărarea îşi începu audierea. Scăpat de efectele alcoolului, Jankle era în formă şi dădea răspunsuri foarte precise. Zîmbea cu uşurinţă şi părea bucuros că are şansa să-şi apere compania. Cable trecu fără probleme peste întrebările preliminare.

Pe al doilea rînd de scaune se afla D. Y. Taunton, avocatul de culoare de pe Wall Street

care se întîlnise cu Lonnie în Charlotte. Îl asculta pe Jankle, aruncînd cîte o privire spre Lonnie. Nu trecu mult pînă cînd acesta îl observă. Lonnie se uită o dată, nu se putu stăpîni şi se mai uită încă o dată spre el şi, la a treia privire, reuşi să dea uşor din cap şi să zîmbească, deoarece i se părea lucrul cel mai normal. Mesajul era clar — Taunton era o persoană importantă, care făcuse tot drumul pînă la Biloxi pentru că era o zi importantă. Venise rîndul apărării şi Lonnie trebuia să înţeleagă că era esenţial să asculte şi să creadă fiecare cuvînt rostit din boxa martorilor. Pentru Lonnie, nu era nici o problemă.

Prima reacţie dură din partea lui Jankle, în apărarea companiei sale, s-a făcut remarcată în problema alegerii. A recunoscut că mulţi cred despre ţigări că produc dependenţă, dar numai pentru că atît el, cît şi Cable îşi dădeau seama că, orice altceva ar fi spus, ar fi sunat prosteşte. Dar poate că nu e vorba de dependenţă. Nimeni nu ştie exact, iar cercetătorii sînt la fel de nedumeriţi ca şi ceilalţi. Un studiu spune una, altul spune cu totul altceva, dar el nu văzuse niciodată dovezi clare că fumatul ar produce dependenţă. Personal, nu credea aşa ceva. Jankle fuma de douăzeci de ani, dar numai pentru că îi făcea plăcere. Fuma douăzeci de ţigări pe zi, după dorinţă, şi îşi alesese o marcă de ţigări cu un conţinut scăzut de nicotină. Nu, cu siguranţă că nu era dependent. Putea să se lase oricînd dorea. Fuma pentru că îi plăcea. Juca tenis de patru ori pe săptămînă şi controalele medicale anuale nu arătau nici un motiv de îngrijorare.

În sală, cu un rînd în spatele lui Taunton, se afla Derrick Maples, care îşi făcea apariţia pentru prima dată în tribunal. Plecase de la motel la numai cîteva minute după autobuz şi îşi propusese să-şi petreacă ziua căutîndu-şi de lucru. Acum visa un cîştig uşor. Angel îl zări, dar continuă să-l urmărească pe Jankle. Interesul brusc dovedit de

Derrick pentru proces era surprinzător. De cînd juraţii fuseseră sechestraţi, nu făcuse decît să se plîngă.

Jankle descrise diferitele mărci de ţigări produse de compania sa. Coborî din boxă şi se opri în faţa unei planşe viu colorate, pe care fiecare dintre cele opt tipuri de ţigări apărea însoţit de nivelul specific de nicotină şi gudron. Explică de ce unele ţigări au filtru şi unele nu, de ce unele au un conţinut mai mare de nicotină şi gudron decît altele. Esenţa era posibilitatea alegerii. Jankle era mîndru de linia sa de producţie.

Aici era vorba despre un element esenţial şi Jankle îl marcă foarte bine. Prin gama largă de produse oferite de Pynex, compania permitea fiecărui consumator să decidă cîtă nicotină şi cît gudron doreau. Alegere. Alegere. Alegere. Alegeţi nivelul de nicotină şi gudron. Alegeţi cîte ţigări fumaţi în fiecare zi. Alegeţi dacă doriţi sau nu să inhalaţi fumul. Faceţi o alegere înţeleaptă pentru corpul dumneavoastră şi efectul ţigărilor asupra lui.

Jankle arătă spre pachetul de Bristol, colorat cu un roşu aprins; era marca de ţigări cu al doilea procent, ca mărime, de nicotină şi gudron. Recunoscu faptul că, dacă se făcea „abuz", rezultatele puteau fi grave.

Ţigările puteau fi ţinute sub control, dacă erau folosite într-un mod cumpătat. Ca multe alte produse — alcool, unt, zahăr sau arme, ca să numească numai cîteva — puteau deveni periculoase dacă se făcea abuz.

În sală se afla şi Hoppy, aşezat de cealaltă parte a culoarului, pe acelaşi rînd cu Derrick; se oprise numai pentru cîteva clipe, să vadă cum mai merg lucrurile. În plus, dorea s-o vadă pe Millie şi să-i adreseze un zîmbet; ea era încîntată să-l vadă, dar se mira de această bruscă obsesie a soţului ei pentru proces. În seara aceea, juriul avea dreptul la vizite personale, iar Hoppy abia aştepta să-şi

petreacă trei ore în camera lui Millie, deşi sexul era ultimul lucru la care se gîndea.

Cînd judecătorul Harkin anunţă pauza de prînz, Jankle îşi încheia gîndurile despre publicitate. Sigur că Pynex cheltuia o mulţime de bani, dar suma era mult mai mică decît pentru campaniile de bere, automobile sau Coca-Cola. Reclama era crucială pentru supravieţuirea într-o lume a concurenţei diabolice, indiferent despre ce produs era vorba. Bineînţeles că şi copiii vedeau reclamele sale. Cum să proiectezi un panou publicitar şi copiii să nu-l vadă? Cum să-i împiedici pe copii să răsfoiască revistele la care sînt abonaţi părinţii lor? Era imposibil. Jankle recunoscu, fără ezitare, că văzuse statisticile care arătau că 85% dintre copiii fumători cumpără cele trei mărci de ţigări cărora li se face cel mai mult reclamă. Dar acelaşi lucru se întîmplă şi cu adulţii! Din nou, nu se pot proiecta o reclamă şi o campanie publicitară pentru adulţi, fără să-i afecteze pe copii.

Fitch urmări întreaga audiere a lui Jankle de pe locul său din ultimul rînd. În dreapta sa se afla Luther Vandermeer, director executiv al companiei Trellco, cea mai mare companie producătoare de ţigări din lume. Vandermeer era liderul neoficial al Celor Patru Mari şi singurul pe care Fitch îl suporta. În schimb, el surprindea prin talentul de a-l tolera pe Fitch.

Au luat masa de prînz la Mary Mahoney's, aşezaţi la o masă din colţ. Succesul de pînă atunci al lui Jankle îi mai liniştise, dar momentele cele mai grele abia de acum începeau. Articolul lui Barker din *Mogul* le tăiase pofta de mîncare.

— Cîtă influenţă ai asupra juriului? întrebă Vandermeer, alegînd mîncarea din farfurie.

Fitch nu avea de gînd să-i răspundă sincer. Nu asta se aştepta de la el. Afacerile lui murdare erau

un secret pentru toată lumea, cu excepţia propriilor săi agenţi.

— Ca de obicei, răspunse Fitch.

— Poate că nu e suficient.

— Ce vrei să spui?

Vandermeer nu-i răspunse, ci măsură cu privirea picioarele unei chelneriţe care lua comanda la masa alăturată.

— Facem tot posibilul, spuse Fitch cu o căldură neobişnuită pentru el. Dar Vandermeer era speriat, şi asta pe bună dreptate. Fitch ştia că presiunea era enormă. Un verdict pentru o sumă mare în favoarea reclamantei nu ar fi fost falimentar pentru Pynex sau Trellco, dar rezultatele ar fi fost teribile şi de lungă durată. Un studiu neoficial, făcut chiar de ei, prevedea o pierdere imediată de 20% din valoarea acţiunilor tuturor celor patru companii, iar acela ar fi fost doar începutul. În acelaşi studiu, un scenariu pentru cazul cel mai nefericit prevedea un milion de procese intentate de către cei bolnavi de cancer la plămîni, împotriva companiilor, în următorii cinci ani după un astfel de verdict, fiecare proces costînd în medie un milion numai pentru plata avocaţilor. Studiul nu îndrăznea să estimeze costul unui milion de verdicte. Scenariul catastrofal prevedea o acţiune împotriva unei întregi clase sociale, aceea a tuturor celor care fumaseră vreodată şi se simţeau afectaţi din acest motiv. La acel nivel, se putea vorbi despre faliment. Şi era probabil ca în Congres să se facă eforturi pentru interzicerea producţiei de ţigări.

— Ai bani destui? întrebă Vandermeer.

— Cred că da, răspunse Fitch, întrebîndu-se, în sinea lui, pentru a suta oară, cam la ce sumă se gîndea drăgălaşa de Marlee.

— Cred că fondul este destul de solid.

— Într-adevăr.

Vandermeer ronţăia o bucăţică de pui la grătar.

— De ce nu alegi nouă juraţi, să le dai cîte un milion de dolari? întrebă el, chicotind, ca şi cum ar

fi fost o simplă glumă.

— Crede-mă, m-am gîndit la asta. E mult prea riscant. Oamenii aceia ar putea ajunge la închisoare.

— Ei, glumeam şi eu!

— Avem noi metodele noastre.

Vandermeer redeveni serios.

— Trebuie să cîştigăm, Rankin, înţelegi? Trebuie să cîştigăm. Indiferent cît costă.

De vreo săptămînă, ca urmare a unei alte solicitări scrise din partea lui Nicholas Easter, judecătorul Harkin schimbase rutina prînzului stabilind că şi cei doi juraţi de rezervă puteau mînca alături de cei doisprezece. Nicholas argumentase că, din moment ce toţi paisprezece locuiau împreună, se uitau la filme împreună, mîncau dimineaţa şi seara împreună, era aproape ridicol să fie separaţi la prînz.

Henry Vu fusese pilot pe un bombardier sud-vietnamez şi se prăbuşise cu avion cu tot în Marea Chinei, a doua zi după căderea Saigonului. Fusese salvat de un vas american şi tratat într-un spital din San Francisco. A durat un an pînă cînd a reuşit să-şi scoată soţia şi copii din ţară, prin Laos, Cambodgia şi Thailanda, iar de acolo spre San Francisco, unde întreaga familie locuise doi ani. Se stabiliseră în Biloxi în 1978. Vu a cumpărat o barcă de pescuit crevete, alăturîndu-se numeroşilor pescari vietnamezi care făceau o puternică concurenţă localnicilor. Cu un an în urmă, fiica lui fusese prima din anul al patrulea de liceu şi rostise discursul de absolvire. Primise o bursă completă la Harvard. Henry îşi cumpărase al patrulea vas de pescuit.

Nu făcea nici un efort să evite obligaţia de jurat. Era patriot, ca şi ceilalţi, inclusiv colonelul.

Nicholas, bineînţeles, se împrietenise imediat cu el. Era hotărît să facă în aşa fel încît Vu să fie

printre cei doisprezece aleşi şi să fie prezent la începerea deliberărilor.

Cu un juriu obosit de izolare, ultimul lucru pe care şi-l dorea Cable era să prelungească prezentarea cazului. Redusese lista martorilor săi la cinci şi îşi propusese să limiteze audierea lor la cel mult patru zile.

Era momentul cel mai prost al zilei pentru o examinare directă — prima oră după prînz — cînd Jankle îşi luă locul în boxa martorilor şi audierea reîncepu.

— Ce face compania dumneavoastră pentru combaterea fumatului în rîndul minorilor? îl întrebă Cable şi Jankle vorbi o oră întreagă. Un milion colo, pentru cutare cauză nobilă, un alt milion colo, pentru cutare campanie publicitară. Unsprezece milioane numai în ultimul an.

În anumite momente, Jankle aproape că părea să urască tutunul.

După o pauză foarte lungă pentru cafea, la ora trei, Wendall Rohr şi-a încercat pentru prima dată puterile cu Jankle. A început cu o întrebare răutăcioasă şi lucrurile au început să meargă din ce în ce mai prost.

— Este adevărat, domnule Jankle, că această companie cheltuieşte sute de milioane pentru a-i convinge pe oameni să fumeze, iar cînd aceştia se îmbolnăvesc din cauza ţigărilor dumneavoastră, compania nu plăteşte un ban pentru a-i ajuta?

— Este o întrebare?

— Sigur că da. Acum vă rog să răspundeţi!

— Nu. Nu este adevărat.

— Bun. Cînd a plătit Pynex ultima dată, o sumă cît de mică, pentru tratamentul unui fumător?

Jankle ridică din umeri şi mormăi ceva.

— Îmi pare rău, domnule Jankle. N-am auzit. Întrebarea era cînd a plătit...

— Am auzit întrebarea.

— Atunci, răspundeţi. Daţi-ne măcar un exemplu despre ajutorul acordat de Pynex pentru tratamentele medicale ale unei persoane care fuma ţigările produse de dumneavoastră?

— Nu-mi amintesc.

— Deci compania dumneavoastră refuză să-şi asume responsabilitatea pentru produsele sale?

— Nu, nicidecum.

— Bun. Daţi-ne măcar un exemplu pentru a demonstra că Pynex îşi asumă responsabilitatea pentru produsele sale.

— Produsele noastre nu sînt vătămătoare.

— Nu cauzează boala şi moartea? întrebă Rohr uimit, desfăcîndu-şi larg braţele.

— Nu. Nici vorbă.

— Cred că n-am înţeles bine. Afirmaţi în faţa juraţilor că ţigările dumneavoastră nu cauzează boala şi moartea?

— Numai dacă se face abuz.

Rohr izbucni în rîs, repetînd cu dispreţ cuvîntul „abuz".

— Ţigările dumneavoastră se aprind cu bricheta?

— Bineînţeles.

— Şi fumul produs de tutun şi hîrtie trebuie tras în piept, prin capătul opus celui aprins?

— Da.

— Iar acest fum trebuie să pătrundă în gură?

— Da.

— Şi să fie inhalat în aparatul respirator?

— Depinde de alegerea fumătorului.

— Dumneavoastră inhalaţi fumul, domnule Jankle?

— Da.

— Cunoaşteţi studiile care arată că 98% dintre fumători inhalează fumul?

— Da.

— Deci, ar fi corect să spunem că ştiţi că fumul va fi inhalat?

— Cred că da.

— Sînteţi de părere că persoanele care inhalează fumul abuzează, de fapt, de produsul în cauză?

— Nu.

— Atunci spuneţi-ne, domnule Jankle, ce înseamnă abuzul în cazul ţigărilor?

— Fumatul în exces.

— Cît de mult înseamnă acest „exces"?

— Cred că depinde de fiecare individ.

— Eu nu vorbesc cu fiecare fumător în parte, domnule Jankle. Eu vorbesc cu dumneavoastră, directorul executiv al companiei Pynex, una dintre cele mai mari producătoare de ţigări din lume. Şi vă întreb pe dumneavoastră cît de mult credeţi că înseamnă „în exces"?

— Cred că mai mult de două pachete pe zi.

— Mai mult de patruzeci de ţigări pe zi?

— Da.

— Înţeleg. Şi pe ce studiu vă bazaţi această părere?

— Pe nici unul. Este doar părerea mea.

— Sub patruzeci, fumatul nu este nesănătos. Peste patruzeci, se face abuz. Aceasta este depoziţia dumneavoastră?

— Este părerea mea.

Jankle începea să se foiască în scaun şi arunca priviri disperate spre Cable, care era furios şi se uita în altă parte. Teoria abuzului era ceva nou, o invenţie a lui Jankle. Insistase să o folosească.

Rohr îşi coborî vocea şi îşi cercetă notiţele. Nu se grăbea, pentru că nu dorea să-şi strice plăcerea de a-şi distruge prada.

— Vreţi să comentaţi, pentru juraţi, măsurile luate de dumneavoastră, în calitate de director executiv, pentru a avertiza publicul că obiceiul de a fuma peste patruzeci de ţigări pe zi este periculos?

Jankle fu gata să riposteze cu duritate, dar se stăpîni. Deschise gura şi rămase pe gînduri îndelung. Răul fusese făcut, aşa că se controlă şi răspunse:

— Cred că m-aţi înţeles greşit.

Rohr nu avea de gînd să-l lase să explice.

— Sînt convins. Nu cred că am văzut vreodată un avertisment scris pe produsele dumneavoastră, prin care să se arate că mai mult de două pachete pe zi înseamnă un abuz periculos. De ce nu?

— Nu sîntem obligaţi.

— De către cine?

— De către guvern.

— Deci, dacă guvernul nu vă obligă să avertizaţi lumea că produsele dumneavoastră pot fi consumate abuziv, nu aveţi de gînd să o faceţi din proprie iniţiativă, nu-i aşa?

— Noi respectăm legea.

— Legea obligă Pynex să cheltuiască patru sute de milioane de dolari pe publicitate, aşa cum s-a întîmplat anul trecut?

— Nu.

— Dar asta aţi făcut, nu-i aşa?

— Cam aşa ceva.

— Iar dacă doreaţi să-i avertizaţi pe fumători de potenţialul pericol, aţi fi putut, fără îndoială, s-o faceţi, nu?

— Presupun că da.

Rohr schimbă brusc tonul, vorbind despre unt şi zahăr — două dintre produsele cu risc potenţial prin folosire abuzivă. Era fericit să poată scoate în evidenţă diferenţele dintre ele şi ţigări, făcîndu-l pe Jankle să pară un caraghios.

Lăsă la urmă asul din mînecă. Într-o scurtă pauză, monitoarele video au fost din nou aduse în sală. La întoarcerea juriului, lumina a fost parţial stinsă şi — iată-l pe Jankle pe ecran, cu mîna dreaptă ridicată pentru a jura că va spune adevărul şi numai adevărul. Era vorba despre o audiere în faţa unui subcomitet al Congresului. Lîngă Jankle se aflau Vandermeer şi ceilalţi doi directori executivi ai Celor Patru Mari, citaţi, împotriva voinţei lor, pentru a depune mărturie în faţa unui grup de politicieni. Păreau patru mafioţi pe punctul

de a declara în faţa Congresului că nu există crimă organizată. Interogatoriul era brutal.

Banda era montată selectiv. Unul după altul, au fost întrebaţi de-a dreptul dacă nicotina produce dependenţă şi fiecare dintre ei a răspuns, categoric, că nu. Jankle a fost ultimul şi, pînă să apuce să-şi exprime, furios, negaţia, juriul, asemenea acelui subcomitet, înţelese că minţea.

28

În cursul unei discuţii tensionate avute cu Cable în biroul său, Fitch îi aruncă în faţă aproape tot ce îl deranja în legătură cu modul în care îşi pregătise apărarea, începu cu Jankle şi strălucitoarea sa modalitate cu totul nouă de a apăra industria tutunului, strategia abuzului de ţigări, o atitudine nebunească prin care riscau să piardă totul. Cable, care nu avea chef de cicăleală, mai ales cînd venea din partea unui nespecialist pe care, oricum, îl dispreţuia, îi repetă că îl rugaseră pe Jankle să nu aducă vorba despre asta. Dar Jankle fusese avocat pe vremuri şi îşi imagina că era un gînditor original, căruia i se oferea şansa unică de a salva Marea Industrie. Jankle se afla în acel moment la bordul unui avion, în drum spre New York.

Iar Fitch era de părere că juriul ar putea să se fi săturat de Cable. Rohr împărţise munca din tribunal cu banda lui de hoţi. De ce Cable nu permitea unui alt avocat, în afară de Felix Mason, să se ocupe de cîţiva martori? Dumnezeu ştia că au destui avocaţi la dispoziţie. Era vorba de vanitate?

Strigau unul la celălalt peste birou.

Articolul din *Mogul* descătuşase nervii şi adăugase încă un surplus de tensiune la cea existentă deja.

Cable îi aminti lui Fitch că el era avocatul şi că îşi petrecuse treizeci de ani străluciţi în tribunal. Se

pricepea mai bine să înţeleagă starea de spirit şi şansele unui proces.

Fitch, la rîndul său, îi aminti lui Cable că acesta era al nouălea proces împotriva industriei tutunului coordonat de el, ca să nu mai vorbească de cele două procese anulate datorită lui; categoric, văzuse destule pledoarii mult mai eficiente decît ceea ce îi oferea Cable.

Cînd ţipetele şi înjurăturile au încetat şi amîndoi au încercat din răsputeri să se calmeze, au căzut de acord că apărarea trebuie să fie scurtă. Cable prevedea încă trei zile, iar asta urma să includă şi contrainterogatoriul iniţiat de Rohr. Trei zile, nici o clipă mai mult, spuse Fitch.

Ieşi din birou şi trînti uşa după el, luîndu-l pe José din hol. Împreună, trecură în goană prin birourile încă pline de avocaţi cu mînecile suflecate, asistenţi mîncînd pizza şi secretare care se învîrteau peste tot, încercînd să-şi termine treaba, pentru a se întoarce acasă, la copii.

În maşină, José îi dădu lui Fitch un teanc de faxuri pe care acesta le citi în grabă, în timp ce se îndreptau în cea mai mare viteză spre sediu. Primul era o listă a deplasărilor lui Marlee de la întîlnirea lor pe chei, întîmplată cu o zi înainte. Nimic neobişnuit.

Următorul fax era recapitularea celor întîmplate în Kansas. O Claire Clement fusese descoperită în Topeka, dar era internată într-un azil. Cea din Des Moines răspunsese chiar la telefon, în magazinul de maşini de mîna a doua al cărei proprietar era soţul ei. Swanson spunea că urmăresc multe fire, dar raportul nu era prea bogat în detalii. Unul dintre amicii lui Kerr de la facultate fusese găsit în Kansas City şi se încerca organizarea unei întîlniri.

Trecînd pe lîngă un magazin general, reclama unei cutii de bere luminate de neon îi atrase atenţia lui Fitch. Mirosul şi gustul unei beri reci îi umplu nările, făcîndu-l să-i lase gura apă. O singură bere.

O singură bere dulce, rece ca gheaţa, într-o halbă înaltă. De cînd nu mai gustase?

Dorinţa de a opri era teribilă. Putea să-l trimită pe José înăuntru, să cumpere doar o sticlă rece, una singură, şi cu asta, basta. Oare? Cu siguranţă că, după nouă ani de abstinenţă, se putea descurca acum cu o singură porţie. De ce să nu bea, numai una?

Pentru că băuse un milion de beri. Iar dacă José se oprea aici, avea să se oprească din nou, două rînduri de blocuri mai departe. Şi, cînd aveau să ajungă, în sfîrşit, la birou, maşina ar fi fost plină de sticle goale, pe care Fitch le-ar fi aruncat spre maşinile din jur. Făcea foarte urît la băutură.

Dar numai una, care să-i calmeze nervii, să-l ajute să uite această zi mizerabilă...

— Vă simţiţi bine, şefu'? îl întrebă José.

Fitch mormăi ceva şi renunţă să se mai gîndească la bere. Unde era Marlee şi de ce nu-l sunase astăzi? Procesul se apropia de sfîrşit. Un aranjament cerea timp pentru negociere şi execuţie.

Se gîndi la articolul din *Mogul* şi şi-o dori pe Marlee. Îi răsună în urechi glasul idiotului de Jankle, expunînd o teorie nou-nouţă de apărare şi tînji după Marlee. Închise ochii şi văzu feţele juraţilor, şi suspină după Marlee.

Cum Derrick se considera acum un jucător important, alese un nou loc de întîlnire pentru miercuri seara. Un bar rău famat din cartierul negrilor din Biloxi, un loc în care, de fapt, Cleve mai fusese şi altă dată. Derrick îşi imagina că va dicta regulile jocului dacă se afla pe terenul său. Cleve insistă să se întîlnească mai întîi în parcare.

Parcarea era aproape plină. Cleve întîrzia. Derrick îl observă în clipa în care îşi parca maşina şi se îndreptă spre el.

— Nu cred că e o idee prea bună, spuse Cleve, privind afară prin geamul abia crăpat al maşinii, spre clădirea întunecată, cenuşie, cu gratii la ferestre.

— Nici o problemă, spuse Derrick, puţin îngrijorat la rîndul său, dar nedorind să arate acest lucru. Locul e sigur.

— Sigur? Trei tipi au fost înjunghiaţi aici luna trecută. Eu sînt singurul alb de pe aici şi tu îţi închipui că am să intru acolo cu cinci mii în buzunar, ca să ţi-i dau acolo. Ghici, care dintre noi va fi tăiat primul? Eu sau tu?

Derrick înţelese, dar nu dori să cedeze aşa de uşor. Se aplecă şi mai mult pe geam, cercetă parcarea de jur împrejur şi, dintr-o dată, i se făcu frică.

— Eu zic să intrăm, spuse el, cu tonul cel mai jovial de care era în stare.

— Las-o baltă, spuse Cleve. Dacă vrei banii, ne întîlnim la Waffle House, pe Autostrada 90.

Cleve porni motorul şi ridică geamul. Derrick privi în urma lui, gîndindu-se că încă mai poate pune mîna pe cei cinci mii de dolari bani gheaţă şi porni în goană spre maşina sa.

Au mîncat clătite şi au băut cafea la tejghea. Conversaţia trena, pentru că bucătarul pregătea o omletă cu cîrnaţi la cîţiva paşi mai încolo şi părea că se chinuie să prindă orice cuvînt.

Derrick era nervos şi îi tremurau mîinile. „Pîndarii" manevrau plăţi în bani gheaţă în fiecare zi. Afacerea avea o importanţă minoră pentru Cleve.

— Aşa că mă gîndesc că zece mii e cam puţin, înţelegi ce vreau să zic? spuse Derrick în cele din urmă, rostind replica pe care o repetase toată după-amiaza.

— Credeam că ne-am înţeles, spuse Cleve deloc impresionat, mestecînd o clătită.

— Cred că încerci totuşi să mă păcăleşti.

— Aşa crezi că se face o negociere?

— Nu-mi oferi destul, omule. M-am gîndit bine. Chiar am fost la tribunal în dimineaţa asta şi am ascultat o parte din proces. Acum ştiu ce se întîmplă. M-am lămurit.

— Zău?

— Mda. Iar ai voştri nu joacă cinstit.

— Nu mi s-a părut că ai avut ceva de reclamat aseară, cînd ne-am înţeles la zece mii.

— Lucrurile s-au schimbat. Aseară m-ai luat pe nepregătite.

Cleve îşi şterse gura cu un şerveţel de hîrtie şi aşteptă pînă cînd bucătarul servi pe altcineva, la celălalt capăt al tejghelei.

— Atunci, ce doreşti? întrebă el.

— Mult mai mult.

— Nu avem timp de joacă. Spune-mi ce vrei.

Derrick înghiţi în sec şi privi peste umăr.

— Cincizeci de mii, spuse el în şoaptă, plus un procent din suma obţinută prin verdict.

— Ce procent?

— Cred că zece la sută ar fi corect.

— Aha, aşa deci, spuse Cleve, lăsînd şerveţelul pe masă. Ai înnebunit, continuă el şi puse o bancnotă de cinci dolari lîngă farfurie. Ne-am înţeles pentru zece. Asta e. Un ban în plus şi riscăm să fim prinşi.

Cleve plecă grăbit. Derrick se căută în buzunare şi nu găsi decît cîteva monede. Brusc, bucătarul apăru lîngă el, urmărind căutarea sa disperată după bani.

— Credeam că plăteşte el, spuse Derrick, verificîndu-şi buzunarul cămăşii.

— Cîţi bani aveţi? îl întrebă bucătarul, luînd bancnota de cinci dolari de lîngă farfuria lui Cleve.

— Optzeci de cenţi.

— E destul.

Derrick porni în goană spre parcare, unde îl găsi pe Cleve aşteptîndu-l cu motorul pornit şi geamul

coborît.

— Pun pariu că partea cealaltă ar plăti mai bine, îi strigă el, aplecîndu-se peste geam.

— Atunci, n-ai decît să încerci. Du-te la ei mîine şi spune-le că vrei cincizeci de mii pentru un singur vot.

— Plus zece la sută.

— Eşti ţicnit, băiete, spuse Cleve oprind motorul şi coborînd din maşină. Îşi aprinse o ţigară. Nu înţelegi nimic, reluă el. Un verdict în favoarea apărării înseamnă că nu iese nici un ban. Zero pentru reclamant înseamnă zero pentru apărare. Înseamnă că nu există procentaje pentru nimeni. Avocaţii acuzării primesc patruzeci la sută din nimic. E limpede?

— Mda, mormăi Derrick deşi era evident că încă nu e lămurit.

— Uite care e treaba, ceea ce-ţi ofer eu este al naibii de ilegal. Nu te lăcomi. Altfel, o să te prindă.

— Zece mii mi se par o bagatelă pentru o treabă atît de importantă.

— Nu, nu privi lucrurile aşa. Gîndeşte-te că ea nu are dreptul la nimic, da? Zero. Îşi face datoria civică, primind cincisprezece dolari pe zi pentru că e un bun cetăţean. Cele zece mii înseamnă mită, un cadou murdar care trebuie uitat îndată ce va fi primit.

— Dar dacă îmi oferi un procentaj, atunci voi avea motive să lucrez mai serios în camera juraţilor.

Cleve trase cu sete din ţigară şi scoase fumul încet, clătinînd din cap.

— Pur şi simplu, nu înţelegi. Dacă verdictul este în favoarea acuzării, vor trece cîţiva ani pînă cînd vor pune mîna pe bani. Uite ce e, Derrick, complici prea mult lucrurile. Ia banii. Vorbeşte cu Angel. Ajută-ne s-o scoatem la capăt.

— Douăzeci şi cinci de mii.

Încă un fum, apoi ţigara căzu pe asfalt, unde Cleve o strivi cu talpa cizmei.

— Va trebui să vorbesc cu şeful meu.
— Douăzeci şi cinci de mii pentru fiecare vot.
— Pentru fiecare vot?
— Mda. Angel poate aduce mai multe.
— Pe cine?
— Nu-ţi spun.
— Lasă-mă să vorbesc cu şeful meu.

În camera 54, Henry Vu citea scrisorile primite de la Harvard, de la fiica lui, în timp ce soţia lui, Qui, studia o nouă variantă de asigurare a flotei lor de bărci de pescuit. Cum Nicholas era la film, la celălalt capăt al holului, camera 48 era goală. În camera 44, Lonnie şi soţia lui se strîngeau în braţe sub pătură, pentru prima dată după aproape o lună, dar erau obligaţi să se grăbească, pentru că sora ei rămăsese cu copiii. În camera 58, doamna Grimes urmărea o comedie în serial, în vreme ce Herman încărca informaţiile despre proces în computerul său. Camera 50 era goală, pentru că, în acel moment, colonelul se afla în camera de petrecere, iar doamna Herrera era plecată în Texas, în vizită la o verişoară. Iar 52 era de asemenea goală, pentru că Jerry bea o bere cu colonelul şi cu Nicholas, aşteptînd ca, mai tîrziu, să se strecoare în camera Pudelului, de cealaltă parte a holului. În 56, Shine Royce, jurat de rezervă numărul doi, ungea cu unt grămada de chifle pe care le luase din sufragerie, se uita la televizor şi, încă o dată, mulţumea Domnului pentru norocul său. Royce avea cincizeci şi doi de ani, era şomer, locuia într-o rulotă închiriată cu o femeie mai tînără şi cei şase copii ai ei şi nu mai reuşise să cîştige cincisprezece dolari pe zi de mulţi ani. Acum, nu trebuia decît să stea şi să asculte un proces, iar administraţia nu numai că îl plătea, dar îi şi dădea să mănînce. În camera 46, Phillip Savelle şi amica sa pakistaneză beau ceai de plante şi fumau marijuana cu ferestrele larg deschise.

Vizavi, în camera 49, Sylvia Taylor-Tatum vorbea la telefon cu fiul ei. La 45, doamna Gladys Card juca gin rummy cu domnul Nelson Card, cel cu prostata. La 51, Rikki Coleman îl aştepta pe Rhea, care întîrzia şi risca să nici nu ajungă, pentru că fata care avea grijă de copii nu-şi făcuse apariţia. În camera 53, Loreen Duke stătea pe pat, ronţăia un fursec şi asculta cu invidie cum se zgîlţîiau pereţii camerei de alături, unde se aflau Angel Weese şi prietenul ei.

Iar în camera 47, Hoppy şi Millie Dupree făceau dragoste ca niciodată pînă atunci. Hoppy sosise devreme, cu o pungă imensă, plină cu mîncare chinezească şi o sticlă de şampanie, cum nu mai băuseră de mult. În condiţii normale, Millie ar fi protestat împotriva alcoolului, dar acele zile erau departe de a fi normale. Sorbi o gură din acel lichid, dintr-un pahar de plastic de la motel, luîndu-şi o porţie zdravănă de porc cu sos dulce-amărui. Apoi, Hoppy porni la atac.

La sfîrşit, rămaseră întinşi pe întuneric, vorbind în şoaptă despre copii şi şcoală şi problemele casei, în general. Ea era deja obosită de acest chin şi nerăbdătoare să se întoarcă la familia ei. Hoppy vorbea cu tristeţe despre absenţa ei. Copiii erau nervoşi. Casa arăta jalnic. Tuturor le era dor de Millie.

Hoppy se îmbrăcă şi aprinse televizorul. Millie îşi luă halatul de baie şi îşi mai turnă puţină şampanie.

— N-o să-ţi vină să crezi, spuse Hoppy, căutînd ceva cu înfrigurare în buzunarul de la haină şi scoţînd de acolo o bucată de hîrtie împăturită.

— Ce s-a întîmplat? îl întrebă ea, luînd hîrtia şi despăturind-o. Era o copie a falsului raport adus de Fitch, în care erau prezentate nenumăratele păcate ale lui Leon Rubilio. Ea îl citi fără grabă, apoi îşi privi soţul cu suspiciune.

— De unde ai făcut rost de asta? îl întrebă ea.

— A sosit ieri, prin fax, răspunse Hoppy sincer. Exersase acest răspuns, pentru că nu suporta ideea de a o minţi pe Millie. Se simţea jalnic, dar Napier şi Nitchman îl pîndeau pe undeva, pe afară.

— Cine l-a trimis? îl întrebă ea.

— Nu ştiu. Pare să vină de la Washington.

— De ce nu l-ai aruncat?

— Nu ştiu. Eu...

— Ştii că nu ai voie să-mi arăţi aşa ceva, Hoppy, protestă Millie, aruncînd hîrtia pe pat şi apropiindu-se de soţul ei, cu mîinile în şold. Ce încerci să faci?

— Nimic. A venit la mine la birou, prin fax, atîta tot.

— Ce coincidenţă! Cineva de la Washington s-a întîmplat să-ţi ştie numărul de fax, s-a întîmplat să ştie că soţia ta e în juriu, s-a întîmplat să ştie că Leon Rubilio a depus mărturie şi s-a întîmplat să-şi închipuie că, dacă îţi trimite ţie faxul ăsta, tu vei fi atît de prost încît să mi-l aduci aici şi să încerci să mă influenţezi. Vreau să ştiu ce se întîmplă!

— Nimic. Îţi jur, spuse Hoppy speriat.

— Cum de ţi s-a trezit aşa, dintr-o dată, interesul pentru procesul acesta?

— E fascinant.

— E fascinant de trei săptămîni încoace, iar tu abia dacă vorbeai despre el. Ce se întîmplă, Hoppy?

— Nimic. Calmează-te.

— Eu ştiu cînd ai ceva pe suflet.

— Revino-ţi, Millie. Uită-te la tine ce nervoasă eşti. Şi eu sînt nervos. Procesul ăsta ne-a înnebunit pe toţi. Îmi pare rău că ţi-am adus hîrtia asta.

Millie îşi termină şampania şi se aşează pe marginea patului. Hoppy se aşează lîngă ea. Domnul Cristano de la Justiţie îi ceruse foarte categoric să facă în aşa fel încît Millie să arate raportul tuturor prietenilor ei din juriu. Se îngrozea la gîndul că trebuia să-i spună domnului Cristano că, probabil, acest lucru nu se va întîmplă. Dar, la

urma urmelor, cum putea şti domnul Cristano cu exactitate ce se întîmplase cu nenorocita aceea de hîrtie?

Pe cînd Hoppy reflecta la toate aceste lucruri, Millie începu să plîngă.

— Vreau să plec acasă, spuse ea cu ochii roşii şi buzele tremurînd. Hoppy o luă cu braţul de după umeri şi o strînse uşor.

— Îmi pare rău, spuse el, iar Millie începu să plîngă şi mai tare.

Hoppy era şi el gata să izbucnească în plîns. Întîlnirea asta fusese inutilă, chiar dacă făcuseră dragoste. După părerea domnului Cristano, procesul avea să se încheie în cîteva zile. Era esenţial ca Millie să se convingă repede că singurul verdict normal trebuia să fie în favoarea apărării. Cum nu aveau prea mult timp la dispoziţie, Hoppy era obligat să-i spună crudul adevăr. Nu acum, nu în seara asta, dar neapărat în cursul următoarei vizite personale.

29

Obiceiurile colonelului nu se schimbau niciodată. Ca un bun soldat, se scula exact la cinci şi jumătate în fiecare zi şi făcea cincizeci de flotări şi genuflexiuni înainte de duşul scurt, rece. La şase se ducea în sufragerie, unde nici nu dorea să ştie ce s-ar fi putut întîmpla dacă nu găsea cafea proaspătă, şi o mulţime de ziare. Mînca pîine prăjită cu gem, fără unt, şi îşi saluta fiecare coleg în parte cu un entuziast salut din inimă, în timp ce ei intrau şi ieşeau pe uşă. Toţi aveau ochii cîrpiţi de somn şi abia aşteptau să se întoarcă în camere, unde îşi puteau bea cafeaua şi studia ştirile în linişte. Era un mod grozav de a-ţi începe ziua, mai ales că erau obligaţi să-i întoarcă salutul şi să răspundă la peroraţiile sale. Cu cît erau sechestraţi

acolo mai mult, cu atît devenea mai expansiv înainte de răsăritul soarelui. Cîţiva dintre juraţi aşteptau să treacă ora opt, cînd se ştia că el se ridică prompt de la masă, pentru a se întoarce în camera sa.

Joi dimineaţă, la şase şi un sfert, Nicholas îl salută pe colonel în timp ce îşi turna o ceaşcă de cafea şi suportă o scurtă discuţie despre vreme. Părăsi sufrageria improvizată şi străbătu fără zgomot holul pustiu, întunecat. Deja se auzeau televizoarele puse în priză. Cineva vorbea la telefon. Deschise uşa camerei sale şi puse repede ceaşca de cafea pe bufet, luă un teanc de ziare dintr-un sertar şi ieşi.

Cu o cheie furată de la recepţie, Nicholas pătrunse în camera 50, unde locuia colonelul. Se simţea mirosul greu de after-shave ieftin. Pantofii erau rînduiţi cu grijă, de-a lungul unui perete. Hainele din debara erau aşezate ordonat, fără nici o cută. Nicholas se lăsă în genunchi, ridică marginea cuverturii de pe pat şi ascunse ziarele şi revistele dedesubt. Unul dintre ele era un exemplar din *Mogul,* ediţia din ziua precedentă.

Ieşi fără zgomot şi se întoarse în camera lui. O oră mai tîrziu, o sună pe Marlee. Imaginîndu-şi că Fitch îi înregistra toate convorbirile, spuse doar „Cu Darlene, vă rog" la care ea îi răspunse „Aţi greşit numărul" şi închiseră amîndoi. Aşteptă cinci minute şi formă numărul unui telefon celular pe care Marlee îl ţinea ascuns într-o debara. Amîndoi bănuiau că Fitch pusese microfoane în telefoane şi în apartamentul ei.

— Livrarea a fost efectuată, spuse el.

Treizeci de minute mai tîrziu, Marlee părăsi apartamentul în care locuia şi găsi un telefon public, într-un local cu servire la bordul maşinii. Îl sună pe Fitch şi aşteptă pînă cînd i se făcu legătura.

— Bună dimineaţa, Marlee, îi spuse el.

— Salut, Fitch. Uite, aş dori să pot sta la telefon, dar ştiu că înregistrezi tot ce spun.

— Nu, nu e adevărat. Pe cuvînt.

— În regulă. Există un magazin „Kroger", la intersecţia Străzii 14 cu Beach Boulevard, la cinci minute distanţă de biroul tău. În apropiere de intrarea principală, pe dreapta, sînt trei telefoane publice. Du-te la cel din mijloc. Voi suna peste şapte minute. Grăbeşte-te, Fitch! adăugă ea şi închise.

— Fir-ar a dracului! urlă Fitch trîntind receptorul şi repezindu-se la uşă. Strigă după José şi, împreună, ieşiră în fugă pe uşa din spate şi săriră în maşină.

Aşa cum se aştepta, cînd ajunse acolo, telefonul suna.

— Salut, Fitch. Uite, Herrera, numărul şapte, a ajuns să-l calce pe Nicholas pe nervi. Cred că-l vom pierde astăzi.

— Ceee?

— M-ai auzit.

— Nu face asta, Marlee!

— Tipul e un încurcă-lume. Toată lumea s-a săturat de el.

— Dar e de partea noastră!

— Ah, Fitch. Toţi vor fi de partea noastră la sfîrşit. Oricum, să fii acolo la nouă, pentru momentul de suspans.

— Nu, ascultă, Herrera e esenţial pentru...

Fitch fu întrerupt la mijlocul frazei de declicul venit de la celălalt capăt al firului. Legătura se întrerupsese. Strînse receptorul în pumn şi începu să tragă de el, de parcă ar fi vrut să-l rupă cu totul şi să-l arunce în parcare. În cele din urmă îi dădu drumul şi, fără să înjure sau să strige, se întoarse calm la maşină şi îi spuse lui José să-l ducă la birou.

Îi va da tot ce va dori ea. Nu mai conta.

Judecătorul Harkin locuia în Gulfport, la cincisprezece minute distanţă de tribunal. Din motive uşor de dedus, numărul său de telefon nu era trecut în carte. Cui îi trebuia să primească apeluri de la condamnaţii ajunşi la închisoare, în mijlocul nopţii?

Tocmai îşi săruta soţia şi îşi pregătea cafeaua pentru drum, cînd telefonul din bucătărie începu să sune şi doamna Harkin ridică receptorul.

— E pentru tine, dragule, spuse ea şi îi dădu receptorul; el lăsă cafeaua şi servieta pe masă şi îşi privi ceasul.

— Alo?

— Domnule judecător, îmi pare rău că vă deranjez acasă, în felul acesta, se auzi o voce nervoasă, vorbind aproape în şoaptă. Sînt Nicholas Easter şi, dacă vreţi să închid chiar acum, aşa voi face.

— Încă nu. Ce s-a întîmplat?

— Sîntem încă la motel, ne pregătim de plecare şi, cum să spun, cred că trebuie să vorbesc cu dumneavoastră cît se poate de repede.

— Ce s-a întîmplat, Nicholas?

— Regret că a trebuit să vă sun, dar mă tem că alţi juraţi ar putea intra la bănuieli în legătură cu biletele şi discuţiile noastre din tribunal.

— Poate că ai dreptate.

— Aşa că m-am gîndit să vă sun. În felul acesta, ei nu vor afla că am vorbit.

— Să încercăm. Dacă eu consider că discuţia trebuie să înceteze, am să-ţi spun.

Harkin dorea să întrebe cum era posibil ca un jurat izolat să-i afle numărul de telefon, dar se hotărî să aştepte.

— E vorba despre Herrera. Cred că e posibil să fi citit lucruri care nu se află pe lista aprobată.

— De exemplu?

— De exemplu, *Mogul.* Am intrat în sufragerie azi-dimineaţă, devreme. Era acolo, singur, şi a încercat să ascundă un exemplar din *Mogul,* ca să

nu-l observ. Asta nu e cumva un fel de revistă de afaceri?

— Ba da.

Harkin citise articolul lui Barker din ziua precedentă. Dacă Easter spunea adevărul — şi de ce s-ar fi îndoit? — atunci Herrera trebuia trimis imediat acasă. Citirea materialelor neautorizate era motiv pentru respingerea unui jurat, poate chiar pentru acuzarea sa de sfidare a curţii. Faptul că un jurat citise articolul din *Mogul* risca să constituie un motiv pentru anularea procesului.

— Crezi că a discutat cu cineva despre asta?

— Mă îndoiesc. Cum v-am spus, încerca să-l ascundă de mine. De asta am devenit bănuitor. Nu cred că ar discuta cu cineva. Dar am să ascult cu atenţie.

— Aşa să faci. Eu am să-l chem la mine pe domnul Herrera, înainte de începerea şedinţei, şi am să-l interoghez. Probabil că-i vom percheziţiona camera.

— Vă rog să nu-i spuneţi că eu l-am trădat. Mă simt groaznic pentru că a trebuit să fac aşa ceva.

— Nici o problemă.

— Dacă află ceilalţi juraţi că stăm de vorbă, nimeni n-o să se mai încreadă în mine.

— Nu-ţi face griji.

— Sînt doar îngrijorat, domnule judecător. Toţi sîntem obosiţi şi abia aşteptăm să plecăm acasă.

— Nu mai e mult, Nicholas. Eu îi presez pe avocaţi cît de mult pot.

— Ştiu. Îmi pare rău, domnule judecător. Să nu cumva să afle cineva că sînt pe post de „cîrtiţă" aici. Nici nu-mi vine să cred că fac aşa ceva.

— Faci exact ceea ce trebuie, Nicholas. Şi îţi mulţumesc. Ne vedem în cîteva minute.

Harkin îşi sărută soţia, mult mai rapid de această a doua oară, şi plecă. Prin telefonul din maşină, îl sună pe şerif şi îi ceru să meargă la motel şi să-l aştepte acolo. O sună pe Lou Dell, lucru pe care îl făcea aproape în fiecare dimineaţă, în drum spre

tribunal, întrebînd-o dacă revista *Mogul* se găsea de vînzare la motel. Nu, nu se găsea. Îşi sună grefierul, cu rugămintea de a-i căuta pe Rohr şi pe Cable şi de a le spune să-l aştepte în biroul său. Deschise radioul pe un post local şi se întrebă cum naiba era posibil ca un jurat izolat să facă rost de un exemplar dintr-o revistă financiară care nu putea fi găsită chiar pe orice stradă din Biloxi.

Cable şi Rohr îl aşteptau în biroul grefierului cînd judecătorul Harkin intră în biroul său şi închise uşa. Îşi scoase jacheta, se aşeză şi rezumă acuzaţiile aduse lui Herrera, fără să le divulge sursa de la care obţinuse informaţia. Cable era îngrijorat, pentru că toţi ai săi prevedeau că Herrera va fi un puternic susţinător al apărării. Rohr era iritat, pentru că se pierdea încă un jurat şi exista riscul anulării procesului.

Văzînd că ambii avocaţi erau nefericiţi, judecătorul Harkin se simţi mult mai bine. Îşi trimise grefierul în camera juraţilor, pentru a-l aduce de acolo pe domnul Herrera, care îşi savura a nu-ştiu-cîta ceaşcă de cafea decofeinizată, vorbind cu Herman despre computerul său în limbaj Braille. Frank se uită nedumerit în jur cînd Lou Dell îl strigă pe nume şi părăsi camera. Îl urmă pe Willis, ofiţerul, de-a lungul coridoarelor din spatele sălii de şedinţe. Se opriră în faţa unei uşi laterale şi Willis bătu, politicos, înainte de a intra.

Colonelul a fost salutat cu căldură de judecător şi avocaţi, fiind invitat să ia loc pe un scaun din camera strîmtă; scaunul fusese înghesuit lîngă un altul, ocupat de reporterul curţii, pregătit să stenodactilografieze totul.

Judecătorul Harkin îi explică doar că avea de pus cîteva întrebări, la care trebuia să răspundă sub jurămînt şi, imediat, avocaţii îşi scoaseră blocnotesurile, începînd să ia notiţe. Imediat, Herrera se simţi ca un criminal.

— Aţi citit materiale care nu au fost în mod expres autorizate de mine? îl întrebă judecătorul Harkin.

În tăcerea care urmă, avocaţii îşi întoarseră privirile spre el. Grefierul, reporterul şi însuşi judecătorul îi pîndeau răspunsul. Chiar şi Willis, rămas lîngă uşă, era treaz şi remarcabil de atent.

— Nu. Din cîte ştiu eu, nu, răspunse colonelul, cu toată sinceritatea.

— Mai exact, aţi citit o revistă de afaceri numită *Mogul?*

— De cînd am fost izolaţi, nu.

— În mod normal, citiţi *Mogul?*

— O dată, poate de două ori pe lună.

— În camera dumneavoastră de la motel există cumva materiale neautorizate de mine?

— Din cîte ştiu eu, nu.

— Sînteţi de acord cu o percheziţie? Frank se înroşi la faţă şi zvîcni din umeri.

— Ce înseamnă asta? protestă el.

— Am motive să cred că aţi citit materiale neautorizate şi că acest lucru s-a întîmplat la motel. Cred că o verificare rapidă a camerei dumneavoastră ar putea rezolva problema

— Îmi puneţi la îndoială integritatea, spuse Herrera, jignit şi furios. Integritatea era pentru el un element fundamental. O singură privire spre ceilalţi îl făcu să înţeleagă că toţi erau convinşi că era vinovat de o cumplită încălcare a regulamentului.

— Nu, domnule Herrera, sînt doar de părere că o verificare ne va permite să continuăm desfăşurarea acestui proces.

Era doar o cameră de motel, nu o casă unde tot felul de lucruri personale pot fi ascunse uşor. În plus, Frank ştia al naibii de bine că în camera lui nu se afla nimic care să-l poată incrimina.

— Atunci percheziţionaţi-o, rosti el printre dinţi.

— Mulţumesc.

Willis îl conduse pe Frank afară, în hol, iar judecătorul Harkin îl sună pe şerif, la motel. Directorul le deschise uşa camerei 50. Şeriful, împreună cu două ajutoare, conduse grijuliu cercetarea debaralei, sertarelor şi băii. Sub pat, au găsit un teanc de exemplare din *Wall Street Journal* şi revista *Forbes,* alături de ediţia din ziua precedentă a revistei *Mogul.* Şeriful îl sună pe judecătorul Harkin, îi relată ce găsiseră şi i se spuse să aducă materialele neautorizate la tribunal, fără întîrziere.

Nouă şi cincisprezece şi nici urmă de juriu. Fitch stătea nemişcat pe una dintre băncile din spatele sălii; numai ochii i se zăreau de după ziarul pe care îl ţinea deschis în faţă. Privea îngrijorat spre uşa aflată în apropierea băncii juraţilor, ştiind al naibii de bine că, atunci cînd vor sosi, juratul numărul şapte nu va mai fi Herrera, ci mai degrabă Henry Vu. Vu era destul de suportabil din punctul de vedere al apărării, pentru că era asiatic şi asiaticii nu se prea arătau generoşi cînd era vorba să se cheltuiască bani pentru procese civile. Dar Vu nu era Herrera şi experţii lui Fitch îi spuseseră de multă vreme că acest colonel era de partea sa şi că ar fi avut un cuvînt greu de spus în timpul deliberărilor.

Dacă Marlee şi Nicholas puteau să-l scoată pe Herrera din juriu, bătînd din palme, cine putea fi următorul? Dacă făceau toate astea numai pentru a capta atenţia lui Fitch, se putea spune că aveau deplin succes.

Judecătorul şi avocaţii priveau uimiţi ziarele şi revistele aliniate cu grijă pe biroul lui Harkin. Şeriful dicta, pentru a fi consemnat într-un scurt proces-verbal, unde şi cum găsiseră materialele; după ce îşi încheie relatarea, plecă.

— Domnilor, nu am altă soluţie decît să decid recuzarea domnului Herrera, spuse judecătorul, iar

avocaţii nu făcură nici un comentariu. Herrera a fost rechemat în cameră şi invitat să ia loc pe acelaşi scaun.

— Vă rog să consemnaţi, ceru judecătorul Harkin reporterului curţii. Domnule Herrera, care este numărul camerei dumneavoastră de la motelul Siesta?

— 50.

— Aceste materiale au fost găsite sub patul din camera 50 exact acum cîteva minute, rosti Harkin, fluturînd periodicele. Toate sînt recente şi majoritatea au data de apariţie ulterioară datei de începere a perioadei de izolare.

Herrera rămăsese fără grai.

— Bineînţeles, toate sînt neautorizate, iar unele aduc prejudicii destul de grave.

— Nu sînt ale mele, şopti Herrera, simţind cum se înfurie.

— Înţeleg.

— Cineva le-a pus acolo.

— Cine putea face aşa ceva?

— Nu ştiu. Poate că a fost aceeaşi persoană care v-a dat de ştire.

Interesant, se gîndi Harkin, dar nu era momentul să se ocupe de asta. Atît Cable, cît şi Rohr se întoarseră spre judecător ca pentru a-l întreba: bun, deci cine te-a anunţat?

— Nu putem ignora faptul că acestea au fost descoperite în camera dumneavoastră, domnule Herrera. Din acest motiv, nu am altă soluţie decît să vă exclud din rîndul juraţilor.

Gîndurile lui Frank erau din ce în ce mai limpezi şi erau multe întrebări pe care ar fi dorit să le pună. Dorea să ridice vocea şi să strige la Harkin, dar, dintr-o dată, înţelese că era pe punctul de a-şi redobîndi libertatea. După patru săptămîni de proces şi nouă nopţi la motelul Siesta, putea pleca din tribunal pentru a se întoarce acasă. La ora prînzului avea să se afle pe terenul de golf.

— Nu mi se pare drept, spuse el, cam Cu jumătate de gură, încercînd să nu pară prea insistent.

— Îmi pare foarte rău. Voi studia problema sfidării curţii mai tîrziu. Pentru moment, trebuie să continuăm procesul.

— Cum doriţi, domnule judecător, spuse Frank. Diseară va cina la Vrazel's — fructe de mare şi o întreagă selecţie de vinuri. Mîine îşi va revedea nepotul.

— Un ofiţer vă va conduce înapoi la motel, pentru a vă putea împacheta lucrurile. Vă avertizez să nu relataţi nimănui cele discutate aici — mai ales presei. Sînteţi sub consemnul tăcerii pînă la noi ordine. Înţelegeţi?

— Da, domnule.

Colonelul a fost escortat pe scara din dos, ieşind din tribunal pe uşa din spate, unde şeriful îl aştepta pentru o ultimă şi foarte scurtă călătorie la motelul Siesta.

— În aceste condiţii, voi iniţia o moţiune pentru anularea procesului, rosti Cable, întorcîndu-se spre reporterul curţii. Pe baza presupunerii că juriul ar fi putut fi influenţat negativ de articolul apărut ieri în *Mogul.*

— Moţiunea este respinsă, spuse judecătorul. Altceva? Avocaţii îşi strînseră mîinile şi se ridicară în picioare.

Cei unsprezece juraţi şi cele două rezerve îşi ocupară locurile la cîteva minute după ora zece, sub privirile atente ale celor prezenţi în sală. Scaunul lui Frank, în rîndul al doilea, în stînga, era gol, lucru observat imediat de toată lumea. Judecătorul îi întîmpină pe un ton solemn şi anunţă imediat despre ce era vorba. Ridică în mînă un exemplar din revista *Mogul* apărută cu o zi înainte şi întrebă dacă o văzuse sau citise cineva sau dacă

auziseră cîte ceva despre ce conţinea. Nimeni nu se grăbi să răspundă.

— Pentru motive care au fost făcute cunoscute în biroul meu şi consemnate în procesul-verbal, juratul numărul şapte, Frank Herrera, a fost recuzat şi din acest moment va fi înlocuit de următoarea rezervă, domnul Henry Vu.

În acel moment, Willis îi şopti ceva lui Vu şi acesta se ridică de pe scaunul pliant, urcînd cele patru trepte care duceau spre locul numărul şapte şi devenind astfel un membru oficial al juriului. Shine Royce rămase singurul jurat de rezervă.

Dorind cu disperare să pună lucrurile în mişcare şi să abată atenţia publicului de la juriul său, judecătorul Harkin spuse:

— Domnule Cable, vă rog să chemaţi martorul următor.

Fitch lăsă ziarul cu două palme mai jos, pînă la piept, şi începu să studieze în rînd cu ceilalţi noua alcătuire a juriului. Rămase cu gura căscată de uimire. Era speriat, pentru că Herrera dispăruse, dar era şi fericit, pentru că tipa lui, Marlee, făcuse numai un semn şi împlinise exact ceea ce promisese. Fitch nu putu să nu-l privească pe Easter, care păru să simtă acest lucru, pentru că se întoarse încet şi îi susţinu privirea. Timp de cinci sau şase secunde, care lui Fitch i se părură o eternitate, se cîntăriră unul pe celălalt de la distanţă. Easter era mîndru, părînd să-i spună: „Uite ce pot să fac. Eşti impresionat?" în timp ce chipul lui Fitch părea să-i răspundă: „Da. Acum ce mai doreşti?"

Înainte de începerea procesului, Cable alcătuise o listă cu douăzeci şi doi de martori posibili, toţi purtînd titlul de doctor alături de numele lor şi toţi cu recomandări excelente. Trupa aceasta includea veterani recunoscuţi din alte procese, cercetători cu minţi strălucite, sponsorizaţi de marea industrie a tutunului şi nenumăraţi alţi susţinători întruniţi pentru a contraataca toate cele deja auzite de juriu.

În ultimii doi ani, toţi cei douăzeci şi doi fuseseră audiaţi de Rohr şi ai săi. Nu existau surprize.

Părerea generală era că lovitura cea mai puternică dată de acuzare venise din partea lui Leon Robilio, care pretindea că industria încearcă să-i prindă pe copii în cursă. Cable se gîndi că acolo trebuia să-şi îndrepte primul atac.

— Apărarea o cheamă pe doctorul Denise McQuade, anunţă el.

Femeia intră în sală printr-o uşă laterală şi curtea, dominată de bărbaţi între două vîrste, păru să încremenească în clipa în care ea păşi în faţa barei, îi zîmbi judecătorului care, fără nici un dubiu, îi răspunse la fel, şi în cele din urmă luă loc în boxa martorilor. Doctorul McQuade era o femeie frumoasă, înaltă şi subţire, îmbrăcată cu o rochie roşie scurtă pînă deasupra genunchilor; părul blond era pieptănat sever şi strîns la ceafă. Rosti jurămîntul cu un zîmbet binevoitor pe buze şi, în clipa în care îşi încrucişa picioarele, captă atenţia tuturor. Părea mult prea tînără şi mult prea drăguţă pentru a fi implicată într-o dispută atît de dură.

Cei şase bărbaţi din juriu, în special Jerry Fernandez şi Shine Royce, rezerva, stăteau cu ochii aţintiţi spre ea, urmărind cum îşi trage uşor microfonul mai aproape de gură. Ruj roşu. Unghii lungi, lăcuite în roşu.

Dacă se aşteptau cumva să aibă în faţa lor o simplă femeie fatală, se înşelau amarnic. Cu o voce uşor voalată, îşi prezentă în detaliu pregătirea, nivelul profesional, specializarea şi domeniul în care era expertă. Era psiholog, expert în caracteristici de comportament şi avea propria sa firmă în Tacoma. Scrisese patru cărţi şi aproape patruzeci de articole, iar Wendall Rohr nu obiectă în nici un fel cînd Cable solicită confirmarea doctorului McQuade ca expert.

Ea intră direct în subiect. Publicitatea pătrunde în toate domeniile culturii. Reclamele adresate unui anumit grup de vîrstă sau unei clase sociale sînt, firesc, auzite şi văzute şi de cei care nu fac parte din grupul respectiv. Acest lucru nu poate fi împiedicat. Copiii văd reclamele pentru tutun pentru că ei văd ziare, reviste, panouri publicitare şi reclame luminoase în vitrinele magazinelor, dar asta nu înseamnă că tocmai copiii sînt ţinta acestora. Copiii văd şi reclame de bere la televizor, prezentate adesea de sportivii lor preferaţi. Asta înseamnă, cumva, că firmele producătoare de bere încearcă, pe ascuns, să prindă în cursă generaţia următoare? Bineînţeles că nu. Firmele nu încearcă decît să vîndă mai multă bere pe piaţă. Copiii intră pe fir, dar nu se poate face nimic, decît să se interzică toate reclamele pentru produse agresive. Ţigări, bere, vin, alcool — ce să mai zicem de cafea, ceai şi prezervative, sau de unt? Oare reclamele societăţilor care oferă cărţi de credit încurajează lumea să cheltuiască mai mult şi să economisească mai puţin? Doctorul McQuade insistă asupra faptului că, într-o societate unde libertatea cuvîntului este corect respectată, restricţiile cu privire la publicitate trebuie evaluate cu mare grijă.

Reclamele pentru ţigări nu sînt diferite faţă de altele. Scopul lor este de a face lumea să-şi dorească tot mai mult să cumpere şi să folosească produsul respectiv. Reclamele bune stimulează răspunsul natural de a merge şi a cumpăra ceea ce se prezintă în imagine. Reclamele ineficiente nu reuşesc acest lucru şi, în mod normal, sînt retrase foarte repede. Dădu drept exemplu McDonald's, o companie pe care o studiase; ca din întîmplare, avea la ea un raport, în caz că juriul dorea să-l citească mai atent. Pînă la trei ani, un copil învaţă să murmure, să fluiere sau să cînte toate refrenele folosite de McDonald's. Prima experienţă a unui copil la McDonald's este de neuitat. Nu există

greşeli. Corporaţia cheltuieşte miliarde pentru a-i atrage pe copii înaintea rivalilor săi. Copiii americani mănîncă mai multe grăsimi şi colesterol decît generaţia anterioară. Ei mănîncă mai multe chiftele cu brînză, cartofi prăjiţi şi pizza şi beau mai mult sifon şi băuturi răcoritoare din fructe. Să amendăm McDonald's sau Pizza Hut pentru şiretenia cu care îi atrag pe cei tineri? Să-i punem sub acuzaţie pentru că, din cauza lor, copiii noştri sînt mai graşi?

Nu. Noi, consumatorii, alegem în cunoştinţă de cauză hrana pentru copiii noştri. Nimeni nu poate susţine că alegerea noastră este cea mai bună.

La fel, noi, consumatorii, alegem în cunoştinţă de cauză dacă fumăm sau nu. Sîntem bombardaţi cu reclame pentru mii de produse şi răspundem numai la acelea care ne susţin nevoile şi dorinţele.

Îşi schimba mereu poziţia, punînd cîte un picior peste celălalt la fiecare douăzeci de minute şi fiecare mişcare era observată ca atare de şirurile de avocaţi de la ambele mese şi de către cei şase bărbaţi din juriu; chiar şi femeile erau atente.

Doctorul McQuade era plăcut de privit şi uşor de crezut. Mărturia ei era perfect logică şi ea reuşi să-i convingă pe majoritatea juraţilor.

La contrainterogatoriu, Rohr se duelă cu ea timp de o oră, fără să marcheze nici măcar un punct.

30

Conform spuselor lui Napier şi Nitchman, domnul Cristano de la Justiţie cerea insistent un raport cu privire la ceea ce se întîmplase cu o seară înainte, cînd Hoppy se întîlnise cu Millie pentru ultima vizită personală. „Totul?" întrebă Hoppy. Cei trei stăteau de vorbă, aplecaţi deasupra unei mese şchioape dintr-un local plin de fum, sorbind cafea fierbinte din pahare de hîrtie şi aşteptînd să li

se aducă sandviciurile unsuroase cu caşcaval, la capac.

— Fără detalii personale, spuse Napier, întrebîndu-se dacă exista şi aşa ceva.

Dac-ar fi ştiut ei, se gîndi Hoppy, încă mîndru de sine.

— Ei bine, i-am arătat lui Millie raportul despre Robilio, spuse el, neştiind cît de mult adevăr trebuie să le mărturisească.

— Şi?

— Ei, l-a citit.

— Bineînţeles că l-a citit. Pe urmă ce-a făcut? întrebă Napier.

— Care a fost reacţia ei? întrebă Nitchman.

Sigur, ar fi putut să mintă şi să le spună că ea a fost uimită de raport, că a crezut tot ce scria acolo şi că abia aştepta să-l arate prietenilor ei din juriu. Asta doreau ei să audă. Dar Hoppy nu ştia ce să facă. Minciuna ar fi înrăutăţit şi mai mult lucrurile.

— N-a reacţionat prea bine, începu el, apoi le spuse tot adevărul.

Cînd sosiră sandviciurile, Nitchman plecă să-l sune pe domnul Cristano. Hoppy şi Napier mîncară fără să se privească. Hoppy era ruşinat de eşec. Cu siguranţă că se afla cu un pas mai aproape de închisoare.

— Cînd te mai vezi cu ea? îl întrebă Napier.

— Nu sînt sigur. Judecătorul n-a spus încă nimic. S-ar putea ca procesul să se termine în acest sfîrşit de săptămînă.

Nitchman se întoarse şi îşi reluă locul la masă.

— Domnul Cristano a pornit încoace, rosti el, pe un ton grav şi Hoppy simţi un nod în stomac. Va ajunge diseară, tîrziu şi vrea să vă întîlniţi mîine, dis-de-dimineaţă.

— Sigur.

— Nu e mulţumit.

— Nici eu.

Rohr îşi petrecu ora de pauză pentru prînz în biroul său, împreună cu Cleve, rezolvînd treburile murdare care trebuiau să rămînă secrete. Majoritatea avocaţilor se foloseau de „pîndari" de tipul lui Cleve pentru a oferi bani şi a descoperi cazuri interesante şi pentru a face tot felul de treburi mărunte despre care nu se vorbea nimic la facultate, dar nici unul nu ar fi recunoscut aşa ceva. Avocaţii pledanţi ţin secretă activitatea pîndarilor lor.

Rohr avea mai multe variante. Putea să-i spună lui Cleve să-l dea naibii pe Derrick. Putea să-i plătească lui Derrick Maples douăzeci şi cinci de mii de dolari bani gheaţă şi îi putea promite cîte douăzeci şi cinci de mii pentru fiecare vot în favoarea acuzării, la verdictul final, cu condiţia să fie cel puţin nouă. Asta l-ar fi costat cel mult două sute douăzeci şi cinci de mii — o sumă pe care Rohr era gata s-o plătească. Dar se îndoia foarte serios că Angel Weese i-ar fi putut aduce mai mult de două voturi — pe al său şi, eventual, pe cel al lui Loreen Duke. Ea nu era un lider. Rohr putea să-l convingă pe Derrick să ia legătura cu avocaţii apărării şi apoi să facă în aşa fel încît cei doi să fie prinşi împreună.

Ca rezultat, Angel ar fi fost, probabil, exclusă din juriu, ceea ce nu era în favoarea lui Rohr.

Rohr putea să fixeze un microfon pe corpul lui Cleve, să obţină afirmaţii compromiţătoare din partea lui Derrick şi apoi să-l ameninţe pe băiat cu o acţiune în instanţă, dacă nu făcea presiuni asupra prietenei sale. Era o variantă riscantă, pentru că planul de mituire se înfiripase chiar în biroul lui Rohr.

Au discutat fiecare scenariu în parte, spunîndu-şi părerea ca nişte oameni care mai făcuseră şi altă dată astfel de lucruri. O idee îşi făcu, în cele din urmă, loc.

— Uite ce-o să facem, spuse Rohr. Îi dăm cincisprezece mii acum, îi promitem încă zece după proces şi îl şi, înregistrăm. Vom marca o parte din bancnote, ca să-l putem prinde în cursă mai tîrziu. Îi promitem douăzeci şi cinci de mii pentru celelalte voturi şi, dacă obţinem verdictul, îl aranjăm cînd ne va cere restul. Va fi înregistrat pe bandă şi, dacă face gălăgie, îl amenințăm că anunţăm FBI-ul.

— Îmi place, spuse Cleve. El ia banii, noi obţinem verdictul, el o încurcă. Mi se pare corect.

— Prinde-ţi un microfon şi fă rost de bani. Trebuie să rezolvăm totul în această după-amiază.

Dar Derrick avea alte planuri. S-au întîlnit în salonul de la Resort Casino, un bar întunecat şi trist, plin de ghinionişti care încercau să uite de banii pierduţi, dînd pe gît băuturi ieftine, în vreme ce afară soarele strălucea şi temperatura se îndrepta spre douăzeci de grade.

Derrick nu avea de gînd să se lase păcălit după stabilirea verdictului. Voia cele douăzeci şi cinci de mii pentru Angel imediat, în bani gheaţă, pe faţă şi mai dorea un „depozit", cum îl numea el, pentru fiecare dintre ceilalţi juraţi. Un acont înainte de pronunţarea verdictului. Tot în bani gheaţă, bineînţeles, o sumă corectă şi rezonabilă, de exemplu, cinci mii de fiecare jurat. Cleve făcu socoteala în minte şi greşi. Derrick îşi imagina un verdict în unanimitate, aşa că acontul de cinci mii pentru unsprezece juraţi urca la frumuşica sumă de cincizeci şi cinci de mii de dolari. La aceştia se adăugau banii pentru Angel, iar Derrick voia optzeci de mii pe loc.

Cunoştea o fată care lucra la tribunal şi ea studiase dosarul.

— Voi, băieţi, cereţi de la compania de tutun milioane, spuse el şi fiecare cuvînt era captat de microfonul corporal ascuns în buzunarul cămăşii

lui Cleve. Optzeci de mii nu reprezintă decît o picătură într-un ocean.

— Eşti nebun, spuse Cleve.

— Iar tu eşti necinstit.

— Nici vorbă să-ţi plătim optzeci de mii în bani gheaţă. Aşa cum ţi-am mai spus, cînd e vorba de prea mulţi bani, riscăm să fim prinşi.

— În regulă. Am să discut cu compania de tutun.

— Aşa să faci. Am să citesc relatarea în ziare.

Nu şi-au mai terminat băuturile. Cleve plecă din nou mai repede, dar de data aceasta Derrick nu mai veni după el.

Parada frumuseţii continuă marţi după-amiază cînd Cable o chemă la bară pe doctorul Myra Sprawling-Goode, o negresă care deţinea funcţia de profesor şi cercetător la Rutgers şi care făcu să se întoarcă toate capetele după ea atunci cînd se prezentă pentru a depune mărturie. Avea aproape 1,80 înălţime, era zveltă şi şocantă şi la fel de bine îmbrăcată ca şi predecesoarea ei. Pielea ei măslinie se încreţea uşor cînd le zîmbea juraţilor, iar zîmbetul ei zăbovi ceva mai mult asupra lui Lonnie Shaver, care îi răspunse tot cu un zîmbet.

Cable beneficiase de un buget nelimitat atunci cînd îşi începuse căutările după experţi, aşa că nu era obligat să folosească tipi duri şi rigizi, care nu se pricepeau să atragă oamenii obişnuiţi. O imprimase pe doctorul Sprawling-Good de două ori, pe bandă video, înainte de a o angaja, apoi încă o dată, în timpul depoziţiei făcute de ea în biroul lui Rohr. Ca toţi ceilalţi martori, îşi petrecuse două zile la „frigare", într-un tribunal simulat, cu o lună înainte de începerea procesului. Femeia se aşeză picior peste picior şi toţi cei prezenţi îşi ţinură răsuflarea.

Femeia era profesor de marketing, avea două doctorate şi referinţe impresionante care nu mirau

pe nimeni. Timp de opt ani lucrase în publicitate, pe Madison Avenue, imediat după terminarea facultăţii; după aceea se întorsese la studiu, acolo unde îi era locul. Era expert în publicitatea produselor de larg consum, subiect pe care îl preda la facultate şi continua să-l studieze. Scopul prezenţei sale în proces deveni curînd foarte limpede. Un cinic ar fi putut spune că se afla acolo pentru a crea un efect estetic plăcut, pentru a realiza o legătură invizibilă cu Lonnie Shaver, Loreen Duke şi Angel Weese, pentru a-i face să se simtă mîndri că un alt afro-american era perfect capabil să exprime păreri documentate în acest proces crucial.

De fapt, se afla acolo datorită lui Fitch. Cu şase ani mai înainte, după spaima trasă în New Jersey, unde un juriu deliberase timp de trei zile înainte de a se întoarce în sală cu un verdict în favoarea apărării, Fitch pusese la punct un plan pentru a găsi o cercetătoare frumoasă, de preferat de la o universitate celebră, care să ia o grămadă de bani şi să studieze reclamele pentru ţigări şi efectele lor asupra adolescenţilor. Parametrii acestui proiect erau vag definiţi de sursa banilor şi Fitch spera că studiul i-ar putea fi util, într-o bună zi, într-un proces.

Doctorul Sprawling-Goode nu auzise niciodată de Rankin Fitch. Primise o bursă de opt sute de mii de dolari de la Institutul de Cercetare a Produselor de Larg Consum, un rezervor de aur cenuşiu necunoscut pînă atunci, cu sediul în Ottawa şi care urmărea, după cum se spunea în prezentare, studiul tendinţelor de piaţă pentru mii de produse. Ea ştia foarte puţine lucruri despre Institutul de Cercetare a Produselor de Larg Consum. La fel şi Rohr. El şi detectivii săi făceau cercetări de doi ani. Era un institut privat, protejat într-o oarecare măsură de legile canadiene şi susţinut material de companii producătoare de bunuri de larg consum, dintre care nici una nu părea să fabrice ţigări.

Rezultatele cercetărilor ei erau cuprinse într-un raport frumos prezentat, legat, gros de două degete pe care Cable reuşise să-l impună ca probă în proces. El se alătură altor materiale, pe lista probelor oficiale. Proba numărul optzeci şi patru, mai exact, pe lîngă cele circa douăzeci de mii de pagini luate deja în evidenţă şi pe care juriul trebuia să le parcurgă în timpul deliberărilor.

Ca urmare a unei pregătiri serioase şi eficiente a terenului, cercetările ei au avut rezultate succinte şi deloc surprinzătoare. Cu cîteva excepţii, definite clar, toate reclamele pentru produse de larg consum se adresează tinerilor adulţi. Maşini, pastă de dinţi, săpun, fulgi de cereale, bere, băuturi răcoritoare, aparate casnice, parfum — toate produsele cel mai des prezente în reclame se adresează cu precădere tinerilor adulţi. Acelaşi lucru este valabil şi pentru ţigări. Sigur, ele sînt prezentate drept produsele alese de tineri frumoşi şi zvelţi, activi şi lipsiţi de griji, bogaţi şi strălucitori. Dar la fel se întîmplă cu nenumărate alte produse.

În continuare, doctorul Sprawling-Goode se referi la mai multe exemple concrete, începînd cu automobilele. Cînd aţi văzut ultima dată la televizor o reclamă pentru o maşină sport, la al cărei volan să se afle un bărbat gras, de cincizeci de ani? Sau o minicamionetă condusă de o femeie casnică, grasă, cu şase copii şi un cîine jigărit care să scoată capul pe geam? Aşa ceva nu se întîmplă niciodată. Bere? Zece tineri urmăresc la televizor supercupa la baseball. Majoritatea au părul bogat, maxilare puternice, blugi noi şi stomacul plat. Nu aceasta e realitatea, dar publicitatea are succesul garantat.

Depoziţia ei deveni şi mai amuzantă în continuare. Pasta de dinţi? Aţi văzut vreodată o femeie urîtă, cu dinţii stricaţi, rînjind la dumneavoastră prin televizor? Bineînţeles că nu. Toţi au o dantură perfectă. Chiar şi reclamele

pentru produse împotriva acneei folosesc adolescenţi cu două-trei coşuri, nu mai mult.

Zîmbea cu uşurinţă şi chiar chicotea din timp în timp la propriile ei comentarii. Juraţii zîmbeau o dată cu ea. Făcea o impresie din ce în ce mai puternică asupra lor.

Dacă reclama de succes depinde de atragerea tinerilor adulţi, de ce nu ar avea şi companiile producătoare de tutun dreptul să o folosească?

Zîmbetul îi pieri cînd Cable o rugă să se refere la atragerea copiilor prin reclame. Femeia afirmă că nici ea, nici echipa ei nu descoperiseră dovezi în acest sens, deşi studiaseră mii de reclame pentru ţigări din ultimii patruzeci de ani. Priviseră, cercetaseră şi catalogaseră fiecare reclamă pentru ţigări folosită în epoca televiziunii. În paranteză fie spus, ea observase că fumatul înregistrase o creştere de cînd astfel de reclame fuseseră interzise la televiziune. Îşi petrecuse aproape doi ani căutînd dovezi ale faptului că se încearcă atragerea copiilor, pentru că, la începutul cercetării, pornise cu această idee preconcepută. Dar, pur şi simplu, nu era adevărat.

După părerea ei, singurul mod de a-i împiedica pe copii să fie influenţaţi de reclamele pentru ţigări era acela de a le interzice pe toate — panouri, afişe în autobuze, ziare, reviste, broşuri. Iar, în opinia ei, asta nu ar face decît să încetinească vînzările. Nu ar avea nici un fel de impact asupra fumatului în rîndurile minorilor.

Cable îi mulţumi, ca şi cum ar fi venit acolo din propria ei iniţiativă. Femeia primise deja şaizeci de mii de dolari pentru a depune mărturie şi urma să mai încaseze încă cincisprezece mii. Rohr, care nu era nici pe departe un gentleman, cunoştea riscurile unui atac la adresa acestei frumoase femei în inima Sudului. În loc de asta, încercă să testeze terenul. Avea multe întrebări de pus cu privire la Institutul de Cercetare a Produselor de Larg Consum şi la cele opt sute de mii pe care îi plătise

pentru acest studiu. Ea îi spuse tot ce ştia. Era o instituţie academică, menită să cerceteze tendinţe şi să formuleze politici economice. Era susţinută material de corporaţii industriale private.

— Există printre ele şi companii producătoare de tutun?

— Din cîte ştiu eu, nu.

— Poate că unele filiale ale acestor companii?

— Nu cred.

Rohr o întrebă despre companiile legate de producătorii de tutun, de companiile înrudite, afiliate, de diviziuni şi conglomerate despre care ea nu ştia nimic.

Nu ştia nimic, pentru că aşa plănuise Fitch.

Urma lui Claire luă o întorsătură neaşteptată joi dimineaţă. Fostul prieten al unei prietene de-a lui Claire acceptă o mie de dolari bani gheaţă şi le spuse că fosta lui iubită lucra acum în Greenwich Village, ca ospătăriţă, sperînd să se afirme în serialele de televiziune. Fosta lui iubită lucrase împreună cu Claire la Mulligan's şi se pare că erau bune prietene. Swanson luă avionul spre New York, ajunse joi după-amiază, tîrziu şi luă taxiul spre un mic hotel din SoHo, unde plăti cu bani gheaţă pentru o noapte şi începu să dea telefoane. O găsi pe Beverly la lucru, într-o pizzerie. Ea răspunse grăbită.

— Beverly Monk? întrebă Swanson, imitînd, cît putu de bine, vocea lui Nicholas Easter. O ascultase de nenumărate ori înregistrată.

— Chiar ea. Cine întreabă?

— Sînteţi Beverly Monk, cea care lucra la Mulligan's, în Lancaster?

— Da, răspunse ea, după o pauză. Cine întreabă?

— Sînt Jeff Kerr, Beverly. Nu ne-am mai auzit de mult.

Swanson şi Fitch bănuiau că, după plecarea lui Claire şi Jeff din Lawrence, nu păstraseră legătura cu Beverly.

— Cine? insistă ea şi Swanson se simţi uşurat.

— Jeff Kerr. Ştii, eram prieten cu Claire. Eram student la drept.

— A, da, spuse ea ca şi cum şi-ar fi amintit ceva, dar nu era prea sigură.

— Uite, sînt în oraş şi mă întrebam dacă nu cumva ai mai vorbit cu Claire de curînd.

— Nu înţeleg, spuse ea încet, încercînd evident să lege numele de figuri şi să se lămurească despre cine era vorba şi de ce se afla acolo.

— Mda, e o poveste lungă, dar eu şi Claire ne-am despărţit acum şase luni. Încerc să dau de ea.

— N-am mai vorbit cu Claire de patru ani.

— Aha, înţeleg.

— Uite ce e, sînt ocupată. Poate vorbim altă dată.

— Sigur că da.

Swanson închise şi îl sună pe Fitch. Hotărîră că merita să rişte să se apropie de Beverly cu bani şi s-o întrebe de Claire. Dacă nu vorbiseră de patru ani, era imposibil s-o găsească imediat pe Marlee şi s-o anunţe că luaseră legătura cu ea. Swanson trebuia s-o urmărească şi să aştepte pînă a doua zi.

Fiecare consultant în probleme de juriu avea obligaţia de a pregăti pentru Fitch cîte un raport de o pagină, la sfîrşitul fiecărei zile. O pagină, text bătut la maşină, la două rînduri, clar, fără cuvinte care să depăşească patru silabe şi care să expună limpede impresiile expertului despre martorii zilei şi modul în care depoziţia lor fusese primită de juriu. Fitch pretindea păreri oneste şi îşi critica experţii, ori de cîte ori limbajul era prea blînd. Insista pe pesimism. Rapoartele trebuiau să ajungă pe biroul lui exact la o oră după ce judecătorul Harkin anunţa retragerea curţii pînă a doua zi.

Rapoartele de miercuri despre Jankle mergeau de la rău la foarte rău, dar rezumatele de joi, despre doctorul Denise McQuade şi doctorul Myra Sprawling-Good, nu se zgîrceau cu laudele. Pe lîngă înseninarea unui tribunal plin de bărbaţi plicticoşi, îmbrăcaţi în costume de culoare închisă, amîndouă femeile se descurcaseră foarte bine la bară. Juraţii fuseseră atenţi şi păruseră să creadă ceea ce auzeau. Mai ales bărbaţii.

Totuşi, Fitch nu era liniştit. Nu se mai simţise niciodată atît de rău în acest punct al unui proces. Apărarea pierduse unul dintre cei mai înfocaţi susţinători ai săi, o dată cu plecarea lui Herrera. Presa financiară din New York declarase imediat că apărarea era la ananghie şi că nu-şi ascundea îngrijorarea cu privire la un verdict în favoarea reclamantei. Articolul lui Barker din *Mogul* fusese punctul fierbinte al săptămînii. Luther Vandermeer, de la Trellco, cel mai viclean şi mai influent dintre cei patru directori executivi, îl sunase la prînz şi îi aruncase cuvinte grele. Juriul era izolat şi, cu cît se lungea procesul, cu atît mai înfuriaţi aveau să fie juraţii, aruncînd vinovăţia pe umerii părţii care îşi chema acum martorii.

A zecea noapte de sechestrare trecu fără nici un incident. Nici un fel de amoruri interzise. Nici drumuri neautorizate pînă la cazinou. Nici exerciţii spontane de yoga, cu incantaţii strigate în gura mare. Nimeni nu plîngea după Herrera. Îşi făcuse bagajele în cîteva minute şi plecase, spunîndu-i şerifului de zeci de ori că i se întinsese o cursă şi că jura să afle tot adevărul.

Un turneu de şah fu organizat pe neaşteptate în sufragerie, după cină. Herman avea o tablă de şah marcată în Braille, cu spaţii numerotate şi, cu o seară înainte, îl bătuse pe Jerry în unsprezece partide consecutive. S-au provocat la joc unii pe alţii, iar soţia lui Herman a adus în sufragerie tabla

de joc. Lumea s-a strîns imediat. În mai puţin de o oră, Herman îl învinse de trei ori la rînd pe Nicholas, apoi pe Jerry de alte trei ori şi pe Vu în acelaşi fel, cu toate că Henry Vu nu mai jucase niciodată acest joc. Au urmat încă trei victorii în faţa lui Willis şi se pregătea să joace din nou cu Jerry, de această dată pentru o mică sumă de bani, cînd Loreen Duke intră în cameră după o nouă porţie de desert. Jucase şi ea şah, pe cînd era copil, cu tatăl ei. Cînd îl bătu pe Herman, în prima partidă, nimeni nu simţi nici o părere de rău pentru sărmanul nevăzător. Au continuat să joace pînă la ora de culcare.

Phillip Savelle se afla, ca de obicei, în camera lui. Vorbea rar, în timpul meselor de la motel şi al pauzelor de cafea din camera juriului, dar era foarte mulţumit să stea cu nasul într-o carte şi să ignore pe toată lumea.

Nicholas încercase de două ori să se apropie de el, dar fără succes. Tipului nu-i plăcea bîrfa şi nu dorea să se ştie nimic despre el.

31

După aproape douăzeci de ani de pescuit crevete, Henry Vu reuşea rareori să doarmă după ora patru şi jumătate dimineaţa. Îşi luă ceaiul devreme, vineri dimineaţă şi, cum colonelul plecase, rămase singur la masă, răsfoind un ziar. Nu după multă vreme sosi şi Nicholas. Aşa cum făcea adesea, Nicholas trecu repede peste obişnuitul schimb de amabilităţi şi îl întrebă pe Vu despre fiica sa, care studia la Harvard. Era un motiv de imensă mîndrie şi ochii lui Henry sclipeau cînd îi vorbi despre ultima scrisoare primită de la ea.

Ceilalţi veneau şi plecau. Conversaţia se întorcea spre Vietnam şi război. Pentru prima dată,

Nicholas îi mărturisi lui Henry că tatăl lui fusese ucis acolo, în 1972. Nu era adevărat, dar Henry rămase foarte impresionat. După plecarea celorlalţi, Nicholas îl întrebă:

— Deci, ce crezi despre procesul acesta?

Henry sorbi pe îndelete din ceaiul în care pusese foarte mult lapte şi se linse pe buze.

— Crezi că e bine să vorbim despre asta?

— Bineînţeles. Sîntem numai noi doi. Toată lumea vorbeşte, Henry. Aşa sînt juraţii. Toţi, în afară de Herman.

— Ce cred ceilalţi?

— Cred că majoritatea dintre noi sîntem nepărtinitori. Lucrul cel mai important este să rămînem uniţi. E crucial ca acest juriu să dea un verdict, de preferinţă în unanimitate, dar măcar de nouă voturi la trei, indiferent în ce direcţie. Ar fi dezastruos să ne împotmolim.

Henry îşi mai turnă o ceaşcă de ceai şi rămase pe gînduri. Înţelegea engleza perfect, vorbea foarte bine, deşi cu un uşor accent străin şi nu prea cunoştea legile.

— De ce? întrebă el. Avea încredere în Nicholas, ca majoritatea juraţilor, de altfel, pentru că Nicholas fusese student la drept şi înţelegea incredibil de uşor faptele, problemele şi tot ceea ce le scăpa celorlalţi.

— E foarte simplu. Acesta e cel mai mare dintre procesele împotriva tutunului, mai important decît cele de la Gettysburg, Iwo Jima, Armageddon. Aici, ambele tabere şi-au adus artileria grea. Trebuie să existe un cîştigător şi trebuie să existe un învins. Clar şi hotărît. Aici trebuie să se decidă dacă trebuie sau nu să dăm vina pe companiile producătoare de tutun. Noi trebuie să luăm această decizie. Noi am fost aleşi şi de noi depinde verdictul.

— Înţeleg, spuse Henry dînd din cap, încă nelămurit.

— Cel mai rău ar fi să ne împotmolim, să ne împărţim în două tabere şi să forţăm anularea procesului.

— Ce ar fi aşa de rău în asta?

— Frica de responsabilitate. Am lăsa juriul următor să scoată castanele din foc. Dacă ne împotmolim şi plecăm acasă, fiecare tabără va trebui să cheltuiască milioane, pentru că vor fi obligaţi să revină peste doi ani şi să o ia de la început. Acelaşi judecător, aceiaşi avocaţi, aceiaşi martori, totul va fi la fel, cu excepţia juriului. Iar noi vom spune că n-am fost suficient de realişti pentru a lua o hotărîre, dar următorii juraţi din Harrison vor fi mai deştepţi.

Henry se aplecă uşor în dreapta lui, spre Nicholas.

— Tu ce vei face? îl întrebă el, exact în clipa în care Millie Dupree şi doamna Gladys Card intrară chicotind, îndreptîndu-se spre masa pe care se afla cafeaua. Schimbară cîteva fraze cu bărbaţii, apoi plecară s-o vadă pe Katie în „Spectacolul zilei". O adorau pe Katie.

— Ce vei face? şopti iarăşi Henry, cu ochii spre uşă.

— Nu ştiu acum, dar nu contează. Important este să fim uniţi. Toţi.

— Ai dreptate, spuse Henry.

În cursul procesului, Fitch se obişnuise să-şi facă de lucru la birou, cu ochii pe telefon, pînă la încheierea fiecărei şedinţe. Rareori îl scăpa din ochi. Ştia că ea va suna vineri dimineaţă, deşi nu avea habar ce şmecherie sau plan îi mai pregătea.

La opt fix, Konrad sună prin interfon şi îi întrerupse momentul de reflecţie, spunîndu-i doar atît:

— E ea.

Fitch se repezi la telefon.

— Bună, îi spuse el, amabil.

— Salut, Fitch. Fii atent, cine crezi că îl deranjează pe Nicholas acum?

El îşi înăbuşi un geamăt şi strînse pleoapele.

— Nu ştiu, îi răspunse.

— Vreau să spun că tipul ăsta îl calcă pe nervi pe Nicholas. S-ar putea să fim nevoiţi să-i facem vînt.

— Cine? întrebă Fitch rugător.

— Lonnie Shaver.

— Ah! La naiba! Nu puteţi face asta!

— Vai de mine, Fitch!

— N-o face, Marlee! Fir-ar să fie!

Ea tăcu, lăsîndu-l pradă disperării.

— Cred că eşti foarte ataşat de Lonnie, îi spuse după cîteva clipe.

— Trebuie să încetezi jocul ăsta, Marlee, ai înţeles? Aşa nu mai ajungem nicăieri!

Fitch era conştient de tonul său disperat, dar nu se mai putea abţine.

— Nicholas are nevoie de armonie în juriu. Asta e tot. Lonnie e ca un spin.

— Nu face asta, te rog. Hai să discutăm.

— Discutăm, Fitch, dar nu prea mult.

Fitch respiră adînc o dată şi încă o dată.

— Jocul e aproape de final, Marlee. Te-ai distrat cum ai vrut, acum ce mai vrei?

— Ai ceva de scris?

— Bineînţeles.

— E o clădire pe strada Fulton, la numărul 120. Cărămidă albă, două etaje — o clădire veche, împărţită în birouri mici. Sus, la etaj, biroul numărul 16 este al meu, cel puţin pentru încă o lună. Nu e grozav, dar acolo ne vom întîlni.

— Cînd?

— Într-o oră. Numai noi doi. Te voi urmări cînd vii şi cînd pleci şi, dacă văd vreo gorilă de-a ta, nu voi mai vorbi niciodată.

— Bineînţeles. Cum doreşti.

— Şi am să mai verific dacă ai microfoane sau vrei să înregistrezi ceva.

— Nu va fi cazul.

Absolut toţi avocaţii din echipa lui Cable erau de părere că Rohr pierduse prea mult timp cu oamenii lui de ştiinţă; în total nouă zile întregi. Dar, în primele şapte, juriul putuse pleca acasă în fiecare seară. Starea de spirit era cu totul diferită acum. De aceea hotărîseră să aleagă numai doi experţi, cei mai buni, şi să termine cît mai repede.

Hotărîseră de asemenea să ignore problema dependenţei create de nicotină, ceea ce însemna o schimbare radicală faţă de apărarea obişnuită în cazurile de acest fel. Cable şi echipa lui studiaseră cu atenţie fiecare dintre cele şaisprezece procese anterioare. Vorbiseră cu mai mulţi juraţi care dăduseră verdictele respective şi ei afirmaseră, nu o dată, că punctul slab al apărării era chemarea unor experţi care veneau cu tot felul de teorii fanteziste pentru a dovedi că, de fapt, nicotina nu produce dependenţă. Toată lumea ştia că nu era adevărat. Şi cu asta, basta.

Nu încercaţi să-i convingeţi pe juraţi de contrariu.

Decizia necesita aprobarea lui Fitch, pe care acesta le-o dădu în cele din urmă, deşi fără prea mult entuziasm.

Primul martor de vineri dimineaţă a fost un şoarece de bibliotecă, cu părul vîlvoi, cîteva fire de barbă roşie şi ochelari cu dioptrii mari. Concursul de frumuseţe luase sfîrşit. Bărbatul era doctorul Gunther şi, după părerea sa, fumatul nu produce cancer. Numai 10% dintre fumători se îmbolnăvesc de cancer, deci, ce se întîmplă cu ceilalţi 90%? Deloc surprinzător, doctorul Gunther avea la îndemînă un teanc de studii şi rapoarte şi abia aştepta să ia bagheta şi să se aşeze lîngă trepied, în faţa juraţilor, pentru a le relata dintr-o suflare ultimele sale descoperiri.

Gunther nu se afla acolo pentru a demonstra ceva. Treaba lui era să-i contrazică pe doctorul Hilo Kilvan şi pe doctorul Robert Bronsky, experţii acuzării, şi pentru a încîlci lucrurile, astfel încît juraţii să aibă mari dubii în legătură cu măsura în care fumatul reprezenta un pericol mortal. El nu putea dovedi că fumatul nu produce cancer la plămîni şi arătă că în acelaşi timp nici o cercetare nu dovedise în mod absolut că l-ar produce. „Sînt necesare alte cercetări", spunea el la fiecare zece minute.

Pentru cazul că ea l-ar fi urmărit, Fitch străbătu pe jos ultimii metri pînă la numărul 120 de pe strada Fulton, o plimbare plăcută pe trotuarul umbros, printre frunzele care începeau să cadă. Clădirea se afla în cartierul vechi al oraşului, foarte aproape de golf, una dintr-un rînd de case cu două etaje, văruite cu grijă şi părînd să adăpostească, în cea mai mare parte, birouri. José primise ordin să-l aştepte trei străzi mai încolo.

Nici vorbă de microfon sau sistem de înregistrare. Ea îl dezvăţase de acest obicei la ultima lor întîlnire, pe chei. Fitch era singur, curat, fără aparate de fotografiat sau agenţi care să-l aştepte prin apropiere. Se simţea eliberat.

Trebuia să supravieţuiască prin înţelepciune şi agerime, dar savura provocarea.

Urcă scara veche, de lemn crăpat, şi se opri în faţa uşii biroului ei, pe care nu stătea scris nimic; constată că nici pe celelalte uşi de pe palierul strîmt nu exista nici o firmă şi bătu uşor.

— Cine e? se auzi vocea ei.

— Rankin Fitch, răspunse el, suficient de tare pentru a fi auzit.

Se auzi zăvorul tras şi Marlee îşi făcu apariţia într-un flanel gri şi o pereche de blugi; nu-i zîmbi şi nu-l salută în nici un fel. Închise uşa în urma lui Fitch, o încuie şi se îndreptă spre masa ieftină,

pliantă, de închiriat. Fitch studie camera — o odăiţă fără ferestre, cu o singură uşă, cu vopseaua scorojită pe pereţi; singurele mobile erau trei scaune şi o masă.

— Drăguţ loc, comentă el, observînd petele de igrasie de pe tavan.

— E curat, Fitch. Nu există telefoane pe care să le poţi pune sub urmărire, nici găuri de ventilare pentru videocamere ascunse, nici microfoane în pereţi. Am s-o verific în fiecare dimineaţă şi, dacă descopăr vreo dovadă că ai trecut pe aici, am să ies pe uşă şi n-am să mă mai întorc niciodată.

— Ai o foarte proastă impresie despre mine.

— Asta meriţi.

Fitch îşi ridică din nou privirea spre tavan, apoi se uită spre podea.

— Îmi place aici.

— E un loc numai bun pentru ce-mi trebuie mie.

— La ce-ţi trebuie?

Poşeta ei era singurul obiect de pe masă. Ea scoase de acolo acelaşi senzor de data trecută şi îl controlă pe Fitch de sus pînă jos.

— Zău aşa, Marlee, protestă el. Ţi-am promis.

— Mda, ce să zic! Eşti curat. Ia loc, îi spuse, făcînd un semn cu capul spre cele două scaune aşezate de o parte a mesei.

Fitch apucă scaunul pliant şi îl scutură; era atît de fragil încît, pentru o clipă, se temu că nu va rezista sub greutatea lui. Se aşeză încet şi se aplecă puţin, sprijinindu-se cu coatele pe masă. Nici aceasta nu era prea stabilă, aşa că poziţia lui Fitch era complet nesigură.

— Eşti pregătită să vorbim despre bani? o întrebă el cu un rînjet diabolic.

— Da. E o afacere simplă, zău aşa, Fitch. Îmi transferi o grămadă de bani în cont, iar eu îţi promit să-ţi dau un verdict.

— Cred că ar trebui să aşteptăm pînă la pronunţarea verdictului.

— Ştii că nu sînt aşa de proastă.

Masa pliantă avea un metru lăţime. Fitch se folosea adesea de statura sa masivă, de priviri şi de barbişonul sinistru pentru a-i intimida pe cei din jur, mai ales pe tinerii avocaţi de la firmele pe care le angaja. Marlee nu arăta prin nimic că s-ar fi simţit cît de cît intimidată. Fitch îi admira atitudinea. Fata îl privea drept în ochi, fără să clipească, şi asta complica lucrurile.

— Atunci nu există garanţii, spuse el. Juraţii sînt imprevizibili. S-ar putea să-ţi dăm banii...

— Las-o moartă, Fitch. Amîndoi ştim că banii se vor plăti înainte de verdict.

— Cîţi bani?

— Zece milioane.

El şuieră scurt, ca şi cum ar fi înghiţit o minge de golf, şi începu să tuşească violent, ridicînd coatele şi dîndu-şi ochii peste cap; tremura carnea pe el de uimire.

— Cred că glumeşti, reuşi să-i răspundă răguşit, căutînd în jur o cană de apă sau nişte pastile sau ceva care să-l ajute să treacă peste acest şoc teribil.

Ea privi spectacolul cu calm, fără să clipească, fără să-l piardă din ochi.

— Zece milioane, Fitch. E o nimica toată. Fără negocieri.

El începu din nou să tuşească şi se înroşi la faţă. În cele din urmă, reuşi să se calmeze şi se gîndi la un posibil răspuns. Bănuise că va fi vorba de milioane şi ştia că ar părea o prostie să încerce să negocieze o reducere a sumei, ca şi cum clientul său nu şi-ar fi putut permite atît de mult. Probabil că ea cunoştea ultimele cifre trimestriale de afaceri ale celor patru companii.

— Cît aveţi în fond? întrebă ea şi, din instinct, Fitch miji ochii. Din cîte observase, ea încă nu clipise.

— Ce anume? întrebă el.

Nimeni nu ştia despre existenţa fondului!

— Fondul, Fitch. Nu te juca cu mine. Ştiu totul despre micuţul vostru fond dubios. Vreau zece

milioane transferate din fond într-o bancă din Singapore.

— Nu cred că pot face aşa ceva.

— Poţi face tot ce vrei, Fitch. Lasă joaca. Hai să ne înţelegem acum şi să ne vedem de treburile noastre.

— Dar dacă îţi transferăm cinci acum şi cinci după verdict?

— Renunţă, Fitch. Zece milioane, acum. Nu-mi place ideea de a umbla după tine, ca să-mi recuperez ultima rată, după proces. Nu ştiu de ce, dar am impresia că ar fi o pierdere de vreme.

— Cînd vrei să se facă transferul?

— Nu-mi pasă. Ai numai grijă să primesc banii înainte ca juriul să ia o hotărîre. Altfel, aranjamentul cade.

— Ce se întîmplă dacă aranjamentul cade?

— Una din două. Ori Nicholas face în aşa fel încît juriul să nu poată lua o hotărîre unitară, ori aranjează nouă voturi la trei pentru acuzare.

Masca de convenienţă se fisură în dreptul frunţii şi două cute adînci apărură pe faţa lui Fitch, care reflecta la aceste previziuni spuse cu atîta naturaleţe — Fitch nu se îndoi de ceea ce putea face Nicholas, pentru că nici Marlee nu se îndoia. Se frecă încet la ochi. Jocul luase sfîrşit. Gata cu reacţiile exagerate la orice spunea ea. Gata cu uimirea prefăcută faţă de pretenţiile ei. Ea controla situaţia.

— Ne-am înţeles, spuse el. Noi vom transfera banii conform instrucţiunilor tale. Totuşi, trebuie să te avertizez că transferarea telegrafică a banilor ar putea să dureze.

— Eu ştiu mai multe decît tine despre cum se transferă banii telegrafic, Fitch. Am să-ţi explic cum trebuie să faci. Mai tîrziu.

— Da, doamnă.

— Deci, ne-am înţeles?

— Da, spuse el întinzînd mîna peste masă. Ea i-o strînse fără vlagă. Amîndoi zîmbiră, gîndindu-se

la absurditatea situaţiei. Doi escroci îşi strîngeau mîinile, pecetluind o înţelegere care nu putea fi aplicată prin tribunal, pentru că nici un tribunal nu avea să afle vreodată despre ea.

Apartamentul lui Beverly Monk era o mansardă aflată la etajul al cincilea al unei magazii murdare din Village, pe care ea o împărţea cu alte patru actriţe fără slujbă. Swanson porni în urma ei spre cafeneaua de la colţul străzii şi aşteptă pînă cînd ea se aşeză la o masă de lîngă geam, cu un espresso, un covrig dulce şi un ziar cu rubrică de anunţuri în faţă. Se apropie de ea şi, cu spatele la celelalte mese, o întrebă:

— Scuzaţi-mă. Sînteţi Beverly Monk?

Ea tresări, îşi ridică privirea şi îi răspunse:

— Da. Cine sînteţi dumneavoastră?

— Un prieten al lui Claire Clement, răspunse el repede şi se strecură pe scaunul aflat în faţa ei.

— Luaţi loc, spuse ea. Ce doriţi?

Era nervoasă, dar localul era plin. Era în siguranţă, se gîndi ea. Iar bărbatul părea destul de drăguţ.

— Informaţii.

— Dumneavoastră m-aţi sunat ieri, nu-i aşa?

— Da, aşa este. Am minţit, spunînd că sînt Jeff Kerr. Nu era adevărat.

— Atunci, cine sînteţi?

— Mă numesc Jack Swanson. Lucrez pentru nişte avocaţi din Washington.

— Claire are cumva probleme?

— Nici vorbă de aşa ceva.

— Atunci ce doriţi?

Swanson îi prezentă o versiune prescurtată despre citarea lui Claire ca jurat într-un mare proces şi obligaţia lui de a afla cîte ceva despre trecutul unor posibili juraţi. De această dată, vorbi despre un caz de contaminare chimică a unui teren

din Houston, unde erau în joc milioane şi de aici şi faptul că scormoneau atît de adînc.

Swanson şi Fitch riscau pe două planuri. În primul rînd, Beverly îşi amintise cu greu de numele lui Jeff Kerr cînd vorbise cu ea la telefon, cu o zi înainte. Al doilea era că fata spusese că nu mai vorbise cu Claire de patru ani. Ei presupuneau că ambele afirmaţii erau adevărate.

— Plătim orice informaţie, spuse Swanson.

— Cît?

— O mie de dolari bani gheaţă ca să-mi spuneţi tot ce ştiţi despre Claire Clement, anunţă Swanson şi scoase repede din buzunarul hainei un plic pe care îl puse pe masă.

— Sînteţi sigur că nu are probleme? întrebă Beverly, cu ochii aţintiţi spre mina de aur din faţa ei.

— Sînt sigur. Luaţi banii. Dacă n-aţi văzut-o de patru ani, ce vă pasă?

Asta cam aşa e, se gîndi Beverly. Apucă plicul şi îl înghesui în poşetă.

— Nu sînt prea multe de spus.

— Cît timp aţi lucrat împreună?

— Şase luni. Eu eram deja chelneriţă la Mulligan's cînd s-a angajat. Am devenit prietene. Apoi, eu am plecat din oraş şi m-am îndreptat spre est. Am sunat-o o dată, pe cînd locuiam în New Jersey, apoi nu ştiu cum s-a făcut, dar am cam uitat una de cealaltă.

— Îl cunoşteaţi pe Jeff Kerr?

— Nu. În vremea aceea nu se întîlnea cu el. Mi-a vorbit despre el mai tîrziu, după ce am plecat din oraş.

— Avea alţi prieteni, bărbaţi şi femei?

— Da, sigur că da. Nu-mi cereţi să le spun numele. Am plecat din Lawrence acum patru, poate cinci ani, nici nu mai ştiu cînd.

— Nu puteţi să-mi spuneţi numele nici unui prieten? Beverly bău o gură de cafea espresso şi reflectă cîteva clipe. Apoi rosti dintr-o suflare trei

nume ale unor persoane care lucraseră cu Claire. Una fusese verificată, fără rezultate. Alteia i se căuta urma în acel moment. Una nu fusese găsită.

— Unde a făcut Claire colegiul?

— Undeva în Midwest.

— Nu ştiţi numele şcolii?

— Nu prea cred. Claire nu prea vorbea despre trecutul ei. Aveai impresia că se întîmplase ceva groaznic cîndva, demult, şi ea nu voia să vorbească despre asta. M-am gîndit că poate fusese vorba despre o iubire ratată, poate chiar o căsnicie sau necazuri cu familia, o copilărie nefericită sau cam aşa ceva. Dar n-am aflat niciodată.

— A vorbit cu cineva despre asta?

— Din cîte ştiu eu, nu.

— Ştiţi din ce oraş venea?

— Spunea că a călătorit mult. Repet, nu-i puneam prea multe întrebări.

— Era din zona Kansas City?

— Nu ştiu.

— Sînteţi sigură că numele ei adevărat era Claire Clement?

Beverly dădu înapoi şi se încruntă.

— Credeţi că poate nu era aşa?

— Avem motive să credem că se numea altfel înainte de a sosi în Lawrence, Kansas. Vă amintiţi ceva despre un alt nume?

— Eu am presupus întotdeauna că o cheamă Claire. De ce să-şi fi schimbat numele?

— Asta am vrea să ştim şi noi, răspunse Swanson şi scoase din buzunar un carneţel micuţ, verificînd o listă cu cîteva probleme. Beverly părea să fie încă un drum închis.

— Aţi fost vreodată în apartamentul ei?

— O dată sau de două ori. Găteam împreună şi ne uitam la filme. Ea nu prea dădea petreceri, dar m-a invitat o dată cu nişte prieteni.

— Apartamentul ei avea ceva deosebit?

— Mda. Era foarte drăguţ, un apartament de lux, modern, bine mobilat. Era evident că are bani

din alte surse decît Mulligan's. Adică, vreau să spun că acolo primeam trei dolari pe oră, plus bacşişurile.

— Deci avea bani?

— Da. Mult mai mulţi decît noi, ceilalţi. Dar, repet, era foarte secretoasă. Claire era o bună amică şi o companie amuzantă. Dar nu era bine să pui prea multe întrebări.

Swanson insistă asupra altor detalii şi nu obţinu nimic. Îi mulţumi fetei pentru ajutor, iar ea îi mulţumi pentru bani; cînd el se ridică să plece, Beverly se oferi să dea nişte telefoane. Era evident că vrea bani mai mulţi. Swanson acceptă, dar o avertiză să nu destăinuiască nimănui ceea ce făcea.

— Nu vă faceţi griji, doar sînt actriţă, nu? E floare la ureche.

El îi lăsă o carte de vizită cu numărul de la hotelul din Biloxi scris pe spate.

Hoppy se gîndea că domnul Cristano e puţin cam dur. Dar, în fond, situaţia era din ce în ce mai gravă, după spusele acelor misterioşi domni de la Washington cărora domnul Cristano trebuia să le dea socoteală. La Justiţie se discuta, nici mai mult, nici mai puţin, decît despre renunţarea la întregul plan şi trimiterea cazului lui Hoppy către tribunalul federal.

Dacă Hoppy nu-şi putea convinge propria nevastă, cum naiba voia el să influenţeze un întreg juriu?

Stăteau pe bancheta din spate a Chryslerului negru care mergea pe lîngă Golf, fără o direcţie anume, menţinîndu-se totuşi în zona Mobile. Nitchman era la volan, iar Napier stătea la pîndă şi amîndoi reuşeau să ignore cu desăvîrşire chinul prin care trecea Hoppy pe bancheta din spate a maşinii.

— Cînd te mai vezi cu ea? îl întrebă Cristano.

— Cred că în seara asta.

— Hoppy, a venit timpul să-i spui adevărul. Spune-i ce ai făcut, spune-i totul.

Hoppy simţi că i se umezesc ochii şi buzele începură să-i tremure; se întoarse spre geamul fumuriu şi revăzu ochii frumoşi ai soţiei lui gîndindu-se cum îl va privi cînd îşi va deschide sufletul. Se blestemă pentru prostia pe care o făcuse. Dacă ar fi avut o armă, i-ar fi putut împuşca pe Todd Ringwald şi Jimmy Hull Moke dar, mai ales, şi-ar fi putut trage un glonţ în cap. Poate că ar fi fost de dorit să termine cu ăştia trei clovni mai întîi dar, nu încăpea îndoială, Hoppy şi-ar fi zburat creierii.

— Cred că da, murmură el.

— Soţia ta trebuie să pledeze în favoarea noastră, Hoppy. Înţelegi? Millie Dupree trebuie să devină o forţă în camera juraţilor. Cum n-ai fost în stare s-o convingi cu meritele tale, acum trebuie să-i dai drept motiv teama de a nu te vedea condamnat la cinci ani de închisoare. Nu ai de ales.

În acel moment, Hoppy ar fi preferat închisoarea decît să recunoască adevărul faţă de Millie. Dar nu avea dreptul să aleagă. Dacă n-o convingea, ea avea să afle adevărul şi, *în plus,* el avea să înfunde puşcăria.

Hoppy începu să plîngă. Îşi muşcă buza şi îşi acoperi ochii, încercînd să oprească nenorocitele acelea de lacrimi, dar nu reuşi. În timp ce ei conduceau liniştiţi mai departe, pe autostradă, pe parcursul cîtorva mile nu se mai auzi decît smiorcăitul jalnic al unui bărbat distrus.

Numai Nitchman nu reuşi să-şi stăpînească un început de rînjet.

32

A doua întîlnire din biroul lui Marlee începu la o oră după încheierea celei dintîi. Fitch sosi din nou pe jos, cu o servietă şi o ceaşcă mare de cafea. Marlee verifică servieta, căutînd orice dispozitiv ascuns, spre marele lui amuzament.

Cînd termină, el închise servieta şi sorbi o gură de cafea.

— Vreau să te întreb ceva, o anunţă el.

— Ce?

— Acum şase luni, nici tu, nici Easter nu locuiaţi în acest district, probabil nici în acest stat. V-aţi mutat aici ca să urmăriţi procesul?

Cunoştea, bineînţeles, răspunsul, dar dorea să vadă cît era dispusă să recunoască, acum cînd erau parteneri de afaceri şi se presupunea că se află de aceeaşi parte a baricadei.

— S-ar putea spune şi aşa, răspunse ea.

Marlee şi Nicholas bănuiau că Fitch ajunsese pe urmele lor pînă la Lawrence şi asta nu era rău. Fitch nu putea să nu le admire abilitatea de a pune la punct un asemenea plan şi hotărîrea de a-l duce la capăt. Viaţa lui Marlee dinainte de Lawrence era cea care le dădea bătăi de cap.

— Amîndoi folosiţi pseudonime, nu? întrebă el.

— Nu. Folosim numele noastre legale. Gata cu întrebările despre noi, Fitch. Noi nu sîntem importanţi. Timpul e scurt şi avem de lucru.

— Poate că, pentru început, ar trebui să-mi spui cît de departe aţi ajuns cu tabăra cealaltă. Cît de mult ştie Rohr?

— Rohr nu ştie nimic. L-am aţîţat şi l-am urmărit din umbră, dar n-am luat niciodată legătura cu el.

— Te-ai fi înţeles cu el dacă eu nu eram de acord?

— Da. Eu m-am implicat pentru bani, Fitch. Nicholas se află în juriul acela pentru că aşa am prevăzut noi. Am muncit pentru a ajunge aici. Planul va funcţiona, pentru că toţi actorii sînt corupţi. Tu eşti corupt. Clienţii tăi sînt corupţi. Eu

şi partenerul meu sîntem corupţi. Corupţi, dar şmecheri. Poluăm sistemul în aşa fel încît să nu putem fi descoperiţi.

— Dar Rohr? Va fi suspicios dacă pierde. De fapt, va bănui că v-aţi înţeles cu companiile de tutun.

— Rohr nu mă cunoaşte. Nu ne-am întîlnit niciodată.

— Hai să fim serioşi!

— Îţi jur, Fitch. Te-am făcut să crezi că l-am întîlnit, dar asta nu s-a întîmplat niciodată. Aş fi făcut-o, totuşi, dacă nu ai fi acceptat să negociem.

— Ştiai că am să fiu de acord.

— Bineînţeles. Noi ştiam că vei fi mai mult decît nerăbdător să cumperi un verdict.

Ah, Fitch avea atît de multe întrebări de pus! Cum aflaseră despre existenţa lui? Cum obţinuseră numerele lui de telefon? Cum se asiguraseră că Nicholas va fi chemat ca posibil jurat? Cum au aranjat ca el să intre în juriu? Şi cum naiba aflaseră despre fond?

Avea să-i pună aceste întrebări într-o zi, după ce toate greutăţile vor rămîne în urmă şi tensiunea va dispărea. Ce frumos va fi să stea la taifas cu Marlee şi cu Nicholas, la cină, ca să primească răspuns la toate întrebările. Admiraţia pe care o simţea pentru ei creştea cu fiecare clipă.

— Promite-mi că nu-i faci vînt lui Lonnie Shaver, spuse el.

— Am să-ţi promit, Fitch, dacă-mi spui de ce ţi-e aşa de drag de Lonnie.

— E de partea noastră.

— De unde ştii?

— Avem şi noi mijloacele noastre.

— Uite ce e, Fitch, dacă lucrăm amîndoi pentru acelaşi verdict, de ce nu putem fi cinstiţi unul cu celălalt?

— Chiar aşa, ai dreptate. De ce l-aţi scos pe Herrera?

— Ţi-am spus. Era o pacoste. Nu-l plăcea pe Nicholas, iar Nicholas nu-l plăcea pe el. În plus, Nicholas e amic cu Henry Vu. Aşa că n-am pierdut nimic.

— De ce aţi scos-o pe Stella Hulic?

— Ca să scăpăm de ea din camera juraţilor. Era cumplit de enervantă. Te scotea din sărite.

— Cine urmează?

— Nu ştiu. Mai avem o posibilitate. De cine să scăpăm?

— Nu de Lonnie.

— Atunci, spune-mi de ce.

— Să zicem că Lonnie a fost cumpărat şi plătit. Şeful lui ascultă de noi.

— Pe cine aţi mai cumpărat şi plătit?

— Pe nimeni.

— Haide, Fitch! Vrei să cîştigi sau nu?

— Bineînţeles că vreau.

— Atunci, fii sincer. Eu sînt drumul cel mai scurt spre un verdict.

— Şi cel mai scump.

— Doar nu te-ai aşteptat să fie ieftin, nu? Ce cîştigi dacă îmi ascunzi informaţii?

— Ce cîştig dacă ţi le spun?

— Ar trebui să-ţi fie clar. Tu îmi spui mie. Eu îi spun lui Nicholas. El are o influenţă mai mare asupra voturilor. Ştie unde e cazul să insiste. Dar Gladys Card?

— Ea face ce i se spune. N-avem nimic împotriva ei. Ce crede Nicholas?

— Acelaşi lucru. Dar Angel Weese?

— Fumează şi e negresă. Dăm cu banul. Alta care face ce i se spune. Ce părere are Nicholas?

— Că se va lua după Loreen Duke.

— Dar Loreen Duke după cine se va lua?

— După Nicholas.

— Cîţi adepţi a strîns pînă acum? Cîţi membri numără mica lui sectă?

— Jerry, pentru început. Cum Jerry e încurcat cu Sylvia, o putem număra şi pe ea. Plus Loreen şi,

după ea, Angel.

Fitch îşi ţinu răsuflarea şi socoti rapid.

— Asta înseamnă cinci. Numai atît?

— Cu Henry Vu, înseamnă şase. Şase sînt asiguraţi. Ocupă-te tu de socoteli, Fitch. Şase şi mai urmează. Ce ştii despre Savelle?

Fitch aruncă o privire spre notiţele sale, ca şi cum nu era sigur. Tot ceea ce adusese în servietă fusese citit de zeci de ori.

— Nimic. E prea ciudat, spuse el cu tristeţe, ca şi cum ar fi eşuat jalnic în încercarea de a găsi o modalitate să-l forţeze pe Savelle.

— Ce secrete murdare are Herman?

— Nici unul. Ce crede Nicholas?

— Herman va fi ascultat, dar nu e obligatoriu ca părerea lui să fie urmată. Nu şi-a făcut prea mulţi prieteni, dar nici duşmani. Va vota, probabil, după cum va crede de cuviinţă.

— Către cine înclină?

— E cel mai greu de ghicit dintre juraţi, pentru că e hotărît să respecte ordinele judecătorului şi să nu discute despre caz.

— Îţi vine să înnebuneşti!

— Nicholas va avea nouă voturi înainte de încheierea dezbaterilor, poate chiar mai multe. Mai are nevoie doar de cîteva clarificări cu unii dintre prietenii lui.

— Cum ar fi?

— Rikki Coleman.

Fitch luă o gură de cafea fără să privească ceaşca. O puse pe masă şi se trase de mustăţi. Ea îi urmărea fiecare mişcare.

— Păi, s-ar putea ca noi să avem ceva aici.

— De ce te joci, Fitch? Sau ai, sau nu. Sau îmi spui, ca eu să-i pot spune lui Nicholas şi să-i forţăm votul, sau stai aici cu rapoartele tale ascunse, aşteptînd ca ea să-ţi cadă în braţe.

— Să zicem că e vorba despre un neplăcut secret personal pe care ar fi de preferat să nu-l afle soţul ei.

— De ce să-l ţii secret şi faţă de mine, Fitch? se răsti Marlee, furioasă. Nu lucrăm împreună?

— Ba da, dar nu ştiu dacă e cazul să-ţi spun despre ce e vorba acum.

— Grozav, Fitch! Ceva din trecutul ei, nu? O legătură amoroasă, un avort, o amendă pentru conducere sub influenţa alcoolului?

— Am să reflectez.

— Aşa să faci, Fitch. Dacă mai joci necinstit, aşa voi face şi eu. Dar Millie?

Fitch fierbea, deşi părea calm şi liniştit. Cît era bine să-i spună? Instinctul îi dictă să fie prudent. Se vor întîlni şi mîine, şi poimîine şi în zilele ce vor urma şi, dacă se hotăra, putea să-i povestească despre Rikki şi Millie şi poate chiar despre Lonnie. Nu te grăbi, îşi spuse în sinea lui.

— N-am nimic despre Millie, îi răspunse el, privindu-şi ceasul şi gîndindu-se că, exact în acel moment, sărmanul Hoppy era prizonier într-o limuzină neagră, cu trei agenţi FBI lîngă el şi că, probabil, cedase nervos.

— Eşti sigur, Fitch?

Nicholas se întîlnise cu Hoppy pe holul motelului, chiar în faţa camerei sale, cu o săptămînă în urmă, cînd Hoppy venea cu flori şi ciocolată pentru soţia lui. Stătuseră de vorbă cîteva clipe. În ziua următoare, Nicholas îl văzuse pe Hoppy în sala de tribunal şi arăta cu totul altfel, uimit şi brusc interesat de ce se întîmpla acolo, după trei săptămîni de la începerea procesului.

Cu Fitch în joc, Nicholas şi Marlee bănuiau că orice jurat era o ţintă posibilă pentru influenţe din afară. Aşa că Nicholas era atent la toată lumea. Uneori zăbovea pe hol atunci cînd soseau oaspeţii pentru vizitele personale şi alteori îşi făcea de lucru pe acolo cînd plecau. Trăgea cu urechea la bîrfele din camera juraţilor. Asculta cîte trei conversaţii o dată, în timpul plimbărilor zilnice prin oraş, după prînz. Îşi lua notiţe despre fiecare

persoană prezentă în tribunal, ba chiar le dăduse porecle şi nume de cod tuturor.

Simţea că Fitch încerca s-o lucreze pe Millie prin Hoppy. Cei doi păreau o pereche de oameni simpatici, cumsecade; genul de oameni pe care Fitch i-ar fi putut trage cu uşurinţă în planurile sale viclene.

— Bineînţeles că sînt sigur. Nu am nimic în privinţa lui Millie.

— Se poartă cam ciudat, minţi Marlee.

Minunat, se gîndi Fitch. Păcăleala cu Hoppy funcţionase.

— Ce crede Nicholas despre Royce, ultimul jurat de rezervă?

— Un golan. N-are nici un pic de creier. Poate fi uşor manipulat. Genul de om căruia îi strecori în buzunar cinci mii şi e de-ajuns ca să-l cumperi. Acesta e un alt motiv pentru care Nicholas vrea să scape de Savelle. Îl obţinem pe Royce, iar cu el nu e nici o problemă.

Tonul firesc cu care Marlee vorbea despre mită încălzi inima lui Fitch. De multe ori, în alte procese, visase să găsească un asemenea înger, un salvator cu mîinile lipicioase, gata să „lucreze" juriile pentru el. Era aproape de necrezut!

— Cine ar mai putea să accepte bani? întrebă el, nerăbdător.

— Jerry e falit, are o mulţime de datorii la joc, plus un divorţ urît în perspectivă. Va avea nevoie de vreo douăzeci de mii. Nicholas încă nu s-a înţeles cu el, dar asta se va întîmpla la sfîrşitul săptămînii.

— S-ar putea ca preţul să fie prea mare, comentă Fitch, încercînd să pară serios.

Marlee izbucni într-un rîs zgomotos şi continuă să rîdă pînă cînd Fitch fu obligat să pufnească şi el de gluma pe care o făcuse. Tocmai îi promisese zece milioane şi mai avea de cheltuit încă două pentru apărare. Clienţii săi valorau net aproape unsprezece miliarde.

Momentul de amuzament trecu şi, pentru o vreme, se ignorară unul pe celălalt. În cele din urmă, Marlee îşi privi ceasul şi spuse:

— Notează, Fitch. Acum e trei şi jumătate, ora coastei de est. Banii nu merg în Singapore. Vreau zece milioane transferate în Banca Hanwa din Antilele Olandeze, şi asta imediat.

— Banca Hanwa?

— Da. E coreeană. Banii nu vor fi depuşi în contul meu, ci în al tău.

— Nu am cont acolo.

— Îl vei deschide telegrafic, îi explică ea şi scoase din poşetă nişte foi de hîrtie împăturite, pe care le aruncă pe masă. Acestea sînt formularele şi instrucţiunile.

— E prea tîrziu să mai facem asta astăzi, spuse el, luînd hîrtiile. Iar mîine e sîmbătă.

— Taci din gură, Fitch! Citeşte instrucţiunile. Totul va merge ca pe roate dacă faci ce ţi se spune, nimic mai mult. Hanwa este tot timpul deschisă pentru clienţii importanţi. Vreau ca banii să ajungă acolo, în contul tău, în weekend.

— Cum vei afla dacă au ajuns?

— Ai să-mi arăţi o confirmare scrisă a transferului. Banii vor rămîne acolo pînă la retragerea juriului pentru dezbateri, apoi vor pleca din Hanwa spre contul meu. Asta ar trebui să se întîmple luni dimineaţă.

— Dar dacă juriul dă verdictul mai devreme?

— Fitch, te asigur, nu va exista nici un verdict pînă cînd banii nu vor ajunge în contul meu. Îţi promit. Şi dacă, din cine ştie ce motiv, încerci să mă păcăleşti, pot să-ţi mai promit că vei avea parte de un verdict de toată frumuseţea, în favoarea acuzării. Pentru o sumă piperată.

— Să nu mai vorbim despre asta.

— Nu, mai bine să nu vorbim. Totul a fost calculat perfect, Fitch. Nu încurca lucrurile. Fă cum ţi se spune. Acum, poţi să începi transmisia.

Wendall Rohr se răsti la doctorul Gunther timp de o oră şi jumătate şi, cînd termină, toţi cei din sală aveau nervii zdruncinaţi. Rohr însuşi era, poate, cel mai calm, pentru că această hărţuială nu-l deranja cîtuşi de puţin. Toţi ceilalţi erau îngreţoşaţi. Era vineri, aproape de ora cinci, şi o altă săptămînă se sfîrşise. Urma un alt weekend la motelul Siesta.

Judecătorul Harkin era îngrijorat în privinţa juriului său. Juraţii erau plictisiţi şi enervaţi, sătui de captivitate şi de obligaţia de a asculta cuvinte care nu mai aveau asupra lor nici un efect.

Avocaţii erau şi ei îngrijoraţi. Juraţii nu reacţionau conform aşteptărilor la prezentarea mărturiilor. Cînd nu se fîţîiau pe scaune, moţăiau; cînd nu priveau în jur cu ochii înceţoşaţi, se ciupeau ca să nu adoarmă.

Dar Nicholas nu era deloc preocupat de starea colegilor săi. Dorea să-i ştie obosiţi şi gata de revoltă. Gloata are întotdeauna nevoie de un conducător.

Într-una din pauzele de după-amiază, pregătise o scrisoare către judecătorul Harkin, în care îi solicita continuarea procesului în ziua de sîmbătă. Problema fusese dezbătută la prînz, dar dezbaterea nu durase decît cîteva minute, pentru că el era autorul planului şi tot el avea şi răspunsurile. Ce rost avea să stea degeaba în camerele lor de la motel, cînd puteau rămîne pe banca juraţilor, încercînd să încheie acest maraton?

Ceilalţi doisprezece se arătaseră imediat de acord şi îşi adăugaseră semnăturile sub cea a lui Nicholas, aşa că Harkin nu mai avu ce să facă. Şedinţele de sîmbătă erau rare, dar nu imposibile, mai ales în procesele în care juraţii erau izolaţi.

Judecătorul îl întrebă pe Cable la ce se puteau aştepta pentru a doua zi şi Cable îi răspunse, confidenţial, că era posibil ca apărarea să-şi încheie prezentarea cazului. Rohr anunţă că

acuzarea nu are obiecţii. Continuarea procesului în ziua de duminică era exclusă.

— Ar trebui ca acest proces să se încheie luni după-amiază, îi informă Harkin pe juraţi. Apărarea va încheia prezentarea mîine şi vor urma pledoariile finale, luni dimineaţă. După părerea mea, veţi primi datele finale ale cazului luni înainte de prînz. Mai mult decît atît nu pot face pentru voi, oameni buni.

Brusc, pe feţele juraţilor apărură zîmbete de mulţumire. Acum, cînd sfîrşitul era aproape, puteau suporta încă un weekend împreună.

Pentru cină li se rezervaseră locuri într-un restaurant din Gulfport, celebru pentru grătarele sale; urmau patru ore de vizite personale în fiecare zi, pînă duminică. Acestea fiind zise, judecătorul se scuză şi închise şedinţa.

După plecarea juraţilor, judecătorul Harkin îi convocă pe avocaţi pentru două ore de discuţii aprinse cu privire la o duzină de moţiuni.

33

Hoppy îşi făcu apariţia tîrziu, fără flori sau ciocolată, fără şampanie şi sărutări, nimic în afară de sufletul său chinuit pe care îl punea pe masă. O luă de mînă şi o conduse spre pat, unde se aşeză pe margine şi încercă să spună ceva înainte de a-şi pierde glasul cu totul.

— Ce s-a întîmplat, Hoppy? îl întrebă ea, îngrijorată şi convinsă că era pe punctul de a auzi o confesiune îngrozitoare. El nu fusese în apele lui în ultima vreme. Millie se aşeză lîngă el, îl bătu uşor pe genunchi şi se pregăti să-l asculte. El începu prin a se plînge de cît de prost fusese. Repetă de mai multe ori că ea n-o să creadă cînd va auzi ce făcuse şi continuă să se lamenteze pînă

cînd, în cele din urmă, ea îl întrebă, pe un ton ferm:

— Ce-ai făcut?

Brusc, el se enervă; era furios pentru încurcătura ridicolă în care intrase. Strînse din dinţi, strîmbă din buze, făcu o grimasă şi se lansă în povestea despre domnul Todd Ringwald şi Grupul de Proprietăţi KLX, Stillwater Bay şi Jimmy Hull Moke. Fusese o capcană! El îşi văzuse liniştit de treabă, ferindu-se de necazuri, ocupîndu-se, cu toată energia, de micile sale proprietăţi amărîte şi încercînd să ajute noii căsătoriţi să-şi găsească primul lor cămin. Şi atunci a intrat în viaţa lui bărbatul acela; venea din Las Vegas, era bine îmbrăcat şi aducea cu el un teanc de proiecte arhitecturale care, o dată desfăcute deasupra biroului lui Hoppy, păreau o mină de aur.

Ah, cum de fusese atît de prost? Îşi pierdu firea şi începu să plîngă.

Ajungînd la momentul sosirii agenţilor FBI la ei acasă, Millie nu se mai putu stăpîni.

— La noi acasă?!

— Da, da.

— Doamne, Dumnezeule! Unde erau copiii?

Hoppy îi povesti ce se întîmplase, cum reuşise să-i scoată imediat din casă pe agenţii Napier şi Nitchman şi cum îi dusese la birou, unde ei îi arătaseră caseta.

A fost îngrozitor, îşi aminti Hoppy şi îşi continuă povestea.

Millie începu şi ea să plîngă, iar Hoppy se simţi uşurat. Poate că nu-l va dojeni aşa de rău. Dar încă nu terminase.

Ajunse la momentul în care domnul Cristano venise în oraş şi se întîlniseră pe barcă. Mulţi oameni din Washington, cei buni, desigur, erau îngrijoraţi de proces. Republicanii, şi aşa mai departe. Lupta împotriva crimei organizate. Ei, şi, mai pe scurt, ajunseseră la o înţelegere.

Millie îşi şterse obrazul cu dosul palmei şi se opri brusc din plîns.

— Dar nu ştiu dacă vreau să votez în favoarea companiei de tutun, spuse ea, zăpăcită.

Hoppy uită şi el de lacrimi.

— Ah, Millie, frumos din partea ta, n-am ce zice! Trimite-mă cinci ani la puşcărie, ca să poţi vota cum îţi cere conştiinţa! Trezeşte-te la realitate!

— Dar nu e drept, spuse ea, privindu-se în oglinda agăţată pe perete, deasupra bufetului.

— Sigur că nu e drept. Dar nu va fi, nici dacă banca ne pune casa sub sechestru, pentru că eu voi fi închis. Dar copiii, Millie? Gîndeşte-te la copii. Avem trei la colegiu şi doi la liceu. Umilinţa va fi şi-aşa destul de mare, dar cine îi va educa pe copii?

Hoppy profita, desigur, de pe urma orelor îndelungate în care se pregătise pentru acest moment. Sărmana Millie se simţea ca lovită de trăsnet. Nu reuşea să reflecteze suficient de repede pentru a pune întrebările potrivite. Într-o altă situaţie, lui Hoppy i-ar fi fost milă de ea.

— Pur şi simplu, nu-mi vine să cred, spuse ea.

— Îmi pare rău, Millie. Îmi pare foarte rău. Am făcut ceva groaznic şi nu e drept faţă de tine, şopti Hoppy, aplecîndu-se în faţă, cu coatele pe genunchi şi capul plecat, ca un învins.

— Nu e drept faţă de cei implicaţi în acest proces.

Lui Hoppy puţin îi păsa de alţii, dar îşi muşcă limba.

— Ştiu, iubita mea. Ştiu. Am ratat totul.

Ea îi apucă mîna şi i-o strînse în mîna ei. Hoppy hotărî să-i dea lovitura de graţie.

— N-ar fi trebuit să-ţi spun, Millie, dar cînd agenţii FBI au venit la noi, m-am gîndit să iau puşca şi să termin cu toate, chiar acolo.

— Să-i împuşti?

— Nu pe ei, pe mine. Să-mi zbor creierii.

— Ah, Hoppy...

— Vorbesc serios. M-am gîndit de multe ori la asta în săptămîna care a trecut. Prefer să apăs pe trăgaci decît să-mi umilesc familia.

— Nu fi prostuţ, îi spuse ea şi începu din nou să plîngă.

La început, Fitch se gîndise să falsifice transferul bancar, dar după două telefoane şi două faxuri schimbate cu falsificatorii săi de la Washington, tot nu reuşi să se convingă că era metoda cea mai sigură. Ea părea să ştie totul despre transferurile telegrafice şi Fitch n-avea idee cît de mult ştia despre banca din Antilele Olandeze. Cu precizia ei, probabil că avea pe cineva acolo, care aştepta transmisia. De ce să rişte?

După mai multe telefoane, Fitch reuşi să dea peste un fost funcţionar al Trezoreriei, care locuia în districtul Columbia şi îşi deschisese propria firmă de consultanţă. Era unul dintre cei care ştiau totul despre manevrarea rapidă a banilor. Fitch îi prezentă datele de bază, îl angajă prin fax şi apoi îi transmise o copie a instrucţiunilor de la Marlee. Era clar că ştie ce vrea, spuse omul acela despre Marlee, şi îl asigură pe Fitch că banii lui vor fi în siguranţă, cel puţin în prima parte a transferului. Noul cont urma să fie deschis pe numele lui Fitch; ea nu avea acces la bani. Marlee solicita o copie a confirmării, iar bărbatul îl avertiză pe Fitch să nu cumva să-i arate lui Marlee nici numărul de cont din banca originară, nici pe acela al băncii Hanwa din Caraibe.

Fondul avea o balanţă de şase milioane şi jumătate la încheierea acordului dintre Fitch şi Marlee. In cursul zilei de vineri, Fitch discutase cu fiecare dintre cei patru directori executivi şi le ceruse să transfere cîte două milioane

suplimentare. Nu avea timp de răspuns la întrebări. Le va da toate explicaţiile mai tîrziu.

Vineri, la ora cinci şi jumătate, banii părăsiră contul secret al fondului dintr-o bancă newyorkeză şi, după numai cîteva secunde, ajunseră în banca Hanwa din Antilele Olandeze, unde erau aşteptaţi. Noul cont, cu parola numerică, a fost creat o dată cu sosirea banilor şi imediat a fost trimisă o confirmare la banca emitentă.

Marlee a sunat la şase şi jumătate şi, după cum era de aşteptat, ştia că transferul fusese făcut. L-a instruit pe Fitch să şteargă numărul de cont de pe confirmare, lucru pe care el plănuia oricum să-l facă, şi să transmită actul respectiv prin fax, la recepţia motelului Siesta, exact la şapte şi cinci.

— E cam riscant, nu? întrebă Fitch.

— Fă ce ţi se spune, Fitch. Nicholas se va afla lîngă aparat. Funcţionara îl simpatizează.

La şapte şi un sfert, Marlee reveni cu un nou telefon, anunţîndu-l că Nicholas primise confirmarea şi că ea părea autentică. Îi ceru lui Fitch să fie la biroul ei la zece dimineaţa. Fitch acceptă bucuros.

Deşi banii nu-şi schimbaseră proprietarul, Fitch era încîntat de succesul său. Îl luă pe José cu el şi porniră împreună într-o scurtă plimbare pe jos, în tăcere — un lucru foarte rar pentru Fitch. Aerul tare îi înviora. Trotuarele erau pustii.

Chiar în acel moment, un jurat izolat ţinea în mînă o bucată de hîrtie cu suma de zece milioane de dolari tipărită de două ori. Acel jurat şi juriul lui erau proprietatea lui Fitch. Acest proces se terminase. Cu siguranţă, nu va dormi şi va continua să asude pînă la pronunţarea verdictului, dar, practic, procesul se încheiase. Obţinuse încă o victorie, într-un moment în care era la un pas de eşec. Îl costase mult mai mult de data aceasta, dar şi miza fusese mai mare. Va fi obligat să asculte răutăţile lui Jankle şi ale celorlalţi, cu privire la costul acestei operaţii, dar va fi o simplă

formalitate. Era normal ca ei să se plîngă de cît îi costa. Erau directori executivi ai unor corporaţii.

Costul real era unul despre care nu se putea vorbi: preţul unui verdict în favoarea reclamantei, care putea, foarte bine, să depăşească zece milioane, plus costul incalculabil al unui potop de acţiuni legale.

Merita acest rar moment de mulţumire, dar munca lui era departe de a se fi sfîrşit. Nu se putea odihni pînă cînd nu avea să o cunoască pe adevărata Marlee: de unde venea, care erau motivele ei, cum şi de ce pregătise acest plan. Exista un secret pe care Fitch trebuia să-l afle şi se temea teribil de necunoscut. Dacă o va descoperi pe adevărata Marlee, atunci va avea răspuns la toate întrebările. Deocamdată, preţiosul său verdict nu era în siguranţă.

După patru rînduri de blocuri de mers, Fitch redevenise omul furios, nemulţumit şi chinuit dintotdeauna.

Derrick reuşi să ajungă în holul principal al clădirii şi băgă capul pe o uşă deschisă, cînd o tînără femeie îl rugă politicos să-i spună ce doreşte. Avea în braţe un teanc de dosare şi părea foarte ocupată. Era aproape ora opt, vineri seară şi firmele de avocatură lucrau din plin.

Ceea ce-i trebuia lui era un avocat, unul dintre aceia pe care îi văzuse la tribunal şi care reprezentau compania producătoare de tutun; un tip cu care să se aşeze la o masă şi să ajungă la o înţelegere, în spatele uşilor închise. Îşi pregătise intrarea şi învăţase numele lui Durwood Cable şi ale cîtorva dintre partenerii lui. Găsise acest loc şi aşteptase afară, în maşină, timp de două ore, repetîndu-şi replicile, calmîndu-şi nervii şi făcîndu-şi curaj pentru a coborî din maşină şi a pătrunde pe uşa de la intrare.

Nu se mai zărea nici un alt negru prin preajmă.

Nu erau oare toţi avocaţii nişte ticăloşi? Îşi imagina că, dacă Rohr îi oferise bani gheaţă, era logic ca toţi avocaţii implicaţi în proces să facă la fel. Avea ceva de vînzare. Tipii aceştia erau bogaţi şi pregătiţi să cumpere. Era o şansă unică.

Dar uită cuvintele potrivite cînd secretara rămase lîngă el, măsurîndu-l din cap pînă în picioare şi uitîndu-se în jur, ca şi cum ar fi avut nevoie de ajutor pentru a controla situaţia. Cleve îi spusese de zeci de ori că făcea o ilegalitate, că va fi prins dacă se lăcomeşte prea mult şi, dintr-o dată, îl cuprinse frica.

— Ăăă, domnul Cable este cumva aici? întrebă el, foarte nesigur.

— Domnul Gabie? se miră ea, ridicînd din sprîncene.

— Mda, el.

— Nu există nici un domn Gabie aici. Cine sînteţi?

Un grup de tineri asistenţi în cămăşi se apropiară încet de ea, studiindu-l pe Derrick din cap pînă în picioare şi lăsînd clar să se înţeleagă că el nu-şi avea locul acolo. Derrick nu avea altceva de oferit. Era sigur că nimerise la firma căutată, dar greşise numele şi nu avea de gînd să ajungă la puşcărie.

— Cred că am greşit firma, spuse el iar fata îi zîmbi cu o amabilitate profesională. Sigur că ai greşit, părea să-i spună ea; acum, te rog să pleci. El se opri la masa din holul principal şi adună cinci cărţi de vizită dintr-o tăviţă mică de bronz. I le va arăta lui Cleve, ca dovadă a vizitei sale.

Îi mulţumi fetei şi plecă grăbit. Angel îl aştepta.

Millie plînse, se frămîntă şi se răsuci de pe o parte pe cealaltă pînă la miezul nopţii, cînd se schimbă, îmbrăcîndu-se cu ţinuta ei preferată, un taior roşu cam uzat, mărime mare, cadou de Crăciun de la unul dintre copii, primit cu mulţi ani

în urmă, şi deschise uşa fără zgomot. Chuck, paznicul de la celălalt capăt al holului, o întrebă în şoaptă ce doreşte. Ea îi explică doar că dorea să mănînce ceva, apoi coborî, pe scara slab luminată, pînă la camera de petrecere; de acolo se auzea un zgomot slab. Înăuntru, Nicholas era singur, aşezat pe o canapea şi mînca floricele de porumb făcute la cuptorul cu microunde, cu un pahar de apă gazoasă alături. Se uita la un meci de rugby transmis din Australia. Ora-limită de închidere a camerei de petrecere, stabilită de Harkin, fusese de multă vreme uitată.

— Cum de eşti încă trează? o întrebă el, reducînd sonorul aparatului cu ecran lat. Millie se aşează pe un scaun din apropiere, cu spatele la uşă. Avea ochii roşii şi umflaţi. Părul ei scurt era răvăşit. Nu-i păsa. Millie locuia într-o casă mereu plină de adolescenţi. Veneau şi plecau, rămîneau peste noapte, dormeau, mîncau, se uitau la televizor, goleau frigiderul şi o vedeau mereu în tricourile ei roşii, la care nu ar fi renunţat pentru nimic în lume. Millie era mama tuturor.

— Nu pot dormi. Dar tu? îl întrebă ea.

— E greu de dormit aici. Vrei nişte floricele?

— Nu, mulţumesc.

— Hoppy a trecut pe-aici în seara asta?

— Da.

— Pare un tip cumsecade.

— Aşa este, răspunse ea, după o pauză.

Apoi nu mai adăugă nimic şi rămaseră amîndoi tăcuţi, gîndindu-se ce să mai spună.

— Vrei să vezi un film? o întrebă el, în cele din urmă.

— Nu. Pot să te întreb ceva? îndrăzni ea, pe un ton foarte serios şi Nicholas apăsă un buton de pe telecomandă, închizînd televizorul. Camera era luminată slab de o singură lampă cu abajur, aşezată pe masă.

— Sigur că da. Pari îngrijorată.

— Sînt îngrijorată. E o problemă legală.

— Am să încerc să-ţi răspund.

— Bine.

Millie respiră adînc şi îşi împreună mîinile.

— Ce se întîmplă dacă un jurat ajunge la concluzia că nu poate lua o decizie dreaptă şi imparţială? Ce ar trebui să facă?

El privi spre perete, spre tavan şi sorbi o gură de apă, apoi îi răspunse vorbind foarte rar:

— Cred că depinde de motivele din spatele acestei decizii.

— Nu înţeleg, Nicholas.

Ce băiat drăguţ, şi cît de inteligent era! Fiul ei cel mai mic dorea să devină avocat, iar ea constatase că speră să-l vadă ajungînd la fel de priceput ca şi Nicholas.

— Ca să simplificăm lucrurile, hai să renunţăm la ipoteze, îi spuse el. Să zicem că juratul respectiv eşti tu, bine?

— Bine.

— Deci, s-a întîmplat ceva după începerea procesului şi acel lucru te împiedică să fii dreaptă şi imparţială?

— Da, răspunse ea abia şoptit.

El reflectă cîteva clipe, apoi continuă:

— Cred că depinde dacă e vorba de ceva auzit în sală sau întîmplat în afara tribunalului. Ca juraţi, e normal să devenim părtinitori, influenţaţi de cele auzite pe măsură ce procesul înaintează. Aşa ajungem la verdict. Nu-i nimic rău în asta. Face parte din procesul luării unei hotărîri.

Ea îşi frecă ochiul stîng şi, încet, îl întrebă:

— Dar dacă nu e asta? Dacă e vorba de ceva din afara tribunalului?

— Oho! murmură el, părînd şocat. Asta e mult mai serios.

— Cît de serios?

Pentru a mări efectul dramatic, Nicholas se ridică în picioare şi făcu cîţiva paşi; trase un fotoliu mai aproape de Millie şi se aşeză, aproape atingînd-o.

— Ce s-a întîmplat, Millie? o întrebă el, cu blîndeţe.

— Am nevoie de ajutor şi n-am pe cine să rog să mă ajute. Sînt închisă în locul ăsta îngrozitor, departe de familie şi prieteni şi n-am încotro s-o apuc. Mă poţi ajuta, Nicholas?

— Am să încerc.

Ochii ei se umeziră pentru a nu ştiu cîta oară în seara aceea.

— Eşti un om tare drăguţ. Cunoşti legea şi aici e vorba de o problemă legală şi eu n-am cu cine să vorbesc, în afară de tine.

Îi povesti totul.

Fără motiv, Lou Dell se trezi la ora două dimineaţa şi făcu o scurtă trecere în revistă a holului, aşa cum era îmbrăcată, în cămaşa de noapte de bumbac. În camera de petrecere, îi găsi pe Millie şi pe Nicholas cu televizorul închis, adînciţi în conversaţie, cu un castron plin cu floricele de porumb între ei. Nicholas îi vorbi surprinzător de politicos, explicîndu-i că nu puteau să doarmă şi că vorbeau despre familiile lor, nimic mai mult. În rest, totul era perfect. Lou Dell plecă, clătinînd din cap.

Nicholas bănuia că e vorba de un tertip, dar nu dorea ca Millie să înţeleagă acest lucru. Cînd lacrimile lui Millie încetară, el o puse să-i povestească toate detaliile şi îşi luă cîteva notiţe. Ea îi promise să nu facă nimic pînă cînd nu vor sta din nou de vorbă. Îşi luară rămas-bun.

El se duse în cameră, formă numărul lui Marlee şi închise imediat ce ea ridică receptorul, răspunzîndu-i cu o voce somnoroasă. Aşteptă două minute şi formă din nou acelaşi număr. Sună de şase ori în gol, apoi închise. După încă două minute formă numărul telefonului ei celular secret.

Îi relată toată povestea lui Hoppy. Odihna ei din acea noapte se sfîrşise. Avea multe de făcut, şi încă

repede.

Au hotărît să înceapă cu numele Napier, Nitchman şi Cristano.

34

Sala de tribunal nu se schimbă în nici un fel în ziua de sîmbătă. Aceiaşi funcţionari, îmbrăcaţi cu aceleaşi haine, îşi făceau de lucru cu aceleaşi hîrtii. Roba judecătorului Harkin era la fel de neagră. Feţele avocaţilor erau la fel de preocupate cum erau de luni pînă vineri. Ofiţerii erau la fel de plictisiţi, poate chiar mai mult. La cîteva minute după ce Harkin îşi încheie întrebările, monotonia se reinstaură, aşa cum se întîmpla de luni pînă sîmbătă.

După obositoarea performanţă de vineri a lui Gunther, Cable şi echipa lui se gîndiră că era mai bine să înceapă cu puţină acţiune. Cable îl chemă la bară pe un anume doctor Olney, care fu apoi confirmat ca expert; era într-adevăr cercetător şi realizase lucruri uimitoare cu cobaii, în laborator. Avea un film video despre micii şi simpaticii subiecţi ai experienţelor sale, toţi vii şi aparent plini de energie — nicidecum bolnavi ori pe moarte. Erau închişi, în grupuri, în cuşti de sticlă şi Olney trebuia să le administreze zilnic doze diferite de fum de ţigară. Asta s-a întîmplat pe timp de mai mulţi ani. Expunerea prelungită la doze masive de fum nu a produs nici măcar un caz de cancer la plămîni. Încercase toate metodele posibile de sufocare, pentru a omorî micile creaturi, dar pur şi simplu nu reuşise. Avea la îndemînă toate faptele şi datele respective. Şi avea convingerea fermă că ţigările nu produc cancerul la plămîni nici la şoareci şi nici la oameni.

Hoppy asculta dezbaterile, aşezat pe locul său obişnuit din sală. Promisese să treacă pe acolo, să-i

facă lui Millie cu ochiul, să-i demonstreze că e alături de ea şi să-i spună din nou cît de mult regretă cele întîmplate. Măcar atît putea face şi el. Şi, la urma urmelor, era sîmbătă, o zi plină pentru agenţii imobiliari, dar firma Dupree avea rareori de lucru atît de devreme. De la dezastrul cu proiectul Stillwater Bay, Hoppy îşi pierduse entuziasmul cu totul. Gîndul că şi-ar putea petrece cîţiva ani la puşcărie îi măcina voinţa.

Taunton îşi făcuse din nou apariţia, în primul rînd de scaune din spatele lui Cable, cu acelaşi costum negru impecabil; lua notiţe şi arunca, din cînd în cînd, cîte o privire spre Lonnie care nu avea nevoie de această aducere-aminte.

Derrick se afla mai în spate; privea ce se întîmplă şi făcea planuri. Soţul lui Rikki, Rhea, se afla în ultimul rînd, cu copiii. Aceştia încercară să-i facă semn cu mîna mamei lor la sosirea juraţilor. Domnul Nelson Card stătea lîngă doamna Herman Grimes. Erau prezente şi cele două fiice ale lui Loreen, aflate la vîrsta adolescenţei.

Familiile sosiseră pentru susţinerea juraţilor şi satisfacerea propriei lor curiozităţi. Auziseră destule pentru a-şi forma o părere despre subiecte, avocaţi, taberele aflate în dispută, experţi şi judecător. Doreau să asculte, pentru ca mai tîrziu să poată, eventual, să-şi împărtăşească unii altora părerile cu privire la ce ar fi de făcut.

Beverly Monk ieşi cu greu din starea de comă, abia către prînz. Efectele ginului, drogurilor şi ale altor băuturi de care nu-şi mai amintea o năuceau. Lumina era orbitoare şi îşi duse mîna la ochi, constatînd că era întinsă pe podea. Se înveli cu o pătură murdară, păşi peste un bărbat care sforăia şi pe care nu-l mai recunoştea şi îşi găsi ochelarii pe cutia de lemn pe care o folosea drept bufet. Cu ochelarii vedea mai bine. Mansarda arăta jalnic — trupuri întinse pe paturi şi podele, sticle goale

peste tot, pe mobila ieftină. Cine erau aceşti oameni? Se tîrî pînă lîngă fereastra micuţă, trecînd peste colegele de apartament şi trupuri de necunoscuţi. Ce făcuse în seara trecută?

Geamul era îngheţat; bruma dimineţii se aşternea pe străzi şi apoi se topea. Trase pătura mai strîns peste trupul său emaciat şi se aşeză pe un sac de fasole de lîngă geam, privind primii fulgi de nea şi întrebîndu-se cît mai avea din cei o mie de dolari.

Trase adînc în piept aerul tare ce pătrundea prin rama ferestrei şi privirea începu să i se limpezească. O dureau tîmplele, dar ameţeala începea să-i treacă. Cu ani în urmă, înainte de a o întîlni pe Claire, fusese prietenă cu o studentă de la Universitatea Kansas, pe nume Phoebe, o fată subţirică, dependentă de droguri, care urmase o cură într-un spital special, dar era mereu pe punctul de a se apuca din nou. Phoebe lucrase puţin timp cu Claire şi Beverly, apoi plecase de acolo cu o tinichea de coadă. Phoebe era din Wichita. O dată îi spusese lui Beverly că ştia ceva despre trecutul lui Claire, ceva ce aflase de la un băiat care se întîlnea cu Claire. Nu era Jeff Kerr, ci un alt tip şi, dacă n-ar fi durut-o capul atît de tare, poate că şi-ar fi amintit mai multe amănunte.

Se întîmplase demult.

Cineva mormăi sub saltea, apoi se lăsă iarăşi tăcerea. Beverly îşi petrecuse weekendul cu Phoebe şi familia sa catolică, numeroasă, în Wichita. Tatăl ei era doctor acolo. Nu era greu de găsit. Dacă tipul acela simpatic, domnul Swanson, îi dăduse o mie de dolari pentru cîteva răspunsuri fără importanţă, cît ar plăti pentru ceva serios în legătură cu trecutul lui Claire Clement?

O va găsi pe Phoebe. Ultima oară cînd avusese veşti despre ea, se afla în Los Angeles făcînd acelaşi lucru ca şi Beverly la New York. Îl va scutura pe Swanson cît va putea şi poate că după aceea îşi va găsi o altă locuinţă, un apartament mai

mare şi prieteni mai simpatici, care să-i alunge necazurile.

Unde era cartea de vizită de la Swanson?

Fitch renunţă să mai urmărească audierile de dimineaţă, pentru a participa la una dintre rarele informări pe care le ura. Totuşi, musafirul său era unul important. Numele acelui bărbat era James Local, şeful companiei de detectivi particulari pentru care Fitch plătea o avere. Ascunsă în Bethesda, firma lui Local angaja mulţi foşti agenţi guvernamentali specializaţi în spionaj; într-o situaţie normală, o excursie în inima ţării, în căutarea unei femei americane fără cazier, era o treabă plicticoasă. Specialitatea lor era monitorizarea transporturilor ilegale de arme, descoperirea teroriştilor şi altele asemenea.

Dar Fitch avea o grămadă de bani şi munca prezenta un risc minim de a se afla în bătaia focului. Nici nu prea avuseseră mult de lucru în ultima vreme şi chiar acesta era motivul pentru care Local se afla în Biloxi.

Swanson şi Fitch îl ascultau pe Local care, fără cea mai mică scuză, le relată în detaliu eforturile ultimelor zile. Claire Clement nu existase înainte să-şi facă apariţia în Lawrence, în vara lui 1988. Primul apartament în care locuise era unul de lux, cu două dormitoare, închiriat cu luna şi plătit în bani gheaţă. Plătea toate obligaţiile — apă, electricitate, gaz — pe numele ei. Nu exista nici o dovadă că ar fi solicitat schimbarea legală a numelui într-un tribunal din Kansas. Asemenea dosare se ţin sub cheie, dar ei reuşiseră să ajungă la ele. Nu era înregistrată pe listele de votare, nu cumpărase tichete pentru maşină, nu-şi cumpărase proprietăţi, dar avea un dosar social, de care se folosea pentru angajare în două locuri — la Mulligan's şi într-un butic de îmbrăcăminte, aflat chiar lîngă campus. Cartela socială era relativ uşor

de obţinut şi făcea viaţa mult mai uşoară posesorului ei, mai ales dacă fugea de autorităţi. Reuşiseră să facă rost de o copie a cererii sale, care nu dezvăluia nimic important. Fata nu solicitase paşaport.

După părerea lui Local, ea îşi schimbase legal numele într-un alt stat, oricare dintre cele. patruzeci şi nouă rămase, şi apoi se mutase în Lawrence cu o identitate nou-nouţă.

Aveau lista convorbirilor ei telefonice din cei trei ani în care locuise în Lawrence. Nu fusese înregistrat nici un fel de convorbiri interurbane. Repetă acest lucru de două ori, pentru a se face înţeles exact. Nici o convorbire interurbană în trei ani. Pe vremea aceea, companiile telefonice nu înregistrau şi convorbirile interurbane venite la numărul respectiv, astfel încît în dosar nu apăreau decît convorbirile locale. Erau numere de verificare. Ea folosea rar telefonul.

— Cum poate trăi cineva fără să dea telefoane interurbane? Dar familia, vechii prieteni? întrebă Fitch, nevenindu-i să creadă.

— Există şi alte posibilităţi, îi răspunse Local. Multe, ca să fiu mai clar. Poate că a folosit telefonul unui prieten. Poate că, o dată pe săptămînă, mergea la un motel mai modest, unde te lăsa să vorbeşti direct din cameră şi să plăteşti convorbirile cînd îţi faci nota de plată, la plecare. Pe astea nu le poţi urmări.

— De necrezut, murmură Fitch.

— Trebuie să vă spun, domnule Fitch, că fata e profesionistă. După ştiinţa noastră, nu a făcut pînă acum nici o greşeală, comentă Local cu respect. O astfel de persoană îşi planifică fiecare mişcare în ideea că altcineva ar putea să facă cercetări mai tîrziu.

— Seamănă cu Marlee, spuse Fitch, ca şi cum şi-ar fi exprimat admiraţia pentru propria sa fiică.

Fata avea două cărţi de credit în Lawrence — o Visa şi o alta, emisă de Shell Gas. Lista

operaţiunilor efectuate nu dezvăluise nimic util sau remarcabil. Evident, majoritatea cheltuielilor ei erau în bani gheaţă. Nu avea nici cartelă de telefon. N-ar fi riscat o asemenea greşeală.

Cu Jeff Kerr era o altă poveste. Urmele lui de la Universitatea Kansas fuseseră uşor de descoperit, chiar dacă treaba fusese făcută, în cea mai mare parte, de agenţii operativi ai lui Fitch. Numai după ce o întîlnise pe Claire se îmbolnăvise şi el de secretomanie.

Au părăsit Lawrence în vara lui 1991, după ce el terminase anul al doilea la drept, iar oamenii lui Local încă nu găsiseră pe nimeni care să ştie precis cînd plecaseră sau încotro. Claire plătise chiria pe luna iunie a acelui an cu bani gheaţă, apoi dispăruse. Verificaseră cam o duzină de oraşe, în căutarea unui semn al trecerii lui Claire Clement după luna mai 1991, dar pînă în acel moment nu descoperiseră nimic concret. Din motive evidente, era imposibil să verifice toate oraşele din ţară.

— Bănuiesc că a renunţat la numele de Claire imediat după plecarea din oraş, devenind o altă persoană, spuse Local.

Fitch ajunsese de mult la aceeaşi concluzie.

— Azi e sîmbătă. Juriul primeşte cazul spre dezbatere luni. Să uităm ce s-a întîmplat după Lawrence şi să ne concentrăm eforturile pentru a descoperi cine este ea cu adevărat.

— De asta ne ocupăm acum.

— Trebuie să lucraţi mai intens.

Fitch îşi privi ceasul şi spuse că trebuie să plece.

Marlee îl aştepta peste cîteva momente. Local plecă la bordul unui avion particular, pentru o scurtă călătorie spre Kansas City.

Marlee se afla în micul său birou de la ora şase. Dormise foarte puţin de la trei, cînd o sunase Nicholas. Vorbiseră de patru ori înainte de plecarea lui spre tribunal.

Păţania lui Hoppy purta marca lui Fitch — altfel, de ce l-ar fi ameninţat domnul Cristano pe Hoppy cu distrugerea totală, în caz că Millie nu vota cum trebuie? Marlee scrisese mai multe pagini de note şi tabele şi dăduse zeci de telefoane prin celular. Acum, soseau informaţiile. Singurul George Cristano cu telefonul înregistrat în zona districtului Columbia locuia în Alexandria. Marlee îl sunase pe la patru dimineaţa şi îi explicase că era funcţionară la Delta Airlines şi că un avion al companiei căzuse în apropiere de Tampa; o doamnă Cristano se afla la bord şi dorea să ştie dacă vorbea cu domnul George Cristano, de la Justiţie. Nu, el lucra în domeniul sănătăţii şi protecţiei sociale, slavă Domnului. Ea se scuză, închise şi pufni în rîs, gîndindu-se că săracul om se va repezi cu siguranţă la televizor, să vadă relatarea accidentului pe CNN.

Zeci de alte telefoane de acelaşi gen o făcuseră să creadă că în Atlanta nu existau nici un fel de agenţi FBI pe nume Napier şi Nitchman. Nu existau nici în Biloxi, New Orleans, Mobile sau un alt oraş apropiat. La opt, intră în legătură cu un detectiv din Atlanta, care acum îi căuta pe Napier şi Nitchman. Marlee şi Nicholas erau aproape siguri că cei doi erau angajaţi pentru a juca un rol, dar lucrul trebuia confirmat. Marlee discută cu reporteri, poliţişti, serviciul de urgenţă FBI şi biroul de informaţii guvernamentale.

Cînd Fitch sosi, prompt, la ora zece, masa era curată şi telefonul fusese ascuns într-o debara micuţă. Se salutară în grabă. Fitch se întreba cine fusese ea înainte să-şi ia numele Claire, iar ea

continua să analizeze următoarea mişcare pentru dejucarea cursei în care căzuse Hoppy.

— Ai face mai bine să te grăbeşti, Fitch. Juraţii s-au cam săturat.

— Terminăm pînă după-masă, la ora cinci. E destul de repede?

— Să sperăm. Nu-i uşurezi deloc sarcina lui Nicholas.

— I-am spus lui Cable să se grăbească. E tot ce pot face.

— Avem probleme cu Rikki Coleman. Nicholas a stat mult de vorbă cu ea şi se lasă greu. Vrea să fie respectată de toţi cei din juriu, bărbaţi şi femei deopotrivă, iar Nicholas zice că, puţin cîte puţin, ea devine un jucător important. De fapt, a fost chiar surprins de asta.

— Vrea să obţină o sumă mare prin verdict?

— Aşa s-ar părea, deşi nu au discutat în amănunt. Nicholas bănuieşte că femeia e nemulţumită de faptul că industria de tutun împinge copiii la dependenţă. Nu pare să aibă prea multă înţelegere pentru familia Wood, mai degrabă ar vrea să pedepsească marea industrie pentru că atrage tînăra generaţie. Oricum, tu ai spus că s-ar putea să ai o surpriză pentru ea.

Fără să facă vreun comentariu şi fără să se formalizeze, Fitch scoase o singură foaie de hîrtie din servietă şi i-o întinse peste masă. Marlee o studie rapid.

— Avort, nu? comentă ea, continuînd să citească, deloc surprinsă.

— Mda.

— Eşti sigur că e vorba despre ea?

— Categoric. Era în colegiu.

— Cred că asta va fi de-ajuns.

— Are Nicholas destul curaj ca să i-o arate?

Marlee lăsă hîrtia pe masă şi aţinti asupra lui Fitch o privire de gheaţă.

— Tu n-ai face la fel, pentru zece milioane?

— Bineînţeles. Şi de ce nu? Ea vede hîrtia, votează cum trebuie, se uită totul şi micul ei secret murdar e în siguranţă. Dacă trage talerul în cealaltă parte, se fac ameninţări. O pradă uşoară.

— Exact, spuse Marlee şi împături foaia de hîrtie, luînd-o de pe masă. Nu-ţi face griji despre curajul lui Nick, bine? Am plănuit de multă vreme toate astea.

— De cînd?

— Asta nu e important. Ai ceva despre Herman Grimes?

— Absolut nimic. Nicholas va trebui să se întîlnească cu el în timpul deliberărilor.

— Vai, mulţumesc!

— Fir-ar să fie, e plătit pentru asta, nu crezi? Pentru zece milioane, ar trebui să obţină cîteva voturi.

— Are voturile, Fitch. În clipa asta sînt în buzunarul lui. Vrea unanimitate. Herman ar putea fi o problemă.

— Atunci, scăpaţi de nemernic. Pare să fie un joc care vă face plăcere.

— Chiar ne gîndim la asta.

Fitch clătină capul uimit.

— Voi vă daţi seama cîtă corupţie e aici?

— Da, cred că da.

— Îmi place la nebunie.

— Du-te şi bucură-te în altă parte, Fitch. Asta e tot pentru moment. Am de lucru.

— Da, draga mea, spuse Fitch, sărind în picioare şi închizîndu-şi servieta.

Sîmbătă după-amiază, devreme, Marlee găsi un agent FBI din Jackson, Mississippi care se afla, din întîmplare, la birou cînd sună telefonul. Ea îşi dădu un nume fals, spuse că era angajata unei firme imobiliare din Biloxi şi că bănuia că doi tipi se dau drept agenţi FBI fără să fie. Cei doi îi hărţuiseră şeful, făcînd ameninţări la adresa lui, arătîndu-i

insigne şi aşa mai departe. Ea credea că tipii au legătură cu cazinourile şi, pentru mai mult efect, aruncă în discuţie şi numele Jimmy Hull Moke. Omul îi dădu numărul de telefon de acasă al unui tînăr agent FBI din Biloxi, pe nume Madden.

Madden era în pat, cu gripă, dar gata să stea de vorbă, în special cînd Marlee îl informă că ar putea avea cîteva informaţii confidenţiale despre Jimmy Hull Moke. Madden nu auzise niciodată nici de Napier şi nici de Nitchman, ca să nu mai vorbească de Cristano. Habar nu avea de existenţa unei unităţi speciale de luptă împotriva crimei organizate, cu sediul în Atlanta şi care acum acţiona pe coastă; cu cît auzea mai mult, cu atît Madden se entuziasma mai mult. Dorea să investigheze puţin, iar ea îi promise să-l sune din nou peste o oră.

Cînd reveni cu un nou telefon, el părea să se mai fi întremat. Nu exista nici un agent FBI pe nume Nitchman. Exista un Lance Napier în biroul din San Francisco, dar nu avea nici o treabă pe coastă. Numele Cristano era de asemenea fals. Madden discutase cu agentul însărcinat cu ancheta în cazul Jimmy Hull Moke şi acesta îi confirmase că Nitchman, Napier şi Cristano, oricine ar fi fost ei, nu erau nicidecum agenţi FBI. Tare i-ar mai plăcea să stea de vorbă cu aceşti băieţi, spuse el, iar Marlee îi promise că va încerca să aranjeze o întîlnire.

Apărarea îşi încheia prezentarea la ora trei, sîmbătă după-amiază. Judecătorul Harkin anunţă cu mîndrie: „Doamnelor şi domnilor, aţi ascultat ultimul martor". Urmau cîteva moţiuni de ultimă oră şi discuţii cu participarea lui şi a avocaţilor, dar juraţii erau liberi să se retragă. Ca distracţie de sîmbătă seară, un autobuz era pregătit să-i ducă la un meci de fotbal american universitar, un altul avînd drept obiectiv un cinematograf local. După

aceea erau permise vizite personale, pînă la miezul nopţii. A doua zi, fiecare jurat avea dreptul să părăsească motelul de la ora nouă la treisprezece, pentru a participa la slujba religioasă, nesupravegheaţi dacă promiteau să nu discute cu nimeni despre proces. Duminică seară erau programate vizite personale, de la şapte la zece. Luni dimineaţă vor asculta pledoariile finale şi vor primi cazul spre dezbatere înainte de prînz.

35

A-i explica regulile de fotbal lui Henry Vu era mult mai dificil decît îşi imaginase. Dar, la urma urmelor, toată lumea se pricepe la fotbal. Nicholas fusese şi el selectat în echipa de bază a liceului, în Texas, adică acolo unde sportul este aproape o religie. Jerry privea douăzeci de jocuri pe săptămînă, de fapt participa la ele cu portofel cu tot şi astfel pretindea că ştie toate regulile pe de rost. Lonnie, aşezat în spatele lui Henry, jucase şi el în şcoală şi era gata să dea şi el o mînă de ajutor. Pudelul, aşezată lîngă Jerry, sub aceeaşi pătură, învăţase jocul foarte bine, de la cei doi fii ai săi. Nici chiar Shine Royce nu ezita să mai adauge cîte ceva. El nu jucase niciodată acest joc, dar se uita adesea la televizor.

Stăteau aşezaţi în grup, în zona alocată suporterilor echipei-oaspete, pe scaune de aluminiu, departe de restul mulţimii şi urmăreau jocul dintre echipa unei şcoli de pe coastă şi o alta, din Jackson. Era o ambianţă perfectă pentru fotbal — vreme rece, o mulţime de susţinători ai echipei-gazdă, o orchestră zgomotoasă, şefi de galerie simpatici, un scor strîns.

Henry punea numai întrebări nepotrivite. De ce au pantalonii aşa de strimţi? Ce îşi spun jucătorii cînd se grupează între faze şi de ce se ţin de mîini?

De ce se îngrămădesc aşa? Henry afirma că e pentru prima dată cînd vede un meci de fotbal pe viu.

De pe cealaltă parte a culoarului de trecere, Chuck şi un alt ofiţer urmăreau meciul în haine civile, ignorîndu-i pe cei şase juraţi din cel mai important proces civil din district.

Era interzis categoric ca orice jurat să ia contact cu vizitatorii unui alt jurat. Interdicţia fusese transmisă în scris, de la începutul izolării, iar judecătorul Harkin bătuse adesea monedă pe această problemă. Dar un schimb de saluturi pe culoar era inevitabil şi Nicholas se hotărîse în mod special să încalce regula ori de cîte ori era posibil.

Pentru Millie, filmele nu prezentau interes, şi cu atît mai puţin fotbalul. Hoppy îşi făcu apariţia, aducînd o pungă de clătite cu carne pe care le mîncară încet, fără să-şi spună nimic. După masă, încercară să urmărească un spectacol la televizor, dar renunţară, în cele din urmă, preferînd să reia discuţia despre încurcătura în care intrase Hoppy. Alte lacrimi, alte scuze, ba chiar cîteva dintre aluziile întîmplătoare la sinucidere, făcute de Hoppy, pe care Millie le găsi din cale-afară de teatrale. În cele din urmă, ea îi mărturisi că-i spusese totul lui Nicholas Easter, un tînăr minunat care cunoştea legile şi, implicit, era de încredere. La început, Hoppy se arătă şocat şi furios, dar apoi curiozitatea se dovedi mai puternică şi el dori să ştie ce credea cineva din afară despre situaţia lui. Mai ales cineva care studiase dreptul, aşa cum spunea Millie. Ea îşi exprimase de mai multe ori admiraţia pentru acel tînăr.

Nicholas promisese să dea cîteva telefoane şi asta îl îngrijora pe Hoppy. Ah, cum îl mai cicăliseră Nitchman, Napier şi Cristano, despre necesitatea de a păstra secretul! Nicholas era un

om în care putea avea încredere, îi spuse Millie, iar Hoppy se mai linişti.

Telefonul sună la zece şi jumătate; Nicholas revenise acasă de la meci, se afla în camera lui şi era nerăbdător să se întîlnească imediat cu soţii Dupree. Millie descuie uşa. Willis, aflat la capătul holului, îl zări, uimit, pe Nicholas strecurîndu-se în camera lui Millie. Oare soţul ei se mai afla acolo? Nu-şi amintea. Mulţi dintre musafiri fuseseră deja nevoiţi să plece, iar el aţipise, oricum. Doar nu era posibil ca Easter să aibă o aventură cu Millie! Willis îşi propuse să ţină minte acest lucru şi apoi adormi din nou.

Hoppy şi Millie stăteau pe marginea patului, faţă în faţă cu Nicholas, care se sprijinise de bufet, lîngă televizor, începu să le vorbească, cu blîndeţe, despre cît de important era să nu spună nimănui nimic, ca şi cum Hoppy n-ar mai fi auzit aceste vorbe în ultima săptămînă. Era suficient să-şi amintească de ordinele judecătorului, pe care le încălcau acum.

Le anunţă prudent ceea ce aflase. Napier, Nitchman şi Cristano erau nişte actori minori într-o imensă cacealma, o conspiraţie orchestrată de compania producătoare de tutun, pentru a face presiuni asupra lui Millie. Ei nu erau agenţi guvernamentali. Numele lor erau false. Hoppy fusese păcălit.

El suportă cu bine această lovitură. La început se simţi chiar mai penibil decît pînă atunci, dacă acest lucru era posibil, apoi simţi că începe să se învîrtă pămîntul cu el de spaimă. Oare aceste veşti erau bune sau rele? Dar banda? Ce trebuia să facă acum? Dar dacă Nicholas se înşela? Sute de gînduri îi treceau prin minte, copleşindu-l şi Millie îi îmbrăţişă genunchii şi începu să plîngă.

— Eşti sigur? reuşi să îngaime Hoppy, gata să cedeze nervos.

— Categoric. Ei nu au nici un fel de legătură cu FBI sau cu Departamentul de Justiţie.

— Dar... dar aveau insigne şi...

Nicholas ridică amîndouă mîinile în aer, dădu din cap, înţelegător, şi spuse:

— Ştiu, Hoppy. Crede-mă, asta a fost cel mai uşor. Nimic mai simplu decît să-şi aranjeze o acoperire.

Hoppy se frecă pe frunte şi încercă să-şi pună gîndurile în ordine. Nicholas continuă, spunîndu-i că Grupul de proprietăţi KXL din Las Vegas nici nu exista. Nu reuşiseră să-l găsească pe acel Todd Ringwald, al cărui nume era cu siguranţă un alt fals.

— De unde ştii toate astea? îl întrebă Hoppy.

— Bună întrebare. Am un prieten apropiat afară, specializat în căutarea informaţiilor. E demn de încredere. I-a luat vreo trei ore la telefon pentru a descoperi toate astea, ceea ce nu e prea rău, dacă ne gîndim că e sîmbătă.

Trei ore. Într-o sîmbătă. De ce nu dăduse Hoppy cîteva telefoane? Avusese la dispoziţie o săptămînă. Se chirci şi mai mult, sprijinindu-se cu coatele pe genunchi. Millie îşi ştergea obrajii cu un şerveţel. Trecu un minut fără ca vreunul dintre ei să mai scoată vreo vorbă.

— Dar înregistrarea? întrebă Hoppy.

— Cu convorbirea dintre tine şi Moke?

— Da. Înregistrarea aceea.

— Nu-mi fac griji pentru ea, spuse Nicholas pe un ton încrezător, ca şi cum ar fi devenit avocatul lui Hoppy. Din punct de vedere legal, sînt multe probleme.

De parcă n-aş şti, se gîndi Hoppy, dar nu spuse nimic.

— A fost obţinută prin fals, continuă Nicholas. E un caz clar de înscenare. Se află în posesia unor oameni vinovaţi, la rîndul lor, de violarea legii. Nu a fost obţinută prin procedură legală. Nu s-a emis un mandat pentru ridicarea ei şi nu a existat un ordin de la procuratură pentru înregistrarea cuvintelor tale. Nu te mai gîndi la ea.

Ce cuvinte minunate! Hoppy se îndreptă brusc de spate şi oftă uşurat.

— Vorbeşti serios?

— Da, Hoppy. Banda nu va mai fi pusă niciodată. Millie se aplecă şi-l strînse în braţe pe Hoppy, care o cuprinse şi el, fără să-i fie ruşine sau să se simtă jenat. Ea plîngea, dar, de această dată, de bucurie. Hoppy sări în picioare şi începu să ţopăie prin cameră.

— Deci, ce propui? întrebă el, pocnind din degete, gata de atac.

— Trebuie să avem grijă.

— Arată-mi ce să fac. Nenorociţii!

— Hoppy!

— Iartă-mă, draga mea. Îmi vine să dau cuiva nişte şuturi în fund!

— Ai grijă cum vorbeşti!

Duminica a început cu un tort aniversar. Loreen Duke îi spusese doamnei Gladys Card că se apropia ziua în care avea să împlinească treizeci şi şase de ani. Doamna Card o sunase pe sora ei, aflată în lumea liberă din afară şi, duminică dimineaţă, aceasta i-a adus un tort caramel, cu glazură de ciocolată. Trei straturi, cu treizeci şi şase de luminări. Juraţii s-au întîlnit în sufragerie la ora nouă şi au mîncat tort la micul dejun. După aceea, cei mai mulţi au plecat în grabă spre patru ore de multaşteptată reculegere religioasă. Unii nu mai fuseseră de mulţi ani la biserică, dar simţeau chemarea Divinităţii.

Unul dintre băieţii Pudelului veni după ea şi Jerry plecă în urma lor, spre o biserică cunoscută dar, îndată ce înţeleseră că nu-i urmărea nimeni, schimbară direcţia, ajungînd într-un cazinou. Nicholas plecă însoţit de Marlee şi participă la slujbă. Doamna Gladys Card îşi făcu o intrare grandioasă la Biserica Baptistă. Millie plecă acasă, cu buna intenţie de a se schimba pentru biserică,

dar fu copleşită de emoţie la vederea copiilor. Nimeni nu stătea cu ochii pe ea, aşa că îşi petrecu timpul în bucătărie, gătind şi făcînd curăţenie şi răsfăţîndu-şi progeniturile. Philip Savelle rămase la motel.

Hoppy plecă la birou la ora zece. Îl sunase pe Napier la opt, duminică dimineaţă, spunîndu-i că avea lucruri importante de discutat despre desfăşurarea procesului; îi mai spusese că făcuse mari progrese cu soţia lui şi că ea începuse acţiunea de convingere a celorlalţi juraţi. Dorea să se întîlnească cu Napier şi Nitchman la biroul lui, pentru un raport complet şi pentru a primi noi instrucţiuni.

Napier recepţionă apelul în apartamentul prăpădit de două camere pe care el şi Nitchman îl foloseau ca acoperire pentru acea operaţiune frauduloasă. Fuseseră instalate temporar două linii telefonice — una pe post de număr de birou, cealaltă ca rezidenţă pe durata aşa-zisei investigaţii dificile asupra corupţiei de pe coasta golfului. Napier vorbi cu Hoppy, apoi îl sună pe Cristano pentru ordine. Cristano locuia la motelul Holliday aflat în apropiere de plajă. La rîndul lui, Cristano îl sună pe Fitch şi acesta se arătă încîntat de veştile primite. În sfîrşit, Millie se dezmorţise şi lucra pentru ei. Fitch începuse să se întrebe dacă meritase să facă acea investiţie. Aprobă întîlnirea de la biroul lui Hoppy.

Cu aceleaşi costume de culoare închisă şi ochelari de soare întunecaţi, Napier şi Nitchman îşi făcură apariţia la birou la ora unsprezece; Hoppy, foarte bine dispus, pregătea cafeaua. Se aşezară în jurul biroului, aşteptînd cafeaua. Millie era pe baricade, luptîndu-se din răsputeri să-şi salveze soţul, spuse Hoppy, adăugînd că, după părerea ei, le convinsese deja pe doamna Gladys Card şi pe Rikki Coleman. Le arătase raportul despre Robilio şi ele fuseseră şocate de felul în care tipul le păcălise.

Hoppy turnă cafeaua, în timp ce Napier şi Nitchman luau notiţe cu toată seriozitatea. Un alt oaspete pătrunse neauzit în clădire, pe uşa principală, lăsată deschisă de Hoppy. El se strecură pe hol, pe lîngă recepţie, păşind uşor pe covorul uzat şi ajunse în faţa unei uşi de lemn pe care scria "HOPPY DUPREE". Ascultă cîteva clipe, apoi bătu în uşă cu putere.

Înăuntru, Napier şi Nitchman lăsară cafeaua pe masă şi Hoppy se prefăcu surprins.

— Cine e? se răsti el.

Uşa se deschise brusc şi agentul special Alan Madden păşi în încăpere, strigă „FBI!" şi se îndreptă spre biroul lui Hoppy, rămînînd cu privirea aţintită asupra celor trei. Hoppy îşi răsturnă scaunul şi sări în picioare, ca şi cum se aştepta să fie percheziţionat.

Napier ar fi leşinat, dacă nu se afla în picioare. Nitchman rămase cu gura căscată. Amîndoi păliră şi îngheţară pe loc.

— Agent Alan Madden de la FBI, spuse nou-venitul, deschizînd suportul pentru ca toţi să-i poată vedea insigna. Dumneavoastră sînteţi domnul Dupree? întrebă el, răstit.

— Da. Dar FBI-ul se află deja aici, spuse Hoppy, privindu-l pe Madden şi întorcîndu-se spre cei doi, apoi din nou spre Madden.

— Unde? întrebă acesta, strîmbîndu-se la Napier şi Nitchman.

— Oamenii aceştia, spuse Hoppy, interpretîndu-şi perfect rolul. Era cea mai frumoasă clipă din viaţa lui. Acesta este agentul Napier, iar acesta, agentul Dean Nitchman. Nu vă cunoaşteţi?

— Vă pot explica, începu Napier, dînd încrezător din cap, ca şi cum ar fi putut, într-adevăr, să ofere o explicaţie satisfăcătoare.

— FBI? se miră Madden. Arătaţi-mi legitimaţiile, le ceru el, întinzînd mîna cu palma în sus.

Ei ezitară şi Hoppy se repezi la ei.

— Haideţi! Arătaţi-i insignele voastre! Aceleaşi pe care mi le-aţi arătat şi mie!

— Vă rog să vă prezentaţi actele, insistă Madden, tot mai furios.

Napier încercă să se ridice, dar Madden îl împinse la loc pe scaun.

— Pot să vă explic, spuse Nitchman, vorbind mult mai piţigăiat decît de obicei.

— Vă rog, spuse Madden.

— Vedeţi, de fapt, noi nu sîntem propriu-zis agenţi FBI, ci...

— Ceee?! urlă Hoppy de peste birou, cu ochii scoşi din orbite şi gata să arunce în ei cu ce-i pica în mînă. Mincinos nenorocit! De zece zile încoace mă baţi la cap că sînteţi agenţi FBI!

— Adevărat? întrebă Madden.

— Nu, nu tocmai, răspunse Nitchman.

— Cum? urlă iarăşi Hoppy.

— Potoliţi-vă! îl apostrofă Madden. Acum, continuaţi, i se adresă el lui Nitchman.

Nitchman nu dorea să continue. Dorea să se repeadă pe uşă afară, să zică adio oraşului Biloxi şi să i se piardă urma.

— Sîntem detectivi particulari şi, mă rog...

— Lucrăm pentru o firmă din districtul Columbia, adăugă Napier, venindu-i în ajutor. Era pe punctul de a mai adăuga ceva cînd Hoppy apucă un sertar al biroului, îl deschise cu un gest violent şi scoase de acolo două cărţi de vizită — una pentru Ralph Napier, una pentru Dean Nitchman, amîndoi etichetaţi drept agenţi FBI de la unitatea regională de sud-est, din Atlanta. Madden studie cu atenţie cele două cărţi de vizită şi zări numerele locale mîzgălite pe spate.

— Ce se petrece aici? întrebă Hoppy.

— Cine e Nitchman? întrebă Madden.

Nici un răspuns.

— El e Nitchman! urlă Hoppy, arătînd cu degetul spre acela.

— Nu sînt eu, spuse Nitchman.

— Ceee? zbieră Hoppy.

Madden făcu doi paşi spre Hoppy şi îi arătă scaunul.

— Vreau să vă aşezaţi şi să tăceţi din gură, da? Să nu mai aud un cuvînt pînă cînd nu vă cer eu părerea.

Hoppy se lăsă să cadă pe scaun, privindu-l furios pe Nitchman.

— Dumneata eşti Ralph Napier? întrebă Madden.

— Nu, răspunse Napier, cu privirea plecată, ferindu-se de Hoppy.

— Pui de căţea! mormăi Hoppy.

— Atunci cine sînteţi? întrebă Madden, dar nu primi nici un răspuns.

— Mi-au dat cele două cărţi de vizită, înţelegeţi? interveni Hoppy, care nu era deloc dispus să tacă. Am să mă adresez instanţei şi am să jur pe un teanc de Biblii că ei mi-au dat aceste cărţi de vizită. S-au dat drept agenţi FBI şi vreau să fie puşi sub acuzare.

— Cine sînteţi? repetă Madden, adresîndu-se celui cunoscut pînă atunci drept Nitchman.

Nici un răspuns. Madden scoase revolverul de serviciu, acţiune care îl impresionă puternic pe Hoppy şi îi obligă pe cei doi să se ridice în picioare şi să rămînă nemişcaţi, cu picioarele depărtate şi sprijiniţi de birou. O percheziţie rapidă nu se soldă cu nimic în afară de ceva mărunţiş, nişte chei şi cîţiva dolari. Nici un portofel. Nici o insignă falsă de agent FBI. Nici un fel de act de identitate. Erau prea versaţi pentru a face o asemenea greşeală.

Madden le puse cătuşele şi îi scoase afară din clădire; la intrare îi aştepta un alt agent FBI, sorbindu-şi cafeaua dintr-un pahar de hîrtie. Împreună, îi împinseră pe cei doi pe bancheta din spate a unei maşini adevărate de la FBI. Madden îşi luă rămas-bun de la Hoppy, îi promise să-l sune mai tîrziu şi demară, cu cei doi pungaşi pe locurile

din spate, stînd pe mîini. Celălalt agent FBI îi urma cu pretinsa maşină FBI pe care o conducea de obicei Napier.

Hoppy le făcu cu mîna.

Madden asculta fără să scoată o vorbă. Mai tîrziu, cei doi aveau să-i spună lui Fitch că tipul nu părea să aibă habar de soţia lui Hoppy şi de responsabilităţile ei civice curente. Era un agent tînăr, evident amuzat de captură şi care nu ştia prea bine ce să facă cu ei.

În ceea ce-l privea, Madden consideră cele întîmplate drept o ofensă minoră, nedemnă de o acţiune judecătorească şi, în mod sigur, nici de un efort suplimentar din partea lui. Şi-aşa avea destule cazuri pe cap. Ultimul lucru de care avea nevoie era să-şi piardă timpul cu acuzaţii împotriva unor mincinoşi de doi bani. Cînd trecură în statul Alabama, le ţinu o predică plină de gravitate, despre pedepsele prevăzute pentru falsa asumare a identităţii unui agent federal. Cei doi regretau sincer cele întîmplate. Nu se va mai întîmpla.

Madden opri în dreptul unui popas, le scoase cătuşele, le dădu maşina şi îi sfătui să nu se mai apropie de Mississippi. Ei îi mulţumiră din suflet, îi promiseră să nu se mai întoarcă niciodată şi dispărură în zare.

Fitch sparse o veioză cu pumnul cînd primi telefonul de la Napier. Cu degetele însîngerate, mîrîind şi blestemînd, ascultă relatarea celor întîmplate, venită de undeva, dintr-o parcare de camioane din Alabama. Îl trimise pe Pang după cei doi.

La trei ore după ce li se puseseră cătuşe, Napier şi Nitchman se aflau într-o cameră de lîngă biroul lui Fitch, în spatele magazinului de articole cu preţ redus. Era prezent şi Cristano.

— Începeţi cu începutul, spuse Fitch. Vreau să aud fiecare cuvînt.

Apăsă un buton şi porni înregistrarea. Cei doi se străduiră din greu să colaboreze la povestire, pînă cînd reuşiră, practic, să-şi amintească totul.

Fitch le dădu liber şi îi trimise înapoi la Washington.

Rămas singur, Fitch stinse lumina în birou şi se cufundă în întuneric. Diseară, Hoppy îi va povesti lui Millie ce se întîmplase. Millie era pierdută pentru apărare; de fapt, probabil că îşi va schimba poziţia atît de radical, încît va cere daune de miliarde pentru sărmana văduvă Wood.

Marlee putea să-l salveze de la dezastru. Numai Marlee.

36

Ce lucru ciudat, spuse Phoebe încă de la începutul convorbirii-surpriză cu Beverly, deoarece chiar cu două zile înainte o sunase şi pe ea un tip, pretinzînd că e Jeff Kerr şi că o caută pe Claire. Ea îşi dăduse imediat seama că tipul se prefăcea, dar îl dusese cu vorba, ca să afle ce vrea. Nu mai vorbise cu Claire de patru ani.

Beverly şi Phoebe îşi comparară informaţiile despre discuţiile respective, deşi Beverly nu suflă nici o vorbă în legătură cu întîlnirea ei cu Swanson sau procesul pentru care făcea investigaţii. Îşi amintiră de zilele petrecute la colegiul din Lawrence, care păreau atît de îndepărtate. Se minţiră reciproc în legătură cu cariera actoricească şi viteza cu care fiecare dintre ele urca treptele succesului. Îşi promiseseră să se întîlnească, cu prima ocazie. Apoi, îşi luară rămas-bun.

Beverly sună din nou, o oră mai tîrziu, ca şi cum uitase ceva. Se gîndise la Claire. Nu se despărţiseră în termeni prea buni şi asta o preocupa. Era o problemă fără importanţă, pe care nu o rezolvaseră niciodată. Dorea s-o vadă pe

Claire, să liniştească lucrurile, măcar ca să scape de sentimentul de vinovăţie. Dar n-avea idee cum să dea de ea. Claire dispăruse aşa de repede şi fără urmă.

În acest punct, Beverly se gîndi să rişte. Din moment ce Swanson amintise de posibilitatea unui nume anterior, iar ea îşi amintea de misterul care înconjura trecutul lui Claire, se hotărî să arunce nada şi să vadă dacă Phoebe cade în cursă.

— Ştii, de fapt nici nu se numea Claire, îi spuse ea, jucîndu-şi perfect rolul.

— Mda, ştiu, răspunse Phoebe.

— Mi l-a spus o dată, dar acum nu mi-l amintesc.

Phoebe ezită.

— Avea un nume foarte drăguţ, deşi nici Claire nu era rău.

— Care?

— Gabrielle.

— Ah, da, Gabrielle. Şi numele de familie?

— Brant. Gabrielle Brant. Era din Columbia, Missouri şi acolo a urmat şcoala şi universitatea. Ţi-a povestit?

— Poate, dar nu-mi amintesc.

— Avea un prieten brutal şi nebun. A încercat să-i dea papucii, iar el a început s-o terorizeze. De asta a plecat din oraş şi şi-a schimbat numele.

— N-am ştiut. Cum se numeau părinţii ei?

— Brant. Cred că tatăl ei a murit. Mama ei era profesoară de studii medievale la universitate.

— Mai e şi acum acolo?

— Habar n-am.

— Am să încerc s-o găsesc prin mama ei. Mulţumesc, Phoebe.

Îi trebui o oră ca să dea de Swanson la telefon. Beverly îl întrebă cît era dispus să plătească pentru informaţii. Swanson îl sună pe Fitch, care simţea nevoia unei veşti bune. El autoriză o sumă de maximum cinci mii de dolari, iar Swanson o sună pe Beverly, oferindu-i jumătate. Ea voia mai mult.

Negociară timp de zece minute şi se înţeleseră pentru patru mii, pe care fata îi voia în bani gheaţă şi plătiţi înainte să scoată un cuvînt.

Toţi cei patru directori executivi sosiseră în oraş pentru pledoariile finale şi prezentarea verdictului, aşa că Fitch avea la dispoziţie o minunată flotă de avioane rapide. Îl trimise pe Swanson la New York cu avionul companiei Pynex.

Swanson ajunse acolo în amurg şi îşi reţinu o cameră într-un hotel din apropiere de piaţa Washington. După spusele unei colege de cameră, Beverly nu se afla acolo, nu era la lucru, dar era posibil să fie la o petrecere. El sună la pizzeria unde lucra fata şi de acolo i se spuse că fusese concediată. O sună din nou pe colega ei de cameră, care îi trînti telefonul în nas cînd i se păru că pune prea multe întrebări. Cum naiba să găseşti pe cineva pe străzile din Greenwich Village? Parcurse pe jos cele cîteva rînduri de blocuri pînă la apartamentul ei, prin ploaie, pînă îi îngheţară picioarele. Bău o cafea în localul unde o întîlnise prima dată şi rămase acolo pînă cînd i se uscară pantofii şi se mai încălzi puţin. Folosi o fisă de telefon pentru o altă discuţie inutilă cu aceeaşi colegă de cameră.

Marlee dorea o ultimă întîlnire înainte de marea zi de luni. S-au întîlnit în biroul ei micuţ. Văzînd-o, lui Fitch îi venea să-i sărute picioarele.

Se hotărîse să-i spună totul despre Hoppy şi Millie şi despre eşuarea aranjamentului său. Nicholas trebuia să înceapă imediat să exercite presiuni asupra lui Millie, înainte ca ea să apuce să-şi convingă prietenii. La urma urmelor, Napier şi Nitchman aflaseră, duminică dimineaţă devreme, chiar din gura lui Hoppy, că Millie era deja un puternic susţinător al apărării, că le arăta celorlalţi copii ale raportului despre Robilio. Era adevărat? Dacă da, ce naiba avea să facă acum,

după ce aflase adevărul despre Hoppy? Era normal să fie furioasă. Putea schimba macazul imediat. Probabil că avea să le spună prietenilor ce oribil se purtase apărarea cu soţul ei în efortul de a-i influenţa votul.

Fără îndoială că ar fi fost un dezastru.

Marlee nu lăsă să i se citească nimic pe figură cît timp Fitch îi povesti întreaga istorie. Nu era şocată, ba chiar o amuza să-l vadă pe Fitch asudînd.

— Cred că ar trebui s-o scoatem din juriu, declară Fitch, la final.

— Ai o copie a raportului despre Robilio? îl întrebă ea, deloc impresionată.

El scoase o foaie de hîrtie din servietă şi i-o dădu.

— O lucrătură de-a ta? îl întrebă ea, după ce îl citi.

— Da. Totul e complet fals.

Ea împături hîrtia şi o puse sub scaun.

— Ce murdărie, Fitch!

— Mda. Totul a fost frumos, pînă ne-a prins cu minciuna.

— Aşa faci la fiecare proces?

— Încerc, cel puţin.

— De ce l-ai ales pe domnul Dupree?

— Noi l-am studiat cu atenţie şi am decis că va fi uşor de păcălit. Agent imobiliar de mîna a doua, abia îşi plăteşte notele de plată, cazinourile aduc mulţi bani şi prietenii fac avere. A căzut în plasă imediat.

— Ai fost prins vreodată?

— Am fost nevoiţi să renunţăm la cîte un plan, dar n-am fost niciodată prinşi în flagrant delict.

— Pînă astăzi.

— Nu chiar. Hoppy şi Millie ar putea să bănuiască, să zicem, că în spatele acţiunii se afla cineva de la compania producătoare de tutun, dar nu ştiu cine. Aşa că, din acest punct de vedere, tot mai există un dubiu.

— Care e diferenţa?

— Nu e nici o diferenţă.

— Relaxează-te, Fitch. Cred că soţul ei a exagerat puţin cu eficienţa ei. Nicholas şi Millie sînt destul de apropiaţi, iar ea nu a devenit un apărător al clientului tău.

— Al clientului nostru.

— Exact. Al clientului nostru. Nicholas nu a văzut raportul.

— Crezi că Hoppy a minţit?

— Te miră? Băieţii tăi au reuşit să-l convingă că va fi acuzat.

Fitch îşi regăsi suflul şi aproape că zîmbi.

— Nicholas trebuie neapărat să vorbească în seara asta cu Millie. Hoppy se va duce pe acolo peste vreo două ore şi îi va spune totul. Poate Nicholas să ajungă repede la ea?

— Fitch, Millie va vota cum vrem noi. Relaxează-te.

Fitch se relaxă. Îşi ridică din nou coatele pe masă şi încercă să zîmbească.

— Aşa, din simplă curiozitate, cîte voturi avem în clipa asta?

— Nouă.

— Cine sînt ceilalţi trei?

— Herman, Rikki şi Lonnie.

— Nu a vorbit cu Rikki despre trecutul ei?

— Încă nu.

— Asta înseamnă zece, spuse Fitch; ochii îi jucau în orbite şi îşi simţea degetele zvîcnind de nerăbdare. Putem ajunge la unsprezece, dacă reuşim să scoatem pe cineva şi să-l aducem în loc pe Shine Royce, nu?

— Uite, Fitch, te îngrijorezi prea mult. Ai plătit banii, i-ai angajat pe cei mai buni să facă treaba, acum relaxează-te şi aşteaptă-ţi verdictul. E în mîini bune.

— Unanim? întrebă vesel Fitch.

— Nicholas e hotărît să scoată un verdict unanim.

Fitch coborî treptele clădirii părăginite, simţind că pluteşte, şi străbătu în viteză aleea micuţă, pînă cînd ajunse în stradă. Merse pe jos o bună bucată de drum, fluierînd, gata să ţopăie, indiferent la răcoarea nopţii. José îi ieşi în întîmpinare, reuşind cu greu să ţină pasul cu el. Nu-şi văzuse niciodată şeful atît de bine dispus.

Pe o latură a sălii de conferinţe erau aşezaţi şapte avocaţi; fiecare dintre ei plătise cîte un milion de dolari pentru privilegiul de a împărtăşi acest moment. Nimeni altcineva nu se mai afla în cameră, cu excepţia lui Wendall Rohr care, de cealaltă parte a mesei lungi, măsura camera de la un capăt la altul, vorbind juriului său cu blîndeţe şi cîntărindu-şi fiecare cuvînt. Avea glasul profund şi vibrant, plin de compasiune într-o clipă, pentru ca, în clipa următoare, să adreseze cuvinte dure marii industrii a tutunului. Perora şi tachina. Era amuzant şi era furios. Le arăta fotografii şi scria cifre pe tablă.

Îşi încheie prezentarea în cincizeci şi unu de minute, cel mai scurt timp de repetiţie de pînă atunci. Pledoaria finală trebuia să ţină o oră sau mai puţin, conform ordinelor lui Harkin. Comentariile prietenilor săi se succedau rapid, mai bune şi mai rele; primi complimente, dar mai ales sugestii pentru îmbunătăţirea prezentării. Alţi ascultători mai duri nu erau de găsit. Cei şapte se întîlniseră pentru sute de pledoarii finale, datorită cărora obţinuseră verdicte care, la un loc, valorau aproape o jumătate de miliard de dolari. Ştiau cum să scoată sume mari de bani de la jurii.

Stabiliseră să lase vanitatea la o parte. Rohr suportă o nouă repriză de muştruluială, deşi accepta cu greu aşa ceva, şi se arătă de acord să facă o nouă încercare.

Pledoaria trebuia să fie perfectă. Victoria era foarte aproape.

Cable suporta aceleaşi chinuri. Audienţa lui era mult mai mare — o duzină de avocaţi, cîţiva consultanţi pentru juriu, nenumăraţi asistenţi. Prezentarea lui era filmată, pentru ca el s-o poată studia personal. Era hotărît s-o termine în jumătate de oră. Juriul va aprecia acest lucru. Cu siguranţă că Rohr va vorbi mai mult. Contrastul era interesant — Cable, tehnicianul, adept al faptelor, împotriva lui Rohr, strălucitul orator care apela la emoţiile juraţilor.

Îşi prezentă discursul şi apoi privi înregistrarea video. Iar şi iar, în toată după-amiaza de duminică şi pînă spre miezul nopţii.

Pînă să ajungă la casa de pe plajă, Fitch reuşise să revină la obişnuita lui stare de pesimist precaut. Cei patru directori executivi îl aşteptau după o masă copioasă. Jankle era beat şi stătea singur lîngă cămin. Fitch îşi luă o cafea şi analiză eforturile de ultim moment făcute de echipa apărării.

Întrebările se concentrară rapid spre problema transferurilor telegrafice solicitate de Fitch în ziua de vineri; cîte două milioane din partea fiecăruia dintre cei patru.

Pînă vineri, fondul avusese o rezervă de şase milioane şi jumătate, mai mult decît suficient pentru încheierea procesului. Pentru ce avusese nevoie de alte opt milioane? Şi cîţi bani mai erau în acel moment în fond?

Fitch le explică, în cîteva cuvinte, că apărarea fusese nevoită să facă, pe neaşteptate, nişte cheltuieli foarte mari.

— Lasă joaca, Fitch, spuse Luther Vandermeer de la Trellco. Ai reuşit, în sfîrşit, să cumperi un verdict?

Fitch încercă să nu-i mintă. La urma urmelor, aceşti patru oameni îl angajaseră. Nu le spusese niciodată adevărul complet şi, de fapt, nici ei nu se aşteptau la aşa ceva. Dar, ca răspuns la o întrebare directă, mai ales de o asemenea importanţă, se simţi obligat să facă un efort de onestitate.

— Cam aşa ceva, răspunse el.

— Ai obţinut voturile, Fitch? îl întrebă un alt director executiv.

Fitch tăcu cîteva clipe, studiindu-i pe rînd, inclusiv pe Jankle, care deveni dintr-o dată atent.

— Cred că da, spuse el.

Jankle sări în picioare şi clătinîndu-se, dar reuşind să-şi păstreze privirea destul de limpede, păşi spre centrul camerei.

— Mai spune o dată, Fitch, îi ceru el.

— Ai auzit bine, răspunse Fitch. Verdictul a fost cumpărat.

Nu-şi putea ascunde mîndria din glas.

Ceilalţi trei se ridicară, la rîndul lor, în picioare. Toţi patru se îndreptară spre Fitch, formînd un semicerc în jurul lui.

— Cum? întrebă cineva.

— N-am să vă spun niciodată, răspunse Fitch cu răceală. Detaliile nu sînt importante.

— Pretind să ştiu! sări Jankle.

— Las-o baltă... O parte din munca mea constă în aranjarea treburilor murdare, pentru a vă proteja pe voi şi companiile voastre. Dacă vreţi să încheiem colaborarea, n-am nimic împotrivă. Dar nu veţi afla niciodată detaliile.

Cei patru îl priviră lung, în tăcere. Cercul se strînse. Îşi sorbeau băutura din pahare fără să se grăbească şi îşi admirau eroul. De opt ori fuseseră la un pas de dezastru şi tot de opt ori Rankin Fitch îşi pusese în mişcare trucurile şi îi salvase. Acum o făcuse pentru a noua oară. Era invincibil.

Pînă în acel moment, nu le promisese niciodată o victorie dinainte. Nu în acest mod. Ba chiar din contră. Întotdeauna ajungea la disperare înainte de

pronunţarea verdictului, întotdeauna prevedea înfrîngerea şi se bucura să-i vadă nefericiţi. De această dată se purta cu totul altfel decît îi era în fire.

— Cît te-a costat? vru să afle Jankle.

Fitch nu le putea ascunde acest amănunt. Din motive evidente, aceşti patru bărbaţi aveau dreptul să ştie unde se duc banii. Ei instituiseră un sistem primar de contabilitate pentru fond. Fiecare companie contribuia cu părţi egale, la cererea lui Fitch, şi fiecare director executiv avea dreptul să primească o listă lunară cu cheltuielile curente.

— Zece milioane, spuse Fitch.

Beţivul fu primul care începu să latre.

— Ai dat zece milioane unui jurat!

Ceilalţi trei erau la fel de şocaţi.

— Nu. Nu unui jurat. Să zicem aşa. Am cumpărat verdictul pentru zece milioane de dolari, bine? Asta e tot ce vă voi spune. Şi nu am de gînd să răspund la nici o întrebare despre modul în care am făcut plata.

Poate că un săculeţ de mărunţiş dat pe sub mînă avea o logică. Cinci, poate zece mii de dolari. Dar era imposibil să-ţi imaginezi că vreunul dintre aceşti mărunţi provinciali din juriu avea destulă minte pentru a visa la zece milioane de dolari. Cu siguranţă că nu putea fi vorba despre o sigură persoană.

Rămaseră lîngă Fitch, uimiţi şi tăcuţi, dar gîndindu-se la acelaşi lucru. Desigur că Fitch păcălise zece juraţi. Asta ar fi fost logic. Convinsese zece persoane şi oferise cîte un milion fiecăruia. Aşa era cu mult mai logic. Zece proaspeţi milionari pe coasta golfului. Dar cum se pot ascunde asemenea sume de bani?

Fitch savura momentul.

— Bineînţeles, nimic nu e garantat, spuse el. Nu se ştie niciodată, pînă cînd juriul nu revine în sală.

Păi, ar face foarte bine să fie garantat, cînd e vorba de zece milioane. Dar nu spuseră nimic.

Luther Vandermeer fu primul care se retrase. Îşi turnă o porţie zdravănă de coniac şi se aşeză pe scaunul de la pian. Mai tîrziu, Fitch îi va povesti totul. Va aştepta o lună sau două, îl va aduce pe Fitch la New York, cu treburi, şi va scoate adevărul de la el.

Fitch le spuse că are treabă. Dorea ca toţi patru să se afle în sală a doua zi, la prezentarea prelegerilor finale. Nu staţi toţi în acelaşi loc, îi instrui el.

37

Sentimentul general printre juraţi era acela că seara de duminică era şi ultima petrecută în izolare. Îşi şopteau că, dacă primeau cazul pentru dezbatere luni la prînz, cu siguranţă că aveau să decidă verdictul pînă luni seara, ca să plece acasă. Nu se discuta deschis despre asta, pentru că, implicit, apăreau speculaţii în legătură cu verdictul, înăbuşite imediat de Herman.

Totuşi, juraţii erau liniştiţi şi mulţi dintre ei îşi făceau bagajele în tăcere sau făceau curat în camere. Doreau ca ultima lor vizită la motelul Siesta să fie rapidă — o scurtă raită de la tribunal pînă acolo, pentru a-şi lua bagajele deja pregătite şi periuţele de dinţi.

Duminică a fost a treia seară consecutivă de vizite personale. Toţi se cam săturaseră de jumătăţile lor, mai ales cei căsătoriţi. Trei nopţi de intimitate la rînd, în camera aceea mică, era prea mult pentru majoritatea căsniciilor. Chiar şi cei singuri aveau nevoie de o seară liberă. Prietena lui Savelle nu-şi făcu apariţia. Derrick îi spuse lui Angel că s-ar putea să treacă pe acolo mai tîrziu, dar că avea nişte lucruri importante de făcut înainte de asta. Loreen nu avea un prieten, dar se săturase de cît îşi văzuse fiicele adolescente într-un

singur weekend. Jerry şi Pudelul se certau pentru prima dată.

Duminică seară, la motel a fost linişte; nici fotbal, nici bere în camera de petrecere, nici turnee de şah. Marlee şi Nicholas mîncau pizza în camera lui. Trecură în revistă punctele importante şi stabiliră planul final. Amîndoi erau nervoşi şi tensionaţi şi nici chiar relatarea ei despre trista întîmplare cu Hoppy, văzută prin prisma lui Fitch, nu reuşi să-i amuze decît foarte puţin.

Marlee plecă la ora nouă, la volanul maşinii închiriate, şi se întoarse în apartamentul ei, pentru a termina de împachetat.

Nicholas străbătu holul pînă în camera unde Hoppy şi Millie îl aşteptau, ca doi îndrăgostiţi în luna de miere. Nu ştiau cum să-i mai mulţumească. El fusese cel care dejucase oribila cursă, eliberîndu-i din nou. Era de necrezut la ce se pretau cei din industria tutunului, doar pentru a face presiuni asupra unui jurat.

Millie îşi exprimă îngrijorarea în legătură cu rămînerea ei în juriu. Discutase această problemă cu Hoppy şi ea nu era sigură dacă va mai putea fi corectă şi imparţială după ceea ce îi făcuseră soţului ei. Nicholas se aşteptase la asta; el avea nevoie de Millie.

Mai era şi un alt motiv, mult mai important. Dacă Millie îi vorbea judecătorului Harkin despre cursa întinsă soţului ei, judecătorul putea anula procesul. Iar asta ar fi fost o tragedie. Anularea procesului însemna că, peste un an sau doi, un alt juriu ar fi fost ales pentru a judeca acelaşi caz. Fiecare tabără ar fi cheltuit încă o avere, pentru a face exact ceea ce făceau acum.

— De noi depinde, Millie. Noi am fost aleşi pentru a judeca acest caz şi e responsabilitatea noastră să dăm un verdict. Următorul juriu ar păţi la fel.

— Sînt de acord, spuse Hoppy. Acest proces se va încheia mîine. Ar fi păcat să se decidă anularea

lui chiar în ultimul moment.

Astfel că Millie îşi muşcă buzele şi îşi recăpătă curajul. Prietenul ei Nicholas făcea ca totul să pară mai simplu.

Cleve se întîlni cu Derrick în barul cazinoului Nugget duminică seară. Băură cîte o bere, urmăriră un meci de fotbal american şi nu-şi vorbiră prea mult, pentru că Derrick era bosumflat şi încerca să pară furios, căci se simţea păcălit. Cele cincisprezece mii, bani gheaţă, se aflau într-un mic pachet maroniu pe care Cleve îl împinse peste masă şi pe care Derrick îl luă, băgîndu-l în buzunar fără să-i mulţumească. Conform ultimei înţelegeri dintre ei, celelalte zece mii urmau să-i fie plătite după verdict, dacă, bineînţeles, Angel vota în favoarea reclamantei.

— Acum de ce nu pleci? mormăi Derrick la cîteva minute după ce banii ajunseseră cu bine în buzunarul de la piept, lîngă inimă.

— Grozavă idee, spuse Cleve. Du-te să-ţi vezi iubita. Explică-i totul cu grijă.

— Mă descurc eu cu ea.

Cleve îi aruncă o privire plină de dispreţ şi se făcu nevăzut.

Derrick îşi goli paharul de bere şi se repezi la toaletă; se încuie într-o cabină şi numără banii, o sută cincizeci de bancnote de cîte o sută noi-nouţe, împachetate cu grijă. Strînse teancul, mirîndu-se ce mic era — nu mai mult de un deget grosime. Împărţi bancnotele şi băgă cîte ceva în fiecare buzunar al perechii de blugi.

Cazinoul era plin de lume. Învăţase să joace barbut de la un frate mai mare, care făcuse armata şi, ca atras de un magnet, se îndreptă spre masa de zaruri. Urmări jocurile cîteva secunde, apoi se hotărî să reziste tentaţiei şi să se ducă la Angel. Se opri să bea o bere într-un bar micuţ, lîngă masa de ruletă. La parter, de jur împrejur, se făceau şi se

desfăceau averi. E nevoie de bani ca să faci alţi bani. Era seara lui norocoasă.

Cumpără jetoane de o mie de dolari pentru masa de zaruri şi se bucură de atenţia cu care sînt înconjuraţi toţi cei care cheltuiesc mari sume de bani. Crupierul studie bancnotele nefolosite, apoi îi zîmbi. O chelneriţă blondă îşi făcu apariţia ca din pămînt şi Derrick comandă încă o bere.

Parie zdravăn, mai mult decît oricare dintre cei prezenţi la masă. Primul teanc de jetoane dispăru după cincisprezece minute, iar el schimbă altă mie de dolari fără să clipească.

Nu mult după aceea, urmă o altă mie, apoi zarurile se încălziră şi Derrick cîştigă o mie opt sute de dolari în cinci minute. Cumpără mai multe jetoane. Bău bere după bere. Blonda începu să flirteze cu el. Crupierul îl întrebă dacă doreşte să devină membru de onoare la Nugget.

Pierdu şirul banilor. Scotea cîte ceva din toate buzunarele, apoi punea o parte la loc. Cumpără alte jetoane. După o oră, pierduse şase mii de dolari şi dorea cu disperare să se oprească. Dar nu se putea să nu se schimbe norocul. Mai devreme, zarurile se încălziseră; se vor încălzi din nou. Hotărî să parieze în continuare sume mari, pentru a recupera totul atunci cînd norocul său avea să se schimbe. Încă o bere şi apoi trecu pe whisky.

După o mînă neagră, se ridică de la masă şi se întoarse la toaletă, în aceeaşi cabină. Se încuie şi scoase bancnotele rămase prin buzunare. Nu mai avea decît şapte mii şi îi venea să plîngă. Se hotărî să se întoarcă acolo şi să-şi ceară banii. Va încerca la o altă masă. Va paria altfel. Şi, orice s-ar fi întîmplat, se va da bătut şi va pleca mîncînd pămîntul dacă, Doamne fereşte, va rămîne cu numai cinci mii de dolari. Nici vorbă să piardă şi ultimele cinci mii.

Trecu pe lîngă o masă de ruletă unde nu se afla nici un jucător şi, la noroc, puse jetoane de cinci sute de dolari pe roşu. Crupierul puse roata în

mişcare, ieşi roşu şi Derrick cîştigă cinci sute de dolari. Lăsă jetoanele pe roşu şi cîştigă din nou. Fără nici o ezitare, lăsă cele două mii de dolari pe roşu şi cîştigă pentru a treia oară la rînd. Patru mii de dolari în mai puţin de cinci minute. Comandă o bere la bar şi se uită la un meci de box. Strigătele care se auzeau dinspre masa de zaruri îl avertizară să nu se apropie de acel loc. Se simţea norocos, cu aproape unsprezece mii de dolari în buzunare.

Trecuse de ora de vizită la Angel, dar trebuia s-o vadă. Trecu intenţionat printre rîndurile de jocuri mecanice, cît mai departe de masa de zaruri cu putinţă. Mergea repede, sperînd să ajungă la uşă înainte să se răzgîndească şi să se repeadă la zaruri. Reuşi.

Porni maşina şi, la numai cîteva minute după aceea, zări luminile albastre în spate. Era o maşină de poliţie din Biloxi, venind în mare viteză, cu farurile aprinse. Derrick nu avea nici bomboane, nici gumă de mestecat. Opri, ieşi din maşină şi aşteptă ordinele poliţistului, care se apropie şi simţi imediat mirosul de alcool.

— Aţi băut? îl întrebă el.

— Ah, ştiţi, vreo două beri la cazinou.

Poliţistul îndreptă lanterna spre Derrick orbindu-l, apoi îl obligă să meargă în linie dreaptă şi să-şi atingă nasul cu degetele. Evident, era foarte beat. Îi puse cătuşele la mîini şi îl duse la închisoare. Derrick acceptă să facă un test de alcoolemie, al cărui rezultat a fost de optsprezece la mie.

I s-au pus multe întrebări despre banii găsiţi în buzunare. Explicaţia era logică — avusese o seară bună la cazinou. Dar nu avea slujbă. Locuia cu fratele lui. Nu avea cazier. Gardianul înregistră suma de bani găsită asupra lui, împreună cu tot ce mai avea prin buzunare şi încuie totul în seif.

Derrick se aşeză pe patul de sus din celula pentru beţivi; doi admiratori ai vinului gemeau pe podea. Un telefon nu l-ar fi ajutat, pentru că nu

putea s-o sune pe Angel direct. Şoferii găsiţi beţi erau obligaţi să stea cinci ore la închisoare. Trebuia să ajungă la Angel înainte de plecarea ei spre tribunal.

Telefonul îl trezi pe Swanson la ora trei, în dimineaţa zilei de luni. Vocea de la celălalt capăt al firului era răguşită şi spartă ca după băutură; vorbele se legau greu, dar îi aparţineau evident lui Beverly Monk.

— Bine aţi venit la Big Apple, strigă ea, izbucnind într-un rîs isteric.

— Unde sînteţi? o întrebă Swanson. Am banii.

— Mai tîrziu, spuse ea şi Swanson auzi două voci de bărbaţi furioşi în fundal. Rezolvăm mai tîrziu.

Cineva dădu drumul la radio.

— Am nevoie de informaţii foarte repede.

— Iar eu am nevoie de bani.

— Grozav. Spuneţi-mi unde şi cînd.

— Ah, nu ştiu, răspunse ea şi strigă o obscenitate către cineva aflat în cameră.

Swanson strînse mai tare receptorul în palmă.

— Uite, Beverly, ascultă-mă. Îţi aminteşti de cafeneaua aceea micuţă unde ne-am întîlnit data trecută?

— Da, cred că da.

— Pe strada 18, în apropiere de Balducci.

— Ah, da.

— Bine. Hai să ne întîlnim acolo cît mai repede.

— Cît de repede? întrebă ea şi izbucni în rîs.

Swanson era răbdător.

— Ce spuneţi de ora şapte?

— Cît este ceasul acum?

— Trei şi jumătate.

— Oho!

— Ce ziceţi dacă vin eu chiar acum la dumneavoastră? Spuneţi-mi unde sînteţi şi iau un taxi.

— Noo, nu-i nevoie. Mă distrez şi eu puţin.

— Sînteţi beată.

— Şi ce dacă?

— Şi, dacă vreţi aceste patru mii de dolari, mai bine rămîneţi îndeajuns de trează ca să putem sta de vorbă.

— Am să vin la întîlnire, drăguţule. Cum ziceai că te cheamă?

— Swanson.

— În regulă, Swanson. Am să fiu acolo la şapte, sau cam pe-acolo.

Izbucni în rîs şi închise telefonul.

Swanson nu se mai întoarse în pat.

La cinci şi jumătate, Marvis Maples se prezentă în faţa gardianului închisorii şi întrebă dacă poate să-l ia de acolo pe fratele său, Derrick. Cele cinci ore trecuseră. Gardianul îl

scoase pe Derrick din celula beţivilor, apoi scoase din seif o tăviţă de metal şi o puse pe tejghea. Derrick verifică lucrurile aflate acolo — unsprezece mii de dolari în bancnote, cheile de la maşină, un briceag de buzunar, unguent pentru buze — la acesta din urmă, fratele său rămase cu gura căscată.

În parcare, Marvis îl întrebă de bani şi Derrick îi explică despre seara norocoasă petrecută la masa de zaruri. Îi dădu lui Marvis două sute de dolari şi îl întrebă dacă poate să-i împrumute maşina. Marvis luă banii şi acceptă să aştepte în faţa închisorii pînă cînd maşina lui Derrick avea să fie adusă înapoi de poliţie.

Derrick porni în viteză spre Pass Christian şi parcă în spatele motelului Siesta chiar dacă soarele îşi făcu apariţia pe cer dinspre est. Se lăsă pe vine, să nu fie cumva zărit de vreun trecător, şi se strecură prin tufişuri pînă cînd ajunse în dreptul geamului de la camera lui Angel. Era închis, bineînţeles, şi el începu să bată uşor. Nu-i răspunse nimeni, aşa că luă o piatră şi bătu mai tare. Se luminase de ziuă şi Derrick intră în panică.

— Nu mişca! auzi un strigăt în spatele lui.

Derrick se răsuci pe călcîie şi dădu cu ochii de Chuck, ofiţerul în uniformă, care ţinea un pistol negru, cu ţeavă lungă, îndreptat spre fruntea sa. Poliţistul îi făcu semn cu pistolul.

— Pleacă de lîngă fereastră! Mîinile sus!

Derrick ridică braţele şi ieşi din tufiş. Următorul ordin a fost „La pămînt!" aşa că Derrick s-a întins pe trotuar cu picioarele desfăcute, cu mîinile la spate. Chuck a cerut ajutor prin radio.

Marvis se mai afla încă în preajma închisorii, aşteptînd maşina lui Derrick, cînd fratele său reveni, pentru a doua arestare din acea noapte.

În tot acest timp, Angel dormea, neavînd habar de nimic.

38

Era păcat că juratul care fusese cel mai cinstit, care ascultase dezbaterile cu mai multă atenţie decît ceilalţi, care îşi amintea mai bine decît alţii ceea ce se spusese şi care respectase absolut toate regulile judecătorului Harkin avea să fie ultimul scos din juriu şi, astfel, împiedicat să afecteze verdictul.

Punctuală ca un ceas, doamna Grimes sosi în sufragerie exact la şapte şi un sfert, luă o tavă şi începu să adune aceleaşi lucruri pentru micul dejun pe care le alesese în fiecare zi de pînă atunci. Fulgi de cereale integrale, lapte pasteurizat şi o banană pentru Herman. Fulgi de porumb, lapte cu 2% grăsime, o felie de şuncă şi suc de mere pentru ea. Aşa cum se întîmpla adesea, Nicholas se întîlni cu ea la bufet şi se oferi să o ajute. Nicholas continua să pregătească, în cursul zilei, cafeaua de la tribunal pentru Herman şi se simţea obligat să-l ajute şi dimineaţa. Două bucăţi de zahăr şi o linguriţă de frişcă pentru Herman. Cafea neagră

pentru doamna Grimes. Au discutat puţin despre stadiul în care se găseau bagajele. Ea părea sincer entuziasmată la gîndul că luni seară vor lua cina acasă.

Atmosfera a rămas festivă toată dimineaţa, Nicholas şi Henry Vu rămînînd în sufragerie şi întîmpinîndu-i pe colegii lor mai matinali. Plecau acasă!

Doamna Grimes se întoarse după argintărie şi Nicholas strecură în grabă patru tablete în cafeaua lui Herman, vorbind ceva despre avocaţi în tot acest timp. Nu era ceva mortal. Era Methergine, un drog mai puţin cunoscut, folosit mai ales la reanimare în cazuri de comă. Herman avea să se simtă rău mai multe ore, după care avea să-şi revină.

Ca şi în alte dăţi, Nicholas porni în urma doamnei Grimes pe culoar, pînă în dreptul camerei lor, ţinînd tava şi vorbind fără încetare, despre subiecte fără importanţă. Ea îi mulţumi din suflet; ce tînăr cumsecade!

Şocul veni treizeci de minute mai tîrziu şi Nicholas nu pierdu ocazia de a se afla pe aproape. Doamna Grimes ieşi pe hol şi îl strigă pe Chuck, care stătea la postul lui, bînd cafea şi citind ziarul. Nicholas auzi strigătul femeii şi ieşi grăbit din camera lui. Herman nu se simţea bine!

Lou Dell şi Willis îşi făcu apariţia, întrebînd speriaţi ce se întîmplase; nu după multă vreme, toţi juraţii erau afară, în faţa camerei soţilor Grimes; uşa rămăsese deschisă şi înăuntru era o mulţime de lume. Herman era întins pe jos, în baie, ghemuit şi ţinîndu-se de stomacul cuprins de dureri teribile. Doamna Grimes şi Chuck erau aplecaţi deasupra lui. Lou Dell alergă la telefon şi formă numărul salvării. Nicholas îi spuse lui Rikki Coleman, pe un ton grav, că Grimes avea dureri în piept şi că putea fi vorba chiar de un atac de cord. Herman mai avusese unul, cu şase ani în urmă.

În cîteva minute, toţi ştiau că Herman făcuse o criză cardiacă.

Apărură şi asistenţii cu o targă, iar Chuck îi împinse pe ceilalţi juraţi la o parte. Starea lui Herman se stabilizase şi i se pusese masca de oxigen. Presiunea sîngelui era doar cu puţin mai ridicată decît normal. Doamna Grimes repeta întruna că această întîmplare îi amintea de primul atac de cord al soţului ei.

Herman a fost scos afară din cameră, pe hol. În zăpăceala creată, Nicholas a reuşit să verse ceaşca de cafea.

Salvarea în care se afla Herman demară în viteză şi în sunet de sirene. Juraţii se retraseră în camerele lor, încercînd să se calmeze. Lou Dell îl sună pe judecătorul Harkin pentru a-i povesti că Herman se îmbolnăvise grav. Părerea generală era că suferise un nou atac de cord.

— Au început să cadă ca muştele, spuse ea şi apoi reflectă că, în cei optsprezece ani în slujba curţii, nu pierduse niciodată atîţia juraţi.

Într-adevăr el nu se aştepta ca ea să ajungă chiar la ora şapte, pentru cafea şi bani. Cu cîteva ore mai devreme era terminată şi nu părea să aibă intenţia de a se opri, aşa că era normal să nu ajungă la timp la întîlnire. Swanson mîncă pe-ndelete şi citi prima ediţie a mai multor ziare. Trecu şi ora opt. Se aşeză la o masă mai bună, lîngă fereastră, de unde putea vedea trecătorii.

La nouă, Swanson sună la apartament şi reuşi să se certe cu aceeaşi colegă de cameră. Nu, fata nu era acolo, nu fusese acasă toată noaptea şi poate că se mutase.

Fata asta, care se mută de colo-colo, trăind de pe o zi pe alta, îşi spuse el, fata asta care umblă după mîncare şi destui bani pentru a rămîne în viaţă şi a-şi cumpăra o nouă doză de drog, are şi ea nişte părinţi. Oare ştiau ce face ea?

Avea destul timp să se gîndească la asta. La zece, comandă nişte pîine prăjită, deoarece chelnerul îl privea pieziş, iritat că Swanson se mai afla încă acolo.

Impulsionate de zvonuri care păreau foarte bine fundamentate, acţiunile companiei Pynex îşi menţinură poziţia puternică la deschiderea bursei, luni dimineaţă. După ce, vineri, la închidere, valorau şaptezeci şi trei de puncte, crescură brusc la şaptezeci şi şase o dată cu clopoţelul de deschidere şi ajunseră la şaptezeci şi opt în doar cîteva minute. Veşti bune soseau de la Biloxi, deşi nimeni nu părea să ştie sursa. Toate stocurile de acţiuni în industria tutunului crescuseră rapid la tranzacţiile de dimineaţă.

Judecătorul Harkin nu-şi făcu apariţia pînă aproape de nouă şi jumătate şi, aşezîndu-se pe fotoliul său, constată, fără surprindere, că sala era plină pînă la refuz. Tocmai terminase o discuţie aprinsă cu Rohr şi Cable, ultimul dorind declararea anulării procesului pentru recuzarea altui jurat. Nu erau motive suficiente pentru anulare. Harkin îşi cunoştea bine lecţia. Descoperise chiar un caz mai vechi, în care se permisese judecarea de către unsprezece juraţi, într-un proces civil. Fusese nevoie de nouă voturi, dar verdictul juriului fusese susţinut de Curtea Supremă.

Cum era de aşteptat, vestea atacului de cord suferit de Herman se răspîndise rapid printre numeroşii spectatori ai procesului. Consultanţii pentru juriu ai apărării afirmau că era o victorie pentru tabăra lor, pentru că fusese evident că Herman ţinea partea acuzării. Consultanţii pentru juriu angajaţi de acuzare îi asigurară pe Rohr şi ai lui că îndepărtarea lui Herman era o lovitură puternică pentru apărare, pentru că Herman

susţinea, desigur, industria tutunului. Toţi experţii în materie de juriu se pretindeau satisfăcuţi de includerea lui Shine Royce printre juraţi, deşi nu prea ştiau cum să-şi justifice această părere.

Fitch era complet zăpăcit. Cum naiba se aranjează un atac de cord? Oare Marlee avea chiar atîta sînge rece încît să otrăvească un orb? Mulţumi Domnului că fata era de partea lui.

Uşa se deschise. Juraţii intrară în sală. Toată lumea îşi întoarse privirile într-acolo, ca pentru a se asigura că Herman nu se afla printre ei. Locul lui era gol.

Judecătorul Harkin vorbise cu un doctor la spital şi începu prin a anunţa juriul că Herman reacţionează bine la tratament şi că poate nu era ceva atît de grav, cum se crezuse la început. Juraţii, mai ales Nicholas, se liniştiră. Shine Royce deveni juratul numărul cinci şi ocupa locul lui Herman în rîndul întîi, între Phillip Savelle şi Angel Weese.

Shine nu mai putea de bucurie.

După ce toată lumea se aşează şi se lăsă tăcerea, îi ceru lui Wendall Rohr să-şi înceapă rezumatul final. Să nu depăşească o oră, îl avertiză el. Rohr, cu jacheta lui ţipătoare, dar cu o cămaşă scrobită şi un papion curat, începu pe un ton blînd, cerîndu-şi scuze pentru durata procesului şi mulţumindu-le juraţilor pentru că fuseseră minunaţi. Lăsînd observaţiile amabile la o parte, se lansă într-o violentă descriere a „... celui mai distrugător produs de larg consum fabricat vreodată. Ţigara. Ea ucide patru sute de mii de americani în fiecare an, de zece ori mai mult decît drogurile ilegale. Nici un alt produs nu are, nici pe departe, un efect asemănător".

Reluă punctele principale ale depoziţiei doctorilor Fricke, Bronsky şi Kilvan, fără însă să amintească toate detaliile celor spuse de aceştia. Le aminti de Lawrence Krigler, omul care lucrase în această industrie şi îi cunoştea secretele murdare. Timp de zece minute vorbi pe un ton

firesc despre Leon Robilio, omul rămas fără glas, care lucrase douăzeci de ani făcînd publicitate tutunului şi care după aceea constatase cît de coruptă era această industrie.

Rohr atinse punctul culminant atunci cînd începu să vorbească despre copii. Pentru ca marea industrie a tutunului să supravieţuiască, ea trebuie să-i atragă pe adolescenţi şi să se asigure că următoarea generaţie va cumpăra produsele sale. Ca şi cum ar fi tras cu urechea la cele discutate în camera juriului, Rohr îi rugă pe juraţi să-şi amintească ce vîrstă aveau cînd au început să fumeze.

Trei mii de copii cădeau pradă zilnic acestui viciu. O treime dintre ei aveau să moară din cauza lui. Ce mai era de spus? Nu era oare momentul de a forţa aceste bogate companii să-şi asume responsabilitatea pentru produsele lor? Nu era timpul să li se atragă atenţia? Să fie obligate să ne lase copiii în pace? Să plătească pentru răul cauzat de produsele lor?

Tonul său deveni şi mai dur cînd vorbi despre nicotină şi încăpăţînarea cu care reprezentanţii acestei industrii încercau să convingă lumea că nu produce dependenţă. Foşti drogaţi depuseseră mărturie că era mai uşor să renunţi la marijuana şi cocaină decît la ţigări. Rohr se înfurie şi mai tare cînd aminti de Jankle şi teoria sa despre abuz.

Apoi clipi o dată şi deveni un alt om. Vorbi despre clienta sa, doamna Celeste Wood, o femeie minunată, soţie, mamă, prietenă, o adevărată victimă a industriei tutunului. Vorbi despre soţul ei, domnul Jacob Wood, care fumase Bristol, marca principală de ţigări produse de Pynex, şi care încercase timp de treizeci de ani să renunţe la acest obicei. Lăsase în urmă copii şi nepoţi. Murise la cincizeci şi unu de ani, pentru că folosise un produs fabricat legal, exact aşa cum trebuia să-l folosească.

Se opri în dreptul unei table albe aşezate pe un trepied şi notă cîteva cifre şi operaţiuni matematice simple. Valoarea financiară a vieţii lui Jacob Wood era, să zicem, de un milion de dolari. Adăugă alte cîteva daune şi totalul deveni de două milioane. Acestea erau daunele reale, o sumă la care familia avea dreptul datorită morţii lui Jacob Wood.

Dar cazul de faţă nu se referea la daunele materiale. Rohr ţinu un scurt discurs despre daunele punitive şi rolul lor în pedepsirea corporaţiilor americane. Cum să pedepseşti o companie care dispune de opt sute de milioane de dolari, în disponibilităţi?

Atragi atenţia companiei.

Rohr avu grijă să nu sugereze o cifră deşi, din punct de vedere legal, ar fi putut s-o facă. Lăsă însă cifra de 800.000.000 dolari scrisă clar pe tablă şi se întoarse la pupitru pentru a-şi încheia prezentarea. Mulţumi din nou juriului şi se aşeză. Totul durase patruzeci şi opt de minute.

Judecătorul anunţă o pauză de zece minute.

Fata întîrziase patru ore, dar lui Swanson îi venea să o ia în braţe. Nu făcu, totuşi, acest lucru, pentru că se temea de microbi şi pentru că era însoţită de un tînăr dubios, îmbrăcat în haine negre de piele din cap pînă în picioare, cu părul negru ca abanosul şi o bărbiţă vopsită la fel. Pe mijlocul frunţii îşi tatuase cuvîntul JADE şi purta tot felul de cercei pe ambele părţi ale capului.

Jade nu spuse nimic; îşi trase un scaun aproape de ei şi rămase de pază, ca un doberman credincios.

Beverly arăta ca bătută. Buza de sus era tăiată şi umflată. Încercase să-şi ascundă vînătaia de pe obraz sub un strat gros de fard. Colţul ochiului drept era tumefiat. Mirosea a drog stătut şi a whisky ieftin şi părea să se grăbească.

La cea mai mică provocare, Swanson era pregătit să-l plesnească pe Jade peste tatuaj şi să-i rupă cerceii, unul cîte unul.

— Ai banii? îl întrebă ea, aruncînd o privire spre Jade, care îl privea pe Swanson cu ochi inexpresivi. Era limpede unde se duceau banii.

— Da. Vorbeşte-mi despre Claire.

— Vreau să văd banii.

Swanson scoase un plic mic şi îl întredeschise pentru a-i arăta bancnotele, apoi îl puse pe masă, acoperindu-l cu ambele mîini.

— Patru mii. Acum spune, repede, insistă el, privindu-l pe Jade cu dispreţ.

Beverly se întoarse spre Jade, care încuviinţă ca un actor de cea mai proastă speţă şi îi spuse:

— Dă-i drumul.

— Numele ei adevărat este Gabrielle Brant. E din Columbia, Missouri. A urmat cursurile universităţii de acolo, unde mama ei preda studii medievale. Asta e tot ce ştiu.

— Dar tatăl ei?

— Cred că a murit.

— Altceva?

— Nu. Dă-mi banii.

Swanson împinse plicul pe masă şi, imediat după aceea, sări în picioare.

— Mulţumesc, îi spuse el şi se făcu nevăzut.

Durwood Cable avu nevoie doar de o jumătate de oră pentru a demola cu îndemînare ideea de a oferi milioane familiei unui om care fumase din proprie voinţă timp de treizeci şi cinci de ani. Procesul nu era altceva decît o evidentă încercare de a pune mîna pe nişte bani.

Ceea ce îi displăcea cel mai mult la acest caz, aşa cum fusese el prezentat de către acuzare, era faptul că se încerca deplasarea problemei de la Jacob Wood şi obiceiurile lui, pentru a se ajunge la o dezbatere despre fumatul în rîndurile

adolescenţilor. Ce-avea Jacob Wood de-a face cu obişnuitele reclame pentru ţigări? Nu exista nici cea mai mică dovadă că Jacob Wood fusese influenţat de această campanie. El începuse să fumeze pentru că aşa dorise.

De ce să-i aducem pe copii în această luptă? Din motive sentimentale, bineînţeles. Răspundem cu furie atunci cînd copiii sînt loviţi sau manipulaţi. Şi, pentru ca avocaţii acuzării să vă poată convinge pe dumneavoastră, juraţii, să le daţi pe mîini o avere, trebuie mai întîi să vă înfurie.

Cable apelă rapid la corectitudinea lor. Decideţi verdictul pe baza faptelor, nu a emoţiilor. Cînd termină, Cable constată că reuşise să le capteze atenţia.

Judecătorul îi mulţumi şi se adresă juriului.

— Doamnelor şi domnilor, din acest moment, cazul vă aparţine. Vă propun să alegeţi un nou preşedinte care să ia locul domnului Grimes, despre care am aflat că se simte mult mai bine. Am vorbit cu soţia lui în timpul ultimei pauze şi mi-a spus că e încă bolnav, dar probabil că în curînd îşi va reveni complet. Dacă, indiferent din ce motiv, doriţi să discutaţi cu mine, vă rog să o anunţaţi pe doamna grefier. Restul instrucţiunilor vă vor fi înmînate în camera juraţilor. Succes.

În timp ce Harkin îşi lua rămas-bun de la ei, Nicholas se întoarse uşor spre public şi îl privi în ochi pe Rankin Fitch, ca pentru a confirma în ce stadiu se aflau lucrurile în acel moment. Fitch dădu uşor din cap şi Nicholas se ridică în picioare, împreună cu colegii săi.

Era aproape ora prînzului. Curtea se retrăgea, cu posibilitatea rechemării la bară, ceea ce însemna că toţi cei care doreau puteau rămîne pe acolo pînă cînd juriul ajungea la un verdict. Hoarda de specialişti de pe Wall Street se repezi afară, pentru a telefona la birourile lor. Cei patru directori executivi ai companiilor de tutun se amestecară cu

gloata timp de cîteva minute, apoi îşi făcură loc spre ieşirea din sală.

Fitch plecă imediat şi se îndreptă spre birou. Konrad stătea aplecat deasupra telefoanelor.

— E ea, îi spuse el lui Fitch, îngrijorat. Ne sună de la un telefon public.

Fitch porni şi mai grăbit spre biroul lui şi acolo ridică receptorul.

— Alo!

— Fitch, fii atent. Am instrucţiuni noi pentru transferarea banilor. Lasă-mă pe aşteptare şi du-te la facsimil.

Fitch se întoarse spre aparat, care tocmai primea un mesaj.

— E chiar aici, răspunse el. De ce sînt necesare instrucţiuni noi?

— Taci din gură, Fitch. Fă ce-ţi spun, şi asta imediat.

Fitch scoase faxul din maşină şi citi în grabă mesajul scris de mînă. Banii urmau să pornească spre Panama. Ea îi dădea instrucţiunile de rută şi numerele de cont.

— Ai la dispoziţie douăzeci de minute, Fitch. Juriul mănîncă de prînz. Dacă nu am confirmarea pînă la douăsprezece şi jumătate, înţelegerea noastră se anulează, iar Nicholas schimbă macazul. Are un telefon celular în buzunar şi aşteaptă apelul meu.

— Sună-mă din nou la douăsprezece şi jumătate, spuse Fitch, închizînd. Îi ceru lui Konrad să oprească toate celelalte apeluri. Fără excepţie. Transmise imediat mesajul către expertul său în transferuri din Washington şi acesta îi transmise înapoi autorizaţiile necesare pentru banca Hanwa din Antilele Olandeze. Păstraseră legătura cu Hanwa toată dimineaţa şi, după zece minute, banii părăsiră contul lui Fitch şi se îndreptară spre Caraibe, către banca din Panama City unde erau aşteptaţi. Hanwa trimise prin fax o confirmare către Fitch care, în acel moment, ar fi dorit din

inimă s-o transmită mai departe, lui Marlee, numai că nu-i cunoştea numărul.

La douăsprezece şi jumătate, Marlee îşi sună agentul bancar din Panama şi el îi confirmă primirea sumei de zece milioane de dolari.

Marlee se afla într-un motel, la cinci mile depărtare şi lucra pe un fax portabil. Aşteptă cinci minute şi apoi îi trimise aceluiaşi agent instrucţiuni pentru a transfera banii într-o bancă din insulele Cayman; toată suma, iar la încheierea operaţiunii, trebuia să închidă contul din Banco Atlántico.

Nicholas telefonă exact la douăsprezece şi jumătate. Se ascundea în toaleta pentru bărbaţi. Prînzul se terminase şi era timpul să înceapă deliberările. Marlee îi spuse că banii sînt în siguranţă şi că se pregătea de plecare.

Fitch aşteptă pînă aproape de ora unu. Ea îl sună de la un alt telefon public.

— Banii au ajuns cu bine, Fitch, îi spuse ea.

— Grozav. Ce zici dacă te invit la prînz?

— Poate mai tîrziu.

— Deci, pe cînd ne putem aştepta la un verdict?

— După-amiază, tîrziu. Sper că nu eşti îngrijorat, Fitch.

— Eu? Niciodată.

— Relaxează-te. Va fi cel mai plăcut moment din viaţa ta. Doisprezece la zero, Fitch. Cum îţi sună?

— Dulce ca o muzică bună. De ce l-aţi scos pe sărmanul Herman?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Mda, sigur că da. Cînd vom putea sărbători?

— Te sun eu mai tîrziu.

Marlee demară în mare viteză, într-o maşină închiriată, pîndind orice mişcare din urma ei. Cealaltă maşină rămăsese în faţa apartamentului, abandonată, căci nu-i mai păsa de ea. Pe bancheta din spate avea două valize pline cu haine, singurele obiecte personale pe care le putuse împacheta, împreună cu faxul portabil. Mobila din

apartament avea să-i revină celui care îl va cumpăra la licitaţie.

Intră pe un drum secundar, aşa cum exersase cu o zi înainte, în caz că o urmărea cineva. Băieţii lui Fitch nu erau nicăieri prin preajmă. Străbătu mai multe străzi în *zigzag,* pînă cînd ajunse la aeroportul municipal din Gulfport, unde o aştepta un mic avion cu reacţie de tip Lear. Luă valizele şi încuie cheile în maşină.

Swanson sună o dată, dar nu reuşi să prindă firul liber. Îşi sună şeful din Kansas City şi acesta trimise imediat doi agenţi spre Columbia, oraş aflat la numai o oră distanţă. Alţi doi agenţi lucrau prin telefon, pentru a lua cît mai rapid legătura cu Universitatea din Missouri, cu catedra de studii medievale, într-o încercare disperată de a găsi pe cineva care ştie ceva şi e de acord să vorbească. Şase familii Brant erau înregistrate în cartea de telefon din Columbia. Au sunat la fiecare în parte de mai multe ori şi nu au găsit pe nimeni care să fi auzit de Gabrielle Brant.

În cele din urmă, Swanson îl prinse pe Fitch la telefon, chiar după ora unu. Fitch stătea baricadat de o oră în biroul lui şi refuza să primească apelurile. Swanson se îndrepta spre Missouri.

39

După ce vesela a fost strînsă şi fumătorii s-au întors de la fumoar, au simţit cu toţii că venise timpul să facă acel lucru la care visau de o lună încoace. Se aşezară în jurul mesei, privind spre scaunul gol din capul mesei, cel pe care Herman fusese atît de mîndru să-l ocupe.

— Cred că ne trebuie un nou preşedinte, spuse Jerry.

— Iar eu cred că ar trebui să fie Nicholas, adăugă repede Millie.

De fapt, nu prea existau dubii în legătură cu cel care ar fi putut prelua locul preşedintelui. Nimeni altcineva nu dorea acel post şi Nicholas părea să ştie la fel de multe despre proces ca şi avocaţii. A fost ales cu ovaţii.

Rămase în picioare, lîngă scaunul lui Herman, şi prezentă pe scurt lista de sugestii din partea judecătorului Harkin.

— Judecătorul doreşte ca noi să cercetăm dovezile cu atenţie, le spuse el, inclusiv probele şi documentele, înainte de a începe să votăm.

Nicholas se întoarse spre stînga lui, privind teancurile de rapoarte şi studii surprinzătoare, adunate pe masa dintr-un colţ, tot ceea ce adunaseră în ultimele patru săptămîni.

— Eu nu am de gînd să stau aici trei zile, spuse Lonnie, uitîndu-se, asemenea celorlalţi, spre masă. De fapt, eu sînt gata de vot chiar acum.

— Nu te grăbi chiar aşa, îi răspunse Nicholas. Acesta este un caz complicat, foarte important şi ar fi o greşeală să grăbim lucrurile fără o deliberare profundă.

— Eu zic să votăm, spuse Lonnie.

— Iar eu spun să facem ce zice judecătorul. Îl putem chema aici, pentru o discuţie, dacă e necesar.

— Doar n-o să citim tot ce e acolo, nu? întrebă Sylvia, Pudelul. Cititul nu făcea parte dintre pasiunile ei.

— Am o idee, spuse Nicholas. Ce-ar fi să ia fiecare cîte un raport, să-l răsfoiască şi apoi să facă un sumar pentru toată lumea? După aceea îi vom putea spune judecătorului Harkin cu toată sinceritatea că am revăzut toate probele şi documentele.

— Chiar crezi că va dori să afle acest lucru? îl întrebă Rikki Coleman.

— Probabil că da. Verdictul nostru trebuie să se bazeze pe dovezile aflate în faţa noastră — mărturiile ascultate şi probele pe care le-am primit. Trebuie măcar să facem un efort de a-i urma ordinele.

— Sînt de acord, spuse Millie. Toţi vrem să mergem acasă, dar avem obligaţia de a cerceta cu atenţie ceea ce avem.

Cu aceste cuvinte, celelalte proteste au fost înăbuşite în faşă. Millie şi Henry Vu luară în braţe rapoartele groase şi le aşezară în centrul mesei, de unde juraţii le împărţiră între ei, fără să se grăbească.

Răsfoiţi-le, le spuse Nicholas, dăscălindu-i ca pe nişte şcolari. El însuşi îl apucă pe cel mai gros, un studiu realizat de doctorul Frike cu privire la efectele fumului de ţigară asupra aparatului respirator şi începu să-l citească, de parcă nu ar fi întîlnit niciodată o lucrare în proză atît de dinamică.

În sala de şedinţe, cîţiva curioşi zăboveau în speranţa că se va da un verdict rapid. Se întîmpla adesea — juriul se retrăgea, lua masa, vota şi gata verdictul. Juriul luase hotărîrea încă înainte de apariţia primului martor.

Nu însă şi în acest caz.

La 41.000 de picioare înălţime şi cu o viteză de cinci sute de mile pe oră, avionul Lear străbătu distanţa dintre Biloxi şi George Town, în insula Grand Cayman, în nouăzeci de minute. Marlee trecu prim vamă cu un paşaport canadian nou-nouţ, pe numele Lane MacRonald, o tînără drăguţă din Toronto, venită pentru o săptămînă de distracţie, nu de afaceri. După cum cerea legea insulelor Cayman, avea asupra ei şi biletul de întoarcere, care demonstra că rezervase un loc spre Miami, peste şase zile, prin Compania Aeriană Delta. Localnicii erau încîntaţi să primească turişti,

dar aveau o cu totul altă părere despre noii cetăţeni.

Paşaportul făcea parte dintr-un set perfect de documente noi, pe care Marlee le cumpărase de la un falsificator foarte cunoscut din Montreal. Paşaport, carnet de conducere auto, certificat de naştere, carte de alegător. Totul costase trei mii de dolari.

Luă un taxi spre George Town şi îşi găsi banca, Royal Swiss Trust, într-o clădire veche, impunătoare, aflată la numai un rînd de case depărtate de malul mării. Nu mai fusese niciodată în Cayman, deşi se simţea ca acasă. Studiase locul timp de două luni. Afacerile sale financiare de acolo fuseseră aranjate cu grijă prin fax.

Aerul tropical era greu şi cald, dar abia dacă observa acest lucru. Nu venise acolo pentru soare şi plajă. Era ora trei în George Town şi New York şi două după-amiază în Mississippi.

A fost întîmpinată de o recepţioneră, care a condus-o într-un mic birou, pentru a completa un alt formular care nu putea fi transmis prin facsimil. Peste numai cîteva minute, un tînăr pe nume Marcus veni să se prezinte.

Vorbiseră adeseori la telefon. Era un bărbat zvelt, manierat, bine îmbrăcat, cu purtare de european. Vorbea engleza perfect, dar cu un uşor accent.

Banii sosiseră, o informă el şi Marlee reuşi să primească vestea fără să zîmbească. Era dificil. Documentele erau în regulă. Porni în urma tînărului spre biroul lui, aflat la etaj. Denumirea funcţiei lui Marcus era destul de vagă, aşa cum se întîmpla cu mulţi bancheri din insulele Cayman, dar era un fel de vicepreşedinte şi deţinea un portofoliu.

O secretară aduse cafeaua şi Marlee comandă un sandvici.

Pynex se afla la şaptezeci şi nouă de puncte şi îşi menţinuse o poziţie puternică în tranzacţii pe tot parcursul zilei, o informă Marcus verificînd datele pe computer. Trellco urcase cu trei puncte şi trei sferturi, pînă la cincizeci şi şase. Smith Greer urcase la şaizeci şi patru şi jumătate. ConPack se menţinea la un nivel constant, în jur de treizeci şi trei.

Lucrînd după notiţe pe care, de altfel, le învăţase pe de rost, Marlee făcu prima manevră comercială din viaţa ei, vînzînd scurt cincizeci de mii de acţiuni Pynex la şaptezeci şi nouă bucata. Spera să le poată cumpăra din nou cît mai repede, la un preţ mult mai mic. Vînzarea în pachete mici era o manevră dificilă, folosită de obicei de investitorii cei mai pricepuţi. Dacă preţul stocului urma să scadă, regulamentul comercial permitea ca acesta să fie scos pe piaţă, mai întîi la un preţ mai mare, pentru a fi cumpărat ulterior la un preţ mai mic.

Cu zece milioane în buzunar, Marlee avea dreptul să vîndă acţiuni în valoare aproximativă de douăzeci de milioane.

Marcus confirmă tranzacţia, lovind cu disperare tastele computerului, apoi se scuză o clipă, pentru a-şi pune căştile la urechi. A doua ei manevră a fost vînzarea unui stoc redus de acţiuni Trellco — treizeci de mii de acţiuni la cincizeci şi şase şi un sfert bucata. Marcus confirmă operaţiunea şi din acel moment începu nebunia. Ea vîndu patruzeci de mii de acţiuni Smith Greer la şaizeci şi patru şi jumătate; încă şaizeci de mii de acţiuni Pynex la şaptezeci şi nouă şi o optime; alte treizeci de mii de acţiuni Trellco la cincizeci şi şase şi o optime; cincizeci de mii de acţiuni Smith Greer la şaizeci şi patru şi trei optimi.

Făcu o pauză şi îl instrui pe Marcus să urmărească foarte atent evoluţia acţiunilor Pynex. Tocmai reuşise să scape de o sută zece acţiuni din stocul acesteia şi era preocupată de răspunsul imediat al bursei din New York. Stocul rămase o

vreme la şaptezeci şi nouă, scăzu la şaptezeci şi opt şi trei sferturi şi apoi reveni la şaptezeci şi nouă.

— Cred că acum sîntem pregătiţi, spuse Marcus, care studiase atent stocul timp de două săptămîni.

— Vinde încă cincizeci de mii, îi spuse ea, fără nici o ezitare.

Marcus îngheţă, apoi încuviinţă cu un semn al capului spre monitor şi încheie operaţiunea.

Pynex căzu la şaptezeci şi opt şi jumătate, apoi cu încă un sfert. Ea sorbea cîte o gură de cafea şi îşi verifica notiţele, în timp ce Marcus urmărea reacţia de pe Wall Street. Marlee se gîndi la Nicholas, întrebîndu-se ce făcea el în acel moment, dar nu era îngrijorată. De fapt, în acel moment era remarcabil de calmă.

Marcus îşi scoase căştile de pe urechi.

— Am ajuns la aproximativ douăzeci şi două milioane de dolari, domnişoară MacRonald. Cred că ar trebui să ne oprim. Pentru a continua ar trebui să obţin aprobare de la şeful meu.

— E destul, spuse ea.

— Piaţa se închide peste cincisprezece minute. Sînteţi binevenită, dacă doriţi să aşteptaţi în anticamera pentru clienţi.

— Nu, mulţumesc. Voi merge la hotel, poate şi pe plajă. Marcus se ridică şi îşi încheie nasturii de la haină.

— Încă o întrebare. Cînd credeţi că vor apărea schimbări cu aceste stocuri?

— Mîine dis-de-dimineaţă.

— Schimbări semnificative?

Marlee se ridică în picioare şi îşi verifică notiţele.

— Da. Dacă doriţi ca şi ceilalţi clienţi să vă considere un geniu, atunci vindeţi chiar acum acţiunile companiilor de tutun, în stocuri mici.

El trimise după o maşină a companiei, un mic Mercedes, şi Marlee fu dusă pînă în faţa unui hotel

de pe plaja Seven Mile, nu departe de centru şi de bancă.

Dacă prezentul lui Marlee părea să fie ţinut sub control, trecutul o ajungea rapid din urmă. Un agent operativ care făcea cercetări în numele lui Fitch la Universitatea Missouri descoperi în bibliotecă mai multe catastife vechi cu numele membrilor săi. În anul 1986, o anume doctor Evelyn Y. Brant era menţionată şi prezentată pe scurt drept profesor de studii medievale, dar era absentă din anuarul pe 1987.

Agentul sună imediat un asociat care verifica actele de la circa financiară a districtului Boone. Asociatul intră direct în biroul notarial şi, după numai cîteva minute, găsi registrul de moşteniri şi testamente. Testamentul lui Evelyn Y. Brant fusese primit pentru confirmare în luna aprilie 1987. O funcţionară îl ajută să găsească dosarul.

Era o porcărie, dar merita. Doamna Brant murise pe 2 martie 1987 în Columbia, la vîrsta de cincizeci şi şase de ani. Era văduvă şi lăsase ca moştenitor un singur copil, Gabrielle, în vîrstă de douăzeci şi unu de ani; ea moştenea toată averea, în conformitate cu testamentul semnat de doctorul Brant cu trei luni înainte de moarte.

Dosarul avea două degete grosime şi agentul îl răsfoi în mare viteză. Inventarul consta într-o casă, evaluată la 180.000 de dolari, cu o ipotecă pentru jumătate din acea sumă, o maşină, o listă neinteresantă de mobile şi obiecte, un certificat de depozit la o bancă locală, în valoare de 32.000 de dolari, şi un portofoliu de acţiuni şi bonuri de valoare de 202.000 dolari. Nu fuseseră primite decît două solicitări de la creditori; era clar că doctorul Brant ştia că e pe moarte şi apelase la un consilier juridic. Cu aprobarea lui Gabrielle, casa fusese vîndută, proprietatea fusese transformată în bani şi, după ce fuseseră plătite impozitele, taxele

legale şi costul acţiunii judecătoreşti, suma de 191.000 de dolari fusese plasată într-un fond tutelar. Gabrielle era singura beneficiară.

Proprietatea fusese vîndută corect. Avocatul părea să fi fost prompt şi competent. La treisprezece luni după moartea doctorului Brant, acţiunea fusese încheiată.

Agentul răsfoi dosarul mai departe, luîndu-şi notiţe. Două pagini se lipiseră şi el le desfăcu cu grijă. Pagina de dedesubt era mai mică şi purta o ştampilă oficială.

Era certificatul de deces. Doctorul Evelyn Brant murise de cancer la plămîni.

Agentul ieşi pe hol şi îşi chemă şeful la telefon.

Pînă cînd reuşiră să stabilească legătura cu Fitch, agenţii aflară mai multe amănunte. Unul dintre aceştia, care citise dosarul cu mai multă atenţie, căci era un fost agent FBI cu diplomă de avocat, descoperi o serie de donaţii către grupuri de genul Asociaţiei Americane a Bolnavilor de Plămîni, Coaliţiei pentru o Lume fără Tutun, Forţei de Luptă împotriva Tutunului, Campaniei pentru un Mediu Nepoluat, şi alte cîteva, toate îndreptate împotriva fumatului. Una dintre cererile din partea creditorilor era o notă de plată de aproape douăzeci de mii de dolari, pentru ultima sa spitalizare. Soţul ei, doctorul Peter Brant, decedat, era menţionat pe o poliţă de asigurare. Verificînd în registru, agentul descoperi că aceasta fusese deschisă în 1981. Dosarul se afla în cealaltă parte a biroului notarial. Domnul Brant murise în 1981, la vîrsta de cincizeci şi doi de ani, lăsînd în urmă o soţie iubită şi o fiică adorată, Gabrielle, pe atunci în vîrstă de cincisprezece ani. Murise la domiciliul său, conform certificatului de deces semnat de acelaşi doctor care semnase şi certificatul lui Evelyn Brant. Un oncolog.

Peter Brant căzuse şi el victimă ravagiilor cancerului pulmonar.

Swanson formă numărul de telefon, dar numai după ce agenţii îl asigurară, în repetate rînduri, că faptele erau corecte.

Fitch preluă apelul în biroul său, singur, cu uşa încuiată şi primi vestea foarte calm, pentru că era prea şocat pentru a mai reacţiona. Era aşezat la birou, fără haină, cu cravata desfăcută şi şireturile de la pantofi descheiate. Nu spuse prea multe.

Amîndoi părinţii lui Marlee muriseră de cancer la plămîni.

Notă aceste cuvinte pe o bucăţică de hîrtie, apoi le înconjură cu un cerc cu tot felul de ramificaţii, ca şi cum ar fi putut face o diagramă a acestei veşti, pentru a o fragmenta şi analiza; ca şi cum ar fi putut, cumva, să pună de acord vestea cu promisiunea ei de a-i oferi un verdict.

— Eşti acolo, Rankin? întrebă Swanson. Stătea în frig, în faţa Tribunalului din Columbia, ţinînd la ureche un telefon incredibil de mic.

— Mda, răspunse Fitch, apoi tăcu din nou o vreme. Diagrama creştea, dar nu ducea nicăieri.

— Unde e fata? îl întrebă Swanson.

— Nu ştiu. Va trebui s-o găsim.

Rosti aceste cuvinte fără convingere şi Swanson înţelese că fata plecase.

Încă o pauză îndelungată.

— Ce să fac? întrebă Swanson.

— Cred că cel mai bine ar fi să te întorci aici, spuse Fitch şi trînti receptorul. Cifrele ceasului său digital se zăreau ca prin ceaţă şi Fitch închise ochii. Îşi masă tîmplele care pulsau de durere, lăsă bărbia în piept, se gîndi o clipă ce-ar fi să izbucnească, să dea biroul de perete şi să smulgă telefoanele din prize, dar renunţă. Era nevoie de o minte limpede.

Nu putea face nimic pentru a opri deliberările, poate doar să dea foc tribunalului sau să arunce grenade spre camera juraţilor. Ei erau acolo, toţi cei doisprezece rămaşi, cu ofiţerii de pază în faţa uşii. Poate că, dacă lucrau încet şi erau nevoiţi să se retragă pentru încă o noapte de izolare, Fitch reuşea să mai scoată un as din mînecă şi să obţină o anulare.

Ameninţarea cu o bombă ar fi fost o posibilitate. Juraţii ar fi fost evacuaţi, iarăşi izolaţi, conduşi într-un loc ascuns, în care să-şi poată continua treaba.

Diagrama dispăru şi Fitch făcu o listă de posibilităţi — acţiuni revoltătoare, toate periculoase, ilegale şi destinate eşecului.

Ceasul ticăia liniştit.

Cei doisprezece aleşi — unsprezece discipoli şi maestrul lor.

Se ridică încet în picioare şi apucă cu amîndouă mîinile lampa ieftină de ceramică. Era un obiect pe care Konrad intenţionase să-l îndepărteze pentru că stătea pe biroul lui Fitch, loc predestinat haosului şi violenţei.

Konrad şi Pang rămaseră pe hol, aşteptînd instrucţiuni. Simţeau că se întîmplase ceva îngrozitor. Lampa se sparse cu zgomot de uşă. Fitch începu să urle. Pereţii de placaj se zguduiau. Un alt obiect se lovi şi se sparse în bucăţi; poate că era un telefon. Fitch strigă ceva despre „bani" şi, imediat după aceea, biroul fu zdrobit de perete.

Cei doi se dădură la o parte, încremeniţi şi nedorind să se afle în apropierea uşii cînd aceasta avea să se deschidă. Bum! Bum! Bum! Parcă era un ciocan. Fitch lovea placajul cu pumnii.

— Găsiţi-mi fata! urlă el cu disperare.

Bum! Bum!

— Găsiţi-mi fata!

40

După un chinuitor efort de concentrare, Nicholas simţi că era nevoie de nişte dezbateri. Hotărî să înceapă chiar el şi prezentă pe scurt raportul doctorului Fricke în legătură cu starea plămînilor lui Jacob Wood. Le întinse colegilor săi fotografiile de la autopsie, care nu le atraseră prea mult atenţia. Era o cărare bătută şi auditoriul era plictisit.

— În raportul doctorului Frike se spune că fumatul prelungit produce cancer la plămîni, spuse Nicholas cu seriozitate, ca şi cum acest lucru ar fi putut mira pe cineva.

— Am o idee, spuse Rikki Coleman. Hai să vedem dacă sîntem cu toţii de acord că ţigările produc cancer la plămîni. În felul acesta, nu mai pierdem timpul.

Femeia aşteptase o ocazie favorabilă şi acum era gata de luptă.

— Bună idee, spuse Lonnie. El era de departe cel mai agitat şi mai frustrat din tot grupul.

Nicholas ridică din umeri, în semn de aprobare. El era preşedintele, dar oricum nu avea decît un vot. Juraţii puteau să facă tot ce doreau.

— Eu sînt de acord, spuse el. Toată lumea este de părere că ţigările produc cancer la plămîni? Ridicaţi mîinile.

Douăsprezece mîini se ridicară în grabă şi asta însemna un pas important în direcţia verdictului.

— Să mergem mai departe şi să ne referim la dependenţă, spuse Rikki, privind în toate părţile. Cine crede că nicotina produce dependenţă?

Un alt „da" unanim.

Ea savură acest moment şi se pregăti pentru o nouă tentativă pe teritoriul nesigur al responsabilităţilor.

— Hai să rămînem la unanimitate, oameni buni, spuse Nicholas. E foarte important să plecăm de aici uniţi. Dacă sîntem divizaţi, vom eşua.

Majoritatea dintre ei auziseră deja această scurtă prelegere. Motivele legale din spatele cererii lui pentru un verdict unanim nu erau prea clare, dar îl credeau, orice s-ar fi întîmplat.

— Acum, hai să terminăm cu rapoartele astea. Cine e gata?

Dosarul ales de Loreen Duke era o prezentare foarte colorată, pregătită de doctorul Myra Sprawling-Goode. Citise introducerea, în care se arăta că studiul era fundamentat pe tipurile de publicitate folosite în mod obişnuit de companiile de tutun, punînd accentul mai ales pe modul în care aceste reclame puteau afecta copiii sub optsprezece ani; citise şi concluzia, care scutea industria respectivă de orice vină în atragerea fumătorilor minori. Majoritatea celor două sute de pagini rămăseseră neatinse.

Ea făcu un sumar al sumarului.

— Aici scrie că nu s-au putut descoperi probe care să dovedească intenţia companiilor de tutun de a atrage copiii prin publicitate.

— Tu crezi asta? o întrebă Millie.

— Nu. Am crezut că am stabilit deja că majoritatea fumătorilor încep să fumeze înainte de optsprezece ani. N-am supus la vot, chiar aici, într-una din zile?

— Aşa este, răspunse Rikki. Şi toţi fumătorii de aici au început ca tineri adolescenţi.

— Iar majoritatea dintre ei au renunţat, din cîte îmi amintesc, interveni Lonnie, cu acreală.

— Să mergem mai departe, spuse Nicholas. Mai e cineva?

Jerry încercă, nu prea convins, să le prezinte plicticoasele descoperiri ale doctorului Kilvan, geniul statisticii care demonstrase că riscul de îmbolnăvire este mai mare la fumători. Rezumatul făcut de Jerry nu prezenta nici un interes, nu propunea nici o dezbatere şi el părăsi camera pentru a fuma o ţigară în grabă.

Se lăsă tăcerea şi juraţii continuară să parcurgă materialul tipărit. Veneau şi plecau după cum doreau — să fumeze o ţigară, să se mai dezmorţească, să se ducă la toaletă. Lou Dell, Willis şi Chuck stăteau de pază în faţa uşii.

Doamna Gladys Card predase, pe vremuri, biologia la clasa a noua. Se pricepea la ştiinţă. Reuşi de minune să disece raportul doctorului Robert Bronsky despre compoziţia fumului de ţigară — cu cele peste patru mii de compuşi, şaisprezece substanţe carcinogene cunoscute, paisprezece alcaline, materii iritante şi tot restul. Folosi cel mai bun ton profesoral de care era în stare, privindu-i pe ceilalţi drept în ochi.

Majoritatea se strîmbau, ascultînd acea peroraţie care nu se mai termina.

La sfîrşit, Nicholas, care reuşise să nu adoarmă cu totul, îi mulţumi călduros şi se ridică să-şi mai ia puţină cafea.

— Deci, ce crezi despre toate astea? îl întrebă Lonnie. Stătea în faţa ferestrei, cu spatele spre cameră, mîncînd alune şi ţinînd în mînă o sticlă de băutură răcoritoare.

— După mine, demonstrează că fumul de ţigară este destul de dăunător, îi răspunse ea.

Lonnie se întoarse şi o privi drept în ochi.

— Exact. Credeam că am căzut deja de acord în privinţa asta. Se uită la Nicholas şi continuă: Eu zic să începem votul. Citim de aproape trei ore, iar cînd mă va întreba judecătorul dacă m-am uitat prin toate hîrtiile alea, am să-i spun „Pe onoarea mea, da. Am citit fiecare cuvinţel".

— Faci ce doreşti, Lonnie, ripostă Nicholas.

— În regulă. Hai să votăm.

— Ce să votăm? îl întrebă Nicholas. Cei doi se aflau acum la cele două capete ale mesei, în picioare, toţi ceilalţi juraţi fiind aşezaţi pe scaune între ei.

— Să vedem cine cu cine ţine. Încep eu.

— Începe. Să auzim.

Lonnie respiră adînc şi toţi se întoarseră cu privirea spre el.

— Părerea mea este foarte simplă. Eu cred că ţigările sînt periculoase. Produc dependenţă. Sînt mortale. De asta nu m-am apucat de fumat. Toată lumea cunoaşte aceste lucruri, de fapt, chiar şi noi am căzut de acord. Eu cred că fiecare om are dreptul să aleagă. Nimeni nu te poate obliga să fumezi, dar dacă o faci, accepţi consecinţele. Nu e cazul să pufăi ca un nebun treizeci de ani şi pe urmă să vrei ca eu să te îmbogăţesc. Procesele astea absurde trebuie oprite.

Ridicase vocea şi toţi deveniseră atenţi.

— Ai terminat? îl întrebă Nicholas.

— Mda.

— Cine urmează?

— Eu am o întrebare, spuse doamna Gladys Card. Cîţi bani speră acuzarea să-i plătim? Domnul Rohr a cam lăsat problema în suspensie.

— Solicită daune de două milioane. Daunele punitive sînt lăsate la latitudinea noastră, explică Nicholas.

— Atunci de ce a lăsat cifra de 800.000.000 pe tablă?

— Pentru că nu i-ar refuza, îi răspunse Lonnie. Ai de gînd să-i dai?

— Nu cred, spuse ea. Nici nu ştiam că există atîţia bani pe lume. Celeste Wood i-ar primi pe toţi?

— Vezi toţi avocaţii aceia? o întrebă Lonnie, pe un ton sarcastic. Se poate considera norocoasă dacă primeşte ceva. Procesul ăsta se face pentru o gaşcă de avocaţi care se îmbogăţesc acţionînd în judecată companiile de tutun. Sîntem nişte proşti dacă ne lăsăm păcăliţi.

— Tu ştii cînd m-am apucat eu de fumat? îl întrebă Angel Weese pe Lonnie, rămas încă în picioare.

— Nu. Nu ştiu.

— Îmi amintesc cu exactitate ziua aceea. Aveam treisprezece ani şi am văzut un panou publicitar pe strada Decatur, nu departe de casă, cu un tip bine făcut, de culoare, foarte frumos, cu blugii suflecaţi, împroşcînd plaja cu apă, cu o ţigară într-o mînă şi o fetişcană zveltă în spate. Amîndoi numai zîmbet. Amîndoi cu o dantură perfectă. Salem mentolat. Ce amuzant! Eu mi-am spus: Iată care este viaţa adevărată! Mi-ar plăcea şi mie! aşa că m-am dus acasă, am căutat în sertar, mi-am luat banii, am ieşit în stradă şi mi-am cumpărat un pachet de Salem mentolat. Prietenii mei mă considerau grozavă, aşa că de atunci numai din astea fumez.

Făcu o pauză şi o privi pe Loreen Duke, apoi se întoarse din nou spre Lonnie.

— Să nu încerci să-mi spui că oricine poate renunţa la acest obicei. Sînt dependentă, asta e. Nu e chiar aşa de uşor. Am douăzeci de ani, fumez două pachete pe zi şi, dacă nu renunţ, nu mai apuc cincizeci de ani. Şi să nu-mi spui că nu se încearcă atragerea copiilor. Companiile se adresează negrilor, femeilor, copiilor, cowboy-ilor, pieilor-roşii, adică tuturor şi ştii şi tu foarte bine!

Pentru o persoană care nu arătase nici un fel de emoţie timp de patru săptămîni, de cînd erau împreună, furia din glasul lui Angel era o surpriză. Lonnie o privi cu dispreţ, dar nu spuse nimic.

Loreen veni în ajutorul lui Angel.

— Una dintre fetele mele, cea de cincisprezece ani, mi-a spus săptămîna trecută că a început să fumeze la şcoală, pentru că toţi prietenii ei fumează. Aceşti copii sînt prea mici pentru a înţelege ce înseamnă dependenţa şi, pînă cînd îşi dau seama, sînt prinşi. Am întrebat-o de unde ia ţigări. Ştiţi ce mi-a spus?

Lonnie nu răspunse.

— De la automate. E unul chiar lîngă pasajul din centrul comercial, pe unde-şi fac copiii veacul. Vreo două restaurante cu gustări au automate. Şi

vrei să spui că nu-i vizează pe copii? Mi-e silă! Abia aştept să ajung acasă şi s-o învăţ minte!

— Şi ce ai să faci cînd o să înceapă să bea bere? o întrebă Jerry. Ai să-i dai în judecată pe cei de la Budweiser pentru zece milioane, pentru că toţi ceilalţi copii mai trag cîte o bere?

— Nu există dovezi că berea produce dependenţă, ripostă Rikki.

— Aha, deci nu ucide?

— E o diferenţă.

— Te rog să ne explici, insistă Jerry.

Dezbaterea se referea acum la două dintre viciile lui preferate. Oare aveau să urmeze pariurile şi flirtul?

Rikki reflectă o clipă, apoi se lansă într-o apărare nefirească a alcoolului.

— Ţigara este singurul produs cu efecte mortale prin folosirea sa adecvată. Alcoolul trebuie consumat, desigur, dar în cantităţi nerezonabile. Iar dacă e consumat rezonabil, atunci nu mai e periculos. Sigur, oamenii se îmbată şi se omoară în multe feluri, dar se poate argumenta că produsul nu este folosit adecvat în acele cazuri.

— Deci, dacă cineva bea timp de cincizeci de ani, nu-şi grăbeşte singur moartea?

— Nu şi dacă bea moderat.

— Măi-măi, ce veste bună mi-ai dat!

— Şi mai e ceva. Alcoolul are un sistem natural de avertizare. Simţi imediat efectele. Nu acelaşi lucru se întîmplă şi cu tutunul. E nevoie de mulţi ani de fumat pînă cînd îţi dai seama că îţi distruge trupul. Însă în clipa aceea eşti deja dependent şi nu te mai poţi lăsa.

— Majoritatea oamenilor pot, spuse Lonnie de la fereastră, fără s-o privească pe Angel.

— Şi de ce crezi tu că încearcă toţi să se lase de fumat? îl întrebă Rikki, foarte calmă. Pentru că le plac ţigările? Pentru că se simt tineri şi strălucitori? Nu, ei încearcă să se lase de fumat

pentru a nu se îmbolnăvi de cancer la plămîni şi boli de inimă.

— Deci, cum vei vota? o întrebă Lonnie.

— Cred că e evident, îi răspunse ea. La începutul acestui proces am fost nepărtinitoare, dar am ajuns la concluzia că singurul mod de a obliga companiile producătoare de tutun să-şi asume responsabilitatea pentru produsele lor este să votăm împotriva lor.

— Dar tu? îl întrebă Lonnie pe Jerry, sperînd să găsească în el un prieten.

— Încă nu m-am decis. Cred că voi asculta de ceilalţi.

— Dar tu? o întrebă pe Sylvia Taylor-Tatum.

— Mie mi-e foarte greu să înţeleg de ce trebuie să facem din această femeie o multimilionară.

Lonnie înconjură masa, privind feţele colegilor săi, dar cei mai mulţi dintre ei îl evitau. Fără îndoială, era încîntat de rolul său de lider rebel.

— Dar dumneavoastră, domnule Savelle? Nu prea sînteţi vorbăreţ.

Era un moment interesant. Nimeni din juriu nu avea habar ce gîndea Savelle.

— Eu cred în posibilitatea alegerii, spuse el. Alegerea absolută. Deplîng modul în care produsele acestor corporaţii afectează mediul. Le urăsc produsele. Dar fiecare om are puterea de a alege.

— Domnule Vu?

Henry îşi drese glasul, cumpăni lucrurile cîteva clipe şi spuse:

— Mă mai gîndesc.

Henry avea să-l asculte pe Nicholas, care, pentru moment, era uimitor de tăcut.

— Dar dumneavoastră, domnule preşedinte? întrebă Lonnie.

— Putem termina aceste rapoarte în treizeci de minute. Hai s-o facem şi apoi vom începe să votăm.

După prima ceartă mai serioasă, toţi erau încîntaţi de perspectiva de a mai citi timp de cîteva minute. Momentul tirului final era aproape.

La început simţi nevoia să gonească pe străzile oraşului cu maşina şi José la volan, de la un capăt la altul al Autostrăzii 90, fără ţintă şi fără nici o şansă de a o ajunge din urmă. Măcar ieşea şi făcea ceva, în speranţa că se vor întîlni întîmplător.

Ştia că fata plecase.

Aşa că se instală în birou, singur lîngă telefon, rugîndu-se ca ea să mai sune încă o dată şi să-i spună că înţelegerea lor a căzut. Toată după-amiaza, Konrad intră şi ieşi, aducîndu-i veştile la care Fitch se aştepta: maşina ei se afla în faţa apartamentului şi nimeni nu umblase la ea de opt ore. Ea nu era de găsit nicăieri. Dispăruse.

Ciudat, cu cît juriul zăbovea mai mult, cu atît Fitch spera mai mult. Dacă ea avusese de gînd de la început să ia banii şi să dispară, făcîndu-l mat pe Fitch cu un verdict în favoarea acuzării, atunci unde era verdictul? Poate că nu era chiar aşa de uşor de obţinut. Poate că Nicholas avea dificultăţi în obţinerea voturilor.

Fitch nu pierduse nici un astfel de proces şi îşi repeta că se mai aflase şi altă dată în situaţii grele, trecînd prin chinurile iadului în timp ce juraţii se băteau pentru un verdict.

La ora cinci fix, judecătorul Harkin rechemă curtea şi trimise după juriu. Avocaţii se grăbiră să-şi reia rolurile în sală. Cei mai mulţi dintre spectatori se întoarseră şi ei.

Juraţii luară loc. Păreau obosiţi, dar toţi juraţii din lume arătau la fel în astfel de momente.

— Am doar cîteva întrebări pentru dumneavoastră, îi anunţă judecătorul. Aţi ales un nou preşedinte?

Ei încuviinţară şi Nicholas ridică mîna.

— Eu am această onoare, spuse el moale, fără cea mai mică urmă de mîndrie în glas.

— Bine. Vreau să ştiţi că am vorbit cu Herman Grimes acum circa o oră şi se simte bine. Se pare că nu a fost un atac de cord şi probabil va fi externat mîine. Vă trimite salutări.

Majoritatea juraţilor reuşiră să simuleze un zîmbet amabil.

— Acum, după cinci ore de discutare a cazului, aş dori să ştiu dacă faceţi progrese.

Nicholas se ridică în picioare stingherit, înfundîndu-şi mîinile în buzunarele pantalonilor kaki.

— Cred că da, onorată instanţă.

— Bine. Fără să-mi daţi detalii despre cele discutate, credeţi că juriul va da un verdict, indiferent în favoarea cui?

Nicholas îşi privi colegii pe rînd şi spuse:

— Cred că aşa va fi, onorată instanţă. Da, am convingerea că vom da un verdict.

— Cînd credeţi că veţi stabili verdictul? Vreau să subliniez că nu trebuie să vă grăbiţi. Aveţi la dispoziţie cît timp este necesar. Nu vreau decît să pregătesc curtea, în caz că vom rămîne aici la noapte.

— Vrem să ajungem acasă, onorată instanţă. Sîntem hotărîţi să ajungem la o concluzie şi să dăm verdictul în cursul acestei seri.

— Minunat. Mulţumesc. Cina va sosi în curînd. Eu sînt în biroul meu, dacă aveţi nevoie de mine.

41

Domnul O'Reilly reveni pentru ultima dată, servind cea din urmă masă şi luîndu-şi rămas-bun de la cei pe care acum îi considera prieteni.

Împreună cu trei angajaţi, îi hrăni şi îi servi ca pe nişte regi.

Cina luă sfîrşit la şase şi jumătate; juraţii erau pregătiţi să plece acasă. Au stabilit să supună mai întîi la vot problema responsabilităţii civile. Nicholas prezentă subiectul în termeni simpli: sînteţi de acord ca Pynex să fie considerată responsabilă de moartea lui Jacob Wood?

Rikki Coleman, Millie Dupree, Loreen Duke şi Angel Weese răspunseră cu un „da" fără echivoc. Lonnie, Phillip Savelle şi doamna Gladys Card răspunseră „nu", fără nici o îndoială. Restul se aflau undeva pe la mijloc. Pudelul era nesigură, dar înclina către „nu". Shine Royce, cel mai nou membru al juriului, nu scosese trei cuvinte toată ziua şi se dădea după cum bate vîntul. Cu siguranţă că avea să aleagă soluţia cea mai uşoară, îndată ce avea să o descopere. Henry Vu se declară nedecis, dar de fapt aştepta să audă părerea lui Nicholas, în timp ce acesta din urmă aştepta să termine toţi ce aveau de spus. Era dezamăgit că juriul era atît de divizat.

— Cred că e momentul să-ţi spui părerea, îi ceru Lonnie lui Nicholas, pregătit pentru o dispută.

— Chiar, să auzim! spuse şi Rikki, gata la rîndul ei de ceartă. Toţi ochii erau îndreptaţi spre preşedinte.

— Bine, spuse el şi în cameră se lăsă o tăcere adîncă.

După ce îşi făcuse planuri atîţia ani, ajunsese pînă aici. Îşi alese cu grijă cuvintele, dar repetase acel discurs în gînd de mii de ori.

— Sînt convins că ţigările sînt periculoase şi au efect mortal; ele ucid patru sute de mii de oameni pe an; conţin o mare cantitate de nicotină şi companiile producătoare ştiu de multă vreme că ea produce dependenţă. Ţigările ar putea fi mai puţin periculoase dacă şi companiile ar dori acest lucru, dar dacă s-ar reduce conţinutul de nicotină, vînzările ar avea de suferit. Cred că ţigările au dus

la moartea lui Jacob şi nici unul dintre voi nu va pune la îndoială acest lucru. Sînt convins că aceste companii mint, falsifică şi îşi acoperă faptele şi, în general, fac tot posibilul pentru a-i convinge pe copii să se apuce de fumat. Sînt nişte nemernici fără milă, iar eu zic să le dăm o lecţie.

— Sînt de acord, spuse Henry Vu.

Rikki şi Millie erau gata să-l aplaude.

— Vreţi şi daune punitive? întrebă Jerry, uimit peste măsură.

— Verdictul nu înseamnă nimic dacă nu e semnificativ, Jerry. Trebuie să fie masiv. Un verdict pentru daune civile înseamnă doar că nu avem curajul să pedepsim industria tutunului pentru păcatele sale.

— Trebuie să-i doară, spuse Shine Royce, dar asta numai pentru că dorea să pară inteligent. Îşi găsise tovarăşii potriviţi.

Lonnie îi studie pe Shine şi pe Vu, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Numără în grabă — şapte voturi pentru acuzare.

— Nu poţi vorbi de bani, pentru că încă nu ţi-ai adunat voturile.

— Nu sînt voturile mele, spuse Nicholas.

— Pe naiba! mîrîi Lonnie. Ăsta e verdictul tău!

Numărară din nou voturile — şapte pentru acuzare, trei pentru apărare; Jerry şi Pudelul erau la limită, dar îşi căutau un loc sigur de afirmare. Apoi doamna Gladys Card încurcă pe toată lumea, spunînd:

— Nu-mi place ideea de a vota pentru compania de tutun dar, în acelaşi timp, nu mi se pare normal să-i dăm lui Celeste Wood atîţia bani.

— Cîţi bani ai vrea să-i dai? o întrebă Nicholas.

Femeia era nedumerită şi jenată.

— Pur şi simplu nu ştiu. Am să votez pentru o sumă oarecare, dar nu ştiu exact cît.

— La cît te gîndeşti? îl întrebă Rikki Coleman pe preşedinte şi în cameră se lăsă din nou liniştea. Linişte şi pace.

— Un miliard, spuse Nicholas cu o faţă complet imobilă. Cuvintele lui avură efectul unei bombe explodate în centrul mesei. Juraţii îl priveau cu gura căscată şi cu ochii scoşi din orbite.

Înainte ca altcineva să apuce să spună vreo vorbă, Nicholas le explică.

— Dacă vrem cu adevărat să transmitem mesajul nostru industriei tutunului, atunci trebuie să-i şocăm. Verdictul nostru trebuie să fie o piatră de hotar. Trebuie să fie celebru şi cunoscut de acum înainte drept momentul în care publicul american, prin intermediul sistemului său judiciar, s-a ridicat, în sfîrşit, împotriva industriei tutunului spunînd: destul!

— Ţi-ai pierdut minţile, spuse Lonnie şi, în acea clipă, majoritatea juraţilor erau de aceeaşi părere.

— Aşadar, vrei să devii celebru, spuse Jerry, pe un ton plin de sarcasm.

— Nu eu, ci verdictul. Nimeni nu-şi va mai aminti numele noastre săptămîna viitoare, dar toţi îşi vor aminti de verdictul nostru. Dacă o facem, nu trebuie să umblăm cu jumătăţi de măsură.

— Îmi place, îi ţinu isonul Shine Royce. Gîndul de a dispune soarta unei asemenea sume de bani îl ameţea. Shine era singurul dintre juraţi care era gata să-şi mai petreacă încă o noapte la motel, ca să mănînce pe gratis şi să primească încă cincisprezece dolari a doua zi.

— Spune-ne ce se va întîmpla, îl rugă Millie, încă uimită.

— Se va face apel şi, într-o zi, probabil peste doi ani, o trupă de ţapi bătrîni în robe negre vor reduce verdictul. Îl vor micşora, pentru a ajunge la o sumă mai rezonabilă. Vor spune că verdictul le-a scăpat de sub control, pentru că juriul le-a scăpat de sub control, şi vor aranja lucrurile. Sistemul funcţionează de cele mai multe ori.

— Atunci, ce rost are? întrebă Loreen.

— E o schimbare. Vom pune în funcţiune lungul proces prin care companiile producătoare de tutun

vor fi acuzate de uciderea atîtor oameni. Ţineţi minte, nu au pierdut niciodată un astfel de proces. Ele se cred invincibile. Dacă dovedim contrariul, trebuie să o facem în aşa fel încît ceilalţi reclamanţi să nu se mai teamă să acuze industria.

— Deci vrei să-i aduci la faliment, spuse Lonnie.

— Nu m-ar deranja. Pynex valorează 1,2 miliarde şi practic toate profiturile sale sînt obţinute pe seama oamenilor care îi folosesc produsele, dar şi-ar dori să renunţe. Da, dacă stau să mă gîndesc, lumea ar fi mult mai frumoasă fără Pynex. Cine ar plînge după ei dacă s-ar duce la fund?

— Poate angajaţii săi, spuse Lonnie.

— Bine zis. Dar am mai multă simpatie pentru miile de oameni dependenţi de produsele sale.

— Cît îi va da curtea de apel lui Celeste Wood? întrebă doamna Gladys Card. Era îngrozită la ideea că una dintre vecinele sale, mai mult, o persoană pe care ea n-o cunoştea, urma să se îmbogăţească. Sigur, îşi pierduse soţul, dar domnul Card supravieţuise unui cancer la prostată, fără să se gîndească să dea pe cineva în judecată.

— N-am idee, spuse Nicholas. Şi nici nu ar trebui să ne preocupe. Se va întîmpla într-o altă zi, într-o altă sală de tribunal şi există reguli pentru reducerea verdictelor prea mari.

— Un miliard de dolari, repetă Loreen ca pentru sine, dar suficient de tare pentru a fi auzită. Era la fel de uşor de spus ca şi „un milion". Majoritatea juraţilor coborîseră privirile şi repetau cuvântul „miliard".

Nu era pentru prima dată cînd Nicholas se felicita pentru absenţa lui Herrera. Într-un astfel de moment, cu un miliard de dolari pe masă, Herrera ar fi făcut scandal şi probabil că ar fi stricat totul. Dar aşa, în încăpere era linişte. Lonnie era singurul avocat al apărării şi era foarte ocupat cu numărarea şi renumărarea voturilor.

Absenţa lui Herman era importantă, probabil, în mai mare măsură decît cea a colonelului, pentru că lumea îl asculta pe Herman. Era profund şi calculat, nu se lăsa pradă emoţiilor şi cu siguranţă că nu s-ar fi lăsat păcălit de un verdict exagerat.

Dar ei nu mai erau acolo.

Nicholas reuşise să îndepărteze discuţia din zona responsabilităţii civile, îndreptînd-o spre subiectul daunelor; era o schimbare crucială pe care nu o observă nimeni, în afară de el însuşi. Miliardul de dolari îi uimise şi îi obligase să se gîndească la bani, nu la vinovăţie.

Era hotărît să nu-i lase să se gîndească decît la bani.

— Nu e decît o idee, spuse el. E important să-i trezim la realitate.

Îi făcu repede cu ochiul lui Jerry, care reacţionă la momentul potrivit.

— Nu pot merge atît de departe, spuse el pe tonul profesional al unui bun intermediar de vînzări, cu care era obişnuit şi care îşi avu efectul dorit. Cum să spun, e revoltător! Sînt de acord cu ceva daune dar, fir-ar să fie, asta e o adevărată nebunie!

— Nu e revoltător, protestă Nicholas. Compania are opt sute de milioane în cont. Afacerile le merg strună. Pentru companiile de tutun e valabilă zicala: *Ban la ban trage.*

Jerry deveni numărul opt şi Lonnie se retrase într-un colţ, începînd să-şi taie unghiile.

Cu Pudelul, erau nouă.

— E revoltător şi nu pot face aşa ceva, spuse ea. Poate aş fi de acord cu o sumă mai mică, dar nu cu un miliard de dolari.

— Atunci, cît? întrebă Rikki.

Numai cinci sute de milioane. Numai o sută de milioane. Nu reuşeau să pronunţe acele cifre ridicole.

— Nu ştiu, spuse Sylvia. Voi ce credeţi?

— Îmi place ideea de a le pune cuţitul la gît acestor tipi, spuse Rikki. Dacă e vorba să transmitem un mesaj, atunci trebuie să avem curaj.

— Un miliard? întrebă Silvia.

— Mda, nu mă deranjează.

— Nici pe mine, spuse Shine, simţindu-se mai bogat numai prin prezenţa sa acolo.

Se lăsă o tăcere adîncă; nu se auzea decît hîrşîitul unghierei folosite de Lonnie.

În cele din urmă, Nicholas rupse tăcerea.

— Cine nu poate vota pentru daune, indiferent de sumă?

Savelle ridică mîna. Lonnie ignoră întrebarea, dar nici nu era nevoie să răspundă.

— Raportul voturilor este de zece la două, anunţă Nicholas şi notă acest lucru. Aşadar, acest juriu a luat o decizie cu privire la responsabilitatea civilă. Acum, să discutăm problema daunelor. Noi, aceştia zece, putem cădea de acord că reclamanta Wood are dreptul la două milioane daune?

Savelle îşi dădu scaunul mai în spate şi, ridicîndu-se, părăsi încăperea. Lonnie îşi turnă o ceaşcă de cafea şi rămase lîngă fereastră, cu spatele la grup, dar ascultînd fiecare cuvînt.

Cele două milioane păreau bani de buzunar în lumina discuţiei anterioare şi cei zece căzură de acord. Nicholas notă rezultatul pe un formular aprobat de judecătorul Harkin.

— În regulă. Acum, să trecem la valoarea daunelor punitive. Ce propuneţi?

— Eu am o idee, spuse Jerry. Să scrie fiecare o sumă pe o bucată de hîrtie; le împăturim, fără să anunţăm ce am scris, adunăm sumele şi împărţim totalul la zece. În felul acesta vedem care e media.

— Şi va fi acceptată de toată lumea? întrebă Nicholas,

— Nu, dar măcar vom şti cum stăm.

Ideea unui vot secret era incitantă şi fiecare scrise în grabă o sumă oarecare, pe bucăţele de hîrtie.

Nicholas desfăcu fiecare bilet în parte şi îi dictă sumele lui Millie, care le scrise pe o foaie de hîrtie. Un miliard, un milion, cincizeci de milioane, zece milioane, un miliard, un milion, cinci milioane, cinci sute de milioane, un miliard, două milioane.

Millie făcu calculul şi anunţă:

— Totalul este de trei miliarde, cinci sute şaizeci şi nouă de milioane. Împărţit la zece înseamnă trei sute cincizeci şi şase de milioane, nouă sute de mii.

Avură nevoie de cîteva clipe pentru a conştientiza cifrele respective. Lonnie sări în picioare şi începu să se plimbe în jurul mesei.

— Sînteţi nebuni, spuse el, suficient de tare încît să poată fi auzit de toată lumea şi ieşi afară, trîntind uşa după el.

— Nu pot face aşa ceva, spuse doamna Gladys Card, vizibil şocată. Eu trăiesc dintr-o pensie, aşa să ştiţi. E o pensie bună, dar nu pot concepe asemenea cifre.

— Cifrele sînt reale, spuse Nicholas. Compania dispune de opt sute de milioane bani lichizi şi proprietăţi de peste un miliard. Anul trecut, ţara noastră a cheltuit şase miliarde numai pentru tratamentele medicale direct legate de fumat, iar această cifră creşte an de an. Cele patru principale companii producătoare de tutun au obţinut împreună, din vînzări, o sumă de aproape şaisprezece miliarde numai anul trecut. Iar această cifră este în creştere. Trebuie să gîndim în cifre mari, asta e. Tipii ăştia îşi rîd în barbă la un verdict de cinci milioane. Nu vor schimba nimic, afacerile vor merge ca şi pînă acum. Aceleaşi reclame, adresate copiilor. Aceleaşi minciuni în Congres. Totul la fel, dacă noi nu-i trezim la realitate.

Rikki se aplecă înainte, se sprijini în coate şi o privi pe doamna Card peste masă.

— Dacă nu puteţi, mai bine plecaţi după ceilalţi.

— Nu mă provoca!

— Nu te provoc. E nevoie de curaj, înţelegi? Nicholas are dreptate. Dacă nu-i lovim în plin şi nu-i îngenunchem, nimic nu se va schimba. Sînt nişte oameni fără milă.

Doamna Card era nervoasă, tremura şi era la un pas de o criză de nervi.

— Îmi pare rău. Vreau să ajut, dar pur şi simplu nu pot face asta.

— Nu-i nimic, doamnă Card, spuse Nicholas încercînd s-o liniştească. Sărmana femeie era zăpăcită cu totul şi avea nevoie de un prieten. Sigur, totul era în regulă atîta timp cît existau alte nouă voturi. Îşi putea permite s-o îmbărbăteze; dar nu îşi putea permite să mai piardă încă un vot.

Se lăsă tăcerea şi toţi aşteptară să vadă dacă solidaritatea iniţială putea fi refăcută. Doamna Card respiră adînc, ridică fruntea şi găsi curajul interior de care avea nevoie.

— Pot să pun o întrebare? vorbi Angel în direcţia lui Nicholas, ca şi cum el ar fi fost singura sursă de înţelepciune.

— Sigur că da, răspunse el, ridicînd din umeri.

— Ce se va întîmpla cu industria tutunului dacă dăm un verdict cu o sumă foarte mare, de genul celei despre care am vorbit?

— Din punct de vedere legal, economic sau politic?

— Toate trei.

El reflectă cîteva clipe, dar era nerăbdător să-i răspundă.

— Iniţial, o panică teribilă. Multe valuri de şoc. Mulţi directori executivi îngroziţi de ce se va întîmpla mai departe. Se vor da la fund şi vor aştepta să vadă dacă avocaţii pledanţi îi vor bombarda cu litigii. Vor fi obligaţi să-şi reexamineze strategiile publicitare. Nu vor da faliment, cel puţin nu în viitorul apropiat, pentru că au foarte mulţi bani. Vor alerga la Congres şi vor cere legi speciale, iar eu bănuiesc că Washingtonul le va fi din ce în ce mai puţin favorabil. Pe scurt,

Angel, industria nu va mai fi niciodată aceeaşi dacă noi facem ceea ce trebuie să facem.

— Să sperăm că într-o bună zi ţigările vor fi interzise, adăugă Rikki.

— Sau asta, sau companiile nu vor mai avea capacitatea financiară de a le produce, spuse Nicholas.

— Ce se va întîmpla cu noi? întrebă Angel. Adică, vom fi în pericol? Spuneai că am fost urmăriţi încă înainte de începerea procesului.

— Nu, vom fi în siguranţă, spuse Nicholas. Nu ne pot face nimic. Cum am mai spus, săptămîna viitoare nici nu-şi vor mai aminti de numele noastre. Dar toată lumea îşi va aminti de verdictul nostru.

Phillip Savelle se întoarse şi îşi reluă locul.

— Deci ce au mai hotărît haiducii? întrebă el.

Nicholas îl ignoră.

— Trebuie să ne decidem asupra sumei, oameni buni, dacă vrem să plecăm acasă.

— Credeam că am decis deja, spuse Rikki.

— Avem cel puţin nouă voturi? întrebă Nicholas.

— Pentru ce sumă, dacă îmi permiteţi să întreb? se interesă Savelle în batjocură.

— Trei sute cincizeci de milioane, plus sau minus cîteva, îi răspunse Rikki.

— Ah, vechea teorie a distribuţiei valorii. Ciudat, dar nu semănaţi deloc cu nişte marxişti.

— Am o idee, spuse Jerry. Hai să rotunjim suma la patru sute, adică jumătate din lichidităţile de care dispun ei. Asta nu-i va aduce la faliment. Pot să mai strîngă cureaua, să mai bage un pic de nicotină, să mai păcălească nişte copii şi gata! Vor avea banii înapoi în doi-trei ani.

— E cumva o licitaţie? întrebă Savelle şi nimeni nu-i răspunse.

— Aşa vom face, spuse Rikki.

— Număraţi voturile, le ceru Nicholas şi nouă mîini se ridicară în aer. El le confirmă pe rînd,

întrebîndu-i dacă votau pentru acordarea unui verdict de două milioane daune civile şi patru sute de milioane daune punitive. Fiecare dintre ei răspunse afirmativ. El completă formularul pentru verdict şi îi puse pe toţi să semneze.

Lonnie se întoarse după o lungă absenţă.

— Am ajuns la un verdict, Lonnie, îl anunţă Nicholas.

— Ce surpriză. Cît de mult?

— Patru sute două milioane de dolari, spuse Savelle. Plus sau minus cîteva.

Lonnie îl privi pe Savelle, apoi se întoarse spre Nicholas.

— Glumeşti? întrebă el, abia auzit.

— Nu, răspunse Nicholas. E adevărat, şi avem nouă voturi. Vrei să semnezi şi tu?

— Pe naiba!

— Incredibil, nu? spuse Savelle. Imaginează-ţi, vom fi cu toţii celebri.

— N-am mai auzit aşa ceva, murmură Lonnie, sprijinindu-se de perete.

— Nu e chiar aşa, replică Nicholas. Acum cîţiva ani, Texaco a suportat un verdict de zece miliarde de dolari.

— Aha, deci ăsta e un chilipir, nu? ripostă Lonnie.

— Nu, spuse Nicholas ridicîndu-se în picioare. E justiţie.

Se îndreptă spre uşă, o deschise şi o rugă pe Lou Dell să-l informeze pe judecătorul Harkin că juriul său era pregătit.

În timp ce aşteptau intrarea în sală, Lonnie îl trase deoparte pe Nicholas şi, în şoaptă, îl întrebă:

— Există vreo posibilitate pentru ca numele meu să nu apară sub acest verdict?

Era mai degrabă nervos decît furios.

— Sigur că da. Nu-ţi face griji. Judecătorul ne va cere să ne confirmăm votul şi ne va întreba pe rînd. Cînd te întreabă, fă în aşa fel încît toată lumea să ştie că nu eşti în nici un fel responsabil.

— Mulţumesc.

42

Lou Dell luă biletul, aşa cum făcuse şi cu celelalte de pînă atunci, şi i-l dădu lui Willis; acesta străbătu culoarul şi se făcu nevăzut. Îl înmînă chiar el judecătorului Harkin care, în acel moment, vorbea la telefon, dar era nerăbdător să afle verdictul. Auzise multe verdicte la viaţa lui, dar intuia că acesta ar putea fi ceva mai special. Era sigur că într-o bună zi va prezida un proces civil grandios, deşi aşa ceva era greu de crezut în acel moment.

În bilet se spunea: „Domnule judecător Harkin, puteţi să cereţi unui ofiţer să mă escorteze la plecarea din tribunal, după retragerea curţii? Sînt speriat. Vă voi explica mai tîrziu. Nicholas Easter".

Judecătorul dădu instrucţiuni unui ofiţer care aştepta în faţa biroului său, apoi porni hotărît spre sala de şedinţe: acolo, tensiunea plutea în aer. Avocaţii, care rămăseseră în preajma birourilor lor aflate în apropiere aşteptînd chemarea lui, se strecurau acum pe culoarul dintre rîndurile de scaune, grăbindu-se să-şi ocupe locurile, nervoşi şi holbaţi. Spectatorii reveneau şi ei în sală, trecînd prin filtrul de la intrare. Era aproape ora opt.

— Am fost informat că juriul a ajuns la un verdict, spuse Harkin la microfon şi constată că avocaţii începuseră să tremure. Vă rog să aduceţi juriul în sală.

Cei doisprezece intrară cu feţe solemne, lucru normal pentru orice juriu. Indiferent cît de bune sînt veştile pentru o tabără sau alta, juraţii ţin întotdeauna privirea plecată, ceea ce face ca ambele tabere să înceapă, din instinct, să se teamă şi să-şi facă planuri pentru recurs.

Lou Dell luă formularul de la Nicholas şi îl înmînă judecătorului care reuşi să-l citească păstrîndu-şi o figură inexpresivă. Nu lăsă să se ghicească bomba pe care o ţinea în mîini. Verdictul îl uimea pînă la disperare dar, din punct de vedere procedural, nu putea face nimic. Din punct de vedere tehnic era în regulă. Aveau să urmeze moţiuni pentru reducerea sumei, dar acum era legat de mîini şi de picioare. Împături din nou formularul şi i-l înapoie lui Lou Dell, care se întoarse cu el la Nicholas. Acesta rămăsese în picioare, pregătit pentru anunţarea verdictului.

— Domnule preşedinte, vă rog să citiţi verdictul.

Nicholas despături propria sa capodoperă, îşi drese glasul, aruncă o privire rapidă în jur, pentru a vedea dacă Fitch se afla în sală şi, constatînd că nu era acolo, citi:

— Noi, membrii juriului, pronunţăm verdictul în favoarea reclamantei, Celeste Wood, stabilind daunele compensatorii în valoare de două milioane de dolari.

Chiar şi pînă în acest punct, decizia nu avea precedent. Wendall Rohr şi trupa sa de avocaţi respirară uşuraţi. Tocmai intraseră în istorie.

Dar juriul nu terminase.

— Şi noi, membrii juriului, pronunţăm verdictul în favoarea reclamantei, stabilind daunele punitive la suma de patru sute de milioane de dolari.

Din punctul de vedere al unui avocat, obţinerea unui verdict favorabil este aproape o formă de artă. Nu ai dreptul să clipeşti sau să tresari. Nu ai dreptul să priveşti în jur, pentru a găsi înţelegere sau pentru a jubila. Nu ai dreptul să-ţi îmbrăţişezi clientul de bucurie sau pentru mîngîiere. Trebuie să rămîi perfect nemişcat, încruntîndu-te spre carnetul de notiţe pe care scrii ceva la întîmplare, purtîndu-te ca şi cum ştiai exact care va fi verdictul.

Forma de artă era acum compromisă. Cable sări în sus ca împuşcat în stomac. Colegii săi se holbau spre banca juraţilor, cu gurile căscate, cu respiraţia tăiată şi ochii mijiţi de uimire. Se auzi un „Doamne, Dumnezeule!" de undeva, din grupul avocaţilor din linia a doua a apărării, aflaţi în spatele lui Cable.

Rohr era numai zîmbet; o cuprinse pe Celeste Wood cu braţul pe după umeri şi femeia începu să plîngă. Ceilalţi avocaţi pledanţi se îmbrăţişau, în semn de felicitare tăcută. Ah, era fiorul victoriei şi perspectiva de a împărţi patruzeci la sută din această sumă!

Nicholas se aşeză şi o bătu uşor pe Loreen Duke pe picior. Se terminase; în sfîrşit, se terminase.

Judecătorul Harkin căpătă brusc un aer preocupat, ca şi cum ar fi fost vorba de un verdict oarecare.

— Acum, doamnelor şi domnilor, voi solicita confirmarea juriului. Aceasta înseamnă că vă voi întreba pe rînd dacă aţi votat pentru acest verdict. Voi începe cu domnişoara Loreen Duke. Vă rog să spuneţi clar, pentru a se lua notă, dacă aţi votat sau nu pentru acest verdict.

— Am votat, răspunse ea cu mîndrie.

Cîţiva avocaţi îşi luau notiţe. Alţii priveau, pur şi simplu, în gol.

— Domnule Easter? Aţi votat în favoarea acestui verdict?

— Da.

— Doamna Dupree?

— Da, domnule. Am votat.

— Domnul Savelle?

— Nu.

— Domnul Royce? Aţi votat pentru?

— Da.

— Domnişoara Weese?

— Da.

— Domnul Vu?

— Da.

— Domnul Lonnie Shaver?

Lonnie se ridică pe jumătate şi rosti cu glas apăsat, pentru ca întreaga lume să poată auzi:

— Nu, domnule, onorată instanţă, eu nu am votat pentru acest verdict şi sînt total împotriva lui.

— Mulţumesc. Doamna Rikki Coleman? Este şi verdictul dumneavoastră?

— Da, domnule.

— Doamna Gladys Card?

— Nu, domnule.

Pentru Cable, pentru Pynex şi Fitch şi pentru întreaga industrie a tutunului răsări o rază de speranţă. Trei juraţi respinseră verdictul. Încă unul şi juriul avea să fie transmis înapoi pentru alte deliberări. Orice judecător îşi amintea de situaţii în care verdictele juraţilor săreau în aer în momentul confirmării. Un verdict suna cu totul altfel în sala de şedinţe, sub privirile avocaţilor şi ale clienţilor, decît cu numai cîteva minute mai înainte, în siguranţa camerei juraţilor. Dar ultima şansă, cît de redusă, de a asista la un miracol a fost anulată de Jerry şi de Pudel. Amîndoi confirmară verdictul.

— Aşadar, rezultatul este de nouă la trei, spuse judecătorul. În rest, totul pare să fie în regulă. Vreţi să adăugaţi ceva, domnule Rohr?

Rohr clătină din cap. Nu putea mulţumi juriului acum, deşi i-ar fi plăcut să sară peste balustradă şi să le sărute picioarele. Rămase demn pe scaunul său, apăsînd braţul peste umărul lui Celeste Wood.

— Domnule Cable?

— Nu, domnule judecător, reuşi să îngaime Cable. Ah, cîte n-ar fi vrut el să le spună juraţilor, idioţii!

Faptul că Fitch nu se afla în sală îl îngrijoră teribil pe Nicholas. Absenţa lui însemna că se află afară, undeva în umbră, pîndind şi aşteptînd. Cît de mult ştia Fitch în acel moment? Probabil că prea mult. Nicholas dorea să părăsească mai repede curtea şi să plece naibii din oraş.

Harkin începu să vorbească, exprimîndu-şi înflorit mulţumirile şi împănîndu-le cu o doză mereu crescîndă de patriotism şi datorie civică, îi bombardă cu toate clişeele auzite pînă atunci din boxă, îi avertiză să nu cumva să discute despre deliberări şi verdict, adăugă că puteau fi acuzaţi de sfidarea curţii dacă suflau măcar o vorbă despre cele întîmplate în camera juraţilor şi îi trimise pentru ultima dată la motel, pentru a-şi lua lucrurile.

Fitch văzu şi auzi totul din camera de vizionare aflată lîngă biroul său. Era singur, căci consultanţii pentru juriu fuseseră concediaţi cu cîteva ore mai devreme şi trimişi înapoi, la Chicago.

L-ar fi putut prinde pe Easter şi subiectul fusese pe larg discutat cu Swanson, care aflase totul îndată ce sosise acolo. Dar ce rost mai avea? Easter nu ar fi vorbit, iar ei ar fi riscat o acuzaţie de răpire. Aveau şi-aşa destule probleme, fără să mai fie nevoiţi să ajungă la închisoarea din Biloxi.

Se hotărîră să-l urmărească, în speranţa că-i va duce la fată. Aici, bineînţeles, apărea o altă dilemă: ce puteau face cu fata, dacă o găseau? Nu o puteau da pe mîna poliţiei. Ea luase splendida hotărîre de a fura bani murdari. Ce le-ar fi spus Fitch celor de la FBI în declaraţia dată sub jurămînt? Că îi dăduse fetei zece milioane de dolari pentru a obţine un verdict într-un proces împotriva tutunului, şi că ea avusese curajul să-l trişeze? Acum, vă rog să o puneţi sub acuzare?

Fitch o încurcase definitiv.

Urmări imaginile filmate de lentila aparatului ascuns în servieta lui Oliver McAdoo. Juraţii se ridicară în picioare, înghesuindu-se spre ieşire, şi pe bancă nu mai rămase nimeni.

Cei doisprezece se adunară în camera juraţilor, pentru a-şi lua cărţile, revistele şi lucrul de mînă. Nicholas nu avea chef de vorbă. Se strecură pe uşă afară, acolo unde Chuck, devenit acum un vechi prieten, îl opri şi îi spuse că şeriful îl aştepta afară.

Fără să mai stea de vorbă cu Lou Dell şi Willis, sau cu oricare dintre cei cu care îşi petrecuse ultimele patru săptămîni, Nicholas dispăru în grabă, în spatele lui Chuck. Ieşiră pe uşa din spate, unde şeriful îl aştepta la volanul maşinii sale — un Ford mare, maroniu.

— Judecătorul mi-a spus că ai nevoie de ajutor, îl anunţă şeriful din spatele volanului.

— Da. Mergeţi spre Autostrada 49, în nord. Vă arăt eu pe unde să o luaţi. Şi asiguraţi-vă că nu ne urmăreşte nimeni.

— În regulă. Cine ar putea să te urmărească?

— Băieţii cei răi.

Chuck închise portiera în urma lui şi maşina demară în mare viteză. Nicholas aruncă o ultimă privire spre camera juraţilor, aflată la etajul al doilea. O văzu pe Millie de la brîu în sus, îmbrăţişîndu-se cu Rikki Coleman.

— Nu aveţi lucruri la motel? îl întrebă şeriful.

— Dă-le-ncolo de lucruri. Am să le iau mai tîrziu.

Şeriful transmise prin radio instrucţiuni pentru ca două maşini de poliţie să pornească în urma lor şi să verifice dacă nu sînt urmăriţi. Douăzeci de minute mai tîrziu, cînd goneau spre Gulfport, Nicholas începu să-i explice pe unde să o ia şi, în cele din urmă, şeriful opri în dreptul terenului de tenis al unui complex de apartamente aflat în partea de nord a oraşului. Nicholas îi mulţumi şi coborî din maşină.

— Eşti sigur că e totul în regulă? îl întrebă şeriful.

— Sînt sigur. Rămîn aici, cu nişte prieteni. Mulţumesc.

— Sună-mă dacă ai nevoie de ajutor.

— Bineînţeles.

Nicholas dispăru în noapte şi pîndi de după colţ plecarea patrulei de poliţie. Aşteptă lîngă bazinul acoperit — un loc avantajos de unde putea vedea

circulaţia din ambele sensuri. Nu se vedea nimic ciudat.

Maşina cu care avea să scape de acolo era nouă şi fusese închiriată de Marlee cu două zile în urmă; era una dintre cele trei maşini abandonate în diferite parcări de la periferia oraşului Biloxi. Străbătu fără probleme drumul de nouăzeci de minute pînă la Hattiesburg, verificîndu-şi mereu spatele.

Avionul tip Lear îl aştepta la aeroportul din Hattiesburg. Nicholas încuie cheile în maşină şi porni nonşalant spre clădirea micuţă.

Puţin după miezul nopţii trecu ca vîntul prin vama din George Town cu acte noi, canadiene. Nu mai erau alţi pasageri; aeroportul era pustiu. Marlee îl aştepta lîngă banda rulantă pentru bagaje şi se îmbrăţişară cu disperare.

— Ai auzit? o întrebă el.

Ieşiră din aeroport şi pala de aer cald îi lovi peste obraji.

— Cum să nu, la CNN numai despre asta se vorbeşte, îi răspunse ea. Numai atît ai putut face? îl întrebă şi izbucni în rîs, apoi se sărutară din nou.

Cu Marlee la volan, se îndreptară spre George Town, trecînd pe străzi întortocheate, pustii, pe lîngă clădiri moderne, sedii de bănci îngrămădite în apropierea cheiului.

— Aceea este a noastră, îi spuse ea, arătînd spre clădirea băncii Royal Swiss Trust.

— Drăguţă.

Mai tîrziu, se aşezară pe nisip la marginea mării, umezi de spuma risipită de valurile blînde care le mîngîiau picioarele. Cîteva nave palid luminate se zăreau la orizont. Hotelurile şi blocurile cu apartamente de lux din spatele lor erau cufundate în tăcere. Pentru moment, plaja era numai a lor.

Şi ce moment minunat! Căutările din ultimii patru ani se încheiaseră. În cele din urmă planul

funcţionase perfect. Era atît de mult timp de cînd visau la această noapte, încît fuseseră adesea convinşi că nu se va putea întîmpla niciodată.

Orele treceau fără grabă.

Stabiliră că cel mai bine era ca Marcus să nu dea deloc cu ochii de Nicholas. Exista şi posibilitatea ca autorităţile să pună întrebări, mai tîrziu, aşa că era mai bine ca Marcus să ştie cît mai puţin. Marlee îşi făcu apariţia în faţa recepţionerei de la Royal Swiss Trust exact la ora nouă şi fu însoţită pînă la etaj, unde Marcus o aştepta cu zeci de întrebări pe care nu i le putea pune. Îi oferi o cafea şi închise uşa în urma ei.

— Vînzarea rapidă a acţiunilor Pynex pare să fi fost o afacere excelentă, îi spuse el zîmbind pînă la urechi, mîndru de felul în care, cu modestie, rezumase lucrurile.

— Aşa se pare, îi răspunse el ea. La cît sînt evaluate pentru deschidere?

— Bună întrebare. Am vorbit la telefon cu cei de la New York şi acolo e un adevărat haos. Verdictul a uimit pe toată lumea. Cu excepţia dumneavoastră, bineînţeles.

Marcus ar fi dorit să afle mai multe, dar ştia că nu va primi nici un răspuns.

— E posibil să nici nu se deschidă. S-ar putea să îngheţe tranzacţiile pentru o zi sau două.

Ea păru să înţeleagă perfect acest lucru. Sosi şi cafeaua, pe care o băură în timp ce verificau încă o dată valorile stabilite la închiderea bursei. Marcus îşi puse căştile pe urechi şi se concentră asupra celor două monitoare de pe biroul lateral.

— S-a deschis piaţa, anunţă el, aşteptînd.

Marlee asculta, concentrată, încercînd să pară foarte calmă. Şi ea, şi Nicholas doreau să dea lovitura rapid, dintr-o bucată, şi pe urmă să plece cu tot cu bani undeva departe, într-un loc pe care nu-l mai văzuseră niciodată. Ea trebuia să rezolve

problema celor 160.000 de acţiuni Pynex, un stoc de care abia aştepta să scape.

— E îngheţată, vorbi Marcus cu faţa spre computer şi ea tresări uşor. El începu să apese tastele aparatului şi luă legătura cu cineva de la New York. Mormăia cifre şi puncte şi, la un moment dat, îi spuse:

— Se oferă acţiuni la cincizeci şi nu există cumpărători. Da sau nu?

— Nu.

Trecură două minute. El nu îşi dezlipea privirea de pe ecran.

— A apărut pe tabel, la patruzeci şi cinci. Da sau nu?

— Nu. Ce se întîmplă cu celelalte?

Degetele lui dansau pe tastatură.

— Oho! Trellco a căzut cu treisprezece puncte, la patruzeci şi trei. Smith Greer a scăzut cu unsprezece, pînă la douăzeci şi cinci. ConPack cu opt, pînă la douăzeci şi cinci. E o baie de sînge. Întreaga industrie sare în aer.

— Verifică stocul Pynex.

— Continuă să cadă. Patruzeci şi doi, cu cîţiva cumpărători minori.

— Cumpără douăzeci de mii de acţiuni la patruzeci şi doi, spuse ea, uitîndu-se pe notiţele ei.

Trecură cîteva secunde pînă cînd el îi spuse:

— Confirmat. A crescut la patruzeci şi trei. Au început să fie atenţi. Eu aş lua mai puţin de douăzeci de mii de acţiuni data viitoare.

Fără comisioane, parteneriatul Marlee/Nicholas tocmai cîştigase 740.000 de dolari.

— Se menţine la patruzeci şi unu, acum a mai crescut cu jumătate, anunţă el, ca un robot. Au văzut că se cumpără.

— Mai cumpără cineva?

— Încă nu.

— Cînd vor începe s-o facă?

— Cine ştie? Dar cred că în curînd. Compania asta are prea mulţi bani ca să se scufunde. Valoarea

nominală pentru o acţiune este cam de şaptezeci de dolari. La cincizeci, e un adevărat chilipir. Eu mi-aş sfătui toţi clienţii să se repeadă chiar acum.

Ea cumpără alte douăzeci de mii de acţiuni la patruzeci şi unu bucata, apoi aşteptă o jumătate de oră pentru a cumpăra douăzeci de mii la patruzeci. Cînd Trellco scăzu pînă la patruzeci, cu şaisprezece dolari mai puţin, ea cumpără douăzeci de mii de acţiuni, realizînd un profit de 320.000 dolari.

Aceasta era lovitura distrugătoare. La zece şi jumătate, ea ceru un telefon şi îl sună pe Nicholas, care stătea lipit de televizor, privind desfăşurarea evenimentelor pe CNN. Aceştia îşi trimiseseră reporterii în Biloxi, încercînd să obţină interviuri de la Rohr, de la Cable şi Harkin, de la Gloria Lane sau oricine altcineva care putea şti ce se întîmplă. Nimeni nu voia să vorbească cu ei. Nicholas urmărea şi cotaţiile bursei pe un canal financiar.

Pynex ajunse la fundul sacului la o oră după deschiderea bursei. Se găsiră ceva cumpărători la treizeci şi opt de dolari bucata, moment în care Marlee aruncă pe piaţă restul de optzeci de mii de acţiuni.

Cînd Trellco opuse rezistenţă la patruzeci şi unu de dolari, ea cumpără patruzeci de mii de acţiuni. Cu Trellco terminase. Odată încheiate majoritatea tranzacţiilor, şi încă într-un mod strălucit, Marlee nu mai avea chef să mai zăbovească şi să se lăcomească cu celelalte stocuri. Făcuse eforturi mari pentru a-şi păstra răbdarea. Repetase acest plan de multe ori şi ştia că nu va mai avea niciodată această ocazie.

La cîteva minute după prînz, pe cînd bursa era încă în stare de şoc, acoperi restul de acţiuni Smith Greer. Marcus îşi scoase căştile de pe urechi şi îşi şterse fruntea.

— N-a fost o dimineaţă prea rea, domnişoară MacRoland. Aţi obţinut un cîştig net de peste opt

milioane, din care se scad comisioanele.

Imprimanta zumzăia uşor pe birou, anunţînd tipărirea confirmărilor.

— Doresc să-mi transferaţi banii într-o bancă din Zürich.

— Banca noastră?

— Nu, răspunse ea şi îi înmînă o foaie de hîrtie cu instrucţiuni.

— Cît? o întrebă el.

— Toată suma, minus, bineînţeles, comisionul dumneavoastră.

— Bineînţeles. Presupun că doriţi un transfer prioritar.

— Imediat, vă rog.

Marlee făcu bagajele din mare viteză. El o privea, pentru că nu avea nimic de împachetat, cu excepţia celor două cămăşi de golf şi a perechii de blugi cumpărate de la magazinul sportiv al hotelului. Îşi promiseseră unul altuia să-şi înnoiască garderoba la următoarea destinaţie. Banii nu erau o problemă.

Îşi cumpărară bilete de avion clasa întîi spre Miami, unde aşteptară două ore pentru a lua cursa spre Amsterdam. Buletinul de ştiri transmis în sectorul de clasa întîi al avionului nu prezenta decît CNN şi ştirile financiare. Priviră amuzaţi cum verdictul era doar sumar ilustrat în Biloxi, în vreme ce pe Wall Street ieşeau scîntei. Experţii îşi făceau apariţia peste tot. Profesorii de drept prevesteau, fără teamă, un mare viitor pentru litigiile pe tema tutunului. Analiştii bursieri ofereau nenumărate opinii, fiecare dintre acestea fiind total diferită de cea anterioară. Judecătorul Harkin nu avea nici un comentariu. Cable nu era de găsit. În cele din urmă, Rohr ieşi din biroul său şi îşi asumă integral meritele victoriei. Nimeni nu ştia de existenţa lui Rankin Fitch, ceea ce era un

mare păcat, pentru că Marlee şi-ar fi dorit cu disperare să-i vadă figura suferindă.

Reflectînd la cele întîmplate, ajunse la concluzia că totul fusese cronometrat perfect. Bursa atinse punctul său minim la puţin timp după crah şi, spre sfîrşitul zilei, valoarea acţiunilor Pynex se stabilizase la patruzeci şi cinci de dolari.

De la Amsterdam au luat o altă cursă spre Geneva, unde au închiriat un apartament la hotel pentru o lună.

43

Fitch părăsi Biloxi la trei zile după pronunţarea verdictului. Se întoarse acasă, în Arlington, şi la munca sa de rutină din Washington. Deşi viitorul său ca director al fondului era compromis, micuţa lui firmă anonimă avea suficient de multe procese fără nici o legătură cu tutunul, aşa că avea destul de lucru. Nimic însă de talia Fondului.

La o săptămînă după verdict, se întîlni cu Luther Vandermeer şi cu doctorul Martin Jankle la New York şi le mărturisi în cele mai mici amănunte aranjamentul cu Marlee. Nu a fost o întîlnire prea plăcută.

S-a sfătuit cu diverşi avocaţi nemiloşi din New York, în legătură cu metoda cea mai bună de atac împotriva verdictului. Faptul că Easter dispăruse imediat trezea suspiciuni. Herman Grimes era de acord ca fişa sa medicală să fie făcută publică. Nu existau dovezi ale iminenţei unui atac de cord. Se simţise perfect pînă în acea dimineaţă. Îşi amintea de gustul ciudat al cafelei, iar apoi se trezise pe podea. Colonelul în rezervă Frank Herrera dăduse deja o declaraţie sub jurămînt, în care afirma categoric că nu el fusese acela care pusese materialele neautorizate sub pat. Nu avusese vizitatori. Revista *Mogul* nu se găsea nicăieri de

vînzare în apropierea motelului. Misterul care înconjura verdictul se adîncea cu fiecare zi.

Avocaţii din New York nu ştiau nimic despre aranjamentul cu Marlee şi nici nu aveau să afle vreodată.

Cable se pregătise şi era aproape gata să depună o moţiune, prin care cerea permisiunea să discute cu juraţii, o idee ce părea să beneficieze de sprijinul judecătorului Harkin. Cum altfel se putea afla ce se întîmplase acolo? Lonnie Shaver era deosebit de doritor să vorbească. Obţinuse promovarea şi era gata să apere corporaţiile americane.

Existau speranţe ca eforturile de după proces să fie încununate de succes. Recursul avea să fie lung şi laborios.

Cît despre Rohr şi grupul de avocaţi pledanţi care puseseră la bătaie fondurile pentru proces, viitorul le surîdea din plin. O întreagă echipă de funcţionari au fost angajaţi pentru a se ocupa de sutele de telefoane de la alţi avocaţi şi victime potenţiale. Se vorbea despre opt sute de cazuri. Erau luate în calcul şi acţiunile judecătoreşti cu reprezentare de masă.

Bursa avea mai multă înţelegere pentru Rohr decît pentru industria tutunului. În săptămînile care au urmat după pronunţarea verdictului, acţiunile Pynex nu mai depăşiră valoarea de cincizeci, în timp ce acţiunile celorlalte companii scăzuseră cu cel puţin douăzeci la sută. Grupurile de luptă împotriva fumatului anunţau deschis falimentul şi dispariţia, în cele din urmă, a companiilor producătoare de tutun.

La şase săptămîni după ce părăsise oraşul Biloxi, Fitch mînca singur, într-un mic restaurant indian din Washington, în apropiere de Dupont Circle. Îşi savura castronul cu supă condimentată

şi rămăsese îmbrăcat în pardesiu, pentru că afară ningea şi înăuntru era răcoare.

Ea îşi făcu apariţia pe neaşteptate, ca un înger, exact aşa cum apăruse pe terasa hotelului St. Regis din New Orleans, cu două luni mai devreme.

— Bună, Fitch, îi spuse ea şi Fitch scăpă lingura din mînă.

Se uită de jur împrejur prin restaurantul slab luminat şi nu zări decît mici grupuri de indieni aplecaţi deasupra castroanelor aburinde; nimeni nu vorbea englezeşte pe o rază de şase metri.

— Ce faci aici? o întrebă el aproape fără să-şi mai mişte buzele. Marlee avea faţa acoperită de gulerul de blană al hainei. Fitch îşi amintea cît e de drăguţă. Părul ei părea şi mai scurt decît înainte.

— Am trecut doar ca să te salut.

— M-ai salutat.

— Şi să-ţi spun că banii îţi sînt returnaţi chiar în acest moment. Ţi-i transfer înapoi, în contul tău din banca Hanwa, în Antilele Olandeze. Toate cele zece milioane, Fitch.

El nu găsi un răspuns potrivit. Se uita la figura frumoasă a singurei persoane care îl învinsese vreodată. Şi tot nu-i înţelegea jocul.

— La început m-am gîndit să-i dau, înţelegi ce vreau să spun; de exemplu, unora dintre acele grupuri de luptă împotriva fumatului. Dar ne-am hotărît să renunţăm.

— „Noi"? Ce mai face Nicholas?

— Sînt sigură că ţi-e dor de el.

— Foarte mult.

— E bine.

— Deci, sînteţi împreună?

— Bineînţeles.

— Mă gîndeam că ai luat banii şi ai fugit de toată lumea, inclusiv de el.

— Să fim serioşi, Fitch.

— N-am nevoie de bani.

— Grozav. Dă-i Asociaţiei Americane a Bolnavilor de Plămîni.

— Nu e genul meu de donaţie. De ce îmi dai banii înapoi?

— Nu sînt ai mei.

— Deci ai descoperit etica şi morala, poate chiar pe Dumnezeu.

— Lasă prelegerile, Fitch. Sună jalnic cînd vin de la tine. Eu nu mi-am propus nici o clipă să-i păstrez. Am vrut doar să-i împrumut.

— Dacă tot îţi place să minţi şi să înşeli, de ce n-ai fura?

— Nu sînt o hoaţă. Am minţit şi am trişat pentru că e singurul limbaj pe care clientul tău îl înţelege. Spune-mi, Fitch, ai găsit-o pe Gabrielle?

— Da, am găsit-o.

— Şi pe părinţii ei?

— Ştim unde sînt.

— Acum înţelegi, Fitch?

— Da, are mai multă logică.

— Amîndoi erau nişte oameni minunaţi. Inteligenţi şi puternici, iubitori de viaţă. Amîndoi au început să fumeze cînd erau la colegiu şi eu i-am văzut cum s-au luptat cu acest obicei, pînă la moarte. Urau faptul că fumează, dar n-au putut niciodată să renunţe. Au murit în chinuri groaznice, Fitch. I-am văzut cum suferă şi se chinuie să respire pînă cînd nu au mai avut aer. Eu am fost singurul lor copil, Fitch. Oamenii tăi au aflat toate astea?

— Da.

— Mama a murit acasă, pe canapeaua din hol, pentru că n-a mai ajuns în dormitor. Eram numai noi două, eu şi mama.

Marlee tăcu şi se uită în jur. Fitch observă că ochii ei erau remarcabil de limpezi. Oricît de trist ar fi fost, nu reuşea să simtă nici o urmă de compasiune.

— Cînd ai pus acest plan în mişcare? o întrebă el, luînd, în sfîrşit, o gură de supă.

— La facultate. Am studiat finanţele, m-am gîndit să dau la drept, apoi m-am împrietenit cu un

avocat şi am auzit despre litigiile în domeniul tutunului. Ideea s-a conturat.

— Grozav plan.

— Mulţumesc, Fitch. Venit de la tine, este un adevărat compliment.

Îşi trase mănuşile mai bine, ca şi cum ar fi fost gata de plecare.

— Am vrut doar să te salut, Fitch. Şi să mă asigur că ştii de ce s-a întîmplat.

— Ai terminat cu noi?

— Nu. Vom urmări îndeaproape recursul şi, dacă avocaţii tăi exagerează cu atacarea verdictului, să ştii că am copii după transferurile telegrafice. Fii atent, Fitch. Noi sîntem foarte mîndri de verdictul acela şi vom fi mereu la pîndă.

Rămase în picioare lîngă masă.

— Şi aminteşte-ţi, Fitch, data viitoare cînd băieţii tăi vor ajunge la tribunal, vom fi şi noi acolo.

Table of Contents

Title page

Table of Contents

Title page 1